

Олександр Франчук

Три Слова

Самвидав 2021

Про три слова

Квінтесенція ідеалу людських взаємин формулюється з допомогою всього лише трьох слів.

Перше з них - займенник особовий однини в називному відмінку “Я”, друге - дієслово недоконаного виду першої особи теперішнього часу “Люблю”, і третє - займенник особовий однини в знахідному відмінку “Тебе”. “Я Люблю Тебе”.

В нашій мові друге з цих слів - у тому випадку, коли йдеться не просто про відчуття глибокої відданості, прихильності чи симпатії до кого- чи чого-небудь, а конкретно про людське почуття глибокої сердечної прихильності до особи іншої статі, має спеціальну форму. Може це в нашій мові для того, щоб уникнути фундаментальної поняттєвої плутанини, досить таки відчутно поширеної сьогодні в світі, цілком можливо саме якраз через відсутність в багатьох світових мовах такої конкретизації? Це слово “Кохаю”. “Я Кохаю Тебе”.

Спробуємо нагадати про силу дії трьох головних слів (хоч дана книга про інші три слова, які творять собою основу для трьох головних) на уявному прикладі дії їхнього заперечення - при наявності повної чудової певності щодо того, що вони, ці три слова, разом з усім, що вони позначають, реально є.

Отже уявімо собі, що нема, ну нема ні інтернету, ні гугла, ні всього такого іншого, що сьогодні кожному легко доступне й усіма звично використовується при найменшій потребі, у тому числі для вирішення тих чи інших мовних питань. В реальній дійсності, до речі, усі ці засоби іще зовсім нещодавно, особливо коли з точки зору не дуже молодих людей, були цілком і повністю відсутні, як це не дивно таке чути, разом із смартфонами та мобільними телефонами.

І от скажімо напише листа, на папері ручкою, як це воно і справді

ще зовсім не так давно практикувалось, закохана україномовна дівчина німецькою мовою, яку вона старанно вивчає в школі, і відішле в конверті мобільно та електронно недоступному коханому хлопцю “ich liebe dich” (я кохаю тебе) - щоб вчергове через кілька днів отримати від того україномовного хлопця, який ніби як вчив в школі англійську мову, аналогічну поштову відповідь англійською мовою.

А той хлопець, наповнений такими самими відповідними почуттями, однак після не просто фейкового, а навіть можна сказати афонькіного шкільного курсу англійської з оцінкою на фейкове “відмінно” (помилково для дівчини безсумнівне “відмінно”) замість “I love you” (я кохаю тебе) у відповідь напише з труднощами здобуте в словнику повідомлення: “I like you” (ти подобаєшся мені).

І от нехай перекладачі цього “I like you” для дівчини - співчутливі друзі, яким вона похвалиться, припустимо зовсім не фейкові знавці основ англійської мови, візьмуть та й і перекладуть дівчині, що хлопець цим самим повідомляє, у відповідь на її зізнання в коханні, що вона всього лише подобається йому.

Не позаздриш, чи не так, одному тільки тому положенню, в яке попаде дівчина в колі своїх друзів після правильного перекладу їй такого повідомлення, мабуть сютабельного, тобто слушного, хіба що при першому знайомстві. Це навіть не торкаючись болісного краху почуттів і взаємин. Отака сила коротеньких головних трьох слів.

Отже якщо ми згодні, що ідеал людських взаємин, це добре, то ми також мусимо згодитись, що він, якщо звісно ми розуміємо його як головні три слова, досяжний не автоматично - ніяка вершина не існує без основи, на якій вона базується.

Тому в людських мовах, окрім головних трьох слів, існують інші життєво важливі, базові слова, позначені якими речі сприяють головним трьом словам. Далі йдеться про три слова з цих базових слів, про слова “Доброзичливість”, “Щастя” і “Безпека”.

Слово “Доброзичливість”, див. книгу “Врятувати Росію!”, основні статті якої написані останніми роками і яка була опублікована в самвидаві 2021-01-22

(https://books.google.com.ua/books/about?id=5qQWEAAAQBAJ&redir_esc=y)

має конче необхідний вигляд не тільки через органічну притаманність цього слова українському національному характеру, але й з огляду на все зростаючу і зростаючу ймовірність кривавої руйнації життя десятків мільйонів росіян - і звичайно що з огляду на величезну небезпеку від цього жахливо паршивого процесу для всіх навколо - для всього світу, і у тому числі, якщо не перш за все, для сусіднього українського народу.

Це саме якраз воно, слово “Доброзичливість” диктує спробувати допомогти росіянам зрозуміти фундаментальні причини нещасливості усіх без винятку підвладних Москві народів, а найголовніше і перш за все - мас обрусілих іногородців, які називають себе “руськіє”. Тільки розуміючи основу, корінь, стержень московської злочинної потути, тільки тоді існує реальна ймовірність обійтися без величезних жертв на шляху до нормального гідного людського життя на гігантських російських просторах. І уникнути шляху до загибелі.

Що стосовно іншого слова, “Щастя”, то книга “Філософія щастя” про нього, (<https://books.google.com.ua/books?id=p0zDDAAAQBAJ>) як про найпершу мотивацію кожної людини до життя і яка була видана 2016-08-01 аналогічно в самвидаві, має дещо інше походження - яке тягнеться з початку 1980-х років, коли спільноти почали цікавити автора цих рядків.

Мирність, добро, конструктивність книги “Філософія щастя”, разом з її метою виявити головні перешкоди, які не дають людині стати на шлях щастя, цілком закономірно і зрозуміло, при публікації її основних статей на загальнодоступних ресурсах, це було в 2013, викликали стандартну московську реакцію від московських посіпак, у вигляді коментарів, частенько ну дуже повних дикої чорної смертельної московською злоби. І це

нормально, як без цього. У тому випадку, коли навіть найчистіша і найгарніша, але правда, постає перед наповненими заздрістю, брехнею і ненавистю представниками московської банди убивць, вони, як правило, реагують саме так.

І про слово “Безпека”.

Дискусії в політичних групах новин, в основному в <https://groups.google.com/g/ukr.politics>, в кінці 20-го та на початку 21-го сторіччя, головним предметом яких була безпека, були справді унікальними - як стосовно передуючих їм років, коли в природі були відсутні медіазасоби, доступні на запис для так би мовити випадкових, тобто ні з ким спеціально на це не узгоджених людей, до яких належав (і досі належить) серед інших також і автор цих рядків, а для читання геть усім трохи технічно підкованим - так і стосовно сьогодення.

Сьогодні масово доступних засобів, а також майданчиків внутрі тих засобів, через блискавичний розвиток інформаційних технологій стало дуже багато, і той моноліт вільного, усім доступного інформаційного простору, який практично мав місце (принаймні в наших краях) на початку 21-го сторіччя, досить швидко перетворився на хоч і значно більше - величезне, але так дрібно сегментоване інформаційне поле, що воно насправді мабуть навіть менш придатне для концентрації суспільної уваги, аніж це було до настання ери інтернету.

Це розпорошення уваги не просто поновило, а й і за рахунок забезпечення миттєвої доступності і практично тотального охоплення суттєво посилило та збагатило на кілька років вислизнула можливість тотального зовнішнього управління масовим доступом до суспільно важливої інформації.

І з тої причини, що в тих усім видних дискусіях відчуття відповідальності за сказані слова було незрівнянно вищим від відповідальності за локальні виливи емоцій, якими сьогодні буквально всіяні численні інформаційні поля, то ті слова від значної кількості учасників тих дискусій були максимально

змістовними - усі в них усіма силами своїми намагалися навести усі доступні інтелекту кожного учасника дискусій найбільш вагомі аргументи на користь своєї думки. Звичайно що і без лайки не обходилося, але вона мала вигляд практичного визнання якщо не неправоти, то неспроможності заперечити сказане опонентом.

Та максимальна змістовність дискусій за участю протилежно мислячих опонентів дала змогу для досягнення досить таки обґрунтованої ясності в багатьох життєво важливих для безпеки українського народу питаннях. А відмова власниці “Української Правди” Олени Притули (уроджена Алёна Юрьевна Чистова) від публікації в УП статті “Убивства українських політичних і культурних діячів”, яка тоді, в 2006 році, здавалося б ну так безпосередньо була стосовна до першого з двох убитих коханців Олени Притули, до засновника і автора УП Георгія Гонгадзе, додала ясності стосовно поширеності на українській землі московської редакційної політики.

Та стаття про убивства українських політичних і культурних діячів була зрештою опублікована 22 вересня 2006 р. на кількох інших, доступних ресурсах, перш за все в ukr.politics, більш як на місяць пізніше її готовності через даремне очікування відповіді від Олени Притули.

Основні підсумки тих дискусій було в 2013 підготовлено, згідно з ідеєю одного з їх учасників, як книгу - збірку статей, під назвою, співпадаючою з назвою однієї з основних її статей “Українська політологія або Атдадім Львов Палякам”, і видано в самвидавці 2014-02-17 в різних місцях, головним з яких був books.google.com: (https://books.google.com.ua/books/about?id=F-r2AgAAQBAJ&redir_esc=y)

Статті в книзі “Українська політологія або Атдадім Львов Палякам”, більшість з них, були написані і обговорені з усіма присутніми в форумах коментаторами, у тому числі з протилежно думajuчими, роки і вже тепер навіть десятки років тому. І оскільки правдиві речі, які були названі своїми справжніми іменами, з часом не змінюються, на відміну від наповнення московської

інформаційної каналізації, то усі вони і далі продовжують бути актуальними. Якщо не чим далі, тим більш актуальними. Даремні будуть надії на гідне життя, не кажучи вже про щастя, якщо в його основі не знаходиться правда.

Кожна з цих трьох книг входить в книгу “Три слова” в дещо зміненому, хоч і не суттєво, вигляді.

Олександр Франчук

GGKEY:FE0FBRYHP6A

Зміст

Про три слова.....	2
Врятувати Росію!.....	11
Передмова.....	12
Основні статті.....	16
Русські без українців – ніхто?.....	16
Російська помилка лідерів західного світу.....	21
Називатись русским не соромно.....	26
Як Росія може вилікуватись.....	29
Додаткові статті.....	35
"Гостя Познера Председатель Совета Федерации Матвиенко".....	35
Похлебкин: українці – не росіяни.....	38
Путін: "ми один народ".....	55
Етнічне коріння московської банди убивць.....	57
Український та російський народи не мають спільного походження.....	61
Московські холуї в світлі роману Булгакова "Мастер и Маргарита".....	63
Росіяни, русські і просвіти в каламуті уявлень обрусевших іногородцев.....	65
На Родіну, в Даугавпілс.....	70
Ступінь братності українського та російського народів.....	71
Бібліотеки і москалі.....	73
Полеміка.....	77
"На Родіну, в Даугавпілс".....	77
"Називатись русским не соромно".....	80
Російські звичаї сьогодення описані Геродотом.....	130
"Ступінь братності українського та російського народів".....	137
Післямова.....	152
Світ після коронавірусу.....	152
Філософія щастя.....	162
Передмова.....	163
Основні статті.....	166
Рецепт щастя.....	166
"Сутністю людського буття є мова".....	178

Інформаційні технології і людські спільноти	191	
Додаткові статті.....	200	
Інформаційні технології: репли — наступний крок	200	
Адекватне розуміння суті світової кризи — можливе		
.....	204	
Для чого Ірину Білик заохотили до російськомовності		
.....	211	
Як російська мова спотворює мислення	215	
Що таке рідна мова, або "какая різниця на каком		
язикє".....	223	
Наші почуття до ССРСР.....	229	
Преступник і злочинець.....	232	
Чому суржик — це погано.....	236	
Щирі свідомі міркування про матмастерінг	239	
Проблеми російськомовності.....	242	
Проблеми російськомовності 2.....	245	
Швейцарська багатомовність.....	249	
Шедевр Кіплінга "If" в суперперекладі Василя Стуса		
.....	251	
Полеміка.....	253	
«Рецепт щастя».....	253	
"Сутністю людського буття є мова".....	280	
«Як російська мова спотворює мислення»	315	
Післямова.....	331	
Українська політологія.....	337	
або.....	337	
Атдадім Львов Палякам.....	337	
Передмова.....	339	
Основні статті.....	345	
Убивства українських політичних і культурних діячів		
.....	345	
Українська політологія, або "Атдадім Львов Палякам"		
.....	349	
Минуле України, майбутнє Америки.....	356	
Степан Бандера про Меркель, Путіна і "Новоросію"		
.....	363	
Причина Холокосту.....	372	
Суть карибської та кримської криз та ж сама		383
Додаткові статті.....	386	

"Свої, сільські!"	386
Такого злочинного утворення... більше не існує? 387	
Два питання шановного Данилова.....	403
Четвертий московський ривок.....	411
Спадщина Голодомору.....	414
Чи є образою слово "хохол"?.....	416
Слово про покидька невідомого народу	420
Деякі з методів прикриття московських убивств	423
Москва через Берлін.....	426
Ось як убивали автора славетного твору "Лебеді материнства"	428
Кілька слів про статтю Анатолія Лівена з лондонської The Times.....	432
Перед 1932-1941 було хіба не те ж саме?	435
Московські правила для російського сприйняття правди.....	438
Від Катині до Смоленська: що далі?.....	442
Ухвала Сенату 07.07.2016, це продовження Смоленська-10.04.2010.....	447
Чорнобильський вибух і небезпечність свідомості	449
Ідіотизм заборони комуністичної ідеології	453
"Прямая линия с Владимиром Путиным 17 апреля 2014"	456
Діалоги.....	459
Re: "Убивства українських політичних і культурних діячів"	459
Re: Українська політологія, або "Атдадім Львов Палякам".....	493
Re: "Минуле України, майбутнє Америки"	504
Re: Степан Бандера про Меркель, Путина і "Новоросію"	506
Re: "Причина Холокосту"	537
Післямова.....	553

Врятувати Росію!

 Олександр Франчук

Врятувати Росію!

Передмова

Коли ми починаємо говорити про чийсь порятунок, значить ми вважаємо, що йому загрожує загибель.

І хоч може хтось думає, що це дрібниця, а в Росії для багатьох схоже так і є, однак є підстави вважати, що нетривіальність задачі порятунку Росії полягає в тому, що сьогодні росіяни, принаймні величезна їх більшість, помилково не вбачають для себе ніякої загрози (на відміну від величезної більшості нормальних людей в нормальних країнах) від того, що вони прямо і відверто порушують Заповіді — принаймні ті з Заповідей, які кажуть:

- Шануй свого батька та матір свою!

— цю заповідь порушує кожен, хто називає себе руским, не називаючи при цьому нерусского народу (нерусских народів), які дали йому його життя.

- Не вбивай!

— цю заповідь порушує як кожен той, хто зі зброєю в руках йде на чужу землю убивати українців, грузинів, чи інші народи на їхній землі, так і кожен з тих, хто вважає, що так робити, це правильно.

- Не свідкуй неправдиво на свого ближнього!

— цю заповідь порушує кожен, хто з метою обґрунтування злочинних московських дій бреше про погані наміри України, Грузії, Молдови, НАТО — чи намагається приписати власні злочини на зразок МН17 комусь іншому.

- Не краді!

- Не жадай дому ближнього свого, ані всього, що ближнього твого!

— ці заповіді порушує як той, хто злорадствує (злорадствував) з приводу російської окупації Криму і ОРДЛО та російського розкрадання та пограбування українського майна на цих українських землях, так і кожен той, хто жадає подальшої

злочинної московської експансії.

І оскільки фундаментальна причина злочинних діянь, у тому числі, чи навіть перш за все таких, як наруга над Заповідями, полягає в нещасливості злочинців, адже щасливі люди не чинять злочинів, то задача порятунку Росії починає мати вигляд задачі виявлення ретельно прихованого кореня нещасливості русских і викорчовування того кореня.

Заповіді Господні існують з прадавніх часів не просто так: пошана до них є ознакою і фундаментальною основою здатності до нормального, тобто щасливого життя — як окремих людей, далеко не тільки віруючих, так і спільнот, утворених ними.

Систематична ж наруга над Заповідями означає наявність неусувної системної нещасливості її носіїв.

Тому найпершою задачею на шляху Росії до щасливого життя, виходячи з названого, має бути знайти і усунути джерело цієї фундаментальної злоряксної російської причини, яка в усі часи, доки її не бачать і не розуміють, невпинно розростається і розповсюджується, й метастази якої інфікують та перероджують геть усе, до чого сягають, і остаточний результат чого — загибель.

І хоч тривалий час й не припинялися спроби знайти методи вирішення російської проблеми, однак не просто відсутність їх успіху, а й факт подальшого наростання московської загрози свідчить про те, що спроби застосувати ці надумані способи, замість вирішувати російську проблему, є насправді хибними діями.

Не доводиться сумніватись, що результативне лікування злоряксного московського утвору на тілі людської цивілізації, а перш за все на тілі (а можливо навіть точніше буде говорити “в тілі”) російського народу, матиме шанси на успіх тільки при наявності правильного, точного, правдивого діагнозу.

Ось це питання діагнозу яви московського зла і є найпершим

предметом цієї книги, яка є органічним продовженням і доповненням двох книг: перша з яких - “Українська Політологія або Атдадім Львов Палякам” <https://goo.gl/99DIaq>, (російський переклад: <https://goo.gl/DdPfiQ>) і друга - “Філософія щастя” <https://goo.gl/SBAC5y> (російський переклад: <https://goo.gl/4bhbYi>). Але Росія — це насамперед спільнота її громадян, росіян, людей багатьох різних національностей, ядром якої є “етнічні” руськіє (так вони самі називають себе, і тому найбільш коректно буде називати таких людей саме цим словом). Обговорюючи питання порятунку Росії, ми перш за все будемо говорити саме про них.

Ця книга для тих, кому не байдуже питання вирішення російської проблеми, яка навіть в історичному масштабі тривалий час все більше загрожує не тільки росіянам, а й і усій людській цивілізації.

Її задача — уяснити суть проблеми порятунку Росії і зрозуміти, яким чином цю проблему можна вирішити, незалежно від того, збережеться спільнота русских, на тепер уже правдивих підставах свого існування, чи ця спільнота припинить своє існування, разом з брехнею, на якій вона дотепер ґрунтувалась і яка являє собою скелет виродженого московською бандою убивць чудовиська, духовного чудовиська, оброслого організаціями, органами та інституціями, і призначення якого — відбирати людську гідність у підвладних їй людей.

Тобто питання порятунку Росії є питанням повернення назад вкраденої у русских людської гідності.

Не може, принципово не може бути щасливою людина, у якій нема гідності. Тільки у гідної людини є реальна перспектива бути по-справжньому, правдиво, по-людськи щасливою - так, як це буває у нормальних людей в нормальних країнах світу, і які через це знають, що таке справжня людська радість і не вміють злорядствувати. Отже приступаймо:

Олександр Франчук

Кожному, хто бажає Росії добра, а не зла, присвячується.

Основні статті

Русські без українців – ніхто?

"пострадавшіє, а значіт обрусевшіє"
(Владімір Висоцький)

Це процитоване тут колись відчуте Висоцьким ототожнення постраждалих з обрусілими сьогодні все частіше привселюдно звучить з різноманітних трибун у виконанні багатьох людей зовсім не випадково. Воно як жменька зернят правди, закинутих поетом в російську свідомість, що тепер то тут, то там, проростають на її поверхню, проламуючи раніше здавалося нездоланні шари московської брехні, якими так надійно було заасфальтоване поняття "русські".

І коли Путин при кожній нагоді оголошує, що нібито він з

українцями один народ, то ми вже розуміємо, чому ця геть очевидна усім неправда йому аж так потрібна – він думає, що руськіє без українців – ніхто.

І це вже сьогодні не секрет, чому він думає, що руськіє без українців ніхто. Він думає цю думку через те, що має на те підстави – йому відомо, що всі без жодного винятку люди, які називають себе руськими, не називаючи при цьому народів, які дали їм їхнє життя, не мають серед предків жодного руського.

І про факт цього московського фокусу створення руського народу сьогодні вже знає далеко не тільки Путин та його прислуга – хоч не так ще давно про нього знали лише наділені найвищою владою керівники московської банди убивць. І не тільки знали, але й намагались розпочати процес його модернізації шляхом створення "советського" народу – тими ж методами, якими московська банда убивць раніше нагинала людей ставати руськими.

Але про це іншим разом – питання про те, чому і чим руськість так не задовольняла московських задач, що аж було вирішено пересобачити її на советськість, заслуговує окремого розгляду.

І яка головна, остаточна мета такої підміни походження усіх людей, які знаходяться під владою московської банди убивць, тепер це також не таємниця. Поступово стає усе більш очевидним, що насправді це не зовсім тільки присвоєння чужої краденої історії, чим вважалось раніше, коли був поза увагою і не розглядався виворіт перетягування чужої краденої історії – а саме як впливає присвоєння чужої історії на тих людей, на яких ця чужа крадена історія натягується.

Адже примусити людину, якій дав її життя один народ, говорити своїм дітям, ніби вони народжені іншим народом, це те саме, що взяти її за комір, привести до могил її предків, нагнути і заставити плюнути на ті могили. І робити це щоденно. І нехай хтось скаже, що таке дійство, це не повне втоптування в багно людської гідності даної людини і що така людина не є

постраждалою, а значить обрусілою.

Хіба у такої людини є якась найменша можливість поважати самого себе? Ні, наявність поваги до своїх справжніх предків, завдяки яким кожна людина не тільки просто є, а й є тим, ким вона є, це найперша, фундаментальна підстава наявності поваги до самого себе. Іншими словами кажучи, якщо у людини нема національної гідності, то вона не має гідності взагалі.

Таким чином, ліквідація природного зв'язку людини з її рідним народом – який дав їй її життя – це винайдений в Москві найбільш на сьогодні ефективний метод масового знищення людської гідності.

А оскільки саме якраз гідність є тим, що робить людську мораль тією найвищою цінністю, яка діє в момент прийняття нею рішень і таким чином дає людині дороговказ єдино можливого шляху щастя, то ліквідація гідності і є остаточною московською метою обрусіння.

У людини без гідності нема тої перешкоди – моралі – яка не дає людині з гідністю робити підлі злочини. Саме це просто вкрай потрібно московській банді убивць для досягнення максимальної маніпулябельності обрусілих, і саме це досягається шляхом обрусіння, за допомогою безліч московських засобів, ретельно відлагоджених протягом сотень років їх застосування.

І той зовні людиноподібний продукт, який залишається після застосування цих московських методів, ми сьогодні маємо нагоду бачити далеко не тільки у вигляді ведучих та учасників шоу на центральних московських телеканалах, для яких "самое, самое, самое главное", це абсолютно свідомо запомповувати у відкрити для навіть найтупішої, найпідлішої і найвідвертішої брехні свідомість (тому що без гідності) брехню про наприклад сьогоднішню українську дійсність.

Цим залишковим продуктом, нема куди правду діти, є також маси простих російських людей, ту ж саму відверту московську брехню і

смертельну ненависть до українського народу від яких сьогодні ми можемо бачити на власні очі – завдяки досягненням інформаційних технологій і (наприклад) мистецтва відвертої розмови з тими простими російськими людьми Андрія Полтави (Карпова), в прямому ефірі на його ютуб-каналі "Вата Шоу".

І в українській дійсності, на жаль, цей московський продукт також реально присутній. І то деколи присутній в такій досконало витонченій остаточній московській формі типу Юлії Тимошенко, що її разюча, потрясаюча, наскрізна, безмежна і безоглядна брехливість (наслідок відсутності у неї людської гідності, найпершим свідченням чого є привселюдне обплывування нею могил її справжніх предків), деколи видається а чи не предметом заздрості навіть найбільш підлих та досконалих московських брехунів.

Але чи справді рускіє без українців – ніхто?

Якщо московський холоп обрусів до такої кондиції, що брехливість, підлість і ненависність стала його натурою – не другою натурою, а його натурою, то це мабуть справді так, і тоді Путин щодо нього правий. І через те, що Московію сьогодні представляють собою саме такі люди, то весь світ сьогодні швидко вчиться, вже навчився, саме такими сприймати руских. Свідчень цієї реальності – безліч.

Однак кожен з тих людей, які чи то вважають самі себе, чи то пишуться, чи то ще якимось іншим чином позначаються московським центром, який є первинним генератором каскадів брехні усіх ґатунків, у тому числі, чи навіть перш за все такої, як рускіє, мають зрештою десь справжні рідні народи – ті народи, які дали їм їхнє життя.

Справа в тому, що в природі існує, окрім обрусення, також цивілізована асиміляція. І коли людина з того чи іншого народу починає бути скажімо американцем, і то навіть нехай найпалкішим патріотом Америки, то це для неї аж ніяк не означає викидати пам'ять про своє походження на сміття – тобто

не означає перестати бути гідною людиною.

А оскільки сама суть поняття "руськіє" полягає в тому, щоб видираючи шляхом обрусення людей з їх рідних народів, нагинати їх викидати на сміття пам'ять про своїх нерусських предків, які дали їм їхнє життя, то рішення московської проблеми втрати людської гідності обрусілими має досить таки очевидний вигляд.

Адже в усіх народів, в результаті обрусення вихідців з яких утворились маси людей, які називають себе рускімі, є всі необхідні атрибути для того, щоб люди, народжені цими народами, були гідними людьми. А яка може бути національна гідність у людини, яка пояснює своїм здивованим нерусским батькам запис в паспорті "русский" словами: "рускім бить удобнее, атец" (взято з реального життя в ССРСР).

Звичайно що мати рідний народ, свій справжній рідний народ, це абсолютно неприйнятно для московської банди убивць, яка складається з покидьків невідомих народів, нагинаючи усіх навколо бути такими ж. Звичайно що це – величезна проблема. Але вирішити цю проблему і повернути собі свою людську гідність, це єдиний шлях для кожного русского.

Справжнє людське щастя принципово недосяжне для негідної людини, подивіться для прикладу на найбагатшу людину в світі паскуду Путіна та його блюдолизів, чи може хтось скаже, що вони щасливі, чи можуть бути щасливими?

А от чи продовжувати називатись русским, поважаючи своїх нерусських предків – чи повернутись назад до свого рідного народу, це вже інше питання, від вирішення якого гідними людьми залежить, існуватиме в природі русский народ, із своєю не краденою, а справжньою історією, чи кане в лету.

 6.10.2018

Російська помилка лідерів західного світу

Коли ми в 90-х і аж до 2014 дивилися, з якою настирливістю усі розвинуті країни допомагали, усіма силами, піднімати добробут росіян, рік за роком йдучи в усьому назустріч російським потребам

і потураючи усім російським забаганкам, ми розуміли, що це все дуже потрібно робити – з благородною метою умиротворення Росії.

Адже загалом відомо, і людський досвід, логіка та здоровий глузд свідчать, що у щасливих людей не буває потреби чинити злочини – усі реальні злочини учиняються нещасливими людьми. І коли добробут росіян зростатиме, таке міркування мало місце, то звичайно що зростатиме, разом з добробутом, рівень щасливості російського суспільства. Отже потреба паскудити іншим народам, відповідно, зменшуватиметься.

Однак реальна російська дійсність швидкого росту в російському суспільстві ненависті до навколишніх народів, читай: російської нещасності – прямо пропорційно у відповідності до зростання російського добробуту, настільки категорично заперечила цю здавалося б безвідмовну міжнародну логіку, що усім, хто приділяв цьому питанню увагу, стало цілком зрозуміло: рівень добробуту росіян зовсім не так пов'язаний з рівнем щасливості народних мас, як в інших країнах.

Той факт, що це помилка – думати, що причина нещасності росіян в матеріальних нестатках, мабуть не пройшов повз увагу також і більшості лідерів західних країн, які реально направляли

на те умиротворення, керуючись логікою прямої пов'язаності добробуту і щасливості, величезні ресурси.

Свідчень цьому факту помилки повнісінько, і величезне російське народне піднесення у зв'язку з підлою російською окупацією Криму, мотивуючи її брехнею про злісні наміри України, це тільки одне, хоч і не найменше, з таких свідчень.

Існує також досить таки обґрунтована думка, що пасивність оборонної тактики реагування цивілізованих країн на щораз нові наступні небезпечні для всього світу злочинні дії Росії, пов'язана з тим, що крах теорії умиротворення Росії з допомогою матеріальних благ для росіян, ліквідувавши ілюзію розуміння та передбачуваності російських дій, планів та їх мотивації, не дав ніякої іншої, хоч трохи прийнятної версії такого розуміння. Де тут взятися підставам для активних дій, якщо нема розуміння, що діється, в чому причина росту неймовірної з точки зору нормальної людини загальнонародної російської потреби чинити злочини, читай: нещасливості?

Одне тільки зрозуміло: раз у нормальних людей не буває потреби паскудити іншим людям, а причина росту російської агресивності, тобто нещасності, не в матеріальних негараздах, яких в останні роки у росіян стало суттєво менше, то значить цю причину треба шукати в чомусь іншому.

Треба шукати тому, що якщо ми справді хочемо добитись вирішення задачі підвищення щасливості, тобто зменшення агресивності російського суспільства, то нам ну ніяк не обійтись без коректно поставлених умов цієї задачі – тобто перш за все без розуміння причини російської нещасності.

Саме тому таким важливим є питання про неї, про справжню причину нещасності росіян.

Іншими словами кажучи, першим питанням, на яке потрібно відповісти, вирішуючи задачу справжнього, дійсного, не тимчасового умиротворення Росії, є питання розуміння

справжньої причини нещасності росіян.

Допоміжним фактом в досягненні такого розуміння є те цікаве явище, що наслідком багаторічних міжнародних зусиль для росту російських матеріальних статків, замість того, щоб росіяни стали щасливішими, стало, судячи по величезному росту російської агресивності, цілком навпаки – так, ніби зростання російських матеріальних статків тільки звільняло росіян від тих перешкод, які заважали їм по-справжньому зосередитись на своїй нещасності.

Наявність цього допоміжного факту додає певності в тому, що обраний на сьогодні міжнародний курс на усебічне обмеження економічного сприяння Росії є найбільш ефективною тактикою, і то незалежно від наявності ясності розуміння причини російської нещасності.

Однак також має бути зрозуміло, що коли йдеться про стратегію ставлення до Росії, про перспективу участі Росії в співжитті народів світу, то для усунення справжніх причин російської нещасності, яка так категорично відрізняє російський народ від інших народів, ніяк не обійтись без розуміння її причини – щоб в майбутньому знов не напоротись на той самий ефект її розблокування. Гальмівна колодка на колеса російської ненависті, це звісно найперше, що негайно необхідне вже сьогодні, але це не значить, що не треба думати про її остаточне викорінення.

Через безнадію щодо сподівань зрозуміти причину невикоріненості російської агресивності, перш за все стосовно українського народу, на інформаційних полях проростають різноманітні версії, геть аж до особливостей генетики росіян, хоч усім зрозуміло, що насправді ні генетика, ні інші біологічні особливості не мають прямого відношення до російських виявів ворожості до різних народів світу, перш за все до українського народу.

До цього здавалося б такого надприродно нездоланного російського прагнення має пряме відношення дещо інша річ –

московська державоутворююча брехня про спільність походження українського та російського народів.

Ця брехня останнім часом еволюціонувала, оскільки брехня не може довго лишатись в незмінному вигляді, і трансформуючись, зрештою пересобачилася в московську брехню, що нібито російський і український народи, це один народ.

Українці відчують остаточний результат цієї підлої московської брехні, як російське намагання підкорити, поневолити український народ, а зрештою його ліквідувати.

Росіяни ж відчують цю паскудну московську брехню зовсім інакше, і саме в цьому "інакше" знаходиться корінь, причина, двигун паскудства російського сприйняття (перш за все) України і українського народу.

І це зовсім не радість, як це здавна було прийнято вважати в українському суспільстві, від оборудки викрадення, перетягнення в Москву і там привласнення історичних діянь українського народу – а також подоби старої назви України Русь, якою ще триста років тому весь світ називав землю українського народу (тому Петро I так і не зміг в 1721 році перейменувати Московію на Русь і взяв для неї назву "Росія").

Насправді російський народ відчуває цю московську брехню не так. І зрозуміти, як, не так уже й важко. Для цього треба просто уявити собі, що Ваших батьків, Вас, а потім Ваших дітей заставляють в школі учити, замість діянь власних предків, діяння предків котрогось із сусідніх, чи навіть не таких і сусідніх народів, до яких Ви, Ваші предки і відповідно Ваші діти не мають жодного відношення. І заставляють Вас говорити, що Ви належите не до свого справжнього народу, який дав Вам Ваше життя, а належите до того чужого далекого народу, до якого Ваші предки не мають жодного навіть і найменшого відношення.

Саме якраз це відбувається з людьми, які називають себе рускими (використовувати слово рускіє, як на мою скромну

думку, найбільш коректно – саме так звучить назва – не самоназва – цього псевдоетносу). І це відбувається з усіма рускими без жодного винятку. Кожен російський, який хоч трохи цікавився, звідки він узявся, прекрасно в курсі, що жодного найменшого відношення до українського народу ні у його предків, ні у нього та його дітей ніколи не було.

Інакше кажучи, тут має місце унікальний випадок в світовій історії, у якій в усіх народів був і є якщо не культ предків, то шаноблива пам'ять про них і повага до їхніх могил. Без цього, свідчить мораль усіх народів, людина не може бути гідною людиною. У російських же сотні років відбувається державне нагинання усіх громадян, покоління за поколінням, відмовлятися від пам'яті про своїх справжніх абсолютно неруських предків – тобто фактично плювати на могили власних предків.

Це московське дійство творить маси людей з втоптанною в bagno московської брехні гідністю. І щоб побачити, як поводять себе маси людей із знищеною гідністю, далеко не треба шукати. Треба просто поглянути, як поводять себе російські – перш за все стосовно того предмету, яким їх московська банда убивць нагинає плювати на могили їхніх предків – до України.

І та сама злочинна московська банда, яка нагинає росіян плювати на могили власних абсолютно неруських предків, заковтуючи підлу брехню, ніби російські з українцями – один народ, каналізує назовні ту російську нещасність, яка виникає від того нагинання, з допомогою ще одної підлої брехні: "нас предали хохлы" – а також американці, прибалти, казахи, білоруси та інші народи світу.

Звичайно що коли розуміння кореня проблеми відсутнє, то і вирішення її видається неможливим. Однак проблема набуває іншого вигляду, якщо прикласти зусилля для розуміння її причини. Коли є розуміння, то вже зовсім не такою беззаперечною починає видаватися думка про те, що це російське "явище" ніколи подолати не вдасться – якщо звісно не намагатися обходити мовчанням той єдиний засіб, а саме розуміння, тільки з допомогою якого є шанс розпочати процес повернення людської

гідності до русских.

І також не доводиться сумніватись, що коли й надалі ми всім миром не будемо допомагати рускім стати гідними людьми, всупереч величезним державним зусиллям московської банди убивць, то їхнє ставлення до українців, і не тільки до українців, ніколи не набуде нормального людського вигляду.

 10.04.2018

Називатись русским не соромно

Подивіться на Познера, на Земфіру, на Лепса, на Соловйова та інших подібних усім відомих вихідців з тих чи інших абсолютно нерусских народів. Їм не соромно називатися русскими, тому що у них нема жодної потреби ганьбитися на весь світ з тепер усім видними безглуздими претензіями на Анну Київську, Володимира Великого, Ярослава Мудрого – і тупо брехати, що вони і український народ, це один і той самий народ.

У Познера нема потреби приховувати своїх нерусских предків – забувати їх, викидаючи пам'ять про них на якісь таємні смітники, вивчаючи в школі, як свою власну, історію українського народу і постійно ковтаючи щораз більше в усьому світі відому ганьбу: русский означає обпльовувач могил своїх предків.

Чому московська верхівка продовжує усіма силами чіплятися за цю брехню, зрозуміти не важко: вона сотні років була

фундаментальною основою існування Російської імперії, а тепер, коли поширення інформації в світі набуло зовсім іншої природи і приховувати гнилість брехливості цього московського фундаменту старими, добре перевіреними московськими засобами стало неможливо, даний московський утвір не може знайти виходу.

А оскільки ця московська інформаційна основа за сотні років свого існування обросла відповідними органами і з допомогою кількох ітерацій у вигляді московських переворотів перетворилася на найзлочинніше в історії людства організоване утворення, то які можуть бути питання до засобів, якими воно намагається продовжити своє існування? Звичайно що це, як і раніше, убивство в усіх його виглядах, від індивідуальних убивств до широкомасштабних воєнних дій і організації геноцидів.

Однак готовність московської банди убивць, через відсутність виходу, до розпалювання великої війни і до завершення свого існування тільки через велику кров, не перешкоджає також і нормальним людям бачити ці ознаки московського кінця, і тому розуміння неминучості скорого падіння теперішніх владних інституцій Росії сьогодні пронизує всіх думаючих людей Росії, яких можна побачити чи почитати в сучасному інфопросторі. Різноманітність рецептів, як готуватись до цього кінця і що робити після нього, величезна.

Интерес же усіх нормальних людей, в Росії і поза Росією суцільних полягає в тому, щоби народження нової Росії відбувалось, з самого початку цього процесу аж до його успішного завершення, з ясністю та розумінням головної, корінної російської проблеми, з боку людей, які прийматимуть в цих процесах участь. Нічого поганого нема в тому, щоб не соромитись справжніх предків сучасного російського народу. Більше того, саме в цьому полягає єдиний шлях до справжньої людської гідності, без якої людського щастя бути принципово не може.

Гідності віддавати належну шану своїм справжнім предкам, замість намагатися прикидатись кимось іншим, а саме українським (руським) народом, викинувши на сміття пам'ять про

своїх справжніх абсолютно нерусських предків, перш за все таких, як мордва, марі, ерзя, мокша, меря, лопарі, чуваші, удмурти, перм'яки, татари, іжора, мурома, вепси, водь, комі, удмурти та інші обрусілі народності, з рідної землі яких цілком складається територія сучасної Росії.

Іншими словами кажучи, суть інтересу нормальних росіян і всього решту світу до Росії сьогодні не може полягати в чомусь іншому, аніж щоби з неї після кризи не утворилося, не приведи Господь – на основі брехні, закладеної в фундамент сучасного російського сприйняття світу – нове, ще більш гидке, ще більш потворне втілення московської банди убивць, аніж те, яке сьогодні маніпулює російським народом, готуючи військові вторгнення всюди, де тільки бачить таку можливість, щоб війною подавити усвідомлення своєї справжності, яке швидко зростає в російському народі.

А підстави для такого катастрофічного, перш за все для російського народу, сценарію, на жаль є. Адже паскудна московська брехня, яку постійно озвучує Путин – що російський народ і український народ, це нібито один народ, і надалі поширюється в російському суспільстві. Намагання ж зробити правду з цієї брехні неминуче тягне за собою смертельну московську ненависть до українського народу і розуміння нездоланної російської потреби (послухайте Гірка) війни проти України з метою знищення українського народу.

Без заміни того фундаменту об'єднання російського народу, який сьогодні досі полягає в московському сподіванні ліквідувати український народ, а його історію натягнути на російський народ – без заміни цього підлого брехливого наскрізь гнилого фундаменту, російський народ просто приречений зникнути. Нема, не може бути людей, які б мріяли мати в очах усього світу вигляд тих, що плюють в бік могил своїх власних предків. А саме це заставляють робити росіян, предки яких не мають відношення до українського народу, навчаючи їх дітей, замість історії власних народів, історії чужого українського народу.

Ще на цю тему:

— Самая абсурдная фраза, которую я когда-либо слышал, это – "в его жилах течет русская кровь".

<http://mysliwiec.livejournal.com/2627911.html>

— Тайна ружцагамира: почему русские стыдятся своих корней?

<http://oleg-leusenko.livejournal.com/1015812.html>

 28.06.2017

Як Росія може вилікуватись

(головна складова рецепту)

Ця головна складова рецепту видужання Росії від віковичного московського прокляття, яке нависає над нею, закриваючи собою чисте небо нормального людського щасливого життя в цій країні, вона насправді дуже давно широко відома і ніякий не секрет:

"Жити не по лжі"

І ці слова ми тут обговоримо з точки зору їх практики, оскільки досить таки очевидно, що той безглуздий російський бунт (який буде абсолютно безглуздим, якщо перед ним не уяснити геть усім, а що ж саме конкретно на практиці, перш за все, означають слова "Жити не по лжі") – той безглуздий російський бунт, який сьогодні визріває в надрах російського суспільства, ну нікому і ніякої користі не принесе. А горя і втрат принесе, перш за все російському народу, просто неміряно.

Процес викидання на сміття історії гебешно-мафіозного кодла, яке сьогодні обсіло російський народ як упирі, справді, реально змінить російську державу на користь російського народу (а отже і всього світу) тоді, і тільки тоді, коли внаслідок ясності розуміння того, а що ж на практиці означає для російського суспільства гасло: "Жити не по лжі", нова російська влада зробить залежні від перших осіб російських державних структур практичні кроки. Які ж це кроки?

Але давайте спершу спробуємо зрозуміти, чому, коли озирнутись в минуле, навіть здавалося б і найрадикальніші революційні зміни в управлінні російськими державними структурами жодного разу не тільки не змінили на краще для російського народу старий головний курс московської держави, а щоразу зрештою навпаки, тільки робили ще більш радикальною реалізацію цього московського прокляття?

І відповідь на це перезріле питання існує, і то якраз в руслі регулярного брутального розтоптування цього видатного правдивого життєвого принципу для російського народу: "Жити не по лжі".

Після кожного московського перевороту, який нехай був зроблений припустимо навіть з най-най-найкращими помислами, в Кремлі відбувається один і той же самий, щоразу так само результативний диявольський сценарій спокуси: для тих, хто захопив владу (першим особам нової влади) "робітники" гігантських московських архівно-бібліотечних підземель надають інформацію про те, що саме там зберігається і як воно досі використовувалось.

І після цього спокуса та перспективи чинити й надалі так само, як і раніше, користуючись тими нагромадженими за сотні років ресурсами, починають бути такими великими, а втрати в разі реального застосування принципу "Жити не по лжі" ну такими болісними, що вибір цим новим правителям Московії видається практично відсутнім. Після цього наразі стандартного московського вибору принцип "Жити не по лжі" міцно і назавжди

забувається, а фальш, облуда, нахабна брехня і необхідне для їх підтримки насильство, перш за все убивства, далі продовжують правити свій диявольський бал в російському суспільстві. Чергове переродження московської банди убивць відбулося.

Які ж це такі ресурси, що заради них принцип "Жити не по лжі" автоматично забувається?

Звичайно що про всі московські архівно-бібліотечні ресурси можуть знати мабуть тільки їх керівники, однак про деякі з них ми можемо знати дуже певно – просто з життєвого досвіду і реальних дій, як очевидні висновки з цілком відкритих джерел.

Наприклад стосовно того, де саме знаходяться архіви українських міст і сіл, легко може здогадатись кожен, кому в радянські часи доводилось приймати участь в виробленні форми допуску при влаштуванні на роботу в численні тоді на українській землі розмаїті режимні установи. Допуск вироблявся в Москві. Архівні московські щурі протягом двох місяців рили вкрадені після голодомору-33 архіви, і давали (чи не давали) потрібну форму допуску. Нагадаємо, в ті часи не існувало такого поняття, як електронна форма архівів – всі документи були виключно в оригінальній твердій формі.

А вкрадені архіви після голодомору-33, наприклад в процесі адміністративно-територіальної реформи, з перепризначенням, чи новопризначенням центрів новоутворених одиниць з нібито перевезенням туди архівів із тих центрів, які ніби як втратили, повністю чи частково, своє значення, наприклад з Кам'янця-Подільського в Хмельницький, вирішували одразу принаймні дві важливі московські задачі. Перша, досі найактуальніша задача, це заметення документальних слідів голодоморних московських убивств українського народу, а друга – установити московський контроль над минулим. Друга, це ось уже сотні років стандартна московська задача.

І оскільки об'єми викрадених українських архівів були ну дуже великими, то необхідно було запланувати і збудувати в Москві

відповідні добре приховані приміщення для них – що і було зроблено на самому початку будівництва московського метрополітену ім. Кагановича, яке було розпочато в кінці 1931 року, тобто ще до початку вже запланованого голодоморного московського убивства українського народу 1932-34.

Ще одні, і це мабуть що найголовніші, фундаментальні матеріальні підстави московської диявольської безмежної брехливості, це викрадені найдавніші українські бібліотеки.

І зовсім не має вигляду першого московського здобутку украдена з Лаври Петром І бібліотека, чи там бібліотека Межигірського монастиря, процес спостереження Катериною ІІ за викраденням якої описаний в Кобзарі Тараса Шевченка:

Як цариця по Києву
З Нечосом ходила...
І Межигорського Спаса
Вночі запалила.
І по Дніпру у золотій
Галері гуляла,
На пожар той поглядала,
Нишком усміхалась.

Можна згадати також "пожежу" (стандартне московське прикриття викрадення бібліотек) в 1980-х роках в Києві, коли там зникли архіви Центральної Ради, а на відповідно відкоригованих матеріалах з них в теперішній час ґрунтуються московські фальшивки, які вже можна зустріти то тут, то там.

Однак є безліч свідчень того, що найголовніші тези московської історичної брехні ґрунтуються на украдених в Україні значно більш ранніх бібліотеках.

Результат московського "використання" викрадених з України бібліотек потягнув за собою, і досі тягне, катастрофічні наслідки для російського народу: хіба це фундаментальне диявольське приниження російського народу, коли його примушують вивчати,

ніби свою, історію українського народу, і викидати таким чином на сміття пам'ять про своїх справжніх предків, які ніколи не мали нічого спільного з українським народом – тобто плювати в бік могил своїх справжніх предків? Хіба це не катастрофічний наслідок для нагнаних таким чином до рускості людей, ні в одного з яких нема серед предків жодного руского?

І ніякого порівняння з американським народом таке облудне насильне принизливе московське народотворення не може витримати – аж доки росіяни не зможуть вільно і гідно пишатися своїми абсолютно нерускими предками.

Без оприлюднення тих усіх підстав московської диявольської безмежної брехливості, які зберігаються в таємних московських схронах, уявити собі перетворення російського суспільства на суспільство гідних людей просто неможливо. І поки цього оприлюднення не станеться, доти неминуче продовжиться зловісне існування московської банди убивць, цілком можливо після чергового перевороту в ще гіршому для російського народу і для всього світу вигляді, аніж це було вчора і сьогодні.

Звичайно що суспільне оприлюднення правди про московську банду убивць означає її остаточну і безповоротну смерть – подібну на смерть вампіра від виволікання його на сонячне світло. Звичайно що цей вампір упирається, особливо з огляду на досвід Карибської кризи, учиненої московською бандою убивць тільки для того, щоб прикрити свій підлий московський зад, голизна якого раптом стала видна для всього світу (подробиці в книжці [1]). Однак інакше бути не може, бо ліквідація цього диявольського, предковичного, ні з чим в історії людства не зрівняного гіперзлочинного утвору, і прилучення російського народу до світової цивілізації, це такий же єдиний, як один Бог і одна правда, гідний цивілізованого світу вихід з теперішньої ситуації. Одним з наслідків чого стане справжнє, остаточне припинення – не тимчасове призупинення – кількасотрічної смертельної московської війни проти українського народу і справжнє добросусідство українського та російського народів.

Література:

1. "Українська політологія, або Атдадім Львов Палякам"

<https://goo.gl/H89bYA>

Російський переклад:

<https://goo.gl/hMxg4y>

28.08.2016

Додаткові статті

"Гостя Познера Председатель Совета Федерации Матвиенко"

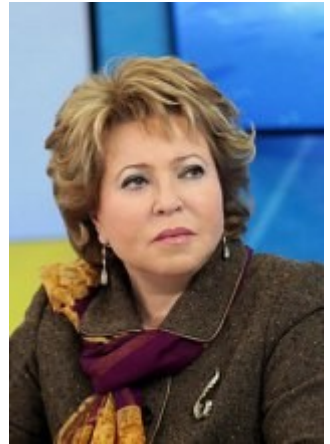
В коментах до цього інтерв'ю (<https://www.youtube.com/watch?v=v5r5xJcOd4>)

хтось зауважив: "говорила багато, но, по сути, ничего не сказала".

Однак Валентина Матвієнко багато сказала про високі моральні стандарти, якими вона керується в своєму житті.

Але що ж насправді? Чи може можна себе дурити нескінченно? Це я на той випадок, коли припустити, що Матвієнко не свідомо продукує тут фальш, а щиро помиляється. Яка ж вона насправді, ця людина, по суті нескінченно глибоко нещасна!

От наприклад гляньмо, вона "Полный кавалер ордена "За заслуги перед Отечеством"". Та візьми ця Матвієнко тлумачного словника Даля і подивись, якщо самій клепки зрозуміти це слово не вистачає, що значить слово Отечество: "Родная земля, отчизна, где

кто родился, вырос; корень, земля народа, к коему кто, по рождению, языку и вере, принадлежит".

А народилась ця особа Матвієнко в Шепетівці і виросла в Черкасах. От і посудіть самі, які заслуги в Матвієнко перед її Отчеством – це ж саме якраз вона, а не хтось інший, та найперша особа, яка попереду усіх решту московських лизоблюдів догідливо "падсуєтілась" перед своїм хазяїном, щоб моментально організувати санкцію на ввід бандформувань московської орди на українську землю.

В Шепетівці, до речі, гідно оцінили заслуги цього московського холюя перед народом, з якого вона виродилась на користь плазування перед московською бандою убивць, щодо якої вона, народжена всього лише два роки після голодомору 1946-47, точно в курсі, як банда її сьогоднішніх хазяїв убивала тим голодомором людей, перш за все дітей, в її Отчестве. Сьогодні Матвієнко на першому місці на встановленому в її честь в Шепетівці стовпі ганьби – встановленому людьми, серед яких вона народилася.

Прочитуємо сайт міста Шепетівка (Автор Світлана Кабачинська, 5 квітня 2014):

/* [...] на зламі тисячоліть містяни з цікавістю зауважили стрімке службове зростання ще однієї своєї землячки – Валентини Матвієнко, в дівоцтві – Тютіної. І почали спостерігати за її успіхами з уболіванням та любов'ю

[...] 2011-го зайняла формально третю за рангом посаду в Росії – голови Ради Федерації. І саме на цій посаді 1 березня 2014 р. благословила Путіна на війну з Україною.

І про Шепетівку заговорили знову.

"Прославилася"... На неї наче бомба впала – і, вибухнувши, запалила серця всіх її жителів ненавистю. Важкою і гнітючою ненавистю до тієї, якою ще вчора так пишалися. "Сука! Сука! (даруйте непарламентське визначення – та чим його замінити, щоб передати душевний біль людей, вражених таким віроломством землячки? – С.К.) – кричали шепетівці на недільному віче. – Як вона могла? Вона ж сама звідси! Зрадниця!

Сука!"

І перетворили постамент знесеного в ніч на 7 лютого пам'ятника Леніну на стовп ганьби Валентині Матвієнко

[...] До Шепетівки в неї немає жодних почуттів. "Ми звідти виїхали, коли мені було три роки", – незворушно сказала вона настирливій українській телеведучій Каті Осадчій, коли та прорвалася до неї крізь чиновницькі кордони з наївним запитанням про батьківщину. І ні словом не обмовилася, що росла все ж таки в Україні. Адже 1952 р. родина фронтовика Івана Тютіна переїхала з Шепетівки до Черкас.

Батько помер, коли найменшій із трьох доньок, Валі, було сім років, і не бачив ні її шкільної срібної медалі, ні "червоного" диплома Черкаського фармацевтичного училища. Валентина, закінчивши опісля Ленінградський хіміко-фармакологічний інститут, робила кар'єру в "другій російській столиці" і лише зрідка навідувалася додому. Востаннє в Черкасах бувала в листопаді минулого року, на похороні старшої сестри, Лідії Остапенко. Саме її родина ще зосталася тут, але – у світлі останніх подій – уникає спілкування з журналістами.

Черкащани ж своїх почуттів не приховують. Депутати Черкаської міської і Золотоніської районної рад звернулися до українського МЗС та Служби безпеки з вимогою оголосити В. Матвієнко персоною нон-грата в Україні.

[...] Матвієнко ніколи не говорить про своє українське коріння

[...] Та навряд чи Валентина Матвієнко, найуспішніша жінка Росії, наразі думає про таке. Навряд чи згадує своє українське дитинство. І напевне ж не вважає, що все в житті дали їй не Путін, не радянська влада і навіть не тато з мамою. А – рідна земля, на якій народилася вона 7 квітня 1949 р. Саме на Благовіщення, святий Божий день, у який благословила її наша добра до всіх Україна на щасливу долю.

А вона віддячила їй війною.

І тепер їй належить дізнатися, що чекає на людину, котру материнська земля прокляла.

*/ <http://shepetivka.com.ua/statti/suspilstvo/1059-do-pam-iatnyka-ne-dorosla-zhanbyly-na-postamenti.html>

Нагадаємо, в цьому інтерв'ю Познеру Матвієнко серед речей, які

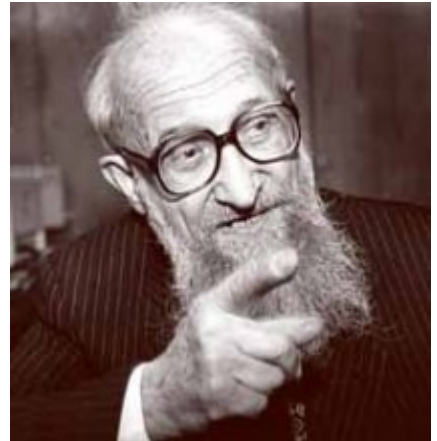
пробачити неможливо, назвала найперше зраду, а найбільшим нещастям — втрату близьких. І від того, що для Матвієнко глибоко наплювати на людей, серед яких вона народилася і виросла, на український народ, який дав їй її життя, від того те, що не є її вибором, а їй було дане, ніде не дівається, це фундаментальний факт її в корені підлого, паскудного життя.

І нехай за ненависть до рідного народу їй дали зробити з синочка долларового мільярдера, то й що? Адже кожен з тих людей, яких вона знає, і вона про це знає, дивлячись їм в очі, прекрасно в курсі, що ця шкура, попри її численні наскрізь фальшиві слова про честь, мораль та совість, негайно готова зробити будь-що — що завгодно без жодного винятку, якщо цей наказ буде від її хазяїна, тобто від московської банди убивць. Після чого знов і знов можна буде скільки завгодно торочити про високі моральні стандарти, якими вона керується в своєму житті.

 26.08.2016

Похлебкин: українці – не росіяни

Зразу ж і перш за все зауважимо, що тут нема намагань приписати вислів "українці – не росіяни" самому В.В.Похлебкину, цьому найвидатнішому, і то далеко не тільки серед росіян, знавцю кухонь різних народів. Більше того, він таких слів, принаймні привселюдно, сам би скоріш за все нізащо б не сказав.

Але за нього ці слова, що українці – не росіяни, ясно й однозначно говорять його дослідження кухонь цих двох народів, українського та російського. Адже саме якраз кухня є тією річчю, найперше за

ознакою якої не тільки прості люди, але й і археологічна наука визначає належність до тих чи інших культур.

Давайте щоб наочно пересвідчитись в тому, що український та російський народи справдана належать до зовсім різних культур, які ніколи не мали нічого спільного, прочитаємо описання В. В. Похлебкіна української та російської кухонь, які наведені в його книзі "Национальные кухни наших народов". Пропустимо при цьому деякі з найочевидніших повторів – цим цілком лояльним російським автором, який спеціально не займався історією українського народу – таких шаблонів московського історичного офіціозу, які практично не стосуються ні до самих кухонь двох народів, українського та російського, а ні зауважимо частенько також і до їхньої справжньої історії.

Звернімо увагу при цьому на факт практичної відсутності не тільки чогось спільного в принципах й технології приготування їжі в двох народів, українського та російського, але й і на практично повну відсутність будь-яких запозичень – як в російській кухні з української, так і в українській кухні – з російської. У той час як в українській кухні автор помічає багато запозичень з кухонь практично усіх сусідніх, і навіть й і не дуже сусідніх народів – крім російського. Те ж саме в російській кухні, багато спільного з кухнями сусідніх народів, – крім кухні українського народу.

І ще одне важливе питання, чи ображає когось правда про відсутність спільного походження двох сусідніх народів, українського та російського?

Правда про походження народів а ні найменшою мірою не може нікого ображати, як на мою скромну думку. Що ж насправді ображає – і не просто ображає, а принижує, навіть фактично втоптує в багно гідність людей, це брехня про їхнє походження.

Адже коли людина примушена викинути геть на сміття правду про своє справжнє походження, то вона таким чином фактично примушена плювати на могили своїх справжніх предків, які дали

їй її життя.

Як можна ще гірше принизити людину, аніж як заставивши її плювати на могили своїх власних предків? Гіршого приниження, як на мою скромну думку, придумати неможливо.

Але на жаль саме якраз таким способом сьогодні, і вже сотні років, принижують російський народ, заставляючи людей, які є нащадками тих чи інших численних народів, які сьогодні входять в російський народ, плювати на могили своїх справжніх предків, заставляючи їх вважати своїми предками предків абсолютно їм чужого українського народу.

/* Украинская кухня

[...] несмотря на то, что эти элементы были весьма разнородны, вследствие огромности территории, раскинувшейся от Карпат до Приазовья и от Припяти до Черного моря, различия природных условий и исторического развития отдельных частей ее, соседствования множества народов (русские, белорусы, татары, ногайцы, венгры, немцы, молдаване, турки, греки), украинская кухня оказалась на редкость цельной, даже несколько односторонней как по отбору характерного национального пищевого сырья, так и по принципам его кулинарной обработки.

[...] Вместе с тем украинская кухня восприняла некоторые технологические приемы не только немецкой и венгерской кухни, но и татарской и турецкой, по-своему частично видоизменив их. Так, обжаривание продуктов в перекаленном масле, свойственное тюркским кухням, было превращено в украинское "смажение" (т. е. пассерование овощей, идущих в борщи или во вторые блюда), что, например, совершенно не свойственно русской кухне. Пельменеобразное блюдо турецкой кухни дюш-вара превратилось в украинские вареники, а затем в вареники с характерными национальными наполнителями – вишнями, творогом, луком (цыбулей), шкварками. Из немецкой кухни было воспринято дробление продуктов, что нашло конкретное выражение в различных украинских "сичениках" – котлетообразных блюдах из

фаршей (сеченых, дробленых мяса, яиц, моркови, капусты, грибов и т. п.).

Что же касается пищевого сырья, то оно отбиралось для украинской кухни по контрасту с восточными кухнями. Так, например, в пику "басурманам" украинское казачество стало культивировать в XVI-XVIII вв. употребление свиного сала. В то же время употребление говядины, распространенное среди русского населения, было сравнительно незначительным у украинцев, так как волы на Украине представляли собой не продуктивный, а рабочий, тягловый скот, и их мясо было не только менее вкусным и более жестким по сравнению со свиным, но в известной мере считалось и не вполне чистым.

Одновременно получили распространение некоторые иностранные продукты, например растительное масло – оливе. Оно считалось ценнее коровьего масла, поскольку происходило из Греции, страны, с которой украинские земли были связаны религиозными узами. В то же время баклажаны, употреблявшиеся в турецкой кухне и прекрасно вызревавшие в условиях Юга Украины, не находили употребления в украинских национальных блюдах как "басурманские" блюда.

Эти принципы отбора пищевого сырья, общие для всех украинцев в XVII-XIX вв. независимо от мест их расселения, сделали украинскую кухню в итоге поразительно единообразной и вместе с тем неповторимой, своеобразной.

Своеобразие национальной украинской кухни выражается, во-первых, в преимущественном использовании таких продуктов, как свинина, сало, свекла, пшеничная мука и некоторых других, во-вторых, в таких особенностях технологии приготовления пищи, как комбинированная тепловая обработка большого количества компонентов блюда на фоне одного главного и определяющего, чему классическим примером служит борщ, где к свекле добавляют еще два десятка компонентов, не подавляющих свекольный вкус, а лишь оттеняющих и развивающих его.

Любимым и наиболее употребляемым продуктом служит свиное сало как в виде самостоятельного кушанья, главным образом в обжаренном виде, в виде так называемых шкварок, так и в виде разнообразной приправы и жировой основы самых разнообразных блюд. Такое отношение к свинине роднит украинскую кухню с кухнями западных славян и венгров и соседей украинцев – белорусов, однако, использование сала в украинской кухне чрезвычайно разнообразно.

Сало не только едят сырое, соленое, вареное, копченое и жареное, на нем не только готовят, им не только шпигуют всякое несвиное мясо, где сало отсутствует, но и используют его даже в сладких блюдах, сочетая с сахаром или патокой.

Например, такое массовое кондитерское изделие, как вергуны, жарят, а вернее обваривают или пряжат в сале.

Украинской кухне свойственно и не менее обильное использование яиц, которые служат не только и не столько для приготовления самостоятельного блюда – разного рода "яэшен", сколько для таких же неперемных, как и сало, добавок в мучные, мучно-яичные и яично-фруктовые (сладкие) блюда.

Весьма характерно для украинской кухни обилие мучных изделий, причем излюбленным видом теста является пресное – простое пресное, пресное полувытяжное, заварное пресное, пресное сдобное с использованием соды как разрыхлителя, а для кондитерских блюд – преимущественно песочной.

Национальными блюдами являются изделия из простого бездрожжевого теста*: вареники, галушки, шулики, лемишки, гречаники, коржи и более новые по времени кондитерские изделия— вергуны и ставбицы. В мучных блюдах почти исключительно используется пшеничная мука, реже – гречневая в сочетании с пшеничной, а из круп популярностью пользуется пшено, а также рис (между прочим рис под названием "сорочинское пшено" – искаженное сарацинское, т. е. турецкое, арабское пшено, – употребляется в украинской кухне с XIV в. и занесено в нее с Запада, через венгров, отсюда понятно и

западное его название "сарацинское").

Наряду с мучными изделиями важная роль отводится овощам. Их употребляют в виде гарниров к жирной мясной пище или подают как самостоятельные блюда с салом. Из овощей на первом месте стоит, конечно, свекла, которую можно считать национальным овощем и которую употребляют не только в свежем, но и в квашеном виде. Так, из квашеной свеклы готовят борщи с осени до весны, т. е. большую часть года.

Для украинской кухни характерно также употребление бобовых – бобов, чечевицы и особенно фасоли (но только не в стручках). Бобовые широко используются в качестве добавок к другим овощам.

Из других предпочитаемых овощных и растительных культур следует назвать морковь, тыкву, кукурузу, картофель и помидоры. Кукуруза, как и фасоль, чаще играет роль добавок. Она получила распространение в украинской кухне уже в XVIII в., особенно в Южной и Юго-Западной Украине. С XVIII в. началось и проникновение на Украину картофеля, который, однако, не приобрел здесь самостоятельного значения, как в Белоруссии, и подобно другим овощным культурам стал использоваться в качестве, хотя и важной, но одной из многих других "приправ" (т.е. гарниров) ко вторым блюдам. Картофель в виде пюре нашел себе широкое применение при добавлении к пюреобразным фасоли, моркови, творогу, яблокам, маку. Кроме того, картофель является хорошим поглотителем сала во вторых блюдах и сырьем для

получения крахмала, используемого для приготовления сладких блюд, особенно жидких фруктовых киселей и кондитерских изделий.

Хотя украинская кухня почти окончательно сложилась уже в XVIII в., два таких характерных для нее растительных продукта, как помидоры и подсолнечное масло, без которых нельзя представить себе современный украинский стол, вошли в широкое

употребление и оказали заметное влияние на меню в XIX в. Надо сказать, что растительные масла – различные олии – применялись в украинской кухне наряду с животным жиром (свиным салом) издревле, и все же подсолнечное масло получило распространение лишь в последнем столетии, причем почти вытеснило все остальные растительные масла. Оно употребляется ныне в двух видах: масло горячего жима, с сильным, своеобразным, столь любимым украинцами запахом жареных семечек, и холодного жима, наиболее известное за пределами Украины.

Масло горячего жима идет обычно в холодные блюда – салаты, винегреты, масло холодного жима чаще употребляется для жарения, пряжения, т. е. для приготовления на нем вторых горячих блюд.

Из пряностей и приправ используются преимущественно лук, чеснок, укроп, тмин, анис, мята, любисток, дудник, чабер, красный перец, из привозных пряностей – лавровый лист, черный перец и корица (для сладких блюд). Большую роль как приправа к мясным, холодным и овощным блюдам играет уксус, которым, однако, нередко злоупотребляют.

Из фруктов и ягод, любимых на Украине мочеными, свежими, сушеными и копчено-вялеными, национальными можно считать вишню, сливу, грушу, смородину, арбуз и в меньшей степени яблоки и малину.

Наряду с фруктами современная украинская кухня чрезвычайно обильно использует сахар и патоку и в чистом виде, и в виде составных частей узваров, варений и особенно повидла и кондитерских изделий.

Как уже было сказано, наиболее отличительной чертой технологии украинской кухни является комбинированная тепловая обработка продуктов. Она состоит в том, что сырой продукт – будь он животного или растительного происхождения – сначала подвергается легкому обжариванию и относительно

быстрому пассерованию, или "смажению", как говорят украинцы, и только после этого – более длительной тепловой обработке, т. е. варке, запеканию или тушению.

С этими особенностями приготовления украинских блюд издавна связаны и особенности украинской посуды – казанки для варки, сковороды для смажения – глубокие и полуглубокие, невысокая глиняная посуда для последующего полутушения – разного рода глечики, миски, чашки, макитры.

Из технологических приемов приготовления пицци обращают на себя внимание шинкование, сечение и другие способы измельчения пицци, в частности мяса. Отсюда наличие в украинской кухне различных рулетов (завиванцев), фаршированных блюд, запеканок, кручеников с мясными фаршами и "сичеников", т. е. разнообразных мясных блюд типа битков и котлет, заимствованных из немецкой кухни через польскую и чешскую.

Как и всякая кухня с богатым историческим прошлым, украинская кухня в значительной степени региональна. Так, западноукраинская кухня заметно отличается от восточноукраинской; влияние турецкой кухни на буковинскую, венгерской на гуцульскую и русской на кухню Слободской Украины не подлежит сомнению: наибольшим разнообразием отличается кухня Центральной Украины, особенно областей центра Правобережья. Популярный на Украине борщ имеет массу разновидностей, практически в каждой области его готовят по своему, особому рецепту.

[...] */ <http://www.melissa.ru/cookery/pk8.phtml>

/* Русская кухня

[...] В начале этого периода появился русский хлеб из кислого (дрожжевого) ржаного теста – этот некоронованный король на нашем столе, без него и теперь немислимо русское меню, – а также возникли все другие важнейшие виды русских хлебных и

мучных изделий: известные нам сайки, баранки, сочни, пышки, блины, оладьи, пироги и т. п. Эти изделия готовились исключительно на основе кислого теста – столь характерного для русской кухни на протяжении всего ее исторического развития. Пристрастие к кислому, квасному нашло отражение и в создании русских настоящих киселей – овсяного, пшеничного и ржаного, появившихся задолго до современных. Преимущественно ягодных киселей.

Большое место в меню занимали и разнообразные кашицы и каши, считавшиеся первоначально обрядовой, торжественной пищей.

Вся эта хлебная, мучная пища разнообразилась чаще всего рыбой, грибами, лесными ягодами, овощами, молоком и очень редко – мясом.

К тому же времени относится появление классических русских напитков – всевозможных медов, квасов, сбитней.

Уже в ранний период развития русской кухни обозначилось резкое разделение русского стола на постный (растительно-рыбно-грибной) и скоромный (молочно-яично-мясной), что оказало огромное влияние на ее дальнейшее развитие вплоть до конца XIX в. Искусственное создание грани между скоромным и постным столом, изолирование одних продуктов от других, недопущение их смешения в конечном счете привело к созданию лишь некоторых оригинальных блюд, а все меню в целом пострадало – оно стало однообразнее, упрощеннее.

Можно сказать, что больше повезло постному столу: поскольку большинство дней в году – от 192 до 216 в разные годы – считались постными (причем эти посты соблюдались весьма строго), было естественным стремление расширить ассортимент постного стола. Отсюда обилие в русской кухне грибных и рыбных блюд, склонность к использованию различного растительного сырья – зерна (каши), овощей, лесных ягод и трав (крапивы, сныти, лебеды и др.). Причем такие известные с X в. овощи, как капуста,

репа, редька, горох, огурцы, приготавливали и ели – будь то сырые, соленые, пареные, вареные или печеные – отдельно один от другого. Поэтому, например, салаты и особенно винегреты никогда не были свойственны русской кухне и появились в России уже в XIX в. как заимствование с Запада. Но и их первоначально делали преимущественно с одним овощем, давая соответствующее название салату, – салат огуречный, салат свекольный, салат картофельный и т. п. Каждый вид грибов – грузди, рыжики, опята, белые, сморчки, печерицы (шампиньоны) и т. д. – солили или варили совершенно отдельно, что, кстати, практикуется и поныне. То же можно сказать и о рыбе, которую употребляли в отварном, вяленом, соленом, запеченном и реже в жареном виде. В литературе встречаем мы сочные, "вкусные" названия рыбных блюд: сига, тайменина, щучина, палтусина, сомовина, лососина, осетрина, севрюжина, белужина и другие. И уха могла быть и окуневой, и ершовой, и налиимьей, и стерляжьей и т. п.

Таким образом, количество блюд по названиям было огромно, но все они по содержанию немногим отличались одно от другого. Вкусное разнообразие достигалось, во-первых, различием тепловой и холодной обработки, а также применением различных масел, преимущественно растительных (конопляного, орехового, макового, оливкового и значительно позднее – подсолнечного), во-вторых, употреблением пряностей. Из последних чаще всего использовались лук, чеснок, хрен, укроп, причем в весьма больших количествах, а также петрушка, анис, кориандр, лавровый лист, черный перец и гвоздика, появившиеся на Руси уже в X-XI вв. Позднее, в XV – начале XVI вв., их дополнили имбирем, кардамоном, корицей, айром (ирным корнем) и шафраном.

В начальный период развития русской кухни складывается и склонность к употреблению жидких горячих блюд, получивших тогда общее название "хлёбова". Наибольшее распространение приобретают такие виды хлёбова, как щи, похлебки, основанные на растительном сырье, а также различные затирухи, заварихи, болтушки, саломаты и другие разновидности мучных супов.

Что касается мяса и молока, то эти продукты употребляли сравнительно редко, причем обработка их не отличалась сложностью. Мясо, как правило, варили в щах или кашницах, молоко пили сырое, томленное или скисшее. Из молочных продуктов делали творог и сметану, а производство сливок и масла долгое время оставалось почти неизвестным, по крайней мере до XV-XVI вв. эти продукты появлялись редко, нерегулярно.

Следующим этапом в развитии русской кухни является период с середины XVI в. и до конца XVII в. В это время продолжается не только дальнейшая разработка вариантов постного и скоромного стола, но и особенно резко обозначаются различия между кухнями различных классов и сословий. Кухня простого народа начинает с этого времени все более упрощаться, кухня боярства, дворянства и особенно знати становится все более изысканной. Она собирает, объединяет и обобщает опыт предшествующих столетий в области русской кулинарии, создает на основе его новые, более сложные варианты старых блюд, а также впервые заимствует и открыто вводит в русскую кухню ряд иностранных блюд и кулинарных приемов, преимущественно восточного происхождения.

Особое внимание обращает на себя скоромный праздничный стол того времени. Наряду с привычными уже солониной и вареным мясом почетное место на столе знати занимают верченое (т. е. приготовленное на вертелах) и жареное мясо, домашняя птица и дичь. Виды обработки мяса все более дифференцируются. Так, говядина идет главным образом для приготовления солонины и для отваривания (убоина разварная); из свинины делают ветчину для длительного хранения либо употребляют ее как свежину или молочную поросятину в обжаренном и тушеном виде, причем в России ценится только мясная, постная свинина; наконец, баранину, домашнюю птицу и дичь используют в основном для жаркого и только отчасти (баранину) для тушения.

В XVII в. окончательно складываются все основные типы русских супов, при этом появляются неизвестные в средневековой Руси калы, похмелки, солянки, рассольники.

Обогащается и постный стол знати. Видное место на нем начинают занимать балык, черная икра, которую ели не только просольной, но и вареной в уксусе или маковом молоке.

На кулинарию XVII в. сильное влияние оказывает восточная и в первую очередь татарская кухня, что связано с присоединением во второй половине XVI в. к Русскому государству Астраханского и Казанского ханств, Башкирии и Сибири. Именно в этот период в русскую кухню попадают блюда из пресного теста (лапша, пельмени), такие продукты, как изюм, урюк, смоква (инжир), а также лимоны и чай, употребление которых с этих пор становится в России традиционным. Тем самым, существенно пополняется и сладкий стол. Рядом с пряниками, известными на Руси еще до принятия христианства, можно было увидеть разнообразные коврижки, сладкие пироги, леденцы, цукаты, многочисленные варенья, причем не только из ягод, но и из некоторых овощей (морковь с медом и имбирем, редька в патоке). Во второй половине XVII в. в Россию начали привозить тростниковый сахар, из которого вместе с пряностями варили леденцы и заедки, сласти, лакомства, фрукты и т. д. Но все эти сладкие блюда были в основном привилегией знати.

[...] Таким образом, в XVII в. русская кухня была уже чрезвычайно разнообразна по ассортименту блюд (речь идет, конечно, о кухне господствующих классов). В то же время поварское искусство в смысле умения комбинировать продукты, выявлять их вкус стояло еще на весьма невысоком уровне. Достаточно сказать, что по-прежнему не допускалось смешивание продуктов, их измельчение, перемалывание, дробление. Более всего это относилось к мясному столу. Поэтому русская кухня в противоположность французской и немецкой в течение длительного времени не знала и не желала воспринимать различные фарши, рулеты, паштеты и котлеты. Старинной русской кухне оказались чужды и всевозможные запеканки и пудинги. Стремление к приготовлению блюда из целого крупного куска, а в идеале из целого животного или растения сохранялось вплоть до XVIII в. Исключением, казалось, были начинки в пирогах, в целых животных и птице, и в их частях – сычуге,

сальнике. Однако в большинстве случаев это были, так сказать, готовые начинки, измельченные самой природой, – зерно (каши), ягоды, грибы (их тоже не разрезали). Рыбу для начинки только пластовали, но не измельчали. И лишь значительно позднее – в конце XVIII в. и особенно в XIX в. – уже под влиянием западноевропейской кухни некоторые начинки стали измельчать специально.

[...] В России в этот период работает целый ряд французских поваров, радикально реформирующих русскую кухню господствующих классов. Первым французским поваром, оставившим след в реформе русской кухни, был Мари-Антуан Карем – один из первых и немногих поваров-исследователей, поваров-ученых. До приезда в Россию по приглашению князя П. И. Багратиона, Карем был поваром английского принца-регента (будущего короля Георга IV), герцога Вюртембергского, Ротшильда, Талейрана. Он живо интересовался кухнями различных народов. За время короткого пребывания в России Карем детально ознакомился с русской кухней, оценил ее достоинства и наметил пути для освобождения ее от наносного. Преемники Карема в России продолжили начатую им реформу. Эта реформа коснулась, во-первых, порядка подачи блюд к столу. Принятая в XVIII в. "французская" система подачи, когда все блюда выставлялись на стол одновременно, была заменена старинным русским способом подачи, когда одно блюдо сменяло другое. Вместе с тем количество перемен было сокращено до 4-5 и была введена такая последовательность в сервировке обеда, при которой тяжелые блюда чередовались с легкими и возбуждающими аппетит. Кроме того, на стол уже не подавали приготовленные в целом виде мясо или птицу, перед подачей на стол их стали разрезать на порции. При такой системе украшательство блюд как самоцель потеряло всякий смысл. Реформаторы выступали также за замену блюд из толченых и протертых продуктов, занявших большое место в кухне господствующих классов в XVIII – начале XIX вв., блюдами из натуральных, более свойственных русской кухне продуктов. Так появились всевозможные отбивные (бараньи и свиные) из целого куска мяса с косточкой, натуральные бифштексы, клопсы,

лангеты, антрекоты, эскалопы. Одновременно старания кулинаров были направлены на то, чтобы ликвидировать тяжеловесность и неудобоваримость некоторых блюд. Так, в рецептах щей они отбросили делающую их невкусными мучную подболтку, сохранявшуюся лишь в силу традиции, а не здравого смысла, стали широко употреблять в гарнирах картофель, появившийся в России в 70-х годах XVIII в. Для русских пирогов они предложили использовать вместо ржаного кислого нежное слоеное тесто из пшеничной муки. Они же ввели безопасный способ приготовления теста на прессованных дрожжах, которыми мы пользуемся ныне, благодаря чему кислое тесто, на подготовку которого прежде требовалось 10-12 ч, стало поспевать за 2 ч. Обратили французские кулинары внимание и на закуски, ставшие одной из специфических особенностей русского стола. Если в XVIII в. преобладала немецкая форма подачи закусок – бутербродами, то в XIX в. стали сервировать закуски на специальном столе, каждый вид на особом блюде, красиво оформляя их, и таким образом настолько расширили их ассортимент, выбрав в число закусок целый ряд старинных русских не только мясных и рыбных, но и грибных и овощных квашеных блюд, что их изобилие и разнообразие отныне не переставало быть постоянным предметом удивления иностранцев.

Наконец, французская школа ввела комбинирование продуктов (винегреты, салаты, гарниры) и точные дозировки в рецептах блюд, не принятые ранее в русской кухне, и познакомила русскую кухню с неизвестными ей видами западноевропейской кухонной техники.

В конце XIX в. на смену русской печи и специально приспособленных к ее тепловому режиму горшков и чугунков пришла плита с ее духовкой, кастрюлями, сотейниками и т. п. Вместо сита и решета начали использовать дуршлаг, шумовки, мясорубки и т. п.

[...] Неизменное значение в русской кухне сохраняли первые жидкие блюда, называемые с конца XVIII в. супами. Супы всегда играли главенствующую роль на русском столе. Недаром ложка

была главным столовым прибором. Она появилась у нас ранее вилки почти на 400 лет. "Вилкою, что удой, а ложкою, что неводом", – гласила народная пословица.

Ассортимент национальных русских супов – щей, затирух, похлебок, уха, рассольников, солянок, ботвиней, окрошек, тюрь – продолжал пополняться в XVIII-XX вв. различными видами западноевропейских супов вроде бульонов, супов-пюре, различных заправочных супов с мясом и крупами, которые хорошо приживались благодаря любви русского народа к горячему жидкому вареву. Точно так же получили место на современном русском столе и многие супы народов нашей страны, например украинские борщи и кулеш, белорусские свекольники и супы с клецками. Многие супы, особенно овощные и овоще-крупяные, были получены из разжиженных кашниц-заспиц (т. е. кашниц с овощной засыпкой) либо представляют собой плоды ресторанной кухни. Однако не они, несмотря на свое разнообразие, а старые, исконно русские супы вроде щей и уха определяют до сих пор своеобразие русского стола.

В меньшей степени, чем супы, сохранили свое первоначальное значение на русском столе рыбные блюда. Некоторые классические русские рыбные блюда вроде тельного вышли из употребления. Между тем они вкусны, просты по приготовлению. Их вполне можно готовить из морской рыбы, которую, кстати говоря, использовали в русской кухне еще в старину, особенно в Северной России, на русском Поморье. Жители этих бесхлебных в те времена районов издавна привычны были к треске, палтусу, пикше, мойве, наваге. "Безрыбье – хуже бесхлебья", – гласила тогда поговорка поморов.

Известны в русской кухне рыба паровая, вареная, тельная, т. е. изготовленная особым образом из одного филе, без костей, жареная, чиненая (наполненная начинкой из каши или грибов), тушеная, заливная, печеная в чешуе, запеченная на сковородке в сметане, просольная (соленая), вяленая и сушеная (сущик). В Печорском и Пермском краю рыбу, кроме того, квасили (кислая рыба), а в Западной Сибири ели строганину – мороженую сырую

рыбу. Нераспространенным был лишь способ копчения рыбы, который получил развитие в основном только за последние 70- 80 лет, т. е. с начала XX в.

Характерным для старинной русской кухни было широкое применение пряностей в довольно большом ассортименте. Однако снижение роли рыбных, грибных блюд и блюд из дичи, а также введение в меню ряда блюд немецкой кухни сказалось на сокращении доли пряностей, используемых в русской кухне.

Кроме того, многие пряности из-за дороговизны, так же как и уксус и соль, еще с XVII в. в народе стали употреблять не в процессе приготовления пищи, а ставить на стол и использовать уже во время еды в зависимости от желания каждого. Этот обычай дал повод впоследствии утверждать, что русская кухня якобы не употребляла пряностей. При этом ссылались на известное сочинение Г. Котошихина о России в XVII в., где он писал: "Ествы же обычай готовить без приправ, без перцу и инбирю, малосольны и безуксусны". Между тем далее тот же Г. Котошихин разъяснял: "А как начнут ести и в которой естве мало уксусу и соли и перцу, и в те ествы прибавляют на столе"⁶. С тех далеких времен остался обычай ставить во время еды на столе соль в солонке, перец в перечнице, горчицу и уксус в отдельных баночках. Вследствие этого в народной кухне так и не выработались навыки приготовления пищи с пряностями, в то время как в кухне господствующих классов пряности продолжали употреблять в процессе приготовления пищи. А ведь пряности и приправы русская кухня знала еще во времена своего становления, их умело сочетали с рыбой, грибами, дичью, пирогами, супами, пряниками, пасхами и куличами, причем употребляли осторожно, но тем не менее постоянно и непременно. И этого обстоятельства нельзя забывать и упускать из виду, говоря об особенностях русской кухни.

Наконец, в заключение необходимо остановиться на некоторых технологических процессах, свойственных русской кухне.

На большом отрезке развития русской национальной кухни

процесс приготовления пищи сводился к варке или к выпеканию продуктов в русской печи, причем эти операции велись обязательно раздельно. То, что было предназначено для варки, отваривали с начала и до конца, то, что было предназначено для печения, только пекли. Таким образом, народная русская кухня не знала, что такое комбинированная или даже разная, совмещенная или двойная тепловая обработка. Тепловая обработка пищи заключалась в нагреве теплом русской печи, сильным или слабым, трех степеней – "до хлебов", "после хлебов", "на вольном духу", – но всегда бесконтактном с огнем и либо с постоянной держащейся на одном уровне температурой, либо с падающей, убывающей температурой, когда печь постепенно остывала, но никогда не с возрастающей температурой, как при наплитном приготовлении. Оттого и кушанья получались всегда даже не отваренными, а скорее томленными или полутомленными-полутушеными, отчего приобретали совершенно особый вкус. Недаром многие блюда старинной русской кухни не производят должного впечатления, когда их готовят в иных температурных условиях.

[...] Говоря о русской кухне, мы до сих пор подчеркивали ее особенности и характерные черты, рассматривали историю ее развития и ее содержание в целом. Между тем следует иметь в виду и ярко выраженные региональные различия в ней, объясняемые главным образом разнообразием природных зон и связанным с этим несходством растительных и животных продуктов, разным влиянием соседних народов, а также пестротой социальной структуры населения в прошлом. Вот почему сильно отличаются кухни москвичей и поморов, казаков Дона и сибиряков. В то время как на Севере едят оленину, свежую и соленую морскую рыбу, ржаные пироги, дежни с творогом и много грибов, на Дону жарят и тушат степную дичь, едят много фруктов и овощей, пьют виноградное вино и готовят пироги с курятиной. Если пища поморов имеет сходство со скандинавской, финской, карельской и лопарской (саамской), то на кухню казаков Дона заметное влияние оказали турецкая, ногайская кухни, а русское население на Урале или в Сибири следует татарским и удмуртским кулинарным традициям.

Путін: "ми один народ"

Слухаючи цю пряму очевидну брехню Путіна, що нібито російський та український народи – це один народ, згадуються слова Висоцького:

*Ложь и зло, погляди, как их лица
грубы,
И всегда позади воронье и гробы.*

І скільки ж глибокої, до кінця перевіреної українським народом гіркої правди в цих словах найбільшого російського поета!

Адже саме якраз за цими відверто брехливими словами "ми один народ" від вождя, генсека, хазяїна, шефа, баті, альфи, секретаря, хана, атца раднова, председателя московської банди убивць, знаходяться серії гігантських московських убивств українського народу – з яких голодоморні убивства 1946-47, 1932-34, 1921-23 є тільки найбільш видимою їх верхівкою.

Як підраховали незалежні від Москви демографи, якби не смертельний московський контроль над українським народом в 20-му сторіччі, то сьогодні український народ налічував би принаймні 100 млн.

Коли ця людина, Путін, відверто бреше: "ми один народ", то цими словами він саме існування українського народу заперечує. І за

цією підлою брехнею людини, насправді наповненої величезною смертельною ненавистю, саме якраз до українського народу, завжди знаходились, і знаходяться сьогодні, безліч конкретних московських дій, якими московська банда убивць робила раніше і продовжує реально робити сьогодні геть усе, що для цього може бути потрібно, щоб вже сьогодні, чи завтра, перетворити реальну життєву дійсність існування українського народу у відсутність його існування.

Ліквідація українського народу, ось що знаходиться за трьома на перший погляд невинненькими словечками сьогоднішнього розпорядника московської банди убивць – яка буквально тільки що убивала, убивала і убивала на українській землі, тільки одних українських дітей мільйонами і мільйонами, і нема жодної – навіть і найменшої ознаки, що припинила свої дії з метою довести до остаточного завершення свій диявольський план смерті українського народу.

А для нормальних людей, в тій же таки самій поезії Володимира Висоцького, є його думка, що слід робити нормальним людям в подібних випадках:

*Если руки сложа, наблюдал свысока,
И в борьбу не вступил с подлецом, палачом,
Значит, в жизни ты был ни при чем, ни при чем.*

14.11.2013

Етнічне коріння московської банди убивць

Розшукуючи джерело, звідки єсть-пішло-взялося на Землі це диявольськи довершено готове до як завгодно злочинної діяльності предковічно давнє злочинне оргутворення, довелось розглянути різні витoki, звідки воно, могло б виповзти. Однак по ходу розгляду більшість з імовірних таких витоків довелось відхилити.

Як от наприклад взяти РПЦ Московського патріархату, одну з найдавніших, коли не найдавнішу, стійку організаційну структуру в складі московської банди убивць. Чи не наповнена антихристською злобою, ненавистю і брехнею РПЦ являється тим первинним засновником, фундатором, праотцем, з якого виродилось це сатанинське оргутворення?

Однак при всій привабливості такої версії вона ламається під вагою безліч більш древніх добре відомих фактів, які свідчать про наявність чогось значно більш давнього в московських краях – наскрізь підлого, наповненого безмежною ненавистю, злобою і брехнею, значно більш давнього, аніж пізніше утворений його засіб – РПЦ Московського патріархату.

Цілком очевидне багатосотрічне існування даного безприкладного в світовій історії злочинного утворення має значно глибші, дальші і міцніші корені, аніж це могло б здатися на перший погляд. І цілком природно спробувати шукати таке коріння в найдавніших родових спільнотах – в етнічно-племенних коренях. Підставу так думати дає унікальність й різка та категорична відмінність,

протилежність "духовності" московської банди убивць по відношенню до нормальної людської духовності усіх решту народів – у тому числі тих, які повністю підконтрольні московській банді убивць і з яких ядро московської банди добирає собі кадри, за цією ж ознакою здатності на ділі повністю відкидати усі ознаки людської моралі. Знаходячи шляхи та засоби для стабільного усебічного руйнування моральних засад усіх підлеглих московській банді народів, перш за все найефективнішим способом руйнування традиційної народної моралі кожного нормального народу, а саме шляхом нагинання синів і дочок усіх підконтрольних народів до відкидання своєї належності до своїх рідних народів, тобто до плювання в бік могил своїх власних предків.

І оскільки з безліч джерел, найдавніших і зовсім нещодавніх – і з особистого досвіду усіх, кому доводилось мати справу з учасниками та холоуями московської банди убивць, цілком очевидно й незаперечно встановлено, що основою основ світосприйняття цієї банди є цілковите, повне та остаточне відкидання нею усіх людських моральних законів, які ґрунтуються в любові, правді і добрі, то досить таки очевидно, що шукати слід саме якраз за цією ознакою.

І коли розглянути найбільш відомі етноси, які більш чи менш фактично, чи навіть уявно, раніше чи пізніше, тим чи іншим чином були причетні до того їх значного числа, вихідці з яких в суттєвій кількості приймали участь в діяльності московської банди убивць, то усі ці зараз відомі етноси відпадають один за одним.

Деякі із них відпадають з просто хронологічних міркувань, як скажімо єврейський народ, масами виродків з якого банда московських убивць покористувалась тільки зовсім нещодавно, коли порівнювати в масштабі часу багатсотрічної діяльності банди.

Може то широко і давно дискутовані угро-фіни? Але наявність цілком цивілізованих і моральних як угорського, так і фінського народів заперечує таку версію. Може то монголо-татари? Але ні –

вияви радіації московської підлості, ненависності і злоби відомі задовго до наближення монголів і татар до московських земель.

Українці також відпадають – з причини наявності такої дикої утробної зоологічної смертельної предковичної ненависті московської банди до українців, України і до всього українського, якої взагалі світ ніколи раніше не бачив і яка можлива мабуть тільки в місива із злоби, ненависті та брехні до людськості, правди, любові і добра. Цю московську ненависть (ненависть московської банди убивць разом з її рабами, холопами, холоуями і посіпаками на українській землі і поза її межами) і зараз легко можна побачити – в усій красі, так би мовити, у тому числі особливо легко в численних присутніх в інтернеті московських клоаках українофобія.

Так що коли мені вперше – при першому ж прочитанні "Скіфії" Геродота – запав у пам'ять рядочок 106: "Андрофаги мають найдикіші звичаї з усіх; вони не знають правди й закону в них немає ніякого" [1] – ну надто вже співпадаючий вигляд мають ці слова 2500-річної давності з реаліями сьогодення і минулого у виконанні банди московських убивць – то це сталося мабуть зовсім не випадково.

І вже далеко пізніше, зовсім нещодавно, знайшлося підтвердження того, що зовсім не мені першому прийшла гадка, що описане Геродотом (хоч коротко, але як же разюче точно) коріння московської банди убивць, андрофаги, мають пряме фундаментальне відношення до реалій сучасної Московії. Ось до якого висновку в процесі дослідження української мови перед 1880 прийшов Михайло Крассуський, російський лінгвіст польського походження:

/* за межами земель скитів-кочевників та рільників (хліборобів) мешкали на схід від Дніпра (у сьогоднішніх Орловській та Тульській губерніях) племена іншої породи, котрих він називає андрофагами, тобто людожерами. Деякі з них запозичили у скитів одяг, а інші разом з тим і мову; тож, ці чужинці жили у цій місцевості довший час ще до Геродота, якщо встигли перейняти

навіть мову. З цього можна зробити правдоподібний висновок, що один з російських діалектів, "акаючий", утворився вже перед Геродотом
*/ [2]

А тим часом велика і тривала кількасотрічна московська активність щодо етнічного московського маскараду досі триває, і то з не меншою, коли не з більшою активністю, ніж колись – перш за все у вигляді подальшого продовження намагань прикритися різношерстою сукупністю підлеглих московській банді убивць народів. Як перетягуванням на них давньої самоназви української землі Русь, так і далеко не тільки цієї назви, з нагинанням синів і дочок різних народів відмовлятихся від своїх предків й плювати на їхні могили.

Згадаймо наприклад рядочок "да, скіфи ми, да азіати ми, с раскосими і жадними ачамі" Блока, а він же, цей рядочок, не нізвідки взявся. Ну щоб за цим верхнім переднім брехопокровом поглибше від людського ока прикопати справжній етнічний корінь московської банди убивць, тобто андрофагів. Тільки Москві, і більше нікому в світі, і не тільки за вказаною територією проживання так (на 100%) не пасує видана Геродотом характеристика: "Андрофаги мають найдикіші звичаї з усіх; вони не знають правди й закону в них немає ніякого", і в цьому раз за разом все більш переконливо пересвідчується весь світ.

Література:

1. Геродот, СКІФІЯ (четверта книга "Мельпомена" "Історії в дев'яти книгах"), <https://goo.gl/twRsRu>
2. Михайло Крассуский, ДАВНІСТЬ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ, 1880, Одеса, <https://goo.gl/I8zuvx>

 11.10.2011

Український та російський народи не мають спільного походження

Хоч воно і очевидно, що український та російський народи не мають спільного походження, а отже і спільної історії, і тому як Володимир Великий, так і Данило Галицький, це дійові особи історії українського народу, а російський народ має свою власну історію, замість якої йому нав'язали історію українського народу – однак підстави вести мову ще як загалом, так в деталях про цю ґрунтовну, підставову диверсію московської безрідної банди проти російського народу, призначенням якої є деморалізація російського народу, є на жаль і надалі.

Давайте переглянемо один класичний приклад, а яким же таким чином офіційні російські історики намагаються принизити російський народ, всучити українську історію насправді не менш полінаціональному, аніж американський, російському народу – так, щоб росіяни наплювали на могили своїх справжніх предків і викинули на сміття пам'ять про діяння народів, які дали їм їхнє життя.

Це справді представляє інтерес, оскільки саме якраз деморалізовані, дезорієнтовані в моральному людському просторі люди найбільше годяться на роль гарматного м'яса в величезних злочинних оборудках московської банди убивць (не плутати з москвичами). Спеціально заради цього я гортав твори офіційного російського історика С. М. Соловйова.

Видовисько нетривіальне, слід сказати, бачити, як після ґрунтового опису тривалого періоду української історії історик пописує, що український народ лишився на своєму місці, а його історія помандрувала собі в Москву :-)

/* [...] Вообще движение русской истории с юго-запада на северо-восток было движением из стран лучших в худшие, в условия более неблагоприятные. История выступила из страны, выгодной по своему природному положению, из страны, которая представляла путь из Северной Европы в Южную, из страны, которая поэтому находилась в постоянном общении с европейско-христианскими народами, посредничала между ними в торговом отношении.

[...] Но Западная Россия, что же с нею сделалось? Она осталась на своем месте, не могла передвинуться на восток! Западная Россия, потеряв свое значение, потеряла способы к дальнейшему материальному, государственному и нравственному развитию, способы иметь влияние на Восточную Россию результатами своего общения с европейскими народами

[...] Русский человек явился в северо-восточных пустынях бессемен во всем печальном значении, какое это слово имело у нас в старину. Одинокий, заброшенный в мир варваров, последний, крайний из европейско-христианской семьи, забытый своими и забывший о своих по отдаленности, разрознившийся и от родных братьев – вот положение русского человека на северо-востоке: и целые века предназначено было ему двигаться все далее и далее в пустыни востока, жить в отчуждении от западных собратий.

*/ <http://www.magister.msk.ru/library/history/solov/solv13p1.htm>

Ясно зрозуміло, чи не так, що тут в Соловйова "русский человек" означає не що інше, як людина з Руси-України, тобто з українського народу – тоді як предки російського народу, з точки зору С. М. Соловйова – це "мир варваров", який незважаючи на свою досить таки густу населеність, являє собою, з точки зору Соловйова, не людські спільноти, а "северо-восточные пустыни".

Для чого офіційний історик Російської імперії Соловйов принижує

предків російського народу, досить таки легко зрозуміти – адже даний прийом, поруч з іншими хамськими московськими засобами і досі є одним з основних в арсеналі організації подальшого процесу абрусенія іногородцев, з яких, і тільки з яких сьогодні складається російський народ.

 13.07.2011

Московські холуї в світлі роману Булгакова "Мастер и Маргарита"

Я зразу ж зрозумів, що бачу бідних
Перед собою неярких нікчем,
І Богу, й ворогам його огидних.
(Данте, Божественна комедія)

*...нікому нікуди не подітись від
здавалося б на перший (а також на
другий і третій) погляд дикого
відчуття симпатії до дій та їх
справедливості навіть і самого
диявола та його підручних...*

ОК написав 23:41 31/03/2009:
"Осталось Рате Повторить уже не за
франчуком, а за Задирака про
пресловутых "московських-холуъв-убивць""

Хоч елементи чіткості рельєфу потойбіччя суті безприкладного в історії людства злочинного оргутворення, маліна якого традиційно розташовується в Москві і яка контролює перебіг сурогатних духовних людських взаємин в підлеглих йому спільнотах – підлеглих як просто й прямо державно, так і опосередковано інформаційно – можна звісно спостерігати також

й у хамських (типу наведених тут вище) виливах від присутніх тут прикінцевих наростів його розгалуженої мережі на зразок лакуз типу ОЖ,

але цілісність вираження остаточності їх антилюдськості мабуть що навряд чи можливо показати краще, аніж це зробив Булгаков в романі "Мастер и Маргарита" (й екранізував в своїх десяти серіях Бортко в 2005) – коли нікому нікуди не подітись від здавалося б на перший (а також на другий і третій) погляд дикого відчуття симпатії до дій та їх справедливості навіть і самого диявола та його підручних – але до того диявола, який існує всередині світу справжніх людських відносин й прийшов в московське потойбіччя звідти, і є хоч і негативною, але такою ж необхідною, як скажімо господарська діяльність (чи тіні від предметів на сонячному світлі) їхньою складовою.

Ця нібито неприродна, але така нам усім й кожному зрозуміла симпатія до дій Воланда з Фаготом, Бегемотом, Азazelло та Геллою є не що інше, як фундаментальний вияв того природного від Бога даного – кожному з нас без жодного винятку – сприйняття речей в природі, універсальна дія якого обумовлює саме її існування на всіх її рівнях, у тому числі й в найбільш дотичному до людей рівні людських взаємин.

Сила тяжіння до усього справжнього людського неминує діє на всіх одірваних від справжнього світу, хоч-не-хоч. Однак на жаль фактом є також і те, що ця природна дія тяжіння не завжди скоро приводить якимось раз виведений на орбіту предмет до зустрічі з Землею – падаючи вниз, він постійно промахується.

А для продовження далі цього промахування мимо всього справжнього людського достатньо хоч і невеличкої, але регулярно діючої корекції орбіти. Не доводиться сумніватися, що у нашому випадку спільноти московських холуїв на українській землі роль таких двигунів корекції навкололюдської орбіти московських холопів виконують елементи московської інфоканалізаційної системи – перш за все у вигляді каналів московських ЗМІ.

Росіяни, рускіє і просвіти в каламуті уявлень обрусєвшіх інородцев

Цитата: "Русским может быть и эвенк, как негр стал Пушкиным или шотландец Лермонтовым или датчанин Далем, или грузин Багратионом, или турок Колчаком, или немка Екатериной 2 и т.д."

Геннадий Макаров: "Есть народ русский, а есть российский. На украине живет русский народ. Пора бы это знать, так как всё идет от Руси и Киева -матери городов русских. Так или нет?"

Рання, імперська Русь з колоніями, серед яких були і сучасні підмосковські народи, походження яких не має нічого спільного з українським народом – і пізня Русь, королівство Русь, так само легітимне серед тогочасних держав, як і усі середньовічні королівства Європи – вже без колоній і в межах сучасної України – це сторінки історії українського народу. І хоч прикметник "руський" залишився в українській мові та власних назвах на українській землі, але це вже давно перегорнута сторінка історії українського народу.

Що ж стосовно російськомовного _перекладу_ "русский" слова "руський", яким користуються в російській мові через те, що

артикуляційні особливості російської мови несумісні з оригінальним звучанням похідного від Русь прикметника "руський" – то воно звичайно що має право на існування, раз стійкий холопський пієтет перед словом Русь так глибоко запав декому у свідомість з часів колоніального підпорядкування Русі. І Росія до речі в цьому не самотня, взяти наприклад колись підпорядковану Римській імперії тепер Румунію. Тільки от – як на мою скромну думку – не слід намагатися плутати взяту з грецьких джерел _назву_ колоній Русі на північному сході "Росія" з попередньою _самоназвою_ українського народу "Русь".

Я маю на увазі, що коли хтось думає, що намагання натягнути діяння предків українського народу на російський народ, це благо для російського народу – чи принаймні дуже вдала "оборудка" – то це насправді далеко не так. Далеко не так одним тільки тим, що коли росіян, предки яких не мають нічого спільного з предками українського народу, заставляють вивчати діяння предків українського народу, замість вивчати діяння своїх власних славних предків, то таким чином вони позбавляють своїх дітей будь-якої поваги до своїх рідних народів, які дали їм їхнє життя, адже надійно приховати від них, що серед їхніх предків нема українців, неможливо. Посудіть самі – чи є хоч якісь найменші шанси на щасливе життя в деморалізованих людей, в основах основ світогляду яких закладена підла брехня і які фактично змушені постійно плювати в бік могил своїх власних предків?

Геннадий Макаров: "[...] Россиянин не нация, и не национальность а гражданственность. Русский -определенность культурная суперэтническая. Русским может быть и эвенк, как негр стал Пушкиным или шотландец Лермонтовым или датчанин Далем, или грузин Багратионом, или турок Колчаком, или немка Екатериной 2 и т.д."

Список відомих російських діячів, серед предків яких цілком відсутні росіяни, можна продовжувати дуже далеко, від початку до самого кінця списку відомих російських діячів – усі скільки-небудь відомі російські діячі, походження яких досліджено, не мають серед предків _жодного_ росіянина (росіянина за національністю),

тобто російського.

Якщо хтось скаже, що це свідчить про цілковиту неспроможність таких людей, серед предків яких є росіяни (росіяни за національністю) – неспроможність попасти в розряд відомих людей, то дозволю собі не згодитись з такою думкою.

Насправді ж це свідчить про інше, а саме про те, що сучасний російський народ не частково, а цілком складається з вихідців із конкретних інших народів – очевидно головним чином (перш за все) народів, розташованих поблизу Москви.

А той факт, що це групування відбувалося навколо свіжоспеченого новояза, російської мови, то він іще зовсім недавно був аж ніяк не секретом в російськомовних освічених колах: "... у нас бестолковая смесь пяти языков организовалась довольно скоро и составила то, что мы теперь называем языком образованного общества, – (Н.Добролюбов. 1860) "

Що ж до громадянства, то громадянство і є належністю до нації, адже нація – це не етнічна, а державотворча, в багатьох випадках поліетнічна людська спільнота. Саме за цією ознакою нації створена ООН. Народ же, належність до якого означає національність, є етнічною спільнотою.

І хоч ці два поняття частенько плутають між собою, але досвід творення націй ясно показує, що для величчч нації зовсім і нема необхідності намагатися красти якусь історичну традицію.

Більше того, оскільки крадіжка та обман прямо суперечать людській гідності, то коли в основу націєтворення закладаються ці речі – крадіжка та обман, то негідні брехливі автори та виконавці такого рішення (ідеї) в процесі його втілення в життя неминуче крок за кроком перетворюються в злочинний центр, і чим діло заходить далі, в тим більш злочинний, адже брехня, не підперта насильством, не має шансів тривати довго – а народи, підпорядковані такому злочинному центру, опиняються в положенні заручників, які використовуються і розглядаються

оргутоворенням московських убивць як засіб злочинної діяльності, головним чином як джерело гарматного м'яса та необхідних кадрів.

Буденність та тотальність повсякденної впровадженості в життя злочинних засобів – ось неминучий основний реальний результат спроби досягнути (навіть у випадку найсвітлішої такої) мети брудними засобами.

З визначенням же: "Русский – определенность культурная суперэтническая", а не етнічна, важко не згодитися. Проблема полягає в тому, сприяє усвідомлення такої належності гідному подальшому розвитку людського духу, чи навпаки, суперечить людській гідності. І навряд чи можна знайти підстави для того, щоб заперечити цілковиту негідність московського способу "творення" такої культурної суперетнічної спільноти.

Що може більше заперечувати людську гідність, аніж необхідність обпльовувати могили своїх власних предків? А саме це на жаль і пропонують московські злочинні компоновщики даної русскої суперетнічної спільноти, не зупиняючись в цьому зловісному процесі ні перед чим – навіть і перед учиненням злочинів такого масштабу і такої підлості, що для нормальної людини такі масштаби реальної дійсності цих московських гігантських злочинів та їх остаточної підлості знаходяться просто за межами сприйняття.

Через це ми насправді і бачимо – всюди, де наявні маси результатів московського висмикування людей з їхніх рідних народів – практично повну відсутність ототожнення такими висмикнутими з рідних народів людьми себе з рускімі. З росіянами нема проблем, отримав російський паспорт, от ти і росіянин. А щоб ототожнювати себе з рускімі, потрібне інше – потрібно любити. А з цим виникають серйозні проблеми.

Адже любити рідний народ, який дав тобі твоє життя, це не просто природно – це а що може бути більш природно. А про яку любов може бути мова там, де відкинутий рідний народ? Як можна

любити якусь культурну суперетнічну спільноту – в пакеті з необхідністю при виді могил своїх власних особистих предків плювати в їхній бік?

В пакеті з необхідністю при виді могил своїх власних особистих предків плювати в їхній бік не може бути нічого, окрім ненависті, злоби і брехні. Що ми на жаль фактично і бачимо на кожному кроці – бачимо всюди, де присутні такі деморалізовані брехливі ненависні люди без національності, найточнішою назвою для яких є термін "покидьки невідомих народів".

І хоч це цілком очевидно, що саме якраз такі покидьки невідомих народів потрібні для того, щоб злочинне оргутворення московських убивць реально мало змогу далі планувати та учиняти малі, великі та гігантські злочини, але все ж якщо когось таки цікавить вихід з даного положення – а позиттєве кипіння в пекельному московському казані злоби, ненависті та брехні не думаю що гідне бути метою людського життя – то дозволю собі ще раз нагадати про той факт, що в сучасному світі є окрім московського також і цілком успішний досвід творення суперетнічної державотворчої та культурної спільноти – досвід творення американської нації, належність до якої жодним чином не пов'язана з відкиданням своєї національної належності та обплъовуванням могил своїх предків.

Здавалося б така маленька дрібничка – усвідомлюючи той факт, що _всі_ рускіє є вихідцями з різних народів, а не що це особисто твоя ненормальність, яку треба приховувати – поважай своїх предків, свій рідний народ, який дав тобі життя. Декларуючи при цьому свою належність до рускої культурної суперетнічної спільноти.

Якби а чи не вся гора московської облудної фальші, на якій сидить московське злочинне оргутворення московських убивць, якби не вся вона ґрунтувалася на брехні про спільність походження українського та російського народів, єдиною підставою для якої є факт колоніального підпорядкування Русі білямосковських народів на початку другого тисячоліття нашої ери протягом 100

чи 200 років.

(Даний матеріал був підготований 17.10.2008 – 19.10.2008 в процесі діалогу на форумі "2000")

 27.10.2008

На Родіну, в Даугавпілс

— На Родіну, в Даугавпілс, – сказав один мій знайомий, С. П-ов, перед своїм виїздом з України.

Некоректність фрази покорила мене. С. П-ов, звісно, зовсім не знав латиської. Хоч народився в Даугавпілсі. Однак пізніше стало ясно, що некоректною фраза збралася лише після перекладу, в моїй мовній системі.

Ми перекладаємо Родіна як Батьківщина, але ці поняття помітно не співпадають. Народився десь – там і Родіна. А Батьківщина – це там, де народились батьки, батьки батьків, ... Сама мова не дасть вимовити "Батьківщина", якщо земля предків у іншому місці.

Російський еквівалент Батьківщини, "Отечество", російська мова в ході динамічного розвитку фактично відкинула в категорію "устар." і в офіційному й побутовому мовленні практично не вживається. Отакий собі дрейф, причина якого цілком зрозуміла – актуальність поняття "Отечества" ("Отчізни") заважає швидко

Ступінь братності українського та російського народів

("Монологи"- "Ілля Глазунов" і ступінь братності українського та російського народів)

Вчора (25 березня 1999 року) в студії "1+1" Ілля Глазунов багато разів повторив одне з головних тверджень російської і радянської пропаганди, що український народ і російський народ – це народи-брати. Чи навіть що вони є одним народом.

Розглянемо цю тезу за допомогою простого міркування з точки зору здорового глузду, який підказує, що раз братні народи з одного кореня, то повинно бути багато спільного – особливо в тих речах, що тягнуться з давніх часів, з глибини сторіч.

Візьмемо одну з таких речей – кухню. Народну кухню. Тобто традиційну технологію приготування їжі. Ой і намучився я, шукаючи щось про російську кухню. Але таки знайшов. З матеріалами про українську кухню проблем не було.

Результати пошуків дали вражаючий результат. У братніх

народів, виявляється, кухні настільки відмінні, що прямо таки ну зовсім НІЧОГО спільного!

Пішли далі: що ще тягнеться з глибини тисячоліть і не може швидко змінюватись? Напевно, народний одяг. Не треба довго аналізувати, щоб зауважити, що одяг геть відрізняється – як принципово, так деталями. Дивлячись на народні костюми, які щодня миготять з телеекрану, виникає законне запитання. Як може високоосвічений діяч мистецтв, не змигнувши оком, заявляти, що народи такі близькі, що геть прямо один народ? Боюсь, що без душевної кривизни тут діло не обійшлося. Або правда, що найгірше видно те, що прямо перед очима.

А пісенна творчість?

Коротше кажучи, я думаю, що як довго не тривала би брехня, а правдою не стане ніколи все одно.

Для нормальних взаємин між народами слід очистити їх від брудних обманів (обман завжди – брудний). Слід відверто визнати, що ніякі ми не братні народи з одного кореня. Просто сусідні, але зовсім різні культури. І нічого тут образливого ні для кого нема.

З повагою до всіх чесних людей

 26.03.1999

Як цариця по Києву
З Нечосом ходила...
І Межигорського Спаса
Вночі запалила.
І по Дніпру у золотій
Галері гуляла,
На пожар той поглядала,
Нишком усміхалась.

Т. Шевченко

Якось раз в далекій Карелії після чергового порогу в байдарці одного глибокодумного нематрачника В. Г. утворилася невеличка пробоїна. Відразу засікти її він не зумів і протягом наступного переходу вона йому порядно докучала, – доводилось час від часу

відчерпувати знов прибулу воду (для цього у нього був з собою спеціально припасений специфічний інструмент). Зрештою як тільки зачалились, він швиденько розвантажився, витяг байдарку на траву, перекинув її і з нетерпінням зайнявся дослідженням її дна. А після виявлення злощасної дірки урочисто видав формулювання свого розуміння нормальної логіки, яке мабуть що гідне щоб прикрасити собою підручники (указуючи при цьому на нарешті виявлене пошкодження). Ось те знамените формулювання: "Якраз на ту воду, що набралася!".

Тому коли якось випадково довелося прочитати, що у 1718 році

спеціальні люди від Петра I (під виглядом монахів) спалили архів Києво-Печерської лаври, де зберігалися літописи, акти та інше таке ще з доби Княжої епохи, а у 1787 році в ніч перед від'їздом із Києва Катерини II запалав Межигірський монастир, заснований у 988 році, і після пожежі книгозбірня монастиря щезла без сліду, чомусь одразу згадалися події не таких уже й далеких часів, коли у тому ж Києві доценту вигорів архів Центральної Ради в котрійсь із бібліотек. Тоді у пресі можна було зустріти повно указань на більше аніж як дивні обставини тієї пожежі. У той же час можна знайти згадки про не менш дивні обставини пожеж у багатьох бібліотеках у межах, якщо так можна висловитись, москводосяжновивозимості, після яких кожного разу без сліду зникали найцінніші, найісторичнокритичніші архіви.

Нічого подібного поза межами москводосяжновивозимості практично не бувало. Всюди у світі цінні історичні писані матеріали без особливих проблем зберігаються сотні, коли не тисячі років.

Коли повернутись до подій 1718 року у Києві і задати просте запитання, а навіщо знищувати? Мотивація такого знищення практично відсутня, ну були давні матеріали, ну могли ними користуватися кожен хто попало, кому захочеться. А після їх знищення уже ніхто не зможе користуватися. Тобто виконати отакенну роботу і фактично ніяких від неї переваг не дістати? Щось воно тут не надто гладенько в'яжеться, чи не так?

Зовсім інший починає оте все мати вигляд, якщо припустити на хвильку, що Петро I з Катериною II були не такі уже й круті дУрні, і що були у них не надто тупі радники, які здатні були додати два до двох та й і замість розвіювати за вітром більш аніж як цінну інформацію узяти її собі та спокійно користуватися нею абсолютно монополюю. А ті, кому та інформація по праву належить, кого стосується насамперед, то ті нехай собі думають, що вона згоріла ясним полум'ям.

Зайво мабуть товкти воду в ступі і пояснювати усі переваги такого інформаційного монополізму. Відкриваються буквально

грандіозні, заобрійні та неоглядні перспективи як для без перебільшення диявольської, підлої брехні. Сидячи собі на справжній історії народу, для нього ж самого недоступній, можна без жодних церемоній городити яку завгодно ахінею, ґрунтуючись причому на дійсних, справжніх, історичних фактах, але з необхідними корективами. Пояснювати народу з апломбом, наприклад, а звідки єсть пашла його земля, з якого з ким він корня, як он історія махнула рукою на український народ, залишила його напризволяще – і перебазувалася, причому не кудись в якесь інше місце, а саме до речі якраз що цікаво в Москву, (очевидно вслід за першим бібліотечним здобутком).

Це могла бути скажімо бібліотека Ярослава Мудрого, яка нібито без сліду пропала в 1240 році, але на матеріалах якої у той же час ґрунтуються деякі історичні матеріали без підпису, як от "История Русов", написану у 18-му сторіччі.

В здобутку Петра I 1718 року відчувається ясність мети, чіткість, розуміння а що потрібно, накатаність колії. На початковість, зачин, даний здобуток явно не тягне.

У тій же самій "Історії Русов", яку зварганили спеціалісти тайної канцелярії, приводяться слова Полуботка, нібито звернуті до Петра I в процесі тортур, (насправді написану тими ж спеціалістами з використанням у тому числі й справжніх слів Полуботка – для максимізації правдоподібності, але мабуть не без особистих правок вождя всех народів Петра I). Позбавлений справжніх своїх писаних джерел спраглий люд усе проковтне – не задаючись питанням, а що ж то була за прес-конференція, і що то за журналюги задиктофонили там на ній урочисту передсмертну промову Полуботка, виголошену в проміжку між катуваннями, бо Пйотр I утомлявся видно катувати (він це робив особисто сам) і потребував деколи перепочинку.

Якщо дивитися з такої точки зору, то слова С. М. Соловйова про "двіженіє русской історії с юго-запада на северо-восток" уже перестають мати вигляд безглуздої сентенції, а навпаки, після врахування слідів пересування матеріальних носіїв історії у

даному напрямку дані слова набувають ну зовсім конкретного змісту.

Вперше опубліковано в форумі ukr.politics

<http://olexlviv.tripod.com/cgi-bin/numh3.cgi?thebox=449>

або <http://www.geocities.com/olexandr/txt/2002.html#449>

26 травня 2002

Полеміка

“На Родіну, в Даугавпілс”

Стрілець 10.09.2007 14:24

Добре, +

У них при бажанні можна знайти ще немало такого.

Оскільки у них, порівняно з іншими мовами, істотно більша частина словника просто свідомо придумана або відібрана з інших мов. І робилось це в короткий час, ударними темпами і під неусипним політичним наглядом.

10.09.2007 15:49

Точно примітили, пане Олександрє! Тому, мабуть, і немає у складі Росії республіки саме росіян-московитів ("руських"). Бо тоді кожне зрозуміло б ідею самостійності народів. А як же будувати нову імперію, коли всі будуть казати московитам: у вас є своя республіка, пануйте там, а ми будемо панувати в себе без вас. Тому вони і такі, ніби, "інтернаціоналісти" (язик інтернаціонального общенія, естественно, рускій, а остальные – пережиток націоналізма").

10.09.2007 16:16

Стаття чудова, посміявся, дякую. Автор, піди утопись в криниці чи, як то модно казати, вбий себе об стінку, бо це буде самий корисний вчинок, який ти, істото, міг би зробити для України. А разом з собою візьми Пайташа, Гіренка, Стрільця, та інших однодмців, гадаю, ти і сам знаєш...

Стрілець 10.09.2007 16:28

Незарегістрований користувач:

«Стаття чудова, посміявся, дякую. Автор, піди утопись в криниці чи, як то модно казати, вбий себе об стінку, бо це буде самий корисний вчинок, який ти, істото, міг би зробити для України. А разом з собою візьми Пайташа, Гіренка, Стрільця, та інших однодмців, гадаю, ти і сам знаєш...»

Дякую за справді чесну компанію.

Але ми будемо діяти інакше.

Не так, як вам хочеться.

Петро Гіренко 10.09.2007 16:50

Чудова стаття!

Якість статті визнана ворогами України: вони ненавидють саме українських авторів (Пайташ, Стрілець, Франчук і автора цього коменту).

Навіть така невелика стаття викликала таку велику ненависть.

Чому? Та саме тому, що українофоби бояться того, що пишуть автор!

Ім треба захопити Україну до своєї людоджерської імперії, а автор обличає їхню суть.

Ніколи не захопите ви Україну, гаспада!

10.09.2007 16:57

«Петро Гіренко | 10.09.2007 16:50

українофоби бояться того, що пишуть автор!

Ім треба захопити Україну до своєї людоджерської імперії, а автор обличає їхню суть.»

"Пит" Г...о видимо под людоедской империей имеете ввиду Румынию, высшие государственные деятели которой в последнее время активно выступают за отторжение известных территорий Украины в свою пользу. Остальные соседи Украины таких претензий не выдвигают. От Квасневского такого не было, от Путина тем более. Видимо о Румынах беспокоитесь.

Геннадий 10.09.2007 17:29

Петро Гіренко:

«Чудова стаття!

Якість статті визнана ворогами України: вони ненавидють саме українських авторів (Пайташ, Стрілець, Франчук і автора цього коменту).»

Любо- дорого читать! Собралась теплая компания единомышленников и хвалят друг друга. Гиренко себя не забыл причислить к пантеону:-)

10.09.2007 18:20

Незарегистрированный пользователь:

Румин не бачу а от москалів бачу на каналі януковича ТРК-УКРАЇНА, де частенько москалі показують випадки людоїдства в Росії. Факт звичайно примітивний, але в мене асоціації зі словом Росія- людоїдство й поголовне п'янство. Після "получки заводи стояли, поки не просадять, на роботу ніхто не йде.

Beware 10.09.2007 19:46

Цікаве спостереження, авторе. Мені сподобалось.

10.09.2007 20:08

Що, не знаєте як українці у часи СРСР їхали по всій країні (СРСР) та не стали визнавати себе українцями, бо вважали себе за радянських людей – людина імперії завжди більш достойна людина ніж аборіген.

Але набагато страшніша річ, що у нових умовах ці люди вважають себе "осколками ІМПЕРИИ ССРСР", але не українцями...

Valeriy_L 10.09.2007 22:20

Для підтвердження правильності викладеного автором, хочу привести написане Олексієм БРАТКО-КУТИНСЬКИМ у МОВА І МЕНТАЛЬНІСТЬ:

УКРАЇНСЬКО-РОСІЙСЬКІ ПОРІВНЯННЯ

"Батьківщина" ("Вітчизна"), тобто батьківський край, земля предків. Рос. відповідник – "Родина", тобто там де народився; безвідносно до батьківського краю. Звідси й вираз: "моя нова Родина". Для українця "нової батьківщини" не існує, бо земля предків лише одна. Неможливі для українця й сьогоднішні висловлювання деяких російських великодержавників – "Наша

Родина везде, где живут русские".

І саме ось це "Наша Родина везде, где живут русские" відображає одну із ментальних рис москвинів. Будучи молодією нацією, москвини є агресивними. Але на цю агресивність наклався панмонголізм засновників московії. саме походження москвинів, фінотатарське стало життєдайним середовищем для панмонголізму. Але гібрид вмявився потворний. Москвини психологічно не можуть сприймати право інших національностей на вільний вибір власного шляху розвитку. Сусіди (бувчий СРСР) для них є територією для розтікання.

22.09.2007 21:58

Автор в острой форме страдает плоскостопием головного мозга, которое не излечимо.

Сталин совершил крайнюю глупость, когда "восстановил историческую справедливость" – воссоединил Украину, точнее присоединил чужие земли. Украинские просто обязана вернуть отнятые преступным Сталинским режимом земли Румынии, Словакии, Венгрии и Польше

“Називатись русским не соромно”

<http://maxpark.com/community/politic/content/5893559>

Lazy Frog # написала комментарий 28 июня 2017, 23:24

Может,вы пальцем покажете,кто именно стыдится чего то?

Олександр Франчук # ответил на комментарий Lazy Frog 29 июня 2017, 01:11

Націоналіст Крилов, письменник Жуховицкий, філософ Дугін і режисер Невзоров взяли участь в програмі Нікі Стрижак "Русские или россияне?" Цікава розмова. І хоча письменник і філософ схоже в курсі безпліддя і безпідставності фейковий ідеї бідного, хоч і щирого і послідовного русского націоналіста про національну державу росіян - безліч прямих, дотичних, тонких і

грубих натяків на це прозвучало в розмові - однак ці двоє ніяк не бачили можливості прямо сказати про це. Я маю на увазі про відсутність в природі етнічної приналежності "русский", яка негайно зникає у кожного ніби як русского, як тільки хоч трохи дослідити його походження, яке веде до тих чи інших народів, між якими розділена вся земля сучасної Росії, без єдиного клаптика на ній якийсь російської землі. Або до сусідніх, або навіть не дуже сусідніх народів.

<https://www.youtube.com/watch?v=g1w0ARKpB7E&feature=share>

Павло Даньльченко # ответил на комментарий Наталья Пригарина 29 июня 2017, 12:46

Русскоязычные самозванцы-туранцы вообще не являются народом:

«Русский литературный язык является общеславянским элементом в русской культуре и представляет собой то единственное звено, которое связывает Россию со славянством.

Говорим «единственное», ибо другие связи – иллюзорны.

«Славянский характер» или «славянская психика» – мифы.

Каждый славянский народ имеет свой особый психологический склад, и по своему национальному характеру поляк точно так же похож на болгарина, как швед на грека. Не существует и общеславянского физического, антропологического типа.

«Славянская культура» – тоже миф, ибо каждый славянский народ вырабатывал свою культуру отдельно, и культурные влияния

одних славян на других несколько не сильнее влияния немцев,

итальянцев, турок и греков на тех же славян. Более того, славяне принадлежат к различным этнографическим зонам. Итак,

«славянство» – понятие не этнопсихологическое, этнографическое или культурно-историческое, а понятие лингвистическое. Язык, и

только язык, связывает славян друг с другом. Язык является единственным звеном, соединяющим Россию со славянством»

(Николай Трубецкой, «Общеславянский элемент в русской культуре»,

Наталья Пригарина # ответила на комментарий Павло Даньльченко 29 июня 2017, 19:16

Куда вы лингвистику то забрались.... Так можно долго рассуждать

и спорить до бесконечности, потому, что язык древлян был тоже русским, но мы бы их не поняли сейчас, потому, что произошли большие изменения... Алфавит древлян вообще имел 43 буквы... На сей момент нужно рассуждать о том, что белорусы, малоросы и великоросы эти народы давно имеют очень похожие культуры и имеют общие корни... О болгарях, чехах, поляках и т.д... как то не хочется рассуждать, эти народы давно имеют свою государственность.

А белорусы, украинцы и русские включая и другие малые народности не славян имели одно великое Отечество и именно от этих позиций нужно исходить, чтобы найти точки соприкосновения. А то как в детском саду- отдавай мои игрушки и не пидай в мой горшок...

Олександр Франчук # ответил на комментарий Наталья Пригарина 29 июня 2017, 20:35

Перед тим, як починати про общі корні, шановна Наталья Пригарина, спробуйте скажіть спершу про свої власні особисті корні, у Вас, у особисто Вас є національність? Якщо звісно Вам не соромно Ваших особистих корней.

Наталья Пригарина # ответила на комментарий Олександр Франчук 29 июня 2017, 21:05

Почему стыдно?... И что у вас с мозгами уважаемые граждане еврохохлы?...Я русская и этим горжусь. Но и любую другую нацию уважаю, будь то негроидный или европейский тип, это прежде всего люди и Отец небесный у нас общий.

Выбейте дурь из головы и вспомните про Отечество, это правильное будет.

Если представить, что человечество сошло с ума и кроме национальности ценностей не замечает, то может вскоре оказаться, что и украинцы и белорусы и русские вдруг исчезнут с лица земли, потому, что при таком раскладе выиграет мировой бандит США, которому сбрендило уполовинить население планеты Земля и вы и мы ему не нужны... Потому, что этот бандит решил, что он исключительный и имеет право разрешить жить или разрешить умереть.

А поэтому прекратите говорить о национальном достоинстве и

раздуться от значимости, а вспомните, что у нас Отечество одно и его нельзя потерять, потому, что потеря Отечества подобна исчезновению наций с лица планеты Земля.

Олександр Франчук # ответил на комментарий Наталья Пригарина 30 июня 2017, 11:55

Ви русская хто: чуваш, еврей, вірменин, татарин, ескімос чи карел?

Наталья Пригарина # ответила на комментарий Олександр Франчук 30 июня 2017, 17:12

А ви дурак, чито с дурака взять... даже анализ плохой...

Олександр Франчук # ответил на комментарий Наталья Пригарина 30 июня 2017, 17:56

Ну от, будь ласка, типовий приклад, Наталья Пригарина - обплывувачка могил своїх предків, серед яких нема жодного русского. А вона - русская, без ніяких там мордва, марі, ерзя, мокша, меря, лопарі, чуваші, удмурти, пермяки, татары, іжора, мурома, вепси, водь, комі, яких вона соромиться. Не вистачає тільки, щоб вона сказала, що вона з українським народом один народ :-)

Наталья Пригарина # ответила на комментарий Олександр Франчук 30 июня 2017, 18:20

У края жившая народность есть славяне, и по определению малороссы, украинцы это новая кликуха и только.

Я являюсь славянкой и великороссом, но иначе более тысячи лет назад мы и вы, в том числе, назывались ведрусами.

Русские это все народы проживающие на территории еще Империи России и у края живущие в том числе, так проще для международных отношений.

Путаница в вашей голове, это видимо диалект языка вас завел лабиринт непонимания смысла жизни, потому, что диалект нынешних украинцев смешал словеса соседей живущих рядом с вашим краем.

Но поверьте смыслы жизни иные и они не заключены в разновидность языков.

Олександр Франчук # ответил на комментарий Наталья Пригарина 30 июня 2017, 20:25

Дивуюсь тупості московських холопів, які не перестають намагаються виводити назву Україна не з української, а з російської мови :-)

Народ, який живе у країні (Україна), те саме в країні (Вкраїна), це українці - це самоназва народу. Малороси ж, це просто московська клікуха, придумана одночасно з великоросами, тобто після 1721, коли Петро I перейменував Московію на Росію.

До 1721 в природі не було жодного русского, були мордва, марі, ерзя, мокша, меря, лопарі, чуваші, удмурти, пермяки, татари, іжора, мурома, вепси, водь, комі. Усі ці народи ніякі не слов'яни, шановна Наталья Пригарина, і їхня рідна земля займає ВСЮ територію сучасної Росії, без жодного клаптика на ній якоїсь русської землі. І саме слово "русский" ПЕРЕКЛАДАЄТЬСЯ з оригіналу "руський" від Русь, через несумісність оригінального слова з російською артикуляцією.

Так що коли Ви не конкретизуєте, що Ви русская мордва, чи русская ерзя, і т. д., то Ви таким чином викидаєте своїх предків на сміття, отака Ви людина. І це вже видно всім не зовсім засліпленим інформаційним лайном з московської інфоканалізації.

Наталья Пригарина # ответила на комментарий Олександр Франчук 30 июня 2017, 21:28

Кто ж вам такой винегрет запихнул в мозг?... Ясно дело хто... политологи из пиндоссии долго разрабатывали подобную ересь, потому, что только изнутри можно разрушить Россию, что пиндостан давно взял на вооружение.

С момента принятия христианства это те же методы.... Находили людей с желанием быть более значимыми, чем другие дети нашего Отца небесного и начинается внушение... Вот такой ты и сякой ты распрекрасный лучше всех.... проверено ведутся, а с применением предателей и внешней силы получается хороший метод разрушения и оккупации страны из которой можно высасывать все соки...

Человек - это не только тело, человек- это комплекс энергий и

человеку дана мысль творящая. Нужно уравновесить энергии, чтобы самость не главенствовала над человеком и не разрушала человека (человечество)... энергии должны быть в равновесии, тогда мысль творящая поможет человеку сотворить Рай на земле в совместном творении с Отцом небесным и делает человека (человечество) счастливым.

Да гутарьте сколько хотите на своей мове, но не нужно уничтожать все вокруг себя и выпячивать свою САМОСТЬ.

Все люди равны изначально, потому что Отец небесный у нас один и произошли мы все от Адама и Евы. Нехорошо когда братья и сестры ссорятся.

Олександр Франчук # ответил на комментарий Наталья Пригарина 30 июня 2017, 22:34

Наявність Адама і Єви не суперечить дійсності, шановна Наталья Пригарина, у тому числі існуванню народів і найвищій цінності шани своїх предків. І як наполягає християнство (це знає кожен, хто буває в церкві), "Будьте уважні".

І коли Ви будете уважні, і не будете відкидати даного Богом людині розуму, то Ви побачите, що кожне слово, в статті і коментарях, це щира правда. Яка, до речі, перевірена багатьма роками участі в найвідвертіших дискусіях в інтернеті - починаючи з ще допутінського часу. Повний лог тих дискусій можна побачити тут: [ссылка на olexlviv.tripod.com](http://olexlviv.tripod.com)

Наталья Пригарина # ответила на комментарий Олександр Франчук 30 июня 2017, 23:08

Нет уж, всякую хрень я не читаю. А статья ваша полная чушь которая уводит от действительности.

наличие Адама и Евы говорит о том, что человек рожден, а точнее сотворен, не для мордобоя и уничтожения друг друга.

И ваша фраза..."Наличие Адама и Евы не противоречит действительности,"... не говорит ни о чем, ваша фраза не имеет смысла... Вы же не будете уничтожать свою мать только потому, что она иначе понимает мир, а вот действительность особенно на Украине в уничтожении не так подстриженных. Или вы хотели сказать, что родители Адам и Ева так же считают нормой, когда дети убивают друг друга?..

Олександр Франчук # ответил на комментарий Наталья Пригарина 1 июля 2017, 22:20

Я розумію, що в московській інфоаналізації повно інформаційного лайна на зразок: "действительность особенно на Украине в уничтожении не так подстриженных". Але ж Бог окрім тваринної можливості глитати те брехливе московське лайно, дав Вам також людський розум, щоб Ви бачили, де правда, а де брехня. Чому Ви цікаво цим останнім даром Божим нехтуєте?

Наталья Пригарина # ответила на комментарий Олександр Франчук 2 июля 2017, 18:46

Я вашему коллеге по еврохохляндству уже сказала, повторю и для вас - вы дивные придурки хохлы.... Видимо потому хохлы и выбраны помочь в разрушении России... потому, что из вас хохлы получают лучшие предатели и разрушители. И это есть правда, и не капли лжи.

Олександр Франчук # ответил на комментарий Наталья Пригарина 3 июля 2017, 17:47

"предатели и разрушители", це народ, на який підло напала Росія, анексувала частину території, інше окупувала. Це означає, що українці руйнують Росію. І тому, шановна Наталья Пригарина з повним ротом паскудного лайна типу "еврохохляндству, придурки" на адресу того народу, ну хто ж з Вами сперечатиметься, що Ви говорите правду, ні краплі брехні?

Наталья Пригарина # ответила на комментарий Олександр Франчук 3 июля 2017, 19:27

Не в адрес народа Украины, а в адрес тех кто устроил геноцид народа Украины и это то дерьмо которое приползло к кормушке, то бишь ваша дрожайшая Рада и президент поставленный США во главе Украины, который больше Януковича этот самый украинский народ и обворовывает. Так, что не нужно всяким еврохохлам прикрываться многострадальным народом Украины. Россия ни на кого не нападала и это вы знаете лучше меня, не нужно врать.

Не было такого государства Украина и не будет и земли которые

сейчас считаются украинскими всегда были Российскими землями. Народ же имеет право на самоопределение. Это продажная верхушка Украины развязала войну на Донбассе. Если же применять международное право, то переворот 90-х был незаконным и по международному праву Украина является сепаратистом в целом.

Олександр Франчук # ответил на комментарий Наталья Пригарина 3 июля 2017, 21:53

Тупість московської брехні і "міркувань" про українських політиків, на тлі свого "ніщebroда" (у порівнянні з председателем, ханом і найбагатшою людиною світу Путоном) Димона, у виконанні обпльовувачки могил своїх власних предків Натальї Пригариної, нагадує про те, що нізвідки таке чудовисько взятись не могло. Свідок цьому - Геродот, який дуже точно сказав про етнічний корінь московської банди убивць, тобто про Ваших справжніх предків: "Андрофаги мають найдикіші звичаї з усіх; вони не знають правди й закону в них немає ніякого"

Наталья Пригарина # ответила на комментарий Олександр Франчук 3 июля 2017, 22:15

Кто б говорил о нищebroдах?... В зеркало давно смотрели?... Где пребывает ваш разум, явно антиразум взял верх в вашей голове... Что с Украиной и народом ее творится, не видите?... Вы видимо в параллельном мире живете и не обращаете внимание на простых украинцев.

Зачем цепляться за Путина, тем более у вас только ложная информация... Не стоит об том вообще рассуждать... Вам без России все равно не вытянуть Украину.

В отличие от вашей продажной власти Украины в России помнят и чтут предков. Этому доказательство бессмертный полк 9 мая.

А что ваши идиоты вытворяли 9 мая мы знакомы с фактами беспридела в отношении к вашим ветеранам... У вас что там извилина а извилину зацепилась?... Многие можно понимать интуитивно независимо от безобразий пропаганды пиндоссов на вашей территории.

И не нужно пихать здесь придуманные мифы о наших предках, как впрочем и ваших.

Наши предки были ведрусами и имели Божественный образ жизни. Обращаю ваше внимание не религиозный, а именно Божественный образ жизни. Совместно творили с Отцом Небесным

Олександр Франчук # ответил на комментарий Наталья Пригарина 4 июля 2017, 14:47

Різниця з Росією і без Росії сьогодні в Україні вже відома досить добре, - це з голодоморами і без голодоморів, як мінімум. Кажете Вам з московської інфоканалізації видніше, що в Україні і її народом твориться, аніж нам, які в ній живуть? Охоче Вам вірю. Як і в ведрусів, само собою.

Як говориться, не має значення, в який бік відрізняється той чи інший з безліч варіантів московського інформаційного лайна від дійсності - головне, щоб вони тримали вас подалі від правди. Наприклад щоб ви не знали, куди поділись мордва, марі, ерзя, мокша, меря, лопарі, чуваші, удмурти, пермяки, татари, іжора, мурома, вепси, водь, комі. І андрофаги, звісно. І про вашого не-Дімона.

І що, Ви вже не один народ з українським народом? А от вош міравова пралетаріата каже, що один, кому вірити?

Наталья Пригарина # ответила на комментарий Олександр Франчук 4 июля 2017, 16:08

Да вы то к народу как раз не относитесь... пропагандист евроидиотства...Поэтому не говорите за весь народ Украины... У нас всех есть и знакомые и родственники на Украине, потому не вашему вранью верить... Так, что не будем здесь то хрень нести... Вы же не на ТВ.

Все малые народности как жили так и живут в России... Или вы намереди шукали и не нашли?

Заказ американских вонючек выполняете, если про Димона речь завели? Вам не нужно в этом разбираться, я знаю что к чему... Так что не лепите гражданин горбатого.. вы лучше про Олеся Бузину погугарьте... Убили суки продажные Олеся, а Олесь за народ был.

Один народ один.. сознание меняют профессионалы у народа за короткий срок уже несколько раз.... А так народ один и более

тисячи лет ведрусами називался.

Олександр Франчук # ответил на комментарий Наталья Пригарина 5 июля 2017, 12:47

І давно Ви, шановна Наталья Пригарина, плюєте на могили своїх справжніх предків, прикриваючись цим найсвіжішим московським шматком інформаційного лайна під назвою ведруси? Вам же постійно доводиться міняти прикриття, чи не так. Цікаво, що у Вас було перед ведрусами, про яких Ви навіть не зможете сказати, де знаходиться їхня рідна земля, тому що вся російська земля зайнята, як Ви їх називаєте, малими народами.

Наталья Пригарина # ответила на комментарий Олександр Франчук 5 июля 2017, 18:23

Вы сначала все же почитесь, а потом разговаривать будем. Скоро все изменится снова, так что придется вам опять позицию менять.

Какие же вы еврохохлы, если с хозяев пиндосиков не берете пример, ... в пиндостане не делятся на нации, потому, что там их много, примерно так как и в России... Но в Пиндостане не принято вообще упираться в национальность... хреновый из вас еврохохол..

Олександр Франчук # ответил на комментарий Наталья Пригарина 6 июля 2017, 00:55

В США усі американці гордяться своєю країною, але усі добре знають, хто з якого з народів походить, і при першій-ліпшій нагоді розказують про своє походження. На відміну від таких, як Ви, людей без людської гідності. В негідних людей, які плюють на могили своїх предків, повно гидких клікух для всіх народів, і це далеко не єдиний наслідок відсутності людської гідності.

Наталья Пригарина # ответила на комментарий Олександр Франчук 6 июля 2017, 07:33

Как стараетесь оскорбить ... не получится, потому, что такие как вы и плюете на своих предков не зная и уничтожая историю, придумывая новую историю с небылицами... Что это как не наплевательство на предков, господа люди с окраины России?... Я ж говорю лечитесь сначала..... а вот потом поговорим.

Олександр Франчук # ответил на комментарий Наталья Пригарина 6 июля 2017, 21:05

І в чому це Ви побачили образу, шановна Наталья Пригарина? В констатації того факту, що Ви намагаєтесь приховати своє походження, тобто відмовляєтесь від своїх предків, які дали Вам Ваше життя? Тобто плюєте в бік могил Ваших предків?

Факти не можуть ображати, вони просто є, абсолютно незалежно ні від чого. Оцінка цих фактів, це інша річ.

В усіх народах світу нема більшої ганьби, аніж робити те, що робите Ви - плюєте на могили власних предків.

В Росії це що, нормально, плювати на могили своїх предків, як на Вашу думку?

Наталья Пригарина # ответила на комментарий Олександр Франчук 6 июля 2017, 21:27

Нет такой нации украинцы, ... просто нет и все. Есть люди с окраины России...

Утомил.

Олександр Франчук # ответил на комментарий Наталья Пригарина 7 июля 2017, 18:23

Дуже, дуже розумію Вас, і Вашу втому, шановна Наталья Пригарина. Предків у Вас нема, українського народу - нема. У Вас нічого нема. До чого ж точно помітив вирощений Україною класик російської літератури: "Ну, це вже справді цікаво, що ж це у вас, за що не вхопишся, нічого нема!"

Наталья Пригарина # ответила на комментарий Олександр Франчук 7 июля 2017, 19:01

Да успокойтесь уже... таблетку выпейте... Решим вопрос и с вами, но чуток позже... а пока таблетку и в постель...

Олександр Франчук # ответил на комментарий Наталья Пригарина 8 июля 2017, 17:11

Добре, шановна Наталья Пригарина, яка Ви турботлива! Якщо дозволите, одне маленьке питання: як саме Ви збираєтесь виконати Вашу обіцянку: "Решим вопрос и с вами"? Дуже цікаво.

А про те, чи Ви збираєтесь вирішити свої питання, зокрема стосовно наявності у Вас предків, як бачите, я вже не запитую.

Наталья Пригарина # ответила на комментарий Олександр Франчук 8 июля 2017, 21:05

С вами решим вопрос так, вернем границы по итогам победы 1945 года. Все отделившиеся республики в том числе и Украина являются сепаратистами. США Украину восстанавливать ведь не будут, хоть и разваливали, а Россия будет, потому, что это наше с вами единое Отечество.

Олександр Франчук # ответил на комментарий Наталья Пригарина 8 июля 2017, 22:41

Бажання це зробити зрозуміле, але як це можна зробити, шановна Наталья Пригарина, коли ні одна з тих колишніх республік знов повертатись назад під московський контроль зовсім не бажає?

Наталья Пригарина # ответила на комментарий Олександр Франчук 8 июля 2017, 23:34

Вы хотели сказать не желает возвращаться маленькая кучка составляющая 2% населения республик, которые верно служат своему господину США?

Разберемся с кучками, главное чтобы народ желал собрать во едино свое разрушенное Отечество. А на каких договоренностях это будет решим. Россия никогда и никого не принуждает и со всеми решает вопросы на равных.

А столицу России возможно перенесут в Сибирь, тогда контроль не будет называться Московским, контроль будет народным.

Олександр Франчук # ответил на комментарий Наталья Пригарина 9 июля 2017, 16:36

То он хто знає, чога хочуть 98% українського народу, це шановна Наталья Пригарина! Схоже на висновки Соловйова щодо 2% поганих росіян.

І як показує значний досвід спілкування з покидьками невідомих народів, це характерно, одночасно плювати на могили своїх предків, і в той же час висловлюватись від імені цілих чужих народів чи їх більшості.

Мабуть що коли людина думає, що вона ніхто, то вона починає говорити не від власного імені, а підвищує статус своїх слів з допомогою приписування їх важливим спільнотам. Але Ви боїтесь сказати, що Ви збираєтесь робити з кучками.

Наталья Пригарина # ответила на комментарий Олександр Франчук 9 июля 2017, 17:13

Дык это вы нектошка, поскольку не было никогда вами придуманной нации древних укров. Это вы в детском саду пока еще можете навешать лапши на уши искалечив души ваших потомков. И именно такие как вы входящие в 2% зажавшихся за чужой счет сейчас визжите боясь потерять халявный хлеб с икрой.

Олександр Франчук # ответил на комментарий Наталья Пригарина 10 июля 2017, 10:52

Так що ж Ви збираєтесь робити з кучками, це Ваш термін, шановна Наталья Пригарина? Як на Вашу особисту шановну думку? Чи Соловйов Вам ще Вашу думку не повідомив?

Наталья Пригарина # ответила на комментарий Олександр Франчук 10 июля 2017, 13:41

Неее... я больше специалист по НОДу... Соловьев это СМИ и они подконтрольны США, а потому Соловьев не все может говорить открыто.

Кучки - это литературный термин и ни как не может быть моим. А с кучками делать мы ничего не собираемся, Россия же не Вукраина чтобы заливать страну кровью... Кучки сами рассосутся, кто уедет, кто деофшоризируется чтобы на Родину работать.... Смысл в изменении самой системы, конечно же в суверенном государстве. Сначала вернем суверенитет.

Олександр Франчук # ответил на комментарий Наталья Пригарина 10 июля 2017, 14:41

Українці, з якими мені доводилось спілкуватись, вважають, і я поділяю їхню думку, що мета національно-визвольного руху українського народу, це суверенітет українського народу над українською державою на українській землі.

Ви ж, тобто російський НОД, схоже маєте інше розуміння, що таке національне визволення, щодо російського, українського та інших народів в межах кордонів ССРСР 1945 року. Це що, усіх тих народів ви думаєте не існує, і ви про це оголосите, і ті народи згодяться, що їх нема, і НОД запанує над тими народами?

Наталья Пригарина # ответила на комментарий Олександр Франчук 10 июля 2017, 15:02

Вы хотите раздробить Россию и потому придумываете вранье о народах и особенно об украинцах.

У нас одно отечество более тысячи лет, а вы со своими идеями ближе к понятиям мирового бандита США. Вот его и дробите ...

Олександр Франчук # ответил на комментарий Наталья Пригарина 10 июля 2017, 16:26

У Вас на всі московські злочини одна відмазка, "міравој бандіт США". Анексували Крим - США винні. Окупували ОРДЛО, знов США. Плюєте на могили своїх предків - знов ідеї США. Та поцікавтесь зрештою, мовами яких народів (малих народностей, за Вашою термінологією) говорили Ваші батьки, які а ні найменшого відношення не мають до українського народу, перш ніж лізти з своїми кривавими обіймами і тупою брехнею до України.

Наталья Пригарина # ответила на комментарий Олександр Франчук 10 июля 2017, 18:54

Вам ли говорит о наших народах ... господин американский агент??....

Угомонитесь уже ... все равно по вашему уже не будет и придется вам скакать за кордон...

Олександр Франчук # ответил на комментарий Наталья Пригарина 11 июля 2017, 12:19

Та ні, шановна Наталья Пригарина, цього разу вже не схоже на те, що плани московської банди убивць щодо українського народу мають якісь шанси, при всьому навіть найбільшому московському бажанні. І найпершою запорукою цьому - величезна рішимість, яку видно всюди і на кожному кроці тут, у нас, в українському

народі. Такої ясності щодо вас, убивць українських дітей, ще ніколи не було. І то не тільки тут, в Україні, а в усьому світі. А коли ж ви голі, без прикриття, коли ваш злочинний голий московський зад видний для всього світу, то це позбавляє вас вашої найпершої, найбільш дієвої московської зброї - ефективної брехні. Роззуйте очі, шановна Наталья Пригарина, продеріть їх, визирніть з московського інформаційного лайна, і Ви побачите, що зараз це в усьому світі просто елементарний факт. І єдиний шанс зберегти цілісність російської держави, це діяти, негайно діяти згідно з рецептом, наведеним в цій статті. І статті "Як Росія може вилікуватись".

А продовжувати далі вашу дурнувату брехню, далі наполягати на ній, це найкоротший шлях до розпаду російської держави.

Наталья Пригарина # ответила на комментарий Олександр Франчук 11 июля 2017, 12:39

Ну не суки ли вы?.... Суки - это литературное слово, это для модератора...

Ну не суки ли вы?... Сами уничтожаете детей и мирных жителей Донбасса, да еще с большой головы на здоровую перекидываете.... Суки вы и есть, продажные суки госдепа США. Надеюсь украинский народ в основной своей массе уже это понял....

Олександр Франчук # ответил на комментарий Наталья Пригарина 11 июля 2017, 15:12

Що стосовно ролі інших країн в історії України, то спробуйте, шановна Наталья Пригарина, спробуйте пригадайте хоч одного українського політичного чи культурного діяча, з тих, убивці яких стали відомі, убитого спецслужбами не Росії, а якоїсь іншої країни. І Ви зрозумієте, що українців убивали раніше і убивають зараз тільки московські агенти.

Стосовно українського народу Ви ніяк не можете зупинитись на якійсь одній брехні - то він вже в основній масі щось поняв, то його в природі нема, то він і Путин з Вами, це один народ.

Але цей наш народ знає, що це саме якраз ви убивали, щоразу мільйони українських дітей, кожним з трьох голодоморів 20-го сторіччя. І що це не Україна щойно анексувала одну частину російської землі, а іншу окупувала, а що це Росія анексувала

Крим і окупувала ОРДЛО (не Донбас) і що ні один постріл російських найманців з ОРДЛО не відбувається без вашої команди. Це все і багато такого іншого вже відомо, і не тільки для українського народу, а для всього світу. Тому Вам не лишається нічого іншого, окрім брехати і лаятись, бідолашна, нещасна Наталья Пригарина.

Наталья Пригарина # ответила на комментарий Олександр Франчук 11 июля 2017, 15:31

Ну американским агентам про славянские народы объяснять бесполезно.... вы все равно включаете дурака и заезженную пластинку.... это не для вашего ума потому просто не хочу рассуждать с вами на эту тему....

Тот кто на самом деле хочет узнать истину, тот узнает, такие как Олесь Бузина.... Ну так вы Олеся убили...

Вашу хрень читать надоело...

Олександр Франчук # ответил на комментарий Наталья Пригарина 11 июля 2017, 16:24

У нас в Україні людей не убивають, шановна Наталья Пригарина, а убивають тільки по московській команді. Використання Бузини як сакральної жертви, після того, як інтерес до цієї особи в Україні впав практично до нуля, це досить таки стандартне московське рішення стосовно своїх прислужників, які випрацювали свій ресурс і яких використовувати іншим чином нема як.

Наталья Пригарина # ответила на комментарий Олександр Франчук 11 июля 2017, 20:05

Исчезни тролль.

Олександр Франчук # ответил на комментарий Наталья Пригарина 11 июля 2017, 22:08

Запрошую до розмови, шановна Наталья Пригарина, тут, біля моєї статті :-)

Наталья Пригарина # ответила на комментарий Олександр Франчук 11 июля 2017, 22:29

Даже если статья ваша, то это не значит, что вы не можете быть

троллем в инете по развалу России...

Олександр Франчук # ответил на комментарий Наталья Пригарина 12 июля 2017, 15:55

Прочитайте статью уважніше, шановна Наталья Пригарина. Суть статті в тому, щоб зберегти цілісність Росії.

Наталья Пригарина # ответила на комментарий Олександр Франчук 12 июля 2017, 16:39

Цельность России нарушена переворотом 1991 года, незаконно. Вернем границы по итогам победы 1945 года и восстановим цельность России.

Олександр Франчук # ответил на комментарий Наталья Пригарина 12 июля 2017, 18:29

Війна потрібна московській верхівці виключно для того, щоб і далі висмоктувати соки з російського народу, дерібанити народні гроші, забронювавши собі тепленькі місця за кордоном, у вигляді громадянства, маєтків і такого іншого. А тут в Росії після них хоч трава не росте.

Це для простих людей, коли все обвалиться, буде нікуди подітися. А без викидання на сміття гнилої, брехливої парадигми російської держави, на збереження її цілісності нема жодного шансу. Про це стаття.

Але це Ваше право, бачити правду і робити висновки - чи волокити російську державу до неминучого краху.

Наталья Пригарина # ответила на комментарий Олександр Франчук 12 июля 2017, 18:45

"...А без выбрасывания в мусор гнилой, лживой парадигмы российского государства, на сохранение его целостности нет никаких шансов..." - Полагаю вы имеете ввиду 5-ю колонну .

Согласна, но для чистки всех структур от 5-й колонны, как прихвостней служащих оккупанту и в угоду хозяину США разрушающим Россию, нужно сначала выгнать оккупанта и их советников которых расплодилось по всей стране и во всех структурах что то около 20 тыс чел. А для этого нужно переписать конституцию в части ст.15 п. 4 и ст 13 - и эти статьи отменить

должен именно народ на референдуме.... так же как хватило ума проголосовать за вассальную конституцию в 1993 году. Вот именно этим и занимается НОД во главе с национальным лидером Путиным В.В.

Олександр Франчук # ответил на комментарий Наталья Пригарина 13 июля 2017, 13:17

Якщо Ви статтю не читали, а на це схоже, раз Ви не зрозуміли слів про викидання на сміття гнилої, брехливої парадигми російської держави, наведу прямо тут, що саме я мав на увазі: "Без заміни того фундаменту об'єднання російського народу, який сьогодні досі полягає в московському сподіванні ліквідувати український народ, а його історію натягнути на російський народ - без заміни цього підлого брехливого наскрізь гнилого фундаменту, російський народ просто приречений зникнути"

<https://h.ua/story/438969/>

Олександр Франчук 29.06.2017 21:01:50

Було: Литвиненко Анатолий Сумы 15:36 29/06/17

/* Разных точек зрения в статье нет, а точка зрения автора, мягко говоря, не безупречна! Информационных справок нет, фактажа по сути тоже нет, утверждения автора во многом, на мой взгляд, ложны, потому интерес к статье не просто нулевой, он отрицательный!

Не Путин мне лично открыл, что "мы один народ". Я не вчера родился, у меня были мои старшие предки, которых уже нет и которые меня учили уму-разуму. Да и я сам много чего читал, видел и слышал и от украинцев, и от русских, особо в то время, когда мне посчастливилось поступить в самый ведущий ВУЗ страны Советов - МГУ им. М.В.Ломоносова, где бок о бок учились студенты из разных уголков великой страны СССР, и все это складывалось в одно утверждение: "мы один народ!". Один народ великой социалистической страны Советов! И не только украинцы и русские, но они в первую очередь! Именно украинцы и русские играли тогда первую скрипку, ну, конечно, не считая немногочисленной, но, как и в нынешнее время, весьма и весьма результативной еврейско-жидовской группировки. Причем результативность та была двоякого плана: положительного

творческого и отрицательного разрушительного, последнее больше всего сказывалось в плане выполнения указания самого жидовского Бога по уничтожению Гоев (славян, читай: в первую очередь русских и украинцев), которое черным по белому записано в Библии, в Ветхом Завете. Нелишним будет подчеркнуть, что в наше время властные силы (где еврейско-жидовская прослойка опять старается делать погоду как в Украине, так и в РФ) те их преступления практически целиком перекладывались на коммунистов, мол, они то во всем виноваты! Что же касается преступлений последней четверти века, то их пытаются всеми правдами и неправдами приписать русским, особо их Президенту В.В.Путину! Древний принцип "Разделяй и властвуй!" вместе с махровой ложью в наше время стал краеугольным камнем политики нашей-не нашей власти на Украине. И не только на Украине, к сожалению, почти то же самое наблюдается и на просторах Российской Федерации, особенно в ее центре. Однако, по известному выражению Леонида Каневского "Это уже совсем другая история!"

*/

Шкода, що разом з словами: "утверждения автора во многом, на мой взгляд, ложны", шановний Литвиненко Анатолий Сумы не зміг назвати в статті хоч щось одне конкретно, що б на його думку не відповідало дійсності.

Але для московських холопів це нормально.

І відсутність елементарної логіки, для таких людей, це теж норма. Схоже замість її розвитку в МГУ ім.Ломоносова здатність логічно мислити суттєво гальмують. Наприклад, не встиг Литвиненко написати: "я сам много чего читал, видел и слышал и от украинцев, и от русских", як негайно після цього (і перед цим) пише прямо протилежне: "мы один народ!". Вам слід визначитись, зрештою, шановний Литвиненко, що саме є реальною дійсністю, "Один народ великой социалистической страны Советов!", чи "не только украинцы и русские".

Ну а Ваша ж думка стосовно московської невинуватості в анексії Криму і окупації ОРДЛО (не Донбасу), то ця Ваша думка, як на мою скромну думку, варта негайного розміщення в підручнику з психіатрії, для ілюстрації неадекватності та цілковитої відсутності відповідності мислення і дійсності в мешканців московської

інфоканалізації.

Влочега 29.06.2017 21:11:46

Не дивуйтесь, Олександр, цю безмозглу істоту тримають тут в якості підтвердження висновків щодо совків-ідіотів, зроблених ак. Павловим:

«Должен высказать свой печальный взгляд на русского человека — он имеет такую слабую мозговую систему, что не способен воспринимать действительность как таковую. Для него существуют только слова. Его условные рефлексy координированы не с действиями, а со словами». - Академик Павлов. О русском уме. 1932 год.

Олександр Франчук 29.06.2017 21:16:31

Цілком і повністю згоден, з Вами, і з Павловим :-)

Литвиненко Анатолий 29.06.2017 22:21:03

Хм... не часто зустрінеш тут такий комент автора...

По-перше, у автора московські холопи тут виявляються "шановні". Це у нього абсолютно логічно!

По-друге, "... Анатолий Сумы не зміг назвати в статті хоч щось одне конкретно, що б на його думку не відповідало дійсності". Це ж яким тупим треба бути, щоб таке писати! Адже відразу після того, як я написав про те, що твердження автора брехливі, я не просто пишу абсолютно протилежне авторському твердженню: "ми один народ!" (у автора крізь весь текст статті проводиться думка, що "українці і росіяни - різні народи"), я пишу про те, як і коли те твердження народилося у моїй голові! Та й не тільки у моїй голові! І не тільки Путін такої думки!

По-третє, я давно і остаточно цілком визначився по тієї проблемі, яка піднята автором у своєї статті.

По-четверте, "Ваша ж думка стосовно московської невинуватості в анексії Криму і окупації ОРДЛО" - а це що за чортівня така?!

Таке враження, що автор є пацієнт палати № 6! У мене тут нема жодного слова ані про Крим, ані про ОРДЛО!!!

Олександр Франчук 30.06.2017 18:42:46

Я розділяю особу (вона завжди шановна) і її дії, наприклад

плазування в багні московської брехні перед московськими хазяями, і наповнення власної голови, замість власної думки, інфолайном з московської інфоканалізації, як ми це бачимо у Вашому випадку, шановний Литвиненко Анатолій.

Що ж стосовно Ваших слів: "Что же касается преступлений последней четверти века, то их пытаются всеми правдами и неправдами приписать русским, особо их Президенту В.В.Путину!",

то Ви що, мали на увазі ще якісь інші злочини, окрім анексії Криму і окупації ОРДЛО? Боїнг 777 рейсу МН17? але цей злочин, належить взагалі то до окупації ОРДЛО. Хіба що масове московське убивство поляків, польської політичної верхівки в квітні 2010 біля Смоленська? але і цей, і Чечня, і Грузія, і Молдова, вони не мають такого прямого відношення до України, як анексія Криму і окупація ОРДЛО.

Правду кажучи, список московських злочинів останніх 25 років, вражаючий. І мені згадалися звичайно що не всі.

Литвиненко Анатолій 30.06.2017 23:44:49

Ну, по-перше, розділяти особу і її дії то дурниця, бо кожна особа має свої характеристики, з яких її дії є чи найголовнішими, тому до особи відносяться так, як та заслуговує в першу чергу своїми діями!

По-друге, не знаю точно, з яких інфоканалізацій автор черпав інфолайно, яким набита його голова, але, те видно неозброєним оком, здорових думок у його голові практично немає.

По-третє, це впливає з попереднього пункту, авторський примітивізм у визначенні причинно-наслідкових зв'язків у виникненні проблем в нашому житті просто вражає! У основі головних злочинів на Україні після 1991 року лежать нові антилюдські закони підновленого гнилого капіталізму та антилюдські дії нашої-не нашої влади, які привели до того, що кількість нашого населення за останні чверть століття скоротилась не мало, не багато, наполовину! Ось де основний злочин! Звідси впливають всі протестні народні марші та Майдани! Саме в цьому криється основна причина переходу Криму знову під крило Росії! Саме в цьому є основна причина бунту шахтарів і єже з ними на Донбасі! Влада ж замість того, щоб

вирішувати питання по-людські, направила на Донбас війська, спровокував локальну громадянську війну, що у всьому світі зветься **ДЕРЖАВНИМ ТЕРРОРИЗМОМ!**

Нарешті, по-четверте, з усього видно, автор змалку не дуже гарно вчився. Так, скоріше за все, він або зовсім не знає про відоме прислів'я: "У чужому оці смітинку видно, у своєму - бревна не бачиш!", або знає, але не знає, коли і як ним користуватися.

Олександр Франчук 01.07.2017 20:47:06

Ви справді думаете, шановний Литвиненко Анатолій, що "кількість нашого населення за останні чверть століття скоротилась не мало, не багато, наполовину!" ?

Литвиненко Анатолій 01.07.2017 21:13:23

Это не тот вопрос, над которым можно думать. В Инете этой теме уделяют немало внимания. Если сто процентных данных и нет, то очень велика вероятность, что это правда. Кстати, руководитель партии "Великая Украина" Игорь Витальевич Беркут (махровый жидяра) вообще утверждает, что количество населения Украины необходимо сократить до 5 миллионов (есть такой у него видеоролик)! А это значит, что из каждых 10-ти украинцев должен остаться только один!

Олександр Франчук 01.07.2017 23:54:55

Спершу я думав, що Ви черпаєте Вашу думку, як це робить кожен московський холоп, з московської каналізації, але бачу я помилявся: повідомлення про те, що "кількість нашого населення за останні чверть століття скоротилась не мало, не багато, наполовину!", в московській інфоканалізації я не бачив, видно московським виробникам інформаційного лайна не вистачає сміливості.

Ну принаймні я не бачив нічого подібного в тій її частині, яку я переглядаю, щоб бути в курсі про нові московські тенденції. То це Ваша заслуга в такій цифрі? Чи все ж таки Ви звідкись її взяли? І звідки ж, дуже цікаво, повідомте будь ласка. Це ж не Беркут, він же тільки про необхідність чогось говорить.

Литвиненко Анатолій 02.07.2017 12:41:22

Вот один из источников:

http://matveychev-oleg.livejournal.com/5245917.html?utm_source=oksharing&utm_medium=social

Кстати, кроме самого авторского текста стоит обратить внимание на комментарии, там есть стоящие, как, например, этот:

"Виктор Иванов

17 апреля 2017, 11:11:17 UTC

Таки да. 12 млн детей и пенсов. И с 12-14 официально работающих (перечисления в соцстрах и тд), причем постоянно только 9. И эти цифры официальные, озвученные министрами и тд."

Олександр Франчук 03.07.2017 21:32:00

Прочитав Вашого Матвейчева. Вже вечір, і я почав згадувати, скільки сьогодні хліба спожив, пригадав зранку одну скибочку, і зрозумів, що тема цікава, а особливо з точки зору флуду - ну щоб не говорити на тему даної статті. Щось не схоже, щоб Литвиненко був руский... Чи я помиляюсь, шановний Литвиненко Анатолій? І Ви все ж таки руский?

Литвиненко Анатолій 04.07.2017 13:01:41

Олександр, признаюсь, не понимаю, почему был задан такой вопрос. Во-первых, я на этих страницах уже неоднократно указывал свою национальность. Во-вторых, я же не Литвин и не Литвинов, моя фамилия однозначно говорит о моей национальности (я фамилию жены не брал, как некоторые).

Марк Львович 04.07.2017 18:12:33

Щуцман Литвиненко, да нет у тебя национальности и быть не может.

Ты паршивый шакал Путина.

Литвиненко Анатолій 04.07.2017 21:03:07

Слушай, жиденыш, заткнись пожалуйста, а то тебя здесь стало вдруг очень много!

Лукша 07.07.2017 06:12:44

Да, у совков нет национальности.

Олександр Франчук 05.07.2017 11:25:57

При чому тут прізвище? Видно Вам незручно говорити про Вашу національну належність, до якого народу Ви належите, раз не можете спокійно відповісти, русский Ви чи нерусский.

Це що, щось типу рештки совісті десь ще недовикорчувані в глибині душі теліпаються і заважають прямо сказати?

Литвиненко Анатолий 05.07.2017 15:29:22

Хм... я так думал, что я написал достаточно прямо, но если вам надо еще прямее, прочтите, например, здесь: "Здесь играть, здесь не играть... нет, вопрос-то серьезный. Ч. 11", см.:

<http://h.ua/story/412691/>

Олександр Франчук 05.07.2017 21:36:25

І що ж Вам заважало, шановний Литвиненко Анатолий, самому тут процитувати Ваші рядки:

/* Я думаю, пишу на русском языке...

Хоть украинец я на сто процентов,
Но в каждой клеточке и каждом позвонке
Заложены мелодии его фрагментов.

*/

Про обруселих інородцев, так в Росії здавна називають таких, як Ви, повно досить таки точних характеристик. Навіть крім слів, які можна знайти в ПСС, які там написав вош міравова пралетаріата, цитую по пам'яті: "Обруселие інородци всегда пересаливают по часті істинно русских настроений", навіть крім цих слів є повно інших, наприклад (точна цитата):

/* bilcar2001 26 июля 2012, 15:18

У нас в Молдове говорят. "Нет злобнее кацапа, чем обрусевший хохол"

*/

Однак Ваша версія, що величезні хиби Вашого сприйняття світу обумовлені тим, що Ви занадто перейнялись чужою Вам російським язиком, що у Вас бідолашного: "в каждой клеточке и каждом позвонке Заложены мелодии его фрагментов", ця Ваша версія причини потворної кривизни Вашого сприйняття поняття рідного народу, вона дуже має право на існування.

Литвиненко Анатолий 05.07.2017 22:14:54

Ну, на вопрос, что мне мешало, могу ответить тоже вопросом: а что вам мешало прочесть мои работы? Я, ведь, написал, что прямой ответ по своей национальности я здесь давал и не один раз. Я не "обрусевший инородец" пот той простой причине, что таких так называют, когда те покидают навсегда Родину и переезжают в Россию на постоянное место жительства.

Здесь вся соль в том, что мы с вами по-разному воспринимаем ситуацию взаимоотношений украинского и российского народов. Если для вас российский народ это враги, то для меня были, есть и будут БРАТЬЯ! Для меня это ОДИН народ! Для моих родителей, для меня, для массы моих знакомых СССР - Родина! И то, что сегодня Украины вышла из состава СССР, я воспринимаю как временное явление. Кстати, я не одинок, нас очень много! Вот результаты опроса: "В Украине 60% опрошенных, заставших СССР, оценили качество жизни в Советском Союзе выше, чем в независимой Украине"... такой результат — приговор для всех украинских политических элит, которые меняли друг друга на протяжении последних 25 лет — и пророссийских, и проевропейских — и привели нашу страну к такому, к сожалению, состоянию и положению", — сказал политолог". Источник: "Бортник: экономические итоги Украины за 25 лет - приговор украинским элитам" РИА Новости Украина: <http://rian.com.ua/columnist/20160817/1014855971.html> ...

Геннадий Москаль 05.07.2017 22:35:33

Якщо брат вбиває брата в його хаті та забирає частину його городу - то він не брат, Литвиненко. "Временное явление" в твоїй термінології затягнеться не на один десяток літ, а скоріше, набагато більше. Твої пророцтва - не більше, чим твої фантазії. Особисто я хотів би, щоби між нами та росією були б нормальні, цивілізовані відносини, але, твої куміри з кремля під поняттям братських народів мають на увазі, що українців не існує, і Україна - видумана нація, держава та наша мова. Це не так, бо ми всі разом існуємо багато століть, незважаючи на мненіє ватників.

Литвиненко Анатолий 06.07.2017 10:58:26

Ти мене просто змушуєш трішечки підправляти твої речення. Ось так я повертаю перше речення тобі: "Якщо рідня вбиває рідню в їхній хаті - то вона уже не рідня, Гено". У всьому світі дії військових проти свого народу звуться **ДЕРЖАВНИМ ТЕРОРИЗМОМ!** А що буде завтра, післязавтра - поживемо, побачимо...

Хотіти мало, треба діяти у тому напрямку, чого хочеш! А ти, і такі як ти, хочеш (як пишеш) одне, а "пісні тут співаєш" з такими ж, як ти, зовсім інші!

Влочега 06.07.2017 12:20:31

Комітет з політичних питань і безпеки ПА ОБСЄ підготував проект резолюції, в якому Росія визнається окупантом. Автори документа закликають Росію скасувати анексію Криму і дотримуватися домовленостей щодо Донбасу.

Зокрема, визнається, що "певні райони Донецької та Луганської областей" перебувають під контролем "російських гібридних сил". Також у резолюції Росію "як державу-окупанта" закликають забезпечити безперешкодне пересування СММ ОБСЄ територією Криму, а також заявляють про підтримку Мінського протоколу і Мінського меморандуму щодо врегулювання ситуації в Донбасі. Сторін конфлікту також закликають до відведення зброї великого калібру і надання можливості гуманітарним місіям здійснювати свою діяльність на Донбасі.

Депутати ПА ОБСЄ в підготовленому проекті резолюції звертаються до Росії із закликом припинити окупацію Донбасу і Криму, а також закликають Росію "утриматися від агресивної практики і скасувати рішення про незаконну анексію Автономної Республіки Крим".

Як думаєш, стара кацапська гнида, яке рішення винесе ПА ОБСЄ?

Чи для твого ватного мозоку висновки світової спільноти не мають ніякого значення? Твоя кацапська макітра сприймає тільки висери альфа-кацапа Прутєня?!

Дебіл ти, Антошка. Старий, смердючий, безмозглий кацапсьєско \ 'LOL\ '

Литвиненко Анатолий 06.07.2017 13:46:00

Від сВолоцюги іншого і не чекав прочитати! Що до "висновків світової спільноти", які будуть "Після виключення Аграмунта обов'язки президента ПАРЄ поклали на віце-президента, яким є народний депутат України Георгій Логвинський. Тепер український нардеп вестиме засідання ПАРЄ". Тобто, тепер диригентом тої спільноти буде представник України! Зауважу, мова не йде про проведення нового референдуму в Криму та на Донбасі; нікого не цікавить, що там люди думають і як хочуть жити! Таку постановку питання я б цілком зрозумів, а так, як воно є сьогодні...

І ще, сВолоцюга, не заставляй мене нагадувати тобі, як тебе звав Скіф! Чи тобі то приємно чути?

Влочега 06.07.2017 14:29:23

Звичайно приємно, коли один задолбаний кацаписько цитує такого ж літвіненка на повну голову \ 'LOL\ '

Геннадий Москаль 06.07.2017 22:57:18

Ось тут ти правий, Анатолій. Росія дійсно займається міжнародним тероризмом. Щоб ти не викручував тут на свій лад, але саме ця московська орда почала військові дії проти України. Саме від російської зброї у нас гинуть люди. Саме росія займається мародерством на нашій території, вивозячи до себе цілі заводи і інше майно.

У мене поваги до тебе не може бути, бо ти схвалюєш це неподобство, звинувачуючи нас, українців в тому, що ми захищаємо свою територію та громадян від ординської навали. Я тобі не раз нагадував про дії рашистів в Чечні, намагаючись почути від тебе, чи правомірно вони застосовували регулярні частини своєї армії в тому конфлікті. Ти прикинувся шлангом, кажучи, що нічого про те не знаєш. Так поцікався і зроби публічно висновки. Хоча, я впевнений, що ти в цьому питанні знову будеш демагогічно викручуватись, та виправдовувать окупантів, незважаючи на те, що твоя логіка та риторика визивають тільки саркастичну посмішку.

"Тобі хоч с"ри межі очи, а ти кажеш, що дощ іде".

Литвиненко Анатолій 07.07.2017 11:56:43

І знову ти, Г.М., тут брешеш! Скільки можна брехати?! Я уже на цих сторінках писав правду про те, що саме привело до локальної громадянської війни на Україні і про те, що сам Папа Римський назвав ту бойню саме громадянською війною! Писав я і про це: якщо б Росія почала воєнні дії проти України, то у лічені дні, якщо не години, Україна була б повністю завойована Росією або (у випадку широкої підтримки України Заходом) на Землі стався б справжній Армагеддон, після якого людство могло взагалі закінчити тут своє існування! Писав і про те, що дії росіян та особисто Путіна другорядні, жидо-бандерівська влада України зробила все для того, щоб у Криму відбувся референдум, саме вона почала ту бойню на Донбасі! Не з Росії люди масово тікають на Україну від такої житухи, а, навпаки, з України тікають у Росію! І не тільки у Росію, тікають, як кажуть, куди очі дивляться! Тож, я змушений знову тобі повернути твоє останнє тут речення: "Тобі хоч с"ри межі очі, а ти кажеш, що дощ іде".

Геннадий Москаль 07.07.2017 23:07:58

Стверджувати право на абсолютну істину може тільки Бог, та абсолютний кретин, яким, як на мене, ти і являєшся.

Дурне слово нехитре - це про твою логіку.

Щодо того міфічного референдуму в Криму - навіть Гіркин, який приймав там не останню участь, сказав, що це була добре прорахована операція спецслужб росії. І те, що вони і на Донбасі грали і грають важливішу роль - теж реальний факт . Досить видавати бажане за дійсне! Ти зі своїм осатанілим антисиметизмом зовсім з глузду з\'їхав, папуга.

Мені цікаво порою дискутувати з розумними опонентами, такими, наприклад, як колись тут був "Сокол" з Криму. (\wink\'). До того як він не попав абсолютно під вплив рашистської пропаганди.

Вона робить з людей зомбі. Ти - потрійний зомбі.

Твої маніпуляції фактами всім очевидні, з контексту, сказаному кимось, ти вириваєш тільки те, що потрібне тобі для перекручувань дійсних реалій буття. Ось з цієї причини ти мовчиш про події в Чечні, бо там неможливо щось перекрутити.

Литвиненко Анатолий 07.07.2017 23:34:36

Гена, а не пошел бы ты на... нет, действительно, пойді отдохни

маленько, и я тоже отдохну от тебя... \ 'cool\ '

Геннадий Москаль 07.07.2017 23:56:24

Гы! Так шо було в Чечне?

Ответь и отдыхай.

Литвиненко Анатолий 08.07.2017 12:43:51

Да что ты пристал ко мне, как банный лист" с этой Чечней?! Я же тебе русским языком сказал, что я не отвечаю на такого типа вопросы! Я же не историк по ближнему и дальнему зарубежью, и никогда не интересовался такого типа вопросами! Чтобы отвечать на такие вопросы, мне надо проштудировать массу литературы, и это работа не на один-два часа! С какой такой радости я должен заниматься этой работой?! Тебе это интересно? А мне как-то совсем не интересно!

Вот ты можешь ответить мне на вопрос, касающийся одной статьи на сайте ХайВей, точнее, была статья "Как убивали Аргентину... а также Югославию, Руанду, Сомали, Мексику, Индонезию..."

Феодора Романова, ее адрес здесь был: <http://h.ua/story/391186/>, но сейчас при попытке ее вызвать следует ответ, что материал не найден. Куда она подевалась? И можно ли ее найти?

Геннадий Москаль 08.07.2017 18:39:40

Ты не отвечаешь на этот мой вопрос лишь потому, что он нивелирует большинство твоих наездов на нынешнюю Украину. Ты это прекрасно знаешь.

Литвиненко Анатолий 08.07.2017 19:00:29

"наездов"?! Да еще и "большинство"?! Ну - ка, давай позагибаем пальчики: перечисли мне эти "наезды", ок?

Геннадий Москаль 08.07.2017 21:48:04

Не, не ок. Ти мені просто набрид.

Олександр Франчук 06.07.2017 19:31:11

Ви насправді типовий обрусевший інародец, шановний

Литвиненко Анатолий, і Ви сам в своїх рядках називаєте геть усі його ознаки.

А що Ви свою обруселість усіма силами своїми виявляєте тут, в Україні, сподіваючись на повернення сюди московського контролю над українським народом і високої оцінки з боку московської банди убивць Ваших зусиль, то це саме якраз те, чого очікують від таких, як Ви.

І можна не сумніватись, чи не так, що, якщо припустити, що Ваша московська мрія збулась і московські холуї знов запанували в Україні, що Ви виконуватиме усі рознарядки, які доручать Вам Ваші московські хазяї. Ну наприклад підете по українських сільських хатах, щупом вишукуючи, де в них приховані рештки їжі - як це робили такі, як Ви, в 1933.

Влочега 06.07.2017 21:35:19

Саме так, "взять і паделіть" основний лейтмотив цього недалекого виблядка.

Ось тільки він не розуміє, що тепер не вили, а постріл в блядське око зустрине цю дрючкувату мерзоту. І зроблять з падли жмура без попередження та з привеликим задоволенням. Скажених псів не лікують - їх пристрілюють. \ 'LOL\ '

Литвиненко Анатолій 07.07.2017 12:28:38

Ну, що може ще почути від сВолоцюги?! Таке враження, що він не просто сВолоцюга, а, взагалі, самий натуральний скажений пес! \ 'cool\ '

Литвиненко Анатолій 07.07.2017 12:23:40

1. Не треба повторювати дурниць: ніякий я не "інародец"!
2. Не треба приписувати мені наявність у мене того, що взбрело вам у голову! Ніяких подібних "сподівань" у мене не було, нема і, впевнений, не буде! Тим більше це стосується "високої оцінки"! Ви зовсім не читали моїх тут статей, а верзете чорт знає що! Про оцінку подій на Україні у 1932-1933 роках я писав тут: "Тут грати, тут не грати,... ні, питання-то серйозне. Ч. 8", див.:

<http://h.ua/story/391736/>

3. А що стосується моїх сподівань, так я можу сам сказати про них: одне з головних це те, що люди у наш вік науково-технічної революції зможуть значно прискорити своє уміння сприймати вірно все, що діється навкруг них, зроблять із цього вірні висновки

і швидко та максимально мирним шляхом покінчать з застарілою гнилою капіталістичною системою!

Олександр Франчук 07.07.2017 21:28:04

Як бачимо, шановний Литвиненко Анатолій, звичка писати пряму, і то навіть усім тут видну, неправду, бере у Вас верх над даними кожному від природи (від Бога) людською порядністю і здоровим глуздом,

Ви пишете: "Ви зовсім не читали моїх тут статей" - у той час, коли я позавчора цитував тут в нашій розмові рядки з одної з Ваших статей.

Якщо хтось скаже, що то дрібничка, то нехай мені відповідь на просте питання: як людина може ясно бачити великі, серйозні речі, коли вона кривить душею і пише тут речі, які прямо протилежні до прямо відносних до даної розмови речей і які відбулися буквально щойно, тільки що?

І цей легко кожному видний прикрий факт даної розмови зовсім не заважає Вам урочисто оголошувати, що:

"люди у наш вік науково-технічної революції зможуть значно прискорити своє уміння сприймати вірно все, що діється навкруг них, зроблять із цього вірні висновки".

Шановний Литвиненко Анатолій! Насправді потужні технічні засоби зовсім на жаль не прискорюють "уміння сприймати ВІРНО все, що діється навкруг них", а тільки роблять ширшими можливості виявляти те, чим люди живуть, перш за все їхні моральні засади. А також ті речі, які в деяких людей знаходяться на місці нормальної людської моралі, замість неї. Наприклад в тих людей, які сприймають швидкозмінне брехливе інформаційне лайно з московської інфоканалізації за свої життєві принципи.

Литвиненко Анатолій 07.07.2017 22:09:21

Ну, это уже становится скучно... поправляют вас на каждом шагу в этом диалоге! Снова вы, что называется, из мухи делаете слона! Ведь, когда один человек пишет что-то о другом, то он обязан в точности знать, что он пишет, чтобы это было не каким-то грязным ярлыком, ложью, а было правдой! Вы цитировали несколько строк из одной статьи, которую я чуть ли не силой заставил вас прочесть. А следом вы нафантазировали обо мне

сущей ерунды, которой бы точно не было (конечно, в предположении, что вы человек нормальный), если бы вы интересовались тем, что я пишу в своих статьях...

И давайте прекратим этот бессмысленный спор, какая из "инфо" является большей канализацией! Я убедился в вашей дебильности, а вы, думаю, убедились в моей! Вот и разойдемся своими дорожками. Аривидерчик!

Геннадий Москаль 07.07.2017 23:15:04

Ядрьона вошь! Лютвиненко разошолся не не шутку. Не, прямо светочь інтелекту. \ 'crazy\ ' Ще раз хряпні , не забудь про огурчик \ 'wink\ '

Родослав Корченко 08.07.2017 22:15:32

\ 'LOL\ ' \ 'best\ '

Олександр Франчук 08.07.2017 15:16:24

Розумію Ваші почуття, а також форму їх вияву, шановний Литвиненко Анатолій. За той досить таки тривалий час, який мені довелося обмінюватись думками із значною кількістю московських холуїв, холопів, посіпак і просто рабів, для яких слово "свідомість" - лайливе слово, через те, що у них замість людської свідомості інформаційне лайно з московської інфоканалізації, мені безліч разів довелося бачити, яким чином вони завершують свою участь в розмовах, якщо вони мають предметний вигляд. Що ж стосовно цього діалогу, то я просто відповідаю на Ваші слова, на ті слова, які Ви пишете тут, в цій розмові. І коли з цих Ваших тут слів ясно видно, що Ви просто тут, просто зараз, елементарно не турбуєтесь про те, щоб Ваші слова відповідали тій простій дійсності, яка існує прямо тут, в цій розмові, то це на жаль не додає інтересу вишукувати вичитувати ще десь геть усе, а що ж Ви спромоглися набрехати в інших місцях, стосовно більш складних обставин.

Влочага 08.07.2017 15:33:54

\ 'read\ ' \ 'best\ ' \ 'bravo\ '

OPaliychuk 07.07.2017 15:33:42

Він просто банальний перевертень, тому для нього лишився один шлях: служити новим "скрепам" з відвертим чорносотенним ухилом.

ORaliychuk 07.07.2017 13:43:59

Покажіть або хоч назвіть мені одного натурального "руського"!..
Таких у природі не існує, бо нема такого етносу. Це гібрид, що виник внаслідок поглинання угро-фінами племен радимичів і в'ятичів, які прийшли "від ляхів". Росією (грецький варіант назви РУСЬ) їм наказав називатися Петро I, сам, до речі, навіть не слов'янин. Усіх перевертнів з інших національностей теж нема потреби називати "руськими". Приведу коментар, що колись потрапив мені на очі: "Вы, радимичи и вятичи, - прямые родственники ляхов. Вы пришли на новые земли, где растворились среди угро-финов, позже смешались с монголо-татарами. Общее и конечное для вас название - кацапы. Слово "русские" вы украли и не имеете к нему малейшего отношения. Украли также герб и флаг. У вас нет даже собственного национального костюма. Вы всю жизнь копируете культуру других народов. Как тысячу лет назад вы матерились в быту, так и делаете это сейчас. Мать посылает дочь на х...й и в пи...ду, и тоже делает по отношению к матери дочь. Читай древние летописи, невежда! Учись!" \ 'fuuu \'

Марк Львович 01.07.2017 18:39:14

Александр, с шуцманом вести дискуссию бесполезно.
Это человек очень примитивный и услужливый путинской власти РФ.

Олександр Франчук 01.07.2017 21:01:50

Я трохи пропустив тут на h.ua, тому мабуть - ну скоріш за все наразі мені просто цікаво. Навіть якщо то якийсь типу автобот, то все одно ж хтось закладає в нього щось. І взагалі, за роки участі в привселюдних дискусіях в інеті (з початку 1999) мені ще ні разу не доводилось наприклад банити когось - будь-кого, це як на мою скромну думку дає можливість тримати в полі зору все поле, а не тільки мені приємну його частину.

Марк Львович 30.06.2017 18:35:33

Не удивляйтесь, автор!

Шуцман Литвиненко одно и тоже пишет всем, кто хоть слово напишет против его вождя ХЛА !

А еще я читал этого слабоумного недочеловечка еще здесь называют Кабыздохом. Тоже не плохая кликуха.

Шуцман это его состояние души и естественное жизненное кредо.

Марк Львович 30.06.2017 18:41:08

Да, чуть не забыл. Шуцман Кабыздоха не проживает в Украине. Он родом из Сум. Я уже наводил справки об этом валенке. Но душевная родина у него - Москва. Там он закончил ремесленное училище, там он с учащимся драл взятки, работая лаборантом, там он скоро и отойдет к предкам, которые тоже были шуцманами. Правда на ХВ он бахвалится, что работал преподавателем ВУЗА в Москве.

Родослав Корченюк 08.07.2017 22:21:55

О! Марк Львович, радий Вас бачити!

Пробуйте вставити клепку в пенька? \ 'LOL\ ' \ 'LOL\ '

Це безнадійно.

А де всі наші друзі?

Геннадий Москаль 29.06.2017 22:23:10

Рекомендует этот материал. Почему? Варто уважно учитатися в матеріал статті. В ньому немало здорових міркувань.

А Літвіненко зі своєю рецензією... По суті - одні штампи, які він повторює незліченне число разів. Проте, в даному випадку кількість не переходить в якість. Хреновина безпросвітна

Влочега 29.06.2017 23:55:35

Не пошкодуеш витраченого часу. Багато цікавого. Наприклад про А.Невського, який в нижній сорочці тікав з поля брані. Херой. бля \ 'LOL\ ' Або про шапку Маномеха, яка насправді була всього-навсього жіночою тубірейкою, \ 'crazy\ ' тощо \ 'wink\ '

Міф про спільну історію українців та росіян

<https://www.youtube.com/watch?v=Dh97gCQlqgo>

Oboz. TV

Khomiaklit 07.07.2017 16:24:20

Рекомендує цей матеріал. Чому? стаття допомагає читачу укріпитися у справедливій оцінці конфлікту між російською олігархією і демократичною, незалежною Україною.

Родослав Корченко 08.07.2017 21:28:38

Стаття добряче написана, гарною мовою.

Відчувається здатність автора до узагальнення соціально-політичних процесів та справедливого оцінювання сьогочасного політичного становища Московії.

Надіюсь автор не проти, щоб я називав це бандитсько - блюзнірське середовище історично справедливою назвою Московія та московиті?

Адже ця величезна згря потвор вкрала не лише біля 30% слів із нашої мови, але й незаконно називається Росією, де корінь слова "Рось" від річки, що бере початок в Погребежанському районі Вінницької області та розкинула свої мальовничі береги-каньйони в Черкаській та Київській областях колишньої Русі Київської.

Вкрали пісні, казки, перекази і історію нашу Древню, вкрала та присвоїла собі видатні доробки та відкриття кращих синів України...

І не важливо, що сьогодні пишуть безродні слуги цього монстра - літвіненки, головне щоб ми знали ПРАВДУ, якою вона не була б і плекали її щодня на згадку та науку нащадкам.

Олександр Франчук 08.07.2017 22:03:31

Ось щойно довідався, що нещодавно в Лужниках після боксерського поединку зазвучав гімн України, і весь зал встав. Як оцінювати цей факт? Думаю можна по-різному, але як на мою скромну думку одне безсумнівно: називати усіх сучасних росіян "величезна згря потвор" не варто.

Ще нещодавно так думати ззовні СРСР могли і про українців, але як виявилось це було б несправедливо, просто український народ був під московським контролем. Зараз під таким московським контролем знаходяться повно народів всередині Росії.

Під московським контролем, я маю на увазі не москвичів, а давне

організоване злочинне утворення.

Детальніше про московську банду убивць можна ознайомитись тут:

PDF: <https://goo.gl/99DIaq>

EPUB: <https://goo.gl/9dS8I2>

переклад на російську:

PDF: <https://goo.gl/DdPfiQ>

EPUB: <https://goo.gl/VdVAA4>

Родослав Корченко 08.07.2017 22:14:40

Пане Олександр, а хіба ми не потворами були, коли мовчки спостерігали, що витворяли москалі в Чечні, Грузії, Абхазії тощо? Надіялись, що нас мине?

щодо залу і премоги Кличка тоді:

Зал був наполовину українським, а встали всі по-інерції. Для них це норма, а ми гадаємо, що з поваги до України.

Звичайно, що не всі там потвори в буквальному значенні цього слова, але переважна більшість ТАК. І ті, що мовчать сьогодні, дивлячись на цю війну теж потвори.

Проте, якщо Вам не довподобили мої радикальні думки, то Ви маєте нагоду їх витерти, а автора цих думок послати і він піде!

Олександр Франчук 09.07.2017 14:33:20

Ну коли російські танки були на марші неподалік від Тбілісі, то український народ представляв тоді Ющенко, і він був прямо там, в Тбілісі, і то зовсім не мовчки. Ви мабуть забули.

Були звичайно що в Україні і московські посіпаки, які були проти засудження російського нападу на Грузію, наприклад Тимошенко, але вона, це ж не всі?

Що стосовно типу радикалів, які працюють на картинку на московському телебаченні, для консолідації росіян навколо Путіна і всіх сусідніх з нами народів проти України, то ясність стосовно них, як для мене, була вже влітку 2004. Але таких людей ніколи не було потреби банити чи витирати, вони самі досить таки давно і дуже ретельно уникають відвертих розмов, а Ви ж ні?

Сергей Кувалда 11.07.2017 14:51:59

Хто-хто там за Ющенка?

Це я з Катериною за Ющенка!

<https://storage1.censor.net.ua/images/6/2/a/a/62aad6cce7d74a4bce26740bc04a0446/original.jpg>

Сергей Кувалда 11.07.2017 14:53:12

З пастором Аделаджою та Черновецьким я теж за Ющенка!

https://i1.i.ua/prikol/pic/2/4/337042_325177.jpg

Олександр Франчук 11.07.2017 15:55:47

В чому усі без жодного винятку московські холопи єдині, то це в ненависті до Ющенка. Це як лакмусовий папірчик, для цього я про нього і згадав, щоб присутні тут московські холуї, під прикриттям і без прикриття, засвітилися :)

Сергей Кувалда 11.07.2017 16:19:19

Дійсно, злodingа у вишиванці Ющенко, є лакмусовим папірцем . Дозволяє стовідсотково визначити прилаштуванців, які за теплі місця від влади дозволили набирати оберти корупції та розкрадати країну.

Згадади про "дитячу лікарню майбутнього", телемарафони, тошо? Можеш відповісти де ці гроші? Де лікарня?

Олександр Франчук 12.07.2017 13:14:48

Було: Сергей Кувалда Літин 17:19 11/07/17

Дійсно, злodingа у вишиванці Ющенко, є лакмусовим папірцем . Дозволяє стовідсотково визначити прилаштуванців, які за теплі місця від влади дозволили набирати оберти корупції та розкрадати країну.

Згадади про "дитячу лікарню майбутнього", телемарафони, тошо? Можеш відповісти де ці гроші? Де лікарня?

-

Щодо лікарні вичерпна інформація є в інтернеті. Там (з боку Ющенка і його дружини) все в порядку і не може бути претензій. Що стосовно величезної московської ненависті до Ющенка, яку постійно і невтомно демонструють як відверті московські посіпаки, так і ті, що під прикриттям, ну і звичайно що ті люди, які залежні від перших двох категорій, то, як на мою скромну думку, цю московську ненависть до Ющенка можна порівняти хіба що з

ненавистю з того самого "джерела" до Степана Бандери.
Засоби виявив своєї московської ненависті до Ющенка від цих московських холопів дуже стандартні - злоба і заздрість, густо замішані на паскудній брехні. Що ми і бачимо тут від шановного Сергей Кувалда.

Сергей Кувалда 12.07.2017 20:47:21

Бачу дуже знайомиого рашківського троля, який ховається під законсервованим ніком " Олександр Франчук".

Щодо "дитячої лікарні майбутнього" може наведете відповідні посилання, що спростовують причетність злодійської родини Ющенків до цинічного розкрадання громадських коштів?

Олександр Франчук 13.07.2017 11:30:37

На жаль, в тупих московських холуїв типу присутнього тут шановного Сергей Кувалда, сказати щось по суті даної статті клепки не вистачає, а вказівок в московському вишколі нема :(А от на що вистачає їхнього московського вишколу, то це на тупу брехню на обрану в Москві тематику і на відвертий флуд. Що вже казати про пошук в гуглі матеріалів і документів про "лікарню майбутнього".

Займатися Вашою освітою, шановний Сергей Кувалда, це не моя проблема, зверніться до свого московського інструктора.

Сергей Кувалда 14.07.2017 05:51:09

От причепився...

Заспокойтесь. Переконали. Я - ЗА ЮЩЕНКА!

<https://im0-tub-ua.yandex.net/i?id=d1cd52600e408c2b374bc2f0978b2ff9-l&n=13>

Олександр Франчук 14.07.2017 12:47:03

Ваші яндексні лінки від Вашого московського куратора тут у нас в Україні не працюють

Сергей Кувалда 14.07.2017 20:22:46

От падлюки! Підставили куратори зі своїм Яндексом.

Вмсушений заради Вас викласти улюблений бігборд окремо:

<http://h.ua/albums/view/6915/>

Петро Гоцуляк 11.07.2017 17:56:32

Пане демагог - О.Ф. , Ви делегували Ющенко до влади разом з любимими друзями - Порошенком, Червоненком, Тимошенко та Ахметовим?

Чи може Ви будете заперечувати факт таких у нього друзів?

Геннадий Москаль 11.07.2017 20:31:53

Нас ніхто не переможе, окрім ... самих нас... (бей своих, чтобы чужие боялись)

Петре, хочу нагадати, що вибирала більшість прихильників Майдану. (Згадай-мо без упереджень). Але, як тільки нова влада почала працювати, відразу почалися міжособні чвари. Особливо відзначилася Тимошенко, у якої був навіть варіант ПРИБьют. Невже не так?

Нажаль, Ющенко забракло твердості характеру та волі. Він не зміг протистояти незрозумілому пресінгу різних течій Майдану (особливо, повторюю, Тимошенко). Та й чи могло бути інакше в тих умовах? Коли риги мали значний вплив на політичне життя в Україні?

Ще раз нажаль, але, здається, історія повторюється. Всі ті, хто гуртувалися заради перемоги Майдану гідності почали грати свою "музику". Кожен гетьманчик почав вважати собою істиною в останній інстанції. Всі "опозиціонери" не засвоїли недавні історичні уроки. Я часто бачу, як вони повторюють тези, які звучать з кремля. Невже останнє не не турбує? Маю надію, що це тільки недалекоглядність...

І не треба забувати, що у нас не триває війна з дуже терплячим у своїх бажаннях ворогом...

Петре, негоже обзивати людину з близькими поглядами та особистою думкою, яку він відстоює демагогом. Думаю, що з цієї причини звідсіля пішло немало розумних людей і ХВ конає. Ви тут з друзями цього домагаєтесь?

Петро Гоцуляк 11.07.2017 20:44:20

Геннадій, ти, бачу, і тут "миротворцем" підлаштувався. Може не варто було б ?

Якщо ця "людина" як ти кажеш, дозволяє собі інших обзивати

"московськими холопами"

тільки за те,що інша людина питає: А де Ющенкова лікарня? Де обіцяне - БАНДИТАМ ТЮРМИ???

Але ти цього не бачиш чи не хочеш бачити?

Проте давня неприязнь до моїх друзів керує тобою і цього разу.

Може вже тобі досить всіх повчати і ставити платівку про "людей,що пішли з ХВ" ?

Хочеш бути миротворцем, то зауваж і цій людині,що неможе так відноситись до тих, хто має іншу від твоєї думку. Хоча я думаю, що і цього робити не слід. Хай собі люди балакають про що хочуть і як хочуть.

Геннадий Москаль 11.07.2017 20:54:57

Кожного з нас трохи "заносить", особливо коли тебе пресують гуртом. Бачу, що ти нічого не зрозумів з того, що я до тебе написав. Ну, то твоя справа. Починайте і мене цькувати. Може й я звідси піду назавжди. Удачі вам у благородній справі.

Петруха Гивчик 11.07.2017 21:12:18

Ой!ой! Зараз заплачу \'cry\' Москаль піде з ХВ. Насмішив...

"Кожного з нас трохи заносить" Ніби нормальні слова, але ж тут як тут " особливо, коли починають цькувати гуртом".

Ти хоть протри окуляри і поглянь хто і коли почав вішати ярлики і цькувати інших.

Иди до дружка Харламці . Чи тобі його мало? \'LOL\'

Геннадий Москаль 11.07.2017 21:25:16

Петруха, я вже тебе прямо люблю за цей комент \'smile\'

Олександр Франчук 12.07.2017 14:18:11

Було: Петро Гоцуляк Ратне 21:44 11/07/17

/* Генадій, ти , бачу, і тут "миротворцем" підлаштувався. Може не варто було б ?

Якщо ця "людина" як ти кажеш, дозволяє собі інших обзивати "московськими холопами"

тільки за те,що інша людина питає: А де Ющенкова лікарня? Де обіцяне - БАНДИТАМ ТЮРМИ???

Але ти цього не бачиш чи не хочеш бачити?

Проте давня неприязнь до моїх друзів керує тобою і цього разу.

Може вже тобі досить всіх повчати і ставити платівку про "людей,що пішли з ХВ" ?

Хочеш бути миротворцем, то зауваж і цій людині,що негоже так відноситись до тих, хто має іншу від твоєї думку. Хоча я думаю, що і цього робити не слід. Хай собі люди балакають про що хочуть і як хочуть.

Геннадий Москаль Дніпропетровськ 21:54 11/07/17

Кожного з нас трохи "заносить", особливо коли тебе пресують гуртом. Бачу, що ти нічого не зрозумів з того, що я до тебе написав. Ну, то твоя справа. Починайте і мене цькувати. Може й я звідси піду назавжди. Удачі вам у благородній справі.

*/

Це давно використовуваний московськими холоуями засіб, шановний Геннадий Москаль - кидатись зграєю (не гуртом). І їхня мета досить таки проста, флудом і флеймом відбити інтерес аналізувати цю тут статтю і робити з неї правильні висновки. І виштовхати звідси усіх порядних людей, які насмілюються говорити те, що думають, замість мовчати чи підспівувати цій хамській (хамство, це найперша ознака московського холопа) зграї московських холоуїв. Так що коли Ви звідси підете, то зробіте те, що ці люди хочуть, щоб Ви зробили.

Але, слід додати, я звичайно що а ні найменшою мірою не засуджуватиму такого Вашого рішення. Далеко не у всіх є можливість бачити потоки брудної лайки, хамства, обзивань та іншого такого на свою адресу. Просто Ви не допускаєте, що моральні засади, якими Ви керуетесь, можуть бути в когось відсутні, і тому Вас ці потоки зачіпають. Але треба бачити правду: у московських холоуїв моральні засади нормальних людей повністю відсутні. І коли ясно бачити цей факт, то обмін думками з такими людьми стає дуже і дуже можливим. Більше того, коли такі люди бачать, що вони видні, то цього вони переносити не в змозі. І коли розмова з ними набуває предметного характеру, вони ЗАВЖДИ зливають себе, образно висловлюючись, в унітаз. Приклад цього можна побачити прямо в цьому обговоренні, саме так вчинив Литвиненко. Коли розмова стала предметною, вона стала для нього нестерпною.

Сергей Кувалда 11.07.2017 21:14:30

Гена, Ющенко не "твердості забракувало" (цього у него отродясь не было), а жадность до халявного бабла возобладала. Да так возобладала, что на святое, на деньги для детской больницы вместе со своей Катькой позарились. И стыряли.

Что мне теперь и эту подлость на войну списывать? Кстати, я тогда перевёл чуть более 500\$ и у меня совсем нет желания, чтобы эти хоть и небольшие деньги использовались семейством Ющенко "на власні потреби".

Геннадий Москаль 11.07.2017 21:27:38

Копай глибше в цьому питанні, я вже про це трохи писав, бо я в "курсі справ" того часу, бо був близький до "Руху".

Олександр Франчук 12.07.2017 13:49:22

Було: Геннадий Москаль Дніпропетровськ 21:31 11/07/17

/* Нас ніхто не переможе, окрім ... самих нас... (бей своих, чтобы чужие боялись)

Петре, хочу нагадати, що вибирала більшість прихильників Майдану. (Згадай-мо без упереджень). Але, як тільки нова влада почала працювати, відразу почалися міжусобні чвари. Особливо відзначилася Тимошенко, у якої був навіть варіант ПРИБьют. Невже не так?

Нажаль, Ющенко забракло твердості характеру та волі. Він не зміг протистояти незрозумілому пресінгу різних течій Майдану (особливо, повторюю, Тимошенко). Та й чи могло бути інакше в тих умовах? Коли риги мали значний вплив на політичне життя в Україні?

Ще раз нажаль, але, здається, історія повторюється. Всі ті, хто гуртувалися заради перемоги Майдану гідності почали грати свою "музику". Кожен гетьманчик почав вважати собою істиною в останній інстанції. Всі "опозиціонери" не засвоїли недавні історичні уроки. Я часто бачу, як вони повторюють тези, які звучать з кремля. Невже останнє не не турбує? Маю надію, що це тільки недалекоглядність...

І не треба забувати, що у нас не триває війна з дуже терплячим у своїх бажаннях ворогом...

Петре, негоже обзивати людину з близькими поглядами та

особистою думкою, яку він відстоює демагогом. Думаю, що з цієї причини звідсіля пішло немало розумних людей і ХВ конає. Ви тут з друзями цього домагаєтесь?

*/

Дякую, шановний Геннадий Москаль. Приємно бачити, що не всі бояться висловлювати речі, які не співпадають з московськими тезами, які висловлюють тут підсадні московські качечки, наповнені сподіваннями, що їхні московські хазяї готують для них спеціальні качечні будиночки.

Цілком і повністю згоден з Вашими словами: "не треба забувати, що у нас [...] триває війна з дуже терплячим у своїх бажаннях ворогом". І хочу додати до цих Ваших слів: не треба намагатись куматись і намагатись типу втихомирювати присутню тут і всюди на українській землі орду московських холоуїв, значна частина яких прикидається типу радикалами чи типу патріотами, виключно з метою "як не митьйом, то катаньем" впахати сюди до нас московське бачення і засоби для того, щоб зрештою реалізувати свої московські задачі. Усі ці методи дестабілізації України, які тут демонструють Петро Гоцуляк, Сергей Кувалда, Петруха Гивчик, Родослав Корченко, можна не сумніватися що ретельно розроблені в їхніх московських хазяйських установах. Наше терпіння не повинно бути меншим, ніж в дуже терплячим у своїх бажаннях ворогом.

Геннадий Москаль 23.07.2017 12:06:17

Шановний, думаю ви помиляєтесь у тому, що перелічені вами особи мають відношення до "ретельно розроблені в їхніх московських хазяйських установах".

Просто у них така харизма та стиль поведінки. \ 'dknown \ '

Влочага 23.07.2017 12:24:20

Харизма??? \ 'dknown \ '

Тобто «милість, божественний дар, благодать» — наділення особистості властивостями, що викликають високу повагу до неї та безумовну віру в її можливості; висока обдарованість, особлива привабливість. \ 'LOL \ '

Геннадий Москаль 23.07.2017 12:27:43

\ 'smile\ '

Олександр Франчук 12.07.2017 13:26:46

Було: Петро Гоцуляк Ратне 18:56 11/07/17

/* Пане демагог - О.Ф. , Ви делегували Ющенко до влади разом з любимими друзями - Порошенком, Червоненком, Тимошенко та Ахметовим?

Чи може Ви будете заперечувати факт таких у нього друзів?

*/

Чого ж заперечувати, звичайно що друзів, при обранні Ющенко, було ну дуже немало. І як же швидко велика більшість їх перетворилися на його ворогів після того, як не справдились їхні сподівання на те, що Ющенко з вдячності дасть їм засоби дерти три шкури з українського народу.

Цю дуже значну категорію ненависників Ющенко слід доплюсувати до перших двох, тобто до відвертих московських посіпак, і до тих московських холуїв, що під прикриттям. І ніде звісно не діваються люди, які залежні від цих трьох категорій.

І в чому тут демагогія, шановний Петро Гоцуляк?

Геннадий Москаль 11.07.2017 20:40:09

Сергій, почитай мій комент Гоцуляку тут, трохи нижче. Нажаль, мені здається, що ви знову почали винищувати тут людей з трохи іншими поглядами, хором накидаючись на цих особистостей. Хочете зов тут панувати? Мені жаль...

Родослав Корченко 11.07.2017 21:01:02

Якщо тобі, Москаль, знову щось здається, то перехрестись і уважно перечитай хто і що пише. Я вже написав цього панові - невігласові ,що він мені більше не цікавий.

Це моє право і не в політичних поглядах справа ,а в зарозумілості уповноваженого Ющенко на грабунок України.

Але ти ж сліпий і глухий в залежності від ситуації.

"Хочете зов тут панувати" \ 'dknown\ ' Ні зов ,ні колись нам це панство нахер не треба. Хочу просто вільно висловлювати свою думку і щоб у відповідь мені ніхто не тикав що я московська людина чи холоп.

Для тебе повторюю: Я написав цьому панові ,що вважаю кожного

знас є потворою, бо мовчки сиділи і дивились , як москалі мордують молдаван, грузинів тощо. І надіялись, що "брат" нас не зачіпить.

Що я не так написав?

Невже за це я московський холоп ?

Все . Більше повторювати ні тобі , ні будь-кому не буду. Бо ти ж не випадково вліз у суперечку. Я ж то розумію,що тобі потрібні союзники.

Генадій, тебе не ... не дригай ногами.

Геннадий Москаль 11.07.2017 21:17:20

О! Взнаю колишнього Родослава! \\'wink\'

Щодо союзників та "не випадково" - мабуть ти помиляєшся.

Нажаль, у мене в лісі зараз є Wi-Fi, але, на щастя - рибалки та шашликів набагато більше. \\'smile\'' І союзники тут же, он, горлопанять під гитару "ой на горі та й жєнці жнуть" \\'LOL\''

Піду, допоможу. Чудова погода!!! \\'smile\'' Бувай.

Влочєга 12.07.2017 11:06:22

Спочатку цитата, яку тутешні "правдоруби" старанно стараються не помічати:

Коли маєш справу з Росією, найнебезпечніша з усіх можливих помилок — вірити давній російській інтелігентській легенді про те, що взагалі-то Росія біла, пухнаста і добре пахне, але чомусь зненацька звідкись прийшло якесь чергове Хуйло і все спаскудило. Бо у відповідь на цю легенду достатньо пригадати, що було на Росії до Хуйла, що було до того, що було до Хуйла, й так далі, й так далі — і врешті з\'ясується, що легенда на те й легенда, щоб її парити сповненим гуманізму та політкоректності іноземним спостерігачам. А сувора реальність якраз у тому, що базові російські цінності, на яких і зав\'язана "політична культура "Родіни-Лжи", — Брєхню, Рабство, Насильство, Безпринципність та Шовінізм — жодним чином не можна пов\'язувати з 70-річним періодом правління однієї червонопузої партії. Принести їх із собою звідкись "в результаті Громадянської війни" більшовики ніяк не могли — адже ці цінності ніколи й не полишали території Московського царства, Російської імперії, СРСР, Російської Федерації чи як там іще це тюрма народів себе іменувала.

Читати повністю: <http://h.ua/story/439147/#ixzz4mbMIXzkm>

Навіть у невгомного Вітрогона не знайшлося і пари з вуст, щоб хоч щось булькнути "за/проти" чи хоча б як завжди не по темі \ 'LOL\ ' Всі інші тихенько зробили вигляд, що не помітили. І це, в принципі, добре. Як там у Жванецького: "Хочеться крить, а нечем". Літвіненок в ігрі, так що навіть про загниваючий капіталізм та "нет різних точок зрення" там немає. Точніше є, саме вона і складає весь зміст статті, а от самого кабіздоха нема \ 'сгу\ ' Сумно \ 'сгу\ '

По суті спору.

Все чікі-чікі, для зайвохромосомних і ти, Радік, і я відтепер холопи москви, бо по-перше ЗНОВУ "мишебратья" по-друге головний український націоналіст віднині і навіки віків це кума кремлівського Прутенья тов.Медвечук. Сам сказав, точніше САМО СКАЗАЛО.

Ось і відповідь на всі ці ахи-охи від того, що під гімн України "оні же встали"!!!

Як же ми, холопи моцьковськіє цієї великої поваги до себе не помітили. Тупенькі ми с тобою, нам руку дружби мишебратья протягнули, а ми, неблагородні, не кинулись таваріщам в абьятія, не опустили на коліна щоб блаженно лизнути їх яя, не злились в екстазі...

Все просто, лубяно-кацапський агітпром, що зветься нині паліттехнологами, вирішив черговий раз перевернути своїх рюзькоморів як у себе, так і у нас з ніг на голову. І у них це вийшло. Зайва хромосома зарухалась, зашквербіла, про окупацію і 10000 життів призабула, та завопила "мишебратья", блять - ОНІ ВСТАЛІ !!!

Так що звикай, друже Родославе що відтепер не ми, а медвечуки з шуфрричами, згідно наказу його велічества Хуйла зачислени в скепні українські націоналісти, а ми відповідно холопи, предателі, грязь Мацькви. \ 'LOL\ '

Аякже ж, само велікадухове Хуйло так повеліло! \ 'LOL\ '

Ну і для йолопів, які від щастя сцуть окропом но ногам.

Згадайте скрепи, які діяли під час бою Кличка з "вітязем".

Передевіться запис на ютубі, і ви побачете, як ТІ Ж САМІ фанати свистіли, верещали, тупали ногами під час виконання НАШОГО ГІМНУ.

Що помудрішали? Покаялись? Ану сядьте струмко і скажіть в голос: "Я верю, что рускіє за етот год-полтора всйо поняли, осознали, ПО-КА-Я-ЛИСЬ". \crazy\ Саме так, ЗРОЗУМІЛИ І ПОКАЯЛИСЬ, чого не робили ні в попередньому, ні у всіх прошлих віках - ніколи, а тут бац!!! ...

Ну, доходить? Чи хромосома зі скрепами і далі бере верх над здоровим глуздом? \sad\

Не уподобляйтесь до повного ідіотизму, не будьте мельніками-літвіненками, вчіться думати головою, якщо ще здатні, манкуртики. \dknown\

Родослав Корченюк 12.07.2017 15:54:32

Бодя, те що це троляка видно і без окулярів. Залишається відкритим питання:

Звідки?

Допускається - Тримава!

Там нас обзивають нациками, а тут московськими холуями.

Варіант без прогашний.

Олександр Франчук 12.07.2017 17:57:58

Бути нациком, з точки зору нормальних росіян, для показу в московських ЗМІ - і московським холуєм, коли дивитись на таку людину з точки зору його роботи для створення образу українця, і то не тільки для московських, а для всіх іноземних ЗМІ, це абсолютно не суперечить одне іншому.

Що стосовно питання: "Звідки?" відносно моєї скромної особи, то найповнішу відповідь на це питання можна побачити тут:

olexlviv.tripod.com

Поточну активність можна переглянути тут:

<https://www.facebook.com/olexandr.franchuk>

<https://twitter.com/olexlviv>

<http://olexlviv.blogspot.com>

Сергей Кувалда 11.07.2017 21:06:02

Гена, я что-то не понял. Кто кого "винищуе"?

Если ты полагаешь, что я не имею права поддержать Родослава, когда его взгляды совпадают с моими, то ты мягко говоря берешь на себя слишком много. А Гоцуляку я вообще ничего не отвечал,

т.к в своё время он повёл по отношению ко мне весьма некрасиво. Я с ним не общаюсь, пока он не сделает соответствующих выводов. Я здесь появился, т.к по рекомендации Родослава внимательно прочитал книгу Бульбы-Боровца "Армія без держави", которая заставила меня пересмотреть многие устоявшиеся взгляды, навязанные официальной пропагандой. А у тебя теперь снова рецидивы кувалдородославофобии? Обрати лучше внимание на Владимира Чачанидзе, лугандонского стихоплёта, выступающего перед боевиками с концертами каждую неделю. Или не та тема для тебя?

Геннадий Москаль 11.07.2017 21:23:54

Я Родославу сказав, чим зараз займаюсь.

Щодо Чачанідзе - згоден повністю. Великий "достойник" руссага мира. От його і пресуйте, як я набагато раніше, коли мене ніхто не підтримував у цьому питанні. \ 'dknown' \ .

Напишу ще одну відповідь, і піду співати, а то мене тут на місці вже почали тролити \ 'LOL' \

Сергей Кувалда 12.07.2017 20:52:13

Гена, лакмусовий папірець: Олександр Франчук - Володимир Чачанідзе.

Ворон-ворону око не видзьовбує!

Родослав Корченко 09.07.2017 15:01:12

Пане Франчук, це вже називається " вілповідаю аби заперечити!" Я ж пишу про кожного з нас, а не про Ющенка ,який ніби там щось не мовчав !

Ми де всі були? Може хоча б хтось вийшов на протест до посольства Московії?

То невже ми не потвори?

а все інше - просто демагогія і не більше!

Олександр Франчук 10.07.2017 11:36:52

Я в 2004 голосував за Ющенка - тобто делегував йому повноваження говорити і діяти від мого імені. І так зробили багато українців, тоді це була більшість - от де була більшість українців, коли Москва напала на Грузію.

Як голосували Ви в 2004 на президентських виборах, що вважаєте себе непричетним до того, що робив Ющенко в 2008, це вже Вам видніше.

Родослав Корченюк 10.07.2017 17:59:42

Припиніть це пустослів"я! Кожну владу потрібно смикати та пхати в плечі, КОЖНУ...і в будь-якій країні.

А у нас взагалі змінювати кожні два роки!

Активна позиція нас- громадян цьому запорука!

Ми мовчали, бо думали,що нас "брат" не зачіпить! Значить ми ледачі потвори! І Ви теж!

Олександр Франчук 11.07.2017 12:12:06

О, жодного речення без знаку оклику, це Ви завжди такий екзальтований, шановний Родослав Корченюк? Невже Ви справді вважаєте, що в нашій українській дійсності думати не треба, потрібно тільки вигукувати щось?

Але насправді Ви вигукете не таке вже й щось випадкове: наприклад, говорити не від свого власного особистого імені, а розписуватись за інших людей, наскільки я помітив за 18 років участі в навколополітичних дискусіях, це типова риса московських людей, під прикриттям і без. І анонс московського плану неперервного виборчого процесу в Україні, цим теж займаються головним чином московські люди. І якщо Ви про щось, чи про когось щось стверджуєте, шановний Родослав Корченюк, то спершу перевірте, відповідають дійсності Ваші слова, чи ні. Ну щоб не мати вигляду московського петрушки, який щойно вискочив з конопель і намагається догодити своїм московським хазяям.

Родослав Корченюк 11.07.2017 13:56:46

Франчук, наше з Вами знайомство почалось з того,що я рекомендував Ваш витвір іншим і написав своє враження від прочитаного. Якщо Ви звернули увагу, то написав щиро.

Далі Ви постіно намагались просто "тупо" перечити всьому,що я писав. Знайома картина. Це коли собаці немає що робити- вона починає лизати цінні місця.

А далі, Ви дійшли вже до розділових знаків та тупого лепетання

про "московських "людей та московського петрушки...

Шановний, я жалкую, що зайшов до Вас на сторінку, а тим більше тратив час на дурне перебендювання.

Є така мудрість:

"З розумним краще втратити, ніж з дурнем знайти"

Пишу без знаків оклику. Мені Ваша пиха та зарозумілість до самої "пердели", як поляки кажуть.

Вам би не завадило підлікуватись.

Все. На цьому закінчую з відповідати і відписувати .

Олександр Франчук 13.07.2017 12:00:06

Скільки московських холуїв писали мені: "Вам би не завадило підлікуватись", не злічити. І всі вони, без жодного винятку, якщо не відразу, то потім, однозначно ідентифікувались як типові московські посіпаки.

І причина дуже зрозуміла - ті речі, про які я пишу, в московську парадигму не вписуються НІЯК, на відміну від вигуків і лайки радикалопатріотів, і само собою їхньої брудної брехні на адресу Ющенка. І тому коли московська холуйня не має можливості такі матеріали оточити мовчанням, через їх поширеність, як цю статтю, то тоді запускається в діло зграя флудерів і флеймерів. Я навіть не питатиму, чи Ви в змозі сказати щось конкретне про цю статтю, оскільки здалля видно, що задача стоїть перед Вами цілком навпаки.

Петруха Гивчик 11.07.2017 14:36:49

Пишу без знаків оклику. Мені Ваша пиха та зарозумілість до самої "пердели", як поляки кажуть.

Родослав, не варто тратити час на недоношених.

Олександр Франчук 13.07.2017 12:31:40

Не можу заперечити щось проти Ваших слів: "не варто тратити час на недоношених". І цілком згоден з словами Вашого колеги Корченюка: "З розумним краще втратити, ніж з дурнем знайти". Тож не думайте, що мої тут Вам відповіді мають за мету вас в чомусь переконати. Я дуже добре, і дуже давно знаю, що це абсолютно безнадійно, і зовсім не тому, що ви в чомусь там маєте переконання.

Мої слова призначені для нормальних людей, які тут вже присутні, чи будуть присутні.

Російські звичаї сьогодення описані Геродотом

Було: Эуропэйской дээржаве - эуропейский шлях!

Azaman nl написал 12 марта 2019, 10:56

<http://maxpark.com/community/4109/content/6678362>

Олександр Франчук # написал комментарий 12 марта 2019, 12:18
"когда Путин при каждом удобном случае заявляет, что якобы он с украинцами один народ, мы уже понимаем, почему эта совершенно очевидная всем неправда ему настолько нужна - он думает, что русские без украинцев - никто"

<http://maxpark.com/community/4109/content/6502937>

Н.М. Галашевский # ответил на комментарий Олександр Франчук 12 марта 2019, 12:32

Бредишь, холопчик?

Олександр Франчук # ответил на комментарий Н.М. Галашевский 13 марта 2019, 12:52

Якщо у Вас є інше пояснення, чому безродні московські холоуї, покидьки, які виродились з розмаїтих народів, так настирливо лізуть в браття до українців, то наведіть це пояснення.

Тимофей Балясин # ответил на комментарий Олександр Франчук 13 марта 2019, 15:06

Олександр, вот одному пояснял, из кого состоят украинцы. не поленюсь, и Вам отпишу. Начнём таки. Намешаны в разных пропорциях: хазары, половцы, печенегы, татары казанские и крымские, евреи, венгры, австрияки, турки, чухонь (латыши, литовцы, эстонцы), поляки (те самые, что вместе с австрияками придумали украинцев и называли их ПСЯ КРЕВ, и к которым нынешние хохлы ездят, вылизывая их бздёжники), нфне добавятся

нигеры, латиносы.

Олександр Франчук # ответил на комментарий Тимофей Балясин
13 марта 2019, 22:29

Ви не уважні, шановний Тимофей Балясин, питання тут не про домішки різних етносів в тих чи інших народах, а “чому безродні московські холуї, покидьки, які виродились з розмаїтих народів, так настирливо лізуть в браття до українців?”. Наприклад Путин.

Н.М. Галашевский # ответил на комментарий Тимофей Балясин
15 марта 2019, 10:38

Он из чистозачатых пшеков....по праву первой ночи для польского пана.....

Н.М. Галашевский # ответил на комментарий Олександр Франчук
15 марта 2019, 10:36

А ти ніяк сам чистопородний хохляцький парубок? Найчистіших пшекских кровей?

ПС Брати? Нам такі дебільні брати на хуй не вперлися

Олександр Франчук # ответил на комментарий Н.М. Галашевский
15 марта 2019, 13:01

При чому тут поляки? Це ж до українців ви постійно лізете в браття, і то коли раніше ви теренділи що рускіє (тобто абруселиє іногородци) з українцями - це два народа з одного корня, то тепер ваш вош Пуйло постійно бреше, що ніби рускіє з українцями один народ. От Ви Галашевский хто? За національною ознакою - покидьок невідомого народу, чи не так? А що за функціональним призначенням Ви московський холуй, то і питати не треба.

Н.М. Галашевский # ответил на комментарий Олександр Франчук
16 марта 2019, 20:33

ты никак бредишь, паренек?

Олександр Франчук # ответил на комментарий Н.М. Галашевский
17 марта 2019, 00:10

А конкретно сказати, що саме в моїх словах, на Вашу думку не так, інтелекту на жаль не вистачає.

Але це нормально для отупілого від неперервної московської брехні покидька невідомих народів на прислужуванні в московської банди убивць. Йому говорять конкретні речі, а все, що він здатний сказати у відповідь, це одне тільки “нечленораздельное мычание”.

Н.М. Галашевский # ответил на комментарий Александр Франчук 17 марта 2019, 20:47
Холопчик, ты съел чего то???

Олександр Франчук # ответил на комментарий Н.М. Галашевский 18 марта 2019, 12:03
Це тут така форма творчого підходу до обов'язків московського холопа: Пуйло ще надцять років тому приказав своїм тупим покидькам, коли не знають, що відповісти, писати: “Тьфу на вас! І всьо.”
А тут то “Холопчик, ты съел чего то???” , то “ты никак бредишь, паренек?”. Явно творческій падход до барского распоряженія.

Н.М. Галашевский # ответил на комментарий Александр Франчук 18 марта 2019, 17:37
Холопчик, когда твой Поросенок Педра себе еще пару тройку лярдов зелени на вас придурках заработает????

Олександр Франчук # ответил на комментарий Н.М. Галашевский 18 марта 2019, 22:15
Дійсно, згоден - з вами, умними московськими холопами, навіть і близько не порівняти, навіть в Вашій шановній інтерпретації - з вас Пуйло з бандою “Озеро” ТИСЯЧІ лярдов зелени ВЖЕ “сработали”, і рук не покладаючи работают далі. Під ваші бурние, прадалжітельние апладісменти, що цікаво. І ето главное :-)

Наталья Майер # ответила на комментарий Александр Франчук 13 марта 2019, 15:24
да, жалеет он вас, одураченных.

Олександр Франчук # ответил на комментарий Наталья Майер 15 марта 2019, 13:36

От Ви, шановна Наталья Майер, Ви абруселая інородка, чи не так? І себе не дурачите, що це не так? І як же з Вами таке трапилось, що Ви свій рідний народ, який дав Вам Ваше життя, викинули на сміття? Дуже цікаво.

Наталья Майер # ответила на комментарий Александр Франчук
15 марта 2019, 16:01

Ваше злобное бульканье мимо кассы. Фамилия нынешняя у меня от мужа.

Но и его народ в России с времен Екатерины живет. Так что тоже уже давно здешний.

Александр Франчук # ответил на комментарий Наталья Майер
16 марта 2019, 12:42

Фамілія Вашого мужа дає йому шанс не плювати на могили його нерусских предків, пам'ятати про них. На відміну від Вашої шановної персони - Ви ж щодня обплювуєте могили Ваших нерусских викинутих Вами на сміття предків, обзиваючи себе русскою без згадки про Ваших нерусских предків.

Наталья Майер # ответила на комментарий Александр Франчук
16 марта 2019, 16:00

О моих нерусских предках мне ничего не известно. Хотя я совершенно не отрицаю, что они были, если углубиться в историю мест, из которых пришли мои предки. И мне по барабану какой они были народности. Да, хоть папуасы. Ибо я, в отличие от Вас, не хвораю нацизмом.

Много разной крови - это хорошо. Генетических отклонений меньше.

Гордятся чистотой крови те, кому больше нечем гордиться.

А на могилы своих предков насрали как раз вы. Сносите памятники их воинской славы, гремя кастрюлями на своих свидомых башках. А они, между прочим, вместе с нами надрали жопы таким, как вы, нацистам. Если конечно дедушка ваш не был полицаем или немецким холуем-бандеровцем.

P.S. Вам не лень 2 раза переписывать? :))))

Александр Франчук # ответил на комментарий Наталья Майер
16

марта 2019, 23:44

Це Ви правильно сказали щодо “углубиться в историю мест, из которых пришли мои предки” - яке місце в Росії (чи деінде) не візьми, всюди буде земля того чи іншого нерусского народу. Нема у вас, у русских, безрідних покидьків невідомих народів, які викинули на смітник своїх нерусских предків і наплювали на них, рідної землі рідного народу. Чим і пояснюється тупе московське намагання влізти в братя до українців. Русскіє без українців - ніхто.

Наталья Майер # ответила на комментарий Александр Франчук
17 марта 2019, 07:27

Зайка, если углубиться в историю твоей убогой страны, так и о ней все то же самое.

Никаких украинцев не было так же, как не было русских. До того, как Киев захватили Новгородские князья. Это просто факт.

Половина вашей территории занимало Хазарское ханство, еще процентов 25 - Дикое поле, по которому гоняли кочевники.

В составе Запорожского казачества, родом которого вы гордитесь даже в своем гимне, согласно исследованиям вашего украинского антрополога Дмитрия Яворницкого, малоросов было всего 46-49%. Остальные - кто угодно: и черкасы, и греки, и турки, и даже колмыки попадались.

А братьями вас давно никто не считает. Это было заблуждение.

Вы - предатели, мразь. Вы нас так старательно в этом убеждали 25 лет, что мы наконец поверили.

Русские без украинцев живут, как жили, несмотря на санкции. А вы, похоже, все глубже погружаетесь в жопу, несмотря на "дружбу" с США. Ибо США, в отличие от России, ничего ни для кого не делают бесплатно.

Александр Франчук # ответил на комментарий Наталья Майер
17 марта 2019, 16:37

Що стосовно історії українського народу, то звичайно що московські холуї мусять вірити її московському варіанту - і що українську мову і сотні тисяч народних пісень на ній, більше, ніж в будь-якого з народів світу, придумали в австрійському генштабі. Нормальні ж люди більше вірять історикам світового рівня,

свідчення одного з яких, наведені особисто, можна побачити тут:
<https://olexlviv.blogspot.com/2019/03/90.html>

І хоч може для Вас особисто рускій вош Пуйло і ніхто, але для значної більшості росіян він ну дуже не ніхто, і це якраз він при кожній нагоді урочисто проголошує, що він з українцями один народ.

І поняття фашистів і мразі, вони дуже різні для нормальних людей і для тих, для кого красти і грабувати чуже, це дуже добре і харашо - і хто зовсім недавно убивав голодоморами, чисто за національною ознакою, мільйони українських дітей, і абсолютно не соромиться привселюдно заявляти, що це слід робити знов. Для брехливих покидьків невідомих народів, московських холуїв, через відсутність у вас людської гідності (адже тільки люди без гідності здатні плювати на могили власних предків, які дали вам ваше життя) для вас нема жодних моральних перешкод.

Наталья Майер # ответила на комментарий Александр Франчук
17 марта 2019, 17:55

Комментарий удален модератором Гайдпарка
(Був: "ух, как говно в кастрюле закипело! ")

Александр Франчук # ответил на комментарий Наталья Майер
17 марта 2019, 20:52

Ну не таке вже Ви й говно, шановна Наталья Майер, не в такій вже й кастрюлі, і не так вже й закипіла.

Хоч нема куди правди діти, що навіть тут в цьому топіку Ви не єдиний отупілий від московського інфолайна покидьок невідомого народу (за нацознакою), московський холуй (за функціональним призначенням), якому нема чого сказати в предметній розмові. Кількість же букв в моїй репліці не відрізнялась від в Вашій, чи не так. Просто правда, це для московського холуя як сонячне світло для вампіра. Окрім таких від Вашої однофамілиці Стефані.

Наталья Майер # ответила на комментарий Александр Франчук
18 марта 2019, 06:45

А Вы - как раз такое. И бурлите в своей кастрюле вовсю, расплескивая свою вонючую сущность вокруг себя.

Яворницкий - не московский ученый, а украинский. И как раз с

мировим именем, если уж это вам важно. У вас в стране памятники ему ставят и улицы называют. Причем уже после вашего госпереворота "гидности" проспект в Днепропетровске называли. Упс!

И отрицать существование Хазарского каганата на половине территории современной Украины может только конченый свидомый дебил.

Так что прежде, чем хрюкнуть стоило бы вам хотя бы погуглить. Хотя, в последние годы мне кажется, что свидомые разучились всему, кроме дремучего неграмотного русофобского хрюканья.

Олександр Франчук # ответил на комментарий Наталья Майер 18 марта 2019, 12:57

Моя відповідь від 17 марта 2019, 16:37, від якої у Вас так закипіло, стосувалась Ваших історичних знань типу "Никаких украинцев не было", а також Вашої тупої брехні "братьями вас давно никто не считает" і Ваших міркувань про мразь. Жодного слова ні про Яворницького, ні про Хазарський каганат від мене не було.

Але для брехливих московських рабів, у вас же нема людської свідомості, замість неї лайно з московської інфоканалізації, це нормально, замість відповідати на слова опонента, висмоктувати щось з власного пальця, приписувати йому це висмоктане, а тоді "решітельно асуджать". Для такої "розмови" співрозмовник практично не потрібен.

Наталья Майер # ответила на комментарий Олександр Франчук 18 марта 2019, 13:01

А, по-вашему, до 882 года украинцы уже были???

Дядя, ты дурак? (с)

Все же не случайно поляки называли вас быдлом.

Олександр Франчук # ответил на комментарий Наталья Майер 18 марта 2019, 15:56

Звичайно що Ви праві, умнейшая Наталья Майер, - хто б сумнівався, що українців до 882 не було, а в 882 вони раптом впали з неба.

Зате про вас, можете пишатися, згадує ще Геродот: "106.

Андрофаги мають найдикіші звичаї з усіх; вони не знають правди

й закону в них немає ніякого.”

Хоч ви й до Геродота, не доводиться сумніватися, існували. І як бачимо, й досі живете точно згідно тих же самих звичаїв.

Наталья Майер # ответила на комментарий Александр Франчук 18 марта 2019, 20:01

Нет, зайчик, они и в 882 не упали. Они появились уже после того, как Орда размолотила Киев, после того, как вас завоевал Гедеминас и даже после того, как вы стали частью Польши. Вы были польской окраиной (украиной). Она вас так и назвала. А до этого все - и вы, и мы - были русами разных славянских и не славянских племен и народностей.

Александр Франчук # ответил на комментарий Наталья Майер 18 марта 2019, 21:50

Самоназви рідної землі народами не виводяться з чужих мов. Хіба не смішно бачити, як самоназву землі українського народу Україна якісь кретини намагаються вивести з чужої російської мови, в якій навіть нема слова “країна”?

Що ж до самоназви У-країна, (аналог В-країна), то український народ не єдиний, хто склав конструкцію самоназви таким чином. Візьміть в перекладач, по одному, два ієрогліфи назви “Китай”, і побачите, що при перекладі на українську буде В-країна (У-країна).

“Ступінь братності українського та російського народів”

Олег Ус 2.09.2007 11:58

Для нормальних взаємин між народами слід очистити їх від брудних обманів (обман завжди – брудний). Слід відверто визнати, що ніякі ми не братні народи з одного кореня.

Очистились? И с еще большим национальным самосознанием стали носить европейский секонд, готовить "мивину", добавлять впельмени сою и писать на бочках "Украинский квас"? И,

позвольте Вас спросить, от имени какого народа Вы пишете "Мы", "нам"? Какие корни питают Ваше стремление "жить по правде" и во имя чего? И какой народ Вам "братский"? Или – все соседи и "наша хата с краю"? В чем Ваш принцип объединения, или Вы и в вожделенной Европе мечтаете быть огородом?

2.09.2007 12:40

у бандеровского х-ла кризис жанра, поднимает статьи за 99год, типа- вот, какая я ванга...

Valeriy_L 2.09.2007 13:49

Олег Ус

Ще не очистились. Процес очищення йде завжди важко і довго. Але Ви і подібні Вам дуже допомгли б Україні, яки прийняли запрошення РФ освоювати Сибір і Далекий схід. І тоді ми може насправді стали б "братськими" народами. А для підтвердження правоти автора, то рекомендую прочитати Олексу Братка-Кутинського у якого приводиться порівняння корінних слів української і московської мови. Для прикладу приведу українське ЛІКАРНЯ і московське БОЛЬНИЦА. ЛІКАРНЯ це місце де лікують, де є завжди надія вилікуватись, надія до життя. Больніца – це місце де панує біль. Місце, яке полишає надії, шлях до смерті, небуття. Ось та величезна різниця у ментальності українців і москвинів.

Valeriy_L 2.09.2007 13:58

І Ваш коментар на допис автора є відображенням ментальності БОЛЬНИЦЫ. І той хто попав у "братські" лапи повинен покинути усяку надію. І європейський секонд-хенд, жують мівіну українці якраз із-за "братського" співіснування. Але прийде час, коли чистою водою національної свідомості буде змито це "братське" шумовиння.

Олег Ус 2.09.2007 15:45

І той хто попав у "братські" лапи повинен покинути усяку надію. Что мешает? И с какого переляка я, прожив большую часть своей жизни на территории ныне очерченной границей и названной Украина, освобожденной ценой жизни деда и ставшей родиной

для моих детей должен "принять приглашение РФ"? Только потому, что Вы пытаетесь превратить мою страну в унитаз, "смывая чистой водой национальной свидомости" не угодное Вам "братское шумовиння"?! Не нарывайтесь, размахивая дутым дрыном Вашего ощущения свидомости. Не знаю как РФ, но в Европе Вас точно не ждут:)

Олег Ус 2.09.2007 15:54

По вопросу близости Больниц и Ликарень. Расширьте поиск и скажите кто таков "потикарош"? И какая бездна между "доктором" и "лекарем"? И попробуйте "подсосаться" к итальянцам, называющие галстук "краваткой"): Попытайтесь в Закарпатской области поговорить говорком Ивано-Франковщины. И копайте ров между культурами – с его дна Ваш голос зазвучит куда как призывней к оставшимся на краю и скорбно рычащим "Слава героям!"

Олег Ус 2.09.2007 16:10

" Больница ж. заведение для приема и пользования больных; лечебница, недужница, скорбный дом, лазарет, госпиталь." Стена непонимания! Как далеки мы друг от друга!:) Как много проще именовать все "лекарней", объявляя всякого, кто знает и использует больше слов, – чужинцем (или как там правильно у небратских?):)

Лик? Лик-арня? Ли-кування (кузница здоровья:), ли-карняний (?) – и со всем подобным примитивом Вы предлагаете мне "до Сибири"?!

Олександр Грибинюк 2.09.2007 17:37

іудеї ділять людей на три категорії – цадик, беноні і раша.

Олександр Франчук 2.09.2007 19:20

Олег Ус 2.09.2007 11:58

>

> Очистились? И с еще большим национальным самосознанием стали

> носить европейский секонд, готовить "мивину", добавлять в пельмени

- > сою и писать на бочках "Украинский квас"? И, позвольте Вас спросить,
- > от имени какого народа Вы пишете "Мы", "нам"? Какие корни питают
- > Ваше стремление "жить по правде" и во имя чего? И какой народ Вам
- > "братский"? Или – все соседи и "наша хата с краю"? В чем Ваш принцип
- > объединения, или Вы и в вожделенной Европе мечтаете быть огородом?

-

Головний, як на мою скромну думку принцип нормальних взаємин – навіть не об'єднання – як між окремими людьми, так і між їх тими чи іншими людськими спільнотами, наприклад сусідніми народами, Ви самі щойно зацитували: "Для нормальних взаємин між народами слід очистити їх від брудних обманів". Що ж стосовно більш близьких за просто добросіздське співіснування взаємин, то без попередніх просто нормальних, ясно очищених перед тим від бруду брехні взаємин, навіть і мову якусь вести має ну зовсім протиприродний вигляд... Чи може Ви не згодні? Це щодо того, що стосуєть усіх.

Що ж до конкретно взаємин українського народу, до якого я належу, та російського народу, то як на мою скромну думку досить таки очевидно, що московська брехня про "братні народи з одного кореня" не принижує український народ, але просто таки дощенту розтоптує гідність російського народу – адже визнання росіянами своїми предками предків українців означає не що інше, як викидання своїх справжніх російських предків, які ніколи нічого спільного з предками українського народу не мали, геть на сміття. Заставляння московськими злочинцями росіян учити замість діянь своїх власних предків, діянь предків українського народу, це заставляння їх з шкільної парти плювати в бік могил своїх справжніх російських предків.

І нормальне бажання нормальних дружніх чистих від бруду брехні добрих сусідських взаємин російського та українського народів, ось відповідь на Ваше запитання: "Какие корни питают Ваше стремление "жить по правде" и во имя чего?". А Ви чого хочете, хіба не цього ж самого, шановний Олег Ус?

А. Н. Онимченко 2.09.2007 20:08

Разумеется наши народы близкородственные. Наши языки происходят из общей основы: языка Киевской Руси, то есть древнеукраинского, или соответственно, древнерусского или древнебелорусского, зависит это от того, с какой точки зрения на это смотреть. Если воспринимать древний язык как отца, то русский (московитский), белорусский и украинский должны восприниматься как братья. А другие славянские языки будут двоюродными братьями. Все индоевропейские языки и народы-носители этих языков родственны нам. Лингвистически славянам наиболее близки народы Балтийской группы и за ними, по степени родства идут германские языки. Это не может вызывать никаких сомнений. Проблема в том что люди подобные Глазунову наше братство воспринимают как неравные отношения, себя они непонятно почему называют "старшим братом" безо всяких на то оснований. Они позволяют нас похлопывать по плечу, отбирать у нас, так сказать, "игрушки", смеяться над нами, называть необразованными и некультурными крестьянами, каверкать ударение в названии нашего народа. И при этом они почему-то любят нас противопоставлять другим народам европы, которые у них вызывают параноидальные приступы ксенофобии, которые якобы строят козни против "Святой Руси", и поэтому мы должны против них ополчиться. Они ведут себя как эгоистичные родственники: с нами дружи, а с поляками низзя! А если, падла, будешь с ними дружить, мы тебе газ отключим, Бомбами атомными забросаем...

И не ходи братик в НАТО, а то ноги поотрываем, любимый братик... И почему это ты говоришь как-то не так, а ну говори по моему, а то язык тебе вырвем, любимый братик Олегусу: "доктор", это иностранное заимствование, а ликар, это наше родное слово. А утверждение, что украинские "ликари" менее профессиональны, чем московитские "доктора" в комментариях не нуждается. "Краватка" является французским заимствованием, и означает происхождение этого предмета одежды из Хорватии, по латыни Крoации. "Галстук", происходит их немецкого, и означает "шейная завязка". Я вас умоляю, не говорите о том, в чем не имеее не малейшего понятия, Слава

Украине, Героям Слава!!1:)))

Олег Ус 2.09.2007 20:38

Они ведут себя как эгоистичные родственники:

Далее не цитирую. Помочь преодолеть абстрактные фобии – задача врача. Никак не могу понять – от чьего имени вы говорите? Есть территория, есть признанное государство, есть его граждане, принадлежащие к разным культурам, нациям, народностям, полу и т.п. Что мешает жить? Засилие русской культуры? Особенно таких проявлений ее как реп, хождение с голым пупом и распространение наркотиков? И к чему призывает вас Глазунов? К парабощению? Хотите очиститься? Кто вам мешает? Я? Более двадцати лет работающий в сфере украинской культуры, не судимый и т.п. – законопослушный и равный с вами гражданин этой страны? Русский.

А. Н. Онимченко 2.09.2007 20:44

Я с убогими в пререкания не вступаю, а если и всеступил, то сразу и перестаю этим заниматься

Олег Ус 2.09.2007 20:48

Какие атомные бомбы? Но и смотреть как из-за вашей дурости моя Украина становится посмешищем, хуторянским майданом самообездоленных тунеядцев – не буду. Уподобиться психопатам, пугающих себя сказками о русской бабайке, в то время как реально разваливается жизненная общность нормально сосуществующих людей – не дождетесь:) Завтра Крым начнун "очищать", и т.д. – и все потому, что кто-то от имени всех и вся пускает нюни? От какой скуки надо цепляться к словам художника – уже по одному роду своего занятия – человеку субъективному, чтобы толкнуть идею очищения культур? И кто этим займется? Кого вы можете противопоставить Глазунову? "Гринджол"? Будьте самими! С сухой стене дерьмо не липнет:) Омниченко! Вы еще за вранье в статье "За Севастополь" не извинились, но уже напрашиваетесь на новый "пардон" пытаетесь по крысинному оскорбить малознакомого Вам человека

2.09.2007 20:55

Valeriy_L:

Олег Ус

Для прикладу приведу українське ЛІКАРНЯ і московське БОЛЬНИЦА. ЛІКАРНЯ це місце де лікують, де є завжди надія вилікуватись, надія до життя. Больніца – це місце де панує біль. Місце, яке полишає надії, шлях до смерті, небуття. Ось та величезна різниця у ментальності українців і москвинів. Вот дурак-то!И вправду, велика разница в ментальности.

2.09.2007 21:01

Олег Ус:

Глазунов, конечно, большой мастер. Но считают его крупным мыслителем, мне как русскому человеку не хотелось бы... Таких, "национально" мыслящих и в Украине до хрена... С той же убогой аргументацией. В этом смысле мы действительно близкие народы.

Олег Ус 2.09.2007 21:06

Да мне ваще по фиг "мыслитель" Глазунов. Раздражает зацепка автора и вывод: "надо очиститься!" И все вроде бы невиненько, с "предложением". Водит босым пальчиком по песку – моя территория! – и нюни пускает. Культуру не чистят!

Олександр Франчук | 2.09.2007 21:17

А. Н. Онимченко 2.09.2007 20:08

>

> Разумеется наши народы близкородственные. Наши языки происходят

> из общей основы: языка Киевской Руси, [...]

-

Навіть і повна спільність мов – не кажучи вже про їх спорідненість – аж ніяк не означає якоїсь спільності походження двох народів. І прикладів цьому в сучасному світі повно, згадаймо наприклад іспанський та мексиканський народи – ніхто й і гадки не має на підставі спільності мови робити висновок про спільність походження цих двох народів. Деяка схожість української та російської мов – це не аргумент на користь спільності походження цих двох сусідніх народів.

| 2.09.2007 21:29

Олег Ус! Робота в "сфері української культури" і будучи руским, непогано було б ще і грамотно писати на РОДНОМУ РУССКОМУ ЯЗЫКУ.

Геннадий | 2.09.2007 23:26

Олег Ус:

Да мені ваще по фіг "мыслитель" Глазунов. Раздражає зацепка автора і висновок: "надо очиститися!" І все вроді б невиненько, с "предложеницею". Водит босим пальчиком по піску – моя територія! – і нюни пускає. Культура не чистять!

-
Ви же читаєте не першу статтю Франчука? Маєте о нем представлення. Тут все ясно... Не надо бурчать. Емоції в відношенні цього автора неуместні. Тільки контробразування...

| 2.09.2007 23:45

олександр. Браво, пане ОЛЕКСАНДРЕ! Російські політики так оббрехали свою історію, що й самі вже вірять у цю брехню, у міраж. Хай перегорнуть сторінки свого 860-літнього віку від дня заснування сином київського князя Ю. Долгоруким на річці Москва хуторянського князівства під назвою Залісся, потім Московія, Московське князівство. Петро Кривавий (так його називали комуністи) вкрав у КИЇВСЬКОЇ РУСИ назву і одне з золотоординських ханств стало Росією. Насправді ж Московія в часи Чингісхана не була самостійною, а була улусом орди. Князі зрадили християнство, грабували своїх і платили дань орді з XIII по XV-те ст., женили синів і віддавали заміж доньок в орду. За вірну службу хан видавав ярлики

| 3.09.2007 00:51

(олександр). московським "князям" на право володіння відповідним улусом. Дмитро Донський 9-тилітнім "висвятився" у імператора Золотої Орди на хана московського улусу. Потім цей цар-хан Дмитро разом з іншим ханом Тохтамишем по зговору на куликовому полі розбили військо третього хана. Територію поділили, загарбницьку "славу" приписали ніби звільненню Московського князівства від тат.-монг. іга. Коли орда розпалась-

Китай, Іран і ін. держави відійшли, то "єдиним прямим продовженням імперії Чингісхана стала Росія". Автор євразійства князь М. Трубецькой: "Лише ми є геополітичними, культурними, цивілізованими правонаступниками Чингісхана". (О. Дугін, лідер євразійства). Росія – продовження іґа.

Олег Ус | 3.09.2007 01:36

Не надо бурчатъ

Не поверите сколь долго, терпимо и с любовью я относился к пуканью всякой ублюдочной дряни (присутствующие на сайте НП ввиду не имеются). Но какво было мое удивление, когда – вдруг – во времена т.з. оранжевой революции мне стали указывать по какой стороне улицы ходить. Спрашиваю возбужденного патриота откуда он. Называет местечко в Ивано-Франковской области. Интересуюсь что будет если я продолжу движение? Пикетчик сладострастно хихикает, воображая Бог весть какую череду событий. Иду дальше. Не трогают. Но в след несется... Повернуться? Стерпеть? Иду дальше. И вновь встречаю: "почистить", "мы иные и потому..." Надоело. Хотят разницы? Милости просим!

Екаін | 3.09.2007 07:11

Но какво было мое удивление, когда – вдруг – во времена т.з. оранжевой революции мне стали указывать по какой стороне улицы ходить. Спрашиваю возбужденного патриота откуда он. Называет местечко в Ивано-Франковской области. Интересуюсь что будет если я продолжу движение? Пикетчик сладострастно хихикает, воображая Бог весть какую череду событий. Иду дальше. Не трогают. Но в след несется...

-

Яскраво написано. Вишукана російська мова. Очевидні літературні здібності. Водограй емоцій. Але жодного стосунку до правди.

Славович | 3.09.2007 10:04

Олександр Грибинюк:

іудеї ділять людей на три категорії – цадик, беноні і раша.

-

Это ж где написано, или вы Иудей? Роша – это голова или начало, это я понимаю. Кстати, неделю назад был еврейский Новый Год – РошАШана.

И они (иудеи) не делят людей, они их оценивают. Хороший человек – плохой человек. И даже если Вы не принадлежите к уважаемой мной еврейской нации – если человек хороший – то Б-г Авраама и Иакова Вам поможет.

Не путайте религиозные каноны и межчеловеческие отношения. Начитались, прости Г-ди, Протоколов Сионских мудрецов и с утра в Пн бредите.

Славович | 3.09.2007 10:16

И не читайте Ильи Глазунова, И не смотрите Хворостенко. Ну не братья мы! У вас – великая культура (Львов, Лавра, Булгаков, Короленко, Шевченко, извините. если что забыл). А у нас – пустыни, нефтя, Ломоносов (и тот не русский). Да, а еще тайга, вечная мерзлота и (извините) сифилис. Куда приходиться и каяться? Билеты Вы оплатите?

| 3.09.2007 10:23

Славович:

(Львов, Лавра, Булгаков, Короленко, Шевченко, извините. если что забыл).

-

украинский квас и козаки\бандероцы

Славович | 3.09.2007 10:26

Екаин:

Я тоже не верю, что такое могло происходить в Украине. Скорее всего – литературный экзерсис. Но если меня назовут ублюдочной дрянью – тут же пойду и повешусь. Завещание на 7 млн.\$ лежит в правом ящике стола сразу между повесткой в суд и документами на Bentley.

Славович | 3.09.2007 10:56

Незарегистрированный пользователь:

Славович:

(Львов, Лавра, Булгаков, Короленко, Шевченко, извините. если

что забыл).

украинский квас и козаки \бандероцы

-

На самом деле в Украине есть много столько хорошего, что не признавать этого может только полный глупыш. Давайте дружить и не идти на поводу у русских и украинских раздерибановщиков.

Олег Ус | 3.09.2007 11:44

Але жодного стосунку до правди.

-

Увы, но эпизод реальный. И не единичный. Есть и отснятое на видео, не этого но подобного эпизода во время молебна на Софийской площади. Демонстрация агрессивного поведения в противопоставлении национальных признаков не вымысел., но неизбежное зло, как первый результат постоянный призывов "очиститься", "перемогти" и т.п. Демонстрируемое с экранов дружелюбие революционеров не содержит всей правды, как это слуалось и во времена ненавистного ныне совка. Не хочу повторений.:)

Володимир Хапчук | 3.09.2007 14:06

Сегодняшняя задача украинской молодежи (и всех) - не повторять ошибок наших предков!

| 3.09.2007 14:07

Олег Ус:

Але жодного стосунку до правди.

Увы, но эпизод реальный. И не единичный. Есть и отснятое на видео, не этого но подобного эпизода во время молебна на Софийской площади. Демонстрация агрессивного поведения в противопоставлении национальных признаков не вымысел., но неизбежное зло, как первый результат постоянный призывов "очиститься", "перемогти" и т.п. Демонстрируемое с экранов дружелюбие революционеров не содержит всей правды, как это слуалось и во времена ненавистного ныне совка. Не хочу повторений.:)

-

Коли це правда, то це ви просто нарвалися на провокатора/ів. Їх і

справді багато в Україні. Від дрібноти до цілих партій.
ЯСТРСБКИ.

А. Н. Онимченко | 3.09.2007 17:43

Глазунов – полный мудак, его убогие коллажи могут нравиться только законченным недоумкам, смесь антисемитизма с попартом. Он начитался Достоевского и решил эту мудель изображать живописными средствами, достойный продолжатель дела передвижников, для которых картины были газетами со злободневными сюжетами

Олекса Косар | 3.09.2007 18:43

А що таке російський народ? Це російська Імперія, яка об'єднує багато націй? Чи що це таке?

Славович | 4.09.2007 00:59

Олекса Косар:

А що таке російський народ? Це російська Імперія, яка об'єднує багато націй? Чи що це таке?

-

А що таке український наріччя? от мадяр на Западе до казаков на Востоке. от евреев в Одессе до шахтарей в Донбассе. А, и еще татары в Крыму, КОТОРЫЙ СКОРО СТАНЕТ ТУРЕЦКИМ. Как Косово отдадут Туреччине.

Славович | 5.09.2007 18:45

А. Н. Онимченко:

Олегусу: "доктор", это иностранное заимствование, а ликар, это наше родное слово.

Слово лікар происходит от шведского läkare = лекарь (шведско-русский словарь I.Корнета, Лейпциг, 1893 г). По-польски lek = лекарство. Вот такое исконно украинское слово.

Славович | 6.09.2007 10:22

А. Н. Онимченко:

Глазунов – полный мудак

-

Согласен, это не художник, какой-то, прости Господи, а богомаз.

Но пользуется покровительством и открывает Академии и галереи. Фаворит, одним словом, несущий извращенную русскую идею в массы.

А. Н. Онимченко | 6.09.2007 20:05

Согласно словарю Фасмера корень лек есть во всех славянских языках. Там же говорится, что германцы его заимствовали у кельтов. То есть, слово индоевропейское, так что, можно сказать, что оно родное наше, с таким же успехом его могли германцы заимствовать и у славян. Не стоворились же все славяне на тайной сходке заимствовать слово у германцев:)))

| 8.09.2007 20:57

Какая лікарня, когда уже давно шпиталь.

А еще амбасада.

Вы бы задали вопрос о корнях свои любимым американцам. Вот бы они посмеялись.

Или у этих оранжойдов глаза на затылке, вперед смотреть не могут, стремиться к чему-то не могут. Только доказывать, что они самые древние, что Иисус Христос украинец, что земледелие родилось не в долине Тибра и Евфрата, а... Скоро выясниться, что и неандерталец родом с Украины.

Что вы можете предложить людям, живущим в XXI веке?

Чем вы можете объединить запад и восток, убогие?

Олександр Франчук | 9.09.2007 16:44

Незарегистрированный пользователь 8.09.2007 20:57

>

> Какая лікарня, когда уже давно шпиталь.

> А еще амбасада.

> Вы бы задали вопрос о корнях свои любимым американцам.

> Вот бы они посмеялись.

> Или у этих оранжойдов глаза на затылке, вперед смотреть не могут,

> стремиться к чему-то не могут. Только доказывать, что они самые

> древние, что Иисус Христос украинец, что земледелие родилось

не

> в долине Тибра и Евфрата, а... Скоро выясниться, что и неандерталец

> родом с Украины.

> Что вы можете предложить людям, живущим в XXI веке?

> Чем вы можете объединить запад и восток, убогие?

-

Ваше звертання "убогие" до людей, які висловлюються тут під своїми власними іменами, має вигляд боягузливого тявкання шавки, яка ховається за кущами, щоб її не було видно. Чи може Вам щось заважає ставити під своїми дописами підпис, коли ліньки реєструватись.

Що ж стосовно питання, а що об'єднує захід і схід, то воно ніколи не мінялося – захід і схід завжди об'єднувало, і завжди об'єднуватиме й надалі прагнення гідного людини життя в правді, в любові і в добрі. У тому числі в правді про те, що і на заході, і на сході України, живе один український народ, славною історією якого різного роду негідні покидьки, московські холуї, намагаються скористуватися для того, щоби принизити великий російський народ, заставляючи росіян вивчати в школі історію діянь предків українців, а пам'ять про діяння своїх власних російських предків, які ніколи нічого спільного не мали з предками українського народу, викидати на сміття – тобто заставляючи росіян плювати на могили власних предків. Одночасно само собою намагаючись усіма силами своїми якось запаскудити цю славну українську історію – що абсолютно не суперечить вашим же намаганням її украсти.

І хто це Вам сказав, що американців хтось заставляє цуратися своїх предків, і плювати на їхні могили, як це роблять з російським народом банда московських убивць? Американці, в масі своїй, прекрасно знають, в яких народах знаходиться їхнє справжнє коріння, і не соромляться цього, і не приховують. Як це наприклад робите особисто Ви. Що їм абсолютно не перешкоджає бути абсолютно повноцінними американцями, і гордитися своєю належністю до великої американської нації.

Славович | 12.09.2007 11:43

А. Н. Онимченко:

То есть, слово индоевропейское, так что, можно сказать, что оно родное наше, с таким же успехом его могли германцы заимствовать и у славян. Не сговорились же все славяне на тайной сходке заимствовать слово у германцев:)))

-

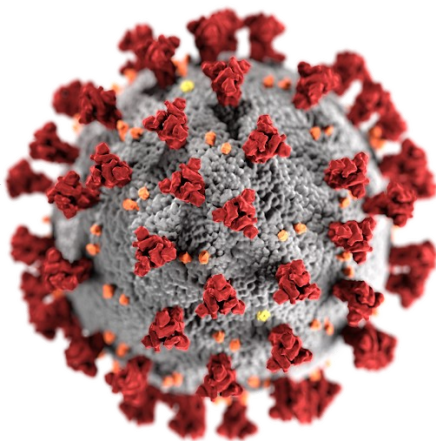
Вот о чем я и говорю целый месяц – индоевропейский – наш праязык. Вы, если были в Литве, наверняка заметили на дверях слово Atverts – отварто открыто. Очень много перекликаний во всех европейских языках, просто надо пристальнее посмотреть.

Післямова

Світ після коронавірусу

Вступ

Про перебіг сучасної світової коронавірусної кризи, прогнози подальшого розвитку і її вплив на політичні та економічні процеси є повно новин, аналітичних програм та різноманітних матеріалів на просторах інтернету. І оскільки тепер практично перестає мати значення, це спеціально кимось задуманий, створений і запущений в світ вірус, ідею подібного до якого ну дуже реалістично (на відміну від однойменного фільму 2016 року) описує Ден Браун в фантастичному романі “Інферно” в 2013 - чи це просто вибрик природи, то фокус суспільного інтересу поступово, але неминуче переходить з причин коронавірусу та його перебігу на наслідки, щодо очікування яких, що цікаво, ще задовго до коронавірусу багато кому було видно, що “ми зіткнулися з такою кризою, якої ніколи не було, щодо якої у нас нема не просто засобів впливу, але і адекватних моделей розуміння”.

Інакше кажучи, зелену вулицю для реалізації потенціалу раніше нагромаджених суспільних можливостей і потреб відкриває саме коронавірус, хоч більшість тих змін, які потягне за собою ніби як

він, були актуальними вже тривалий час.

Звичайно що це дуже цікаво, обговорювати численні, чи навіть незліченні, перехідні процеси та наслідки коронавірусної світової кризи, на зразок ліквідації непотрібних виробництв, які можуть бути цілком автоматичними;

чи що роль національних держав, суперечностей між ними і їх втручання в економіку долають тенденцію до їхньої ліквідації;

чи що з'являться нові норми, угоди, інститути, які визначать, як країни будуть взаємодіяти;

чи що має бути виборчий ценз, а не масовий виборець, тобто що якщо громадянином кожен стає автоматично, то виборцем - за бажанням брати на себе цю відповідальність, плюс якщо є відповідність критеріям виборця, оскільки зараз, через майже автоматичний розвиток господарських засобів, політикам для обрання, замість показувати результати своєї діяльності, треба просто подобатися юрбі;

чи що для подолання наслідку масового виборчого права, безпрецедентної некомпетентності урядів і президентів, керувати державними органами мають професіонали - подібно до того, як це сталося, коли в 90-сті роки 20-го сторіччя, замість власників, корпораціями стали керувати професійні менеджери;

чи що медицина і оргструктури навколо неї скоріш за все виграють, отримавши потужний досвід в реагуванні на коронавірусний виклик та об'єднанні сил та інтелектів задля їхнього подолання;

чи що оскільки справжня науковість, тобто правдивість тих чи інших теорій насправді ніколи не встановлювалась консенсусом навколонаукових спільнот, а тільки їх відповідністю фактам дійсності, які єдині дають критерій правдивості теорій і недалекості їхніх замовчувачів при тих чи інших матеріальних чи якихось інших спецкоритах, а найпершою ознакою правильності моделі чогось є здатність цієї моделі сприяти його прогнозу, тобто якщо вчора зроблені тоді здавалося ризиковані висновки співпадають з несподіваною дійсністю сьогодення, то чиясь неспроможність зробити елементарний висновок щодо правильності моделі, на якій ґрунтувались ті вчорашні висновки, усе більш очевидно починає бути не просто гальмом на його

особистому мисленні, а вже цілком визначеним наміром цієї людини паскудити науці з метою захистити свій шкурний інтерес; чи що буде зростання безконтактної економіки та узаконені нові трудові відносини, коли бути вісім годин в офісі стане необов'язковим, чи навіть небажаним, а концертні зали та стадіони почнуть поступатися віртуальним формам сприйняття мистецтва та спорту.

Захоплюючи розмову на ці та інші подібні теми із списку гадок на тему післякоронавірусності, яка швидко гряде, можна продовжувати практично без кінця, як от зокрема про те, що розвиток світового господарства вже сьогодні на такому рівні, що навряд чи в когось є сумнів у тому, що забезпечення усім людям на Землі гідного рівня життя не складає жодної проблеми, тобто жодної технічної проблеми, але ми тут зупинимось і звернемо увагу на суть змін, які настають (в історичному масштабі) з буквально калейдоскопічною блискавичністю, оскільки наявність її розуміння дасть можливість, замість дивуватися, виводити, в кожному конкретному випадку, тенденції для всіх конкретних речей, зміни в яких можуть нас цікавити, надалі уже з допомогою чисто природної логіки та здорового глузду.

Цивілізаційна криза

Цивілізаційна криза — це сучасна криза цивілізаційного росту, тобто необхідний перехідний етап процесів прогресу людства. Через це дана криза не може відбуватися десь в іншому місці, окрім точки розвитку людської цивілізації. І звичайно що оскільки локомотивом цивілізаційних процесів людства є західна цивілізація, то саме якраз вона, західна цивілізація, першою опиниться в постцивілізаційнокризовому світі. Не доводиться сумніватися, що вслід за локомотивом цивілізаційних змін туди, в новий світ, закотяться і решту вагонів всього потягу людської цивілізації — але це відбудеться з ними, як завжди буває в подібних випадках, дещо пізніше.

І через те, що ті людські спільноти, які першими усвідомляють, в який бік веде річище змін і рушають згідно з ним, а не всупереч йому, стануть лідерами, видається таким актуальним сьогодні, зараз, спробувати зрозуміти, що це за суспільні потреби? Які дуже підпирають, але наразі сьогодні не реалізовані? Тобто що саме чекає нас після коронавірусу, враховуючи наявність розуміння того, що коронавірус - це тільки привід, пусковий механізм змін, які вже давно наготові, як це завжди і було в результаті цивілізаційних потрясінь на зразок світових війн та пошестей, і тільки інерція вчорашнього дня, сьогодні вже знищена вірусом, була гальмом на їхньому шляху. Адже коли криза мине, контури нового світового порядку сформується дуже швидко.

Що ж стосовно розуміння суті дійсно фундаментальних глибинних цивілізаційних змін, які через посередництво нинішньої кризи грядуть швидко і невідворотно, то хоч трохи задовільне уявлення їх на жаль принципово неможливе без деталізації розуміння деяких тісно пов'язаних між собою фундаментальних понять, зокрема суті людини та суті прогресу.

А оскільки ми в курсі, що сутність людини, її природа — це не абстракт, властивий окремому індивіду, а в своїй дійсності вона є сукупністю усіх людських відносин, то раз ми розуміємо, що зміни, які грядуть, мають сутнісний характер, ми робимо простий висновок про те, що зміни полягають у зміні людських відносин, каталізатором яких, через розвиток господарських взаємин, став розвиток інформаційних технологій.

Коли розглянути усі відносини, в яких люди перебувають один з одним і сукупність яких складає собою сутність людини, то легко зауважити, що вони поділяються, за цілком природними ознаками, на три основні класи — на родові, господарські і духовні людські відносини. І якщо не намагатися абсолютизувати господарські відносини, класифікуючи усі решту людські відносини як похідні від господарських, як “надбудову”, що справді мало місце в період форсованого розвитку господарських відносин (капіталізму), то найцікавішим питанням щодо людських відносин починає бути питання про реальну структуру

людських відносин.

Не зупиняючись на тому очевидному факті, що фундаментом усіх відносин не можуть не бути родові відносини, тобто відносини, в які люди вступають для продовження людського роду і без яких усі решту відносини — зрозуміло чому — втрачають сенс, зупинимось на питанні про те, зміни в якому напрямку можна очікувати в людських відносинах в процесі подальшого розвитку і тотального впровадження інформаційних технологій.

Для більш повної відповіді на це питання необхідно зауважити той момент, що четверте покоління загальних засобів людського спілкування, інформаційні технології (ІТ), окрім усього іншого, сприяють розвитку наукових знань і технічних засобів значно більш потужно, аніж як це робило третє покоління загальних засобів людського спілкування, тобто ЗМІ та засоби зв'язку (після першого - власне мови, та другого - письма). В результаті швидкість розвитку наукових знань і технічних засобів вже сьогодні, на біду вторинним спільнотам типу ССРСР, настільки зросла, що тепер, на відміну від часів ССРСР, за той час, який їм потрібний для м'яко кажучи копіювання типу "чик-чирик" тих чи інших технічних та технологічних досягнень цивілізованих суспільств, більшість тих досягнень стають безнадійно застарілими.

Ясно також, що значення навіть і значно прискореної технологічної та технічної еволюції, як і значення технічних засобів зокрема і господарських взаємин взагалі, для власне людських відносин, вже зараз суттєво зменшилося у порівнянні із їх гіпертрофовано перебільшеним значенням в період форсованого розвитку господарських взаємин (капіталізму), який уже практично закінчився, після досягнення такого рівня розвитку господарських взаємин, який необхідний як для виконання усіх своїх задач без залучення фанатизму його учасників, так і для подальшого свого розвитку.

Незаперечно до останнього часу пріоритетне положення господарських взаємин, серед решту людських взаємин періоду

форсованого розвитку господарських взаємин (капіталізму), тепер перестає бути пріоритетним.

Розвиток людських взаємин

Зменшення труднощів побуту, як наслідок розвитку науки і технічних засобів взагалі та засобів сполучення й особистого зв'язку та ЗМІ зокрема, змінюють кількісно структуру людського спілкування, зменшуючи кількість його перешкод, які забирають сили та час носіїв людських взаємин. Навіть і ця так би мовити механічна інтенсифікація людського спілкування вже тягне за собою прискорення вдосконалення його правил. Вплив же на даний процес вдосконалення людських взаємин інформаційних технологій, додатково до механічної інтенсифікації, має виражено якісний характер.

Це дає привід для того, щоб побачити суть людського прогресу як вдосконалення суто людських духовних людських відносин, тобто що якраз цим і був — в усі часи існування людини — справжній людський прогрес, чим і пояснюється мало сказати гігантське значення для розвитку людства такого найвищого досягнення людського Духу, як: “Бо весь Закон в однім слові міститься: Люби свого ближнього, як самого себе!” (Новий Заповіт, GAL 5:14).

А розвиток господарських взаємин крок за кроком невідворотно створює — вже створив — необхідні умови для повернення ієрархії людських цінностей через сім (цифра умовна) поколінь після свого початку, знов у свій нормальний природний стан, тобто для повноцінного повернення в основу основ реально діючої системи суспільної оцінки людських цінностей на своє законне місце, деякий час зайняте господарськими взаєминами, родових взаємин, а в сенс людського життя — духовних людських взаємин.

Ще одним цікавим висновком, який виводиться з того факту, що “жива мова виконує для своїх носіїв також функцію постійно актуального сховища правил безпосереднього людського спілкування, у вигляді довідника зв'язку понять, головним чином

понять, стосовних до характеристик людини і людських взаємин”, і з того факту, що різні мови мають щодо цього різну виразну здатність, є висновок про те, що перерозподіл значимості трьох підструктур (класів спілкування) внутрі сукупності усіх людських відносин, від господарських на користь перш за все духовних (в широкому розумінні цього слова), означає зміну мовних пріоритетів людства на користь найбільш розвинутих і точних, коли йдеться про людину і людські взаємини і тому найбільш придатних для вираження й передачі суто людських почуттів та переживань мов.

І оскільки мови впливають на поведінку охоплених ними спільнот тим сильніше, чим більше у них засобів, а інформаційні технології (ІТ) вже сьогодні мають вигляд значно більш потужного інструменту мов, аніж ті, що існували раніше, то висновок про швидку актуалізацію близьким часом особливостей (як позитивних, так і негативних) людських мов в охоплених ними спільнотах, має досить очевидний вигляд. Найближчим до нас негативним прикладом цього є Росія.

Сутність даного фундаментального явища сьогодні починає являтися так швидко, як раніше навіть подумати було неможливо. Наприклад - про це прекрасно пам'ятає старше покоління - в період розквіту соціалістичного способу життя під московським управлінням для того, щоб зробити одну копію найневиннішого, чи навіть найпаршивішого документа, потрібно було спершу отримати санкцію спецвідділу, тобто КГБ.

Сьогодні ж, оскільки практично зникли проблеми копіювання та розповсюдження не одного чи двох, а мільйонів, чи навіть мільярдів зразків будь-якої інформації і будь-ким (хоч московські оргструктури і працюють не покладаючи рук усіма своїми силами над створенням проблем щодо цього) це ВЖЕ змінило обставини таким чином, що для московської банди убивць стало неможливо так, як раніше, приховувати, з допомогою замовчування, своєї злочинної сутності, найточніше щодо якої 2500 років тому висловився Геродот: “Андрофаги не знають правди і закону у них нема ніякого”.

Тепер, уже не маючи змоги по справжньому, тобто ефективно, гальмувати розповсюдження правдивої інформації, вони намагаються глушити її та дискредитувати саме інформаційне середовище з допомогою усебічного масового поширення усіма своїми засобами потоків фальші з будь-якого суспільно значимого приводу, а особливо коли вони до нього прямо причетні, наприклад вкидаючи в інфопростір безліч його хибних версій на будь-який смак. При повній безумовній підтримці, зауважимо, величезної більшості росіян.

Лідерство США

Справжня причина лідерства США в сучасному світі полягає в тому, що саме якраз американці, а не хтось інший, першими реально вносять позитивні зміни у прийнятті в суспільстві суто людські взаємини.

Саме ця, вражаюче неймовірна для багатьох інших суспільств здатність американського суспільства до швидкого суспільного засвоєння правдивих правил людського спілкування і відкидання хибних, і є тією найвищою цінністю, тим справжнім предметом, яким, перш за все інше, є підстави пишатися американцям. Адже саме за цим вмінням йдуть економічні та інші успіхи та лідерство американського народу в сучасному світі.

Звичайно що першими з кризи вийдуть оновленими такі цивілізовані суспільства, які ВЖЕ знають, що таке правда, і в яких через це наріжним каменем суспільного життя є питання про те, вірити, чи не вірити тим чи іншим політикам.

Дикунські ж суспільства, які правди не знають і закону в яких нема ніякого — в яких хто з політиків сильніше бреше, у того вищий рейтинг, чудовий приклад чОму — Юлія Тимошенко, незмінно знаходитимуться в самому хвості. І тим далі в хвості, чим більш впливовими будуть усім очевидно що наскрізь брехливі політики, у яких в цивілізованих суспільствах тільки один шлях,

тобто найкращий для них шлях — в швидке, повне, міцне й остаточне забуття, оскільки нормальна цивілізована людина ніколи не віддасть, навіть й гадки віддати не матиме свого голосу як за політика, стосовно якого точно відомо, що він свідомо й обдуманно бреше народу, до влади над яким рветься, так і за політичну силу, яка не бажає з таким політиком розлучатися.

Вихід з кризи

Страх і паніка, внаслідок яких дуже хочеться сильної руки та доброго дядю — це нормальний, здавна звичний прямий наслідок відсутності розуміння швидких потужних непрогнозованих процесів, які охопили цілий світ.

А тим часом рецепт виходу з кризи не простий, а дуже простий: ти справді віриш, що людина, за яку ти збираєшся віддати голос, говорить правду? Якщо ні, значить ти голосуєш за брехню. Скажи це чесно і відверто й вголос: "я хочу щоб була брехня і злочинство, тому голосую за брехуна (брехуху)".

Не сподівається ж хтось всерйоз, що в результаті обрання брудного, очевидного й усім видного брехуна (брехухи) на найвищу в державі посаду всюди почне бути справедливість, правда, чесність і закон? І коли твій голос зіллється з іншими подібними голосами в потужний хор, значить житимемо в дикій країні, якій до цивілізації — як до неба рачки, тобто постійно в кризі.

Хочеш щоб криза була подолана? Не віддавай свій голос брехунам — це єдиний спосіб нам всім опинитися в країні, яка належить до цивілізованого світу.

Не вір, що усі політики є підлими людьми, брудними брехунами. Це так нам підло брешуть на нормальних людей справді брехливі політики, разом із своїми посіпаками, щоб таким чином ніби як зрівнятися з нормальними, тобто небрехливими політиками.

Що ж до того, що: "Глобальна криза потребує глобальної регуляції.", то ось це і є глобальна регуляція, глобальнішої — абсолютно незалежно від того, віруюча Ви в Бога людина, чи віруєте, що Бога нема — глобальнішої регуляції все одно бути не може: "GAL 5:14 Бо весь Закон в однім слові міститься: Люби свого ближнього, як самого себе!".

Цей Закон означає не тільки не вбивати, не чинити перелюбу, не красти, не свідкувати неправдиво на свого ближнього, не жадати дому ближнього свого ані всього, що ближнього твого, але й і багато чого такого справді людського іншого іще, чого усього наперед й передбачити ніяк не можна, в безліч життєвих обставинах, частенько таких оригінальних, яких неможливо навіть і уявити доти, доки вони не настануть.

І саме ця глобальна регуляція одночасно є і найлокальнішою з усіх, необхідних для того, щоб подолати кризу всередині себе і допомогти це зробити іншим.

Література

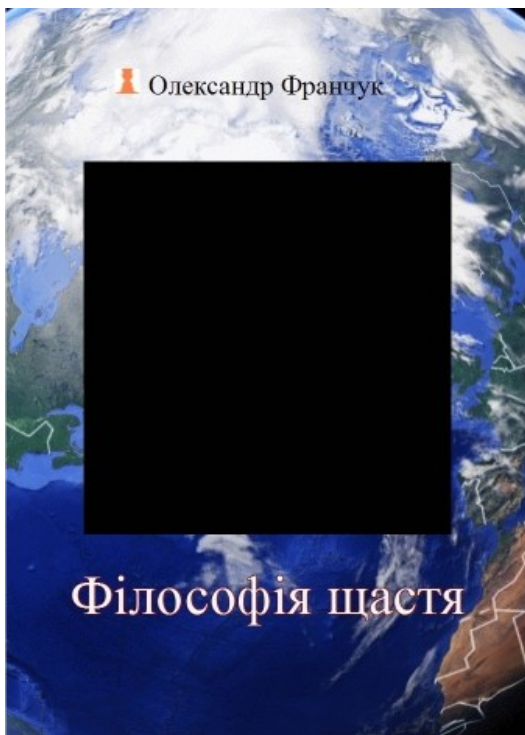
1. "Філософія щастя" <https://goo.gl/SBAC5y>, російський переклад: <https://goo.gl/4bhbYi>

 2020-07-04

Філософія щастя

Після вирішення питання зовнішньої безпеки на передній план виходить вічне питання внутрішньої особистої і суспільної організації, фундаментальною основою якої, зрештою, особливо в умовах наступного етапу розвитку людства, який сьогодні через інформаційні технології блискавично опановує усі суспільні процеси, не може бути ніщо інше, окрім людського щастя.

 2016-2021

Передмова

Первинна основа, фундаментальна підстава — причина, через яку існування людського життя має сенс, це людське щастя. І для того, щоб наше життя було щасливим, потрібно розуміти, що це таке, людське щастя, і що воно не щось невловимо змінне, сьогодні щось одне, а завтра, в залежності від обставин, інше, а завжди, всюди і для всіх, незмінно одне і те ж саме.

За відсутність ясного усвідомлення цього предмету, згідно з уявленням про який кожна людина щодня, а подекуди щохвилини і щосекунди обирає, що, де, як і коли чинити, часто доводиться платити, на жаль, надто дорого — аж до пекельних мук вже тут, в цьому житті, не дожидаючи потойбічного. А прикладів нещасливості, через хибність розуміння щастя, повно.

Адже навіть в тому випадку, коли людина обдарована інстинктом щастя (природа такого обдарування і яким чином майбутні мами можуть на таке обдарування дитини впливати, розглядається далі), то все одно самого тільки інстинктивного вибору для людського щастя іще не досить.

■ ■ ■

В книзі обговорюється поняття щастя, від чого щастя залежить і де знаходяться ті чинники, які впливають на те, щаслива людина, чи ні.

І оскільки питання щастя цікавить людей здавна, то ми скористалися можливістю вести мову про нього, ґрунтуючись на найвищих досягненнях думки, від кількатисячолітньої давності до останнього часу. Використані також найновіші дослідження і факти.

Не намагаючись в передмові до невеликої книги про щастя і про його підстави розповідати про якісь її деталі, зауважимо, що для

повноти розуміння поняття щастя в книзі серед іншого узагальнюється поняття спільноти, вводиться поняття трьох основних класів спілкування, а також уточнюються деякі інші поняття, наприклад поняття прогресу і кінця світової історії.

Хоч книга і орієнтована на освічених людей, зокрема на технічно освічених, однак вона не переобтяжена спеціальною термінологією і тому є підстави сподіватись, що вона буде цікавою та зрозумілою для кожного думаючого читача.

 Січень 2016

Коханій дружині присвячую

Основні статті

Рецепт щастя

Вступ

Усі люди хочуть бути щасливими. Але порівнюючи між собою ті слова про розуміння щастя, які чути а чи не щодня від різних людей, як в ЗМІ, так і безпосередньо, добре видно, що з уявленням про цю найбільш важливу в людському житті річ існують значні проблеми, незважаючи на те, що одночасно ніхто не сумнівається в тому, що саме якраз щастя є для усіх і для кожного найвищою цінністю з усіх цінностей.

Тому спробуємо ясно сформулювати, ґрунтуючись на міркуваннях найбільш відомих мислителів людства, що ж це насправді таке, щастя, і як слід ставитись до інших людей, щоб самому бути щасливим. Можливо ясність в цьому питанні допоможе комусь стати щасливим — розуміння проблеми без сумніву сприяє її вирішенню.

Спершу, після формулювання визначення поняття щастя, нагадаємо про підстави для такого визначення, тобто про розуміння поняття щастя, досягнуте на сьогодні — беручи з джерел найголовніші висновки — і переконаємось у тому, що насправді вже дуже і дуже давно нема проблеми точно знати, що

воно таке щастя і як слід поводитись щодо інших людей, щоб бути щасливим, тобто де воно знаходиться і за яких умов може бути досягнуте. Як було сказано: "[...] Годі нам бути щасливими. [...] Не можемо віднайти щастя. [...] Бо не бажаємо й бажати не хочемо. [...] Тому, що не знаємо, в чому воно полягає. [...] сенс у тому, щоб осмислити, в чому полягає щастя" [2].

Далі, також без зайвої деталізації (її можна побачити в наведених у списку використаних джерел текстах) розглянемо труднощі, які супроводжують кожного, хто хоче бути щасливим — тобто супроводжують кожного з нас — і про також давно відомі шляхи подолання тих труднощів.

А вже тоді розглянемо очевидне і найцікавіше після цього питання: чому при такому високому і давно наявному рівні легко кожному доступного суспільного знання — як про саме щастя, так і про труднощі його досягнення та шляхи їх подолання — ті труднощі разом з неминучими їхніми наслідками аж ніяк ніде не зникають й нікуди не діваються, і з ними знов і знов зустрічаються, день за днем тисячі років, все нові і нові покоління бажаючих бути щасливими.

Визначення

Щастя — це суто людський, тобто притаманний тільки людині, такий стан [4] гармонії її духовності, якого людина може досягти тоді і тільки тоді, коли вона діє згідно, а не всупереч до людської доброчесності.

Таке підкреслене наголошення на суто людській природі людського щастя необхідне для того, щоб явно відрізнити його від інших, притаманних всьому живому, у тому числі й людині, фундаментальних видів спільного для всього живого щастя, а саме щастя рослинного, пов'язаного з споживанням та зростанням, та щастя тваринного, пов'язаного з емоціями, відчуттями та почуттями.

Детальніше про ці різні види щастя — в Арістотеля [1]. Докази ж того, що щастя рослинне, тваринне і людське, в своїй основі, не перекривають одне одного (не перетинаються між собою), а також щодо пріоритету для людини, коли вибору уникнути неможливо, людського щастя, можна знайти в Сковороди [2].

Більшість міркувань, на яких ґрунтується дане визначення поняття щастя, і що воно без дій бути не може, знаходяться в [1]. Усі ті міркування надзвичайно ретельно обґрунтовані та деталізовані, як щодо суттєвої відмінності поняття людського щастя від щастя тваринного і рослинного, так і щодо безліч його зв'язків з іншими речами, зокрема того, що частенько "навіть для однієї людини щастя — то одне, то інше: адже, захворівши, люди бачать щастя у здоров'ї, збіднівши — у багатстві, а знаючи за собою нещастя, захоплюються тими, хто розмірковує про що-небудь велике і таке, що перевищує їхнє розуміння".

Тут слід зауважити, що хоч в основі своїй, в корені, щастя людське, тваринне та рослинне мають окремий вигляд, однак в кроні реального життя звичайно що перетинаються на кожному кроці.

Тому хоч в доповідях TED [3] про результати сучасних досліджень нам і доповідають, що відсоток тих, хто почувають себе щасливими [Dan Gilbert], наприклад серед людей рік, чи навіть три місяці після здавалося б величезного нещастя назавжди — катастрофічного, необоротного каліцтва, практично не відрізняється від такого відсотку серед людей цілком здорових, однак ті ж дослідження щоразу показують [Mihaly Csikszentmihalyi], що скажімо незалежність рівня щасливості від рівня матеріального добробуту є тільки тоді, коли рівень добробуту вищий від якогось мінімального порогового рівня. А коли люди бідніші того порогу, то це явно робить їх нещаснішими.

Це відбувається не тільки з тої причини, що рослинне притаманне усьому живому, а тваринне також людині, але й тому, що і родові, і господарські форми людського спілкування, носієм правил яких людина є [6], не просто не обходяться без духовних, тобто суто

людських правил людського спілкування, а прямо підпорядковані їм. Іншими словами кажучи, якщо правдиві правила духовного людського спілкування (доброчесність) не є основою десь в будь-яких формах спілкування, то там відсутній і суто людський сенс діяльності, тобто сподівання бути щасливим.

Дане вище визначення людського щастя також згідне з словами Сковороди: "Шукаємо щастя по країнах, часах, статтях, а воно скрізь і завжди з нами: як риба у воді, так і ми в ньому, і воно біля нас шукає нас самих. Немає його ніде від того, що воно скрізь. Воно подібне до сонячного саява — відхилили лише душу свою" [2].

Дане на початку розділу визначення не тільки не суперечить щойно наведеним словам Сковороди, але й цілком відповідає всьому трактату [2], звідки ці слова взяті. Адже діяти згідно з людською доброчесністю кожен може всюди і завжди — оскільки людська доброчесність, разом із справжнім щастям, "не в знатній посаді, не в гожості тіла, не в гарній країні, не в славному часі, не у високих науках, не у щедрому багатстві" [2].

Що саме конкретно мав на увазі Сковорода, говорячи, що щастя: "живе у внутрішньому мирі серця нашого, а мир у погодженні з Богом" [2], і що саме, в той же час, є доброчесністю, у тому числі в найпобутовішому розумінні цього слова — тобто яким же конкретно правилом слід керуватися в своїх діях, щоб бути щасливим, то це також відомо — геніальний винахід універсального правила правил людського спілкування, хоч і зроблений дві тисячі років тому, однак за усіма ознаками ще тільки починає свій шлях: "GAL 5:14 Бо весь Закон в однім слові міститься: Люби свого ближнього, як самого себе!" [5].

Труднощі

Найбільш лаконічно і точно про єдину причину відсутності щастя сказано в Сковороди: "Джерелом нещастя є наша безпорадність: воно нас полонить, видаючи гірке за солодке, а солодке за гірке" [2]

Про те ж саме можна почути і в наш час, наприклад: “справа не у відсутності духовності . Є інша небезпека: хибна духовність.” [7]

Найдетальніше розглянув причину відсутності щастя Арістотель, починаючи з такого міркування: “[...] мудрість — це і наукове знання, і осягнення розумом речей, найбільш цінних за природою [...] мудрість створює щастя, тому що, будучи частиною добродетності загалом, вона робить людину щасливою від володіння добродетністю і від діяльного її вияву.” [1] Це саме, дещо іншими словами, сказав Степан Бандера: "Правда — це дорога, якою людська душа прямує до Бога" [10] і Григорій Сковорода: "Премудрості сенс у тому, щоб осмислити, в чому полягає щастя, — ось праве крило, а добродетель прагне до пошуку. Через це вона в еллінів та римлян мужністю і силою зветься — ось ліве крило"

Тут слід зауважити, що сьогодні є повна ясність у тому, що, на жаль, навіть і досить високі наукові й технічні знання насправді дуже далекі від справді людської мудрості, тобто від осягнення розумом речей, найбільш цінних за самою природою пошуку шляху щастя, а саме від пізнання правдивих людських якостей та взаємин.

Кожен, кому тільки не ліньки, легко може зауважити (і навести) безліч життєвих прикладів, у тому числі серед високо освічених людей, які незаперечно доводять, що складність вирішення, на перший погляд здавалося б навіть і дуже простих морально-етичних задач, на порядок, чи навіть на порядки вища, аніж складність вирішення навіть і найважчих наукових та технічних проблем.

Прикладів такого фундаментального невігластва з боку чудово науково-технічно підкованих людей всюди повнісінько — а особливо в наших краях, де подібні люди деколи не просто ведуть непоміроване життя, причини якого розглядав Арістотель, а набагато гірше, свідомо приймають діяльну участь у системній, відверто злочинній діяльності.

Чужі накинута шляхи, у вигляді глибоких колій з крутими слизькими краями, хибно обрані такими людьми, завжди та неминуче вели, ведуть і будуть вести їх в одне і те ж саме сумне місце — в глибоку й остаточну, цілком завершену й доконану нещасність.

Це ж цілком очевидно, чи не так, що коли душа вже в цьому житті кипить докипає в муках пекельного казана, наповненого злобою, заздрістю, ненавистю та брехнею, без чого свідома участь у злочинній діяльності бути не може, то ніякі за це рослини 30 срібляників (чи 3 000 000 000 срібляників), плюс повне забезпечення навіть й усіх можливих видів тваринних задовольень, ніколи не дасть можливості ні говорити, ні навіть і думати про надію на жодну можливість в такому випадку людського щастя.

Що ж до причин непоміреного життя, повернімося до міркувань Арістотеля, то його "ведуть під впливом певних розмірковувань і думок" [1], адже усі чинять свої дії таким чином, щоб було краще, тобто щоб наблизитись до щастя. Навіть той, хто підписує угоду з дияволом, чинить так звичайно що не тому, що мріє про вічні муки, а тому, що хибно вважає, в даний момент часу, що це — найкращий вибір, який швидше за всі інші наблизить його до щастя.

Інше джерело непоміреного життя всупереч до людської доброчесності — це пристрасть: "треба дослідити питання про пристрасть: якщо вона буває по невіданню, то що це за невідання таке? Адже зрозуміло, що той, хто веде непомірене життя, все ж не думає так жити, перш ніж виявився охоплений пристрастю [...] Вважається, однак, що деякі пристрасті бувають у нас від тіла і доброчесність вдачі значною мірою тісно пов'язана з пристрастями [...] хто живе по пристрасті, мабуть, і слухати не буде умовиводів, які відвертають його від пристрасті, а якщо й буде, не зрозуміє; як же при такому складі можна переконати?" [1]

Арістотель також не забув нагадати нам про ті можливості, які суспільство може використовувати, щоб спонукати людей до

доброчесності, тобто до того, щоб вони були щасливими: про виховання, про правильні закони, про отримання вірної настанови в доброчесності, про покарання й штрафи і навіть про вигнання геть невинуватих та приборкування їх стражданням, немов худоби ярмом.

І от, через різні міркування на зразок:

"Одні думають, що чеснотливими бувають від природи, інші — що від звички, треті — що від навчання",

Арістотель приходить до висновку:

"ясно, що наявність природного від нас не залежить, але дається внаслідок деяких божественних причин по-справжньому удачливим",

а також що:

"Розмірковування ж і навчання, мабуть, впливають не на всіх, а треба, щоб душа слухача завдяки звичкам заздалегідь була підготовлена правильно насолоджуватися та ненавидіти, подібно до обробленої землі, готової зростити сім'я. [...] Отже, треба, щоб уже заздалегідь була в наявності вдача, яка б відповідала доброчесності, любила прекрасне і відкидала ганебне." [1]

Подолання труднощів

Отже якщо людині перед тим, як вона обирає робити те, чи інше, через хиби в її розумі, видається "гірке за солодке, а солодке за гірке", то в результаті вона починає жити всупереч доброчесності — тобто сама, по своїй волі обирає бути нещасною замість бути щасливою, і ця біда трапляється через хибні міркування та хибні пристрасті.

Але як у хибних міркувань, так і у хибних пристрастей джерело одне і те ж саме — хибні уявлення. Неточна, неадекватна, помилкова оцінка найбільш значущих для людини речей — речей, повторимо, найбільш цінних за самою природою пошуку

шляху щастя, а саме правдивих людських якостей та взаємин, ось єдине джерело нещасності. Відсутність у людини правдивого та негайного розуміння на кожному кроці її життя — відчуття — що є добродієм, а що ні, тягне за собою неможливість для людини бути щасливою.

Але як у людини задалегідь може взятись вдача, яка б відповідала добродію, любила прекрасне і відкидала ганебне? Звідки береться правдивість відчуття солодкого, коли воно справді солодке, і гіркого, коли воно справді гірке?

Хоч відповідь на це питання так само досить таки давно на щастя є, однак з її суспільним усвідомленням на жаль існують значно більші труднощі, аніж з досить таки широко відомою і зафіксованою в суспільній свідомості причетністю до людського щастя людської добродію.

“Сутністю людського буття є мова”, як висловився в [9] Мартін Гайдеггер, один із найбільш відомих філософів ХХ сторіччя, і “закони мови — це колії, по яких рухається духовна діяльність” — це ще більше як сто років до Гайдеггера сказав Вільгельм фон Гумбольдт [11].

І оскільки, як це обговорюється в [8], природа людського мислення має мовну основу, а “жива мова виконує для своїх носіїв також функцію постійно актуального сховища правил безпосереднього людського спілкування у вигляді довідника зв’язку понять — головним чином понять, стосовних до характеристик людини і людських взаємин” [6], то людське сприйняття, людське ставлення до тих чи інших речей, людське їх відчуття — перш за все виявів найважливіших, найбільш цінних за самою природою пошуку шляху щастя речей, тобто людських якостей та взаємин, дає саме якраз та мова, якою мислить людина.

А вже потім, після первинного відчуття, тобто після негайно визначеної мовою реакції, вступають в дію, особливо при наявності їх суперечності до первинного відчуття, інші речі, такі як виховання, правильні закони, вірні настанови в добродію,

покарання, штрафи, і так далі — аж до "виганяння геть невинуватих та приборкування їх стражданням, немов худоби ярмом".

Далі, у різних мов різні виразні здатності — і коли мова, яка володіє даною людиною, не надає людині первинного відчуття при сприйнятті суто людських речей, притаманними суто людині засобами для правдивого сприйняття людських якостей та взаємин, то це первинне відчуття надається іншими чинниками, а саме тваринною та рослинною природою людини.

Наприклад, як це показано в [8], українська мова здатна передавати глибокі щирі людські почуття і правдиві людські взаємини, а от засобами російської мови передати ці фундаментально необхідні людині на її шляху щастя речі принципово неможливо — через ту неусувну в російській мові причину, що в ній "немає речі, де бракує слова" — нема, і принципово не може бути засобів для передачі глибоких справжніх людських почуттів і правдивих людських взаємин.

Є й такі свідчення, що деструктивну роль російської мови для всіх спільнот, де вона поширена, ясно усвідомлює інтелектуальна верхівка російського суспільства — думку про те, що біди Росії випливають саме якраз з російської мови, можна було почути ще в радянські часи в загальнодоступній московській телепередачі часів перебудови, від одного з російських філософів-лінгвістів. Як і що ця крамольна ідея широко розповсюджена в середовищі думаючих людей.

Але якщо українська мова більше здатна сприяти людині стати на шлях щастя, аніж російська мова, то це мусить десь очевидно виявлятися?

Так воно і є. Подивіться на мапу поширення злочинності на українській землі і одразу ж побачите, що вона не що інше, як мапа русифікації України: чим більш русифіковані ті чи інші місця, тим вищий там рівень злочинності. Адже коли людина наважилась на злочин, то це означає, що вона нещасна. Ну

нікому ж не прийде думка, що щасливі люди більш схильні чинити злочини, ніж нещасливі, чи не так.

І чи не цим, а саме величезною відмінністю здатності української та російської мов сприяти на шляху щастя людини, пояснюється надзвичайна стійкість українського народу проти сотень років русифікації — русифікації усіма засобами, у тому числі з допомогою неодноразових гігантських голодоморних убивств: "мільйони людей, цілі народи в обличчі смерти захищають правди і цінності, які їм дорожчі від самого життя! Бо людська душа походить від Того, Хто споконвіку був перед життям і буде після життя, вічно, а оборона великих правд більше наближає людську душу до Бога, ніж життя." [10] І ця русифікація сьогодні продовжується далі дуже активно, наприклад практично усі найбільш рейтингові програми, на всіх загальнонаціональних каналах українського телебачення, сьогодні переведені на російську мову.

Що ж до того, що "наявність природного від нас не залежить, але дається внаслідок деяких божественних причин по-справжньому удачливим", тобто щодо уродженості деяких рис, від яких залежить можливість людини бути щасливою, то ми дійсно знаємо, що жінкам при надії не можна наприклад лякатися, чи там дивитися на щось потворне, негативні наслідки чого для дитини бувають ну дуже явні та очевидні.

Існує інформація також і про навпаки, позитивний вплив на дитину спостережень вагітної жінки за наприклад регулярним штурмом її чоловіком не там пиво-алкогольних напоїв, а гранітів університетського курсу лінійної алгебри, функціонального аналізу та інтегралу Лебега. Інакше кажучи, вплив переживань жінки, як позитивних, так і негативних, на шляхи розвитку її дитини, протягом всього часу вагітності, не підлягає жодному сумніву.

Це дає підстави думати, що для майбутнього дитини зовсім не байдуже, знаходиться вагітна жінка в російськомовному оточенні, несприйнятливому до глибоких справжніх людських почуттів і

правдивих людських взаємин, чи вона оточена наповненою точним адекватним сприйняттям усіх істинно людських речей українською мовою.

Адже мабуть не надаремно має місце думка, що "Україна на протязі багатьох віків використовувалась ординцями як донор усього, що стосується розумової і творчої діяльності. Саме припинення донорства зупинило, а в багатьох випадках і відкинуло назад сьогоднішню імперію." [Говрош Вінниця]

Багато в чому можна, при бажанні, звинувачувати наших предків, предків сучасного українського народу — але тільки не в тому, що вони не спромоглися уберегти і передати нам, їхнім нащадкам, найцінніший світовий скарб, той скарб нації, поруч якого навіть і мільйони тон найцінніших металів та виробів з них просто прах, ніщо. І цей головний, найперший, якщо не єдиний засіб, придатний для того, щоб наблизитися до справжнього людського щастя — це наша досконала, правдива, точна українська мова.

Наші предки, незважаючи ні на які найбільші муки, смерті і страждання за це, зберегли і передали нам цей найбільший з усіх можливих скарбів, ту ні з чим не зрівняну дорогоцінність, набуту протягом незліченних віків — мову, яка одна дає нам саме якраз те, чого усі в світі люди хочуть найбільше — можливість бути щасливими.

Одна практична порада

Оскільки в наших краях сьогодні найгіршим чинником щодо нашого бажання бути здатними бути щасливими є настирливе пропихання всюди російської мови, то найперше, окрім бути добросовісною людиною, слід особисто потурбуватись про хоч часткову нейтралізацію цього у нас найгіршого, системно негативного моменту.

Спробуйте не купувати нічого на російській, ні преси, ні книг, і

перемикати телеканал, коли чути російську мову. Багато років так роблю, і ще жодного разу не пошкодував. Це хоч звісно і не гарантує негайного щастя, однак одразу ж відчуєте, що рекомендації професора Преображенского щодо благотворності нечитання советської преси, сьогодні повністю дійсні також і стосовно її прямого нащадка, майже всього насильно російськомовного тут на українській землі.

Майже всього, я маю на увазі, що наприклад технічні тексти російською, через технічний характер російської мови, цілком придатні для вжитку (хоч англломовні оригінали зрозуміло що завжди більш якісні), і що макспарк годиться для участі в ньому, а передачі Шустера, Кисельова, Гордона і Дорофеева чи там фільми Ельдара Рязанова та “Собаче серце” й “Майстер і Маргарита” Бортка — для перегляду.

Перелічив, що одразу згадалось — усе те добре, в чому є міра і нема зайвого фанатизму, який з людським розумом, абсолютно необхідним для людського щастя, має мало спільного. Просто не треба забувати того факту, що справжня мета людей, які так настирливо намагаються нас русифікувати, незалежно від того, усвідомлюють це вони самі, чи ні, це зробити нас більш несприйнятливими до щастя, нещасливішими.

І навіть зробити нещасливішими не так нас, давно сформованих дорослих людей, як наших дітей, оскільки всі ті безліч способів, якими тут, на українській землі, користуються ненависники України, українців і української мови з своїх високих кабінетів і які видумують усе нові і нові засоби русифікації українських дітей — їх ізоляції від невичерпних багатств скарбниці української мови — усі вони однозначно вносять внесок в ту погану річ, яка є підставою для нещасливості їхнього життя, затуляючи від них можливість бачення свого щастя.

Вересень 2013

Література

1. Арістотель, Нікомахова етика, Переклад Віктора Ставнюка, http://www.ae-lib.org.ua/texts/aristoteles_nicomachean_ethics_ua.htm
2. Григорій Сковорода, Розмова п'яти подорожніх про істинне щастя в житті, <http://www.utoronto.ca/elul/Skovoroda/Rozmova5.html>
3. Лекції TED, http://www.ted.com/playlists/4/what_makes_us_happy.html
4. Одинадцятитомний «Словник української мови», <http://sum.in.ua/s/shhastja>
5. Біблія, <http://www.ukrainian-bible.co.uk/B48C005.htm>
6. Інформаційні технології і людські спільноти, (в цій книзі)
7. Сергій Кримський, «Принципи духовності XXI століття», <http://www.day.kiev.ua/75112>
8. “Сутністю людського буття є мова” (в цій книзі)
9. Мартін Гайдеггер. Дорогою до мови, http://shron.chtyvo.org.ua/Heidegger_Martin/Sutnist_movy.pdf
10. Степан Бандера, З невичерпного джерела, <https://goo.gl/0VSpU0>
11. Вильгельм фон Гумбольдт, Избранные труды по языкознанию, М., 1984. С. 37-297, О различии строения человеческих языков и его влиянии на духовное развитие человечества (1830-1835)

“Сутністю людського буття є мова”

Вступ

Слова, наведені в заголовку, належать Мартіну Гайдеггеру, одному із найбільш відомих

філософів ХХ сторіччя. Ними він висловив своє ставлення до завжди, всюди і кожному актуального мовного питання. Обґрунтування цього фундаментального твердження і його усебічну філософську деталізацію можна побачити в циклі статей і лекцій філософа, виданих у тому числі українською мовою [4].

Розглянемо деякі конкретні, майже технічні моменти, стосовні до даного питання, щоб спробувати зрозуміти, яким чином мова на практиці впливає на людське буття, становлячи собою його суть.

Для цього обговоримо відмінності людського світогляду, які диктують мовні особливості, у порівнянні їх між собою для двох різних мов. Адже перебуваючи цілком зануреним в одне єдине мовне середовище, його носію важко помітити механізм його впливу на сприйняття світу. Просто світ сприймається отак, а не інакше, тому що він такий, а не інший.

Інша справа, коли розглядати механізми впливу різних мов на людське буття у порівнянні їх між собою.

Звичайно що такий розгляд буде найбільш зрозумілим для таких людей, у яких є достатній мінімальний рівень володіння мовами, механізми впливу яких на людину ми співставляємо між собою. Через це ми розглядатимемо і порівнюватимемо між собою механізми формування світогляду в українській та російській мовах — ними одночасно володіє значна кількість людей в наших краях.

Одне слово в двох мовах

Візьмемо одне присутнє в обох мовах слово “настигати” (“настигать”), яке при практично ідентичній в обох мовах формі має те ж саме значення, і через однокореневі слова розглянемо в них, наявність яких уявлень тягне за собою в тій та іншій мовних системах мережа наявних в мовах корінним чином пов’язаних між собою та з цим словом понять.

В російській мові знаходимо такі слова з коренем “стиг”:

/*

ВЫСТИГАТЬ — , выстегнуть или выстичь кого, вост.

НАСТИГАТЬ, достигать, доходить, догонять, нагонять.

выстиганье ср. длит. выстижение окончат. действ. по знач. глаг.

ДОСТИГАТЬ — , достигь или достигнуть что или до ЧЕГО,

доставать, досягать;

| настигать, нагонять, догонять; дойти, доехать, прибыть куда;

| добиваться, добиться чего, дойти стараньем;

| доживать до чего, доходить путем жизни. отсюда рукой не

достигнешь до тебя. собака достигает зайца. к вечеру достигнем

москвы или до москвы. избытка достигают трудом и удачей. он

достиг уже маститой старости. достигаться страдат. быть

достигаему. достиганье ср. длит. достижение окончат. действие

или состояние по значению глаг. достижный, достижимый.

достижность или достижимость, возможность или сбыточность

достиженья чего-либо.

ЖИСТИГА — ? ж. арх. рыболовная уда или одно удилице.

ЗАСТИГАТЬ; — застичь или застигнуть кого где; захватить,

застать, найти нечаянно, исплошить с умыслу или СЛУЧАЙно.

зима, ночь, непогода застигли нас на пути. путники в степях

нередко застигаются буранами. застижение ср. окончат. застижка

ж. об. действие по знач. глаг. застижной, к застижению

относящийся. беда— дело застижное!

НАСТИГАТЬ — , настигнуть или настичь кого (прч. настигнутый

и настигнутый), нагонять, догонять, напевать, успешно гнаться;

сверстываться, равняться в чем на ходу, в езде, в знаниях или в

ученьи и пр. настичь неприятеля. собака настигает зайца. —ся,

быть настигаему. планета могла бы быть настигнута кометой.

настиганье длит. настиганье окончат. настиг м. настижка ж. об.

действ. по знач. глаг. СОКОЛ настигом бьет, настигая, вдогонку.

настигатель, настижитель м. —ница ж. кто кого настигает, настиг.

настиженник м. ж. кого настигли, догнали, поймали.

ПЕРЕСТИГАТЬ — , перестичь и перестигнуть кого, перегнать,

опередить, настигнув миновать, обогнать на пути; идти или ехать

шибче кого, поспеть куда ранее, скорее, покинув другого назад.

| пск. твер. ПЕРЕЖИДАТЬ? перестигли непогодь, и пошли.

перестиганье, перестиганье, действие по глаг.

ПОНАСТИГНУВ — ХВОСТы неприятеля, завязали дело.

ПОСТИГАТЬ — , постичь или постигнуть кого. на(за)стигать, захватывать, застать; сбываться над кем, случаться, прилучаться. буря постигла нас на пути. горе лютое постигло меня. их несчастье постигло, погорели. смерть постигла его на пути. постигла нас недобрая доля!

| — что, обнять умом, уразуметь, понять, проникнуть разумом, дойти разумом до ЧЕГО; быть в состоянии объяснить, раз(по,у)яснить, растолковать что. конечное бесконечного не постигает. не могу постигнуть цели и намерений его. —ся, быть постигаему. постиганье ср. длит. постижение окончат. действ. или сост. по глаг. это выше всякого постиженья.

| у математики постижение сильно развито, сила постиженья, понятия, умалит. постыжимый, могущий быть постигнуть; —мость ж. свойство постижимого и возможность постигнуть что-либо. постижный, постижимый; —ность, постижимость. постижно зреть, чувственно, телесными очами.

ПРИЗАСТИГЛА — нас погодушка на МОРЕ.

ПРИСТИГАТЬ — , пристичь, пристигнуть кого, сев. настигать, достигать, **СУСТИГАТЬ**, на(до)гонять;

| постигать, заставать, захватить. ночь пристигла нас в лесу. беда пристигла. пристигшу же вечеру, возвратишася кождо их в свояси, стар.

СОСТИГАТЬ — , состичь или сустигать кого, сев. вост. настигать, на(до)гонять. он ТЕПЕРЬ много отъехал, не сусстигнешь его.

СПОСТИГАТЬ — , спостичь кого, стар. постигать, настигать, **СУСТИГАТЬ**, догонять. придоша половци и вое ваша поросье, василько же берендичи спостиг изби е, летописн.

СТИГНУТЬ — , стичь, стигать, употреб. ТОЛЬКО с предлогами до, за, на, по, пере, при, су.

СТИГОСИТЬ — что, твер. вологодск. слямзить, стащить, **СТИБРИТЬ**.

СУСТИГАТЬ — , сусстигнуть, сусстичь кого, сев. вост. настигать, догонять ПОГОНей, гнаться, нагонять.

УСТИГАТЬ — , устигнуть и устичь кого, НАСТИЧЬ, сусстигнуть, достичь, нагнать, догнать. далече ушел он, не сусстигнешь его!

*/ [5]

Мережа понять, утворена в російській мові навколо кореня “стиг”, як бачимо, охоплює відтінки поняття “доганяти”.

“Стигосить” і “Жистига” — це очевидно просто випадкові збіги, змістовно не пов'язані з решту словами з коренем “стиг”.

Тепер перевіримо, які слова з коренем “стиг” присутні в українській мові:

/*

ВИСТИГАТИ 1, –ає, недок., **ВИСТИГНУТИ** і **ВИСТИГТИ**, –гне; мин. ч. вистиг, –ла, –ло; док. Ставати холоднішим, холодним, втрачати тепло; охолоджуватися.

ВИСТИГАТИ 2, –аю, –аєш, недок., **ВИСТИГНУТИ** і **ВИСТИГТИ**, –гну, –гнеш; мин. ч. вистиг, –ла, –ло; док. 1. Ставати цілком стиглим (про злаки, овочі й т. ін.); дозрівати. 2. перен. Остаточо оформлюватися (про думку, рішення й т. ін.); визрівати. 3. заст. Встигати.

УСТИГАТИ (ВСТИГАТИ), –аю, –аєш, недок., **УСТИГНУТИ (ВСТИГНУТИ)** і **УСТИГТИ (ВСТИГТИ)**, –гну, –гнеш; мин. ч. устиг, –ла, –ло; док. 1. з інфін. і без додатка. Бути спроможним зробити що-небудь за певний проміжок часу. // Набувати якого-небудь стану за певний проміжок часу. // Бути спроможним робити що-небудь так само швидко, як хтось інший. // Прибувати куди-небудь вчасно. 2. Успішно здійснювати що-небудь, досягати успіху в чомусь. // тільки недок. Успішно навчатися, не відставати. **ДОСТИГАТИ**, –ає, недок., **ДОСТИГНУТИ** і **ДОСТИГТИ**, –не; мин. ч. достиг, –ла, –ло і достигнув, –нула, –нуло, док. 1. Ставати стиглим; дозрівати, доспівати. 2. перен. Розвиваючись, назрівати, набирати закінченої форми.

ЗАСТИГАТИ 1, –аю, –аєш, недок., **ЗАСТИГНУТИ** і **ЗАСТИГТИ**, –гну, –гнеш; мин. ч. застиг, –ла, –ло і рідко застигнув, –нула, –нуло; док. 1. тільки 3 ос. Твердіти або згущуватися під час охолодження. // Замерзаючи, утворювати шар льоду (про воду). // безос. 2. Ставати холодним; холонути. // Мерзнути. // Замерзаючи, умирати від холоду. // Клякнути, дубіти. 3. перен. Переставати рухатися, ворушитися, коливатися і т. ін. // Залишатися певний час незмінним (про усмішку, вираз обличчя, очей і т. ін.). // Зупинятися, затримуватися на якийсь час на кому-, чому-небудь (про очі). 4. перен. Зупинятися в своєму розвитку.

ЗАСТИГАТИ 2, –ає, недок., **ЗАСТИГТИ**, –гне; мин. ч. застигло; док., перех., рідко. Те саме, що заставати 2.

НАСТИГАТИ, –аю, –аєш, недок., **НАСТИГНУТИ** і **НАСТИГТИ**, –гну, –гнеш; мин. ч. настиг, –ла, –ло; док. 1. перех. Наздоганяти кого-, що-небудь під час руху; переслідуючи, доганяти. //

Заставати, захоплювати зненацька кого-небудь. 2. неперех.

Приходить, прибувати куди-небудь, з'являтися десь (перев. вчасно, у потрібний момент). 3. неперех. Наступати, наближатися (про час, подію, стан і т. ін.). 4. неперех., розм. Ставати спілим, стиглим у якій-небудь кількості (про плоди, злаки і т. ін.); доспівати, достигати. 5. перех. Траплятися з ким-небудь (про горе, нещастя і т. ін.).

НЕСТИГЛИЙ, –а, –е. Який не достиг, не досяг зрілості; неспілий, незрілий.

ОСТИГАТИ, –аю, –аєш, недок., **ОСТИГНУТИ** і **ОСТИГТИ**, –гну, –гнеш; мин. ч. остиг, –ла, –ло; док. 1. тільки 3 ос. Віддаючи тепло, поступово ставати холодним; холонути, охолоджуватися, вихолоняти. 2. тільки 3 ос., перен. Поступово слабнути, спадати, зникати (про почуття, переживання). 3. перен. Заспокоюватися, вгамовуватися.

ПРИСТИГАТИ, –аю, –аєш, недок., **ПРИСТИГНУТИ** і

ПРИСТИГТИ, –гну, –гнеш; мин. ч. пристигнув, –нула, –нуло і пристиг, –ла, –ло; док., розм. 1. неперех. Починати достигати; ставати майже стиглим. 2. перех. Те саме, що настигати 1, 5. 3. тільки док., неперех. Наступити, настати, відбутися (про час, подію і т. ін.).

ПРОСТИГАТИ, –аю, –аєш, недок., **ПРОСТИГНУТИ** і

ПРОСТИГТИ, –гну, –гнеш, док. 1. Втрачаючи тепло, ставати холодним. 2. перен., розм. Заспокоюватися. // Втрачати колишню силу (про почуття).

СТИГЛИЙ, –а, –е. 1. Який став спілим, дозрілим (про фрукти, овочі, злаки і т. ін.). 2. перен. Який досяг найвищої межі за своїм станом, розвитком.

СТИГНУТИ 1, –ну, –неш; мин. ч. стиг, –ла, –ло і стигнув, –нула, –нуло; недок. 1. Ставати, робитися спілим, дозрілим (про фрукти, овочі, злаки і т. ін.). 2. перен. Поступово наближатися, надходити, розповсюджуватися.

СТИГНУТИ 2, –ну, –неш; мин. ч. стиг, –ла, –ло і стигнув, –нула,

–нуло; недок. 1. Втрачаючи тепло, ставати, робитися холодним, холоднішим; застигати. 2. Охолоджуючись, твердіти, згущуватися, перетворюватися на лід. 3. перен. Переставати рухатися, ворухитися, коливатися і т. ін. // Зупинятися, ставати нерухомим (про очі). // Бути який-небудь час незмінним (про почуття). <> Серце стигне: а) хто-небудь заспокоюється після гніву, роздратування і т. ін.; б) хто-небудь дуже хвилюється, переживає від переляку, жаху.
*/ (з [6], в дещо скороченому вигляді)

В даному випадку легко бачити, що мережа понять, утворена в українській мові навколо кореня “стиг”, охоплює, окрім присутнього в російській мові поняття “доганяти”, ряд інших понять. Усі ці поняття пов'язані між собою спорідненістю самого перехідного процесу, який вони позначають — процесу переходу чогось, чи когось, від якогось нестабільного, початкового, до якогось остаточного, стабільного стану. Це може бути як фізична форма такого процесу (охолодження, чи отвердіння, чи втрата руху), так і біологічна (дозрівання), чи чуттєва (заспокоюватися, вклякати, вгамовуватися).

В російській же мові така спільність відображення одного і того ж самого процесу в різних його іпостасях цілком відсутня: той самий по своїй суті процес представлений розрізненими поняттями типу “стыть”, “зреть”, “спеть” і так далі — сукупність яких жодним чином і ніяк не передає носію російської мови того такого природного в українській мові факту, що між цими поняттями є щось суттєво спільне.

Не думаю, що хтось знайде щось заперечити, якщо сказати після цього, що в даному конкретному випадку українська мова дає своєму носію кардинально інше, ширше та глибше оволодіння реаліями навколишнього світу, аніж російська мова своєму.

Дана простенька, практично технічна ілюстрація потужності відображення дійсності двома мовами, російською та українською, обрана для очевидності, для простоти розуміння — щоб механізм донесення закладеного в мовах знання до носія мови був краще

видний. Адже хоч і аналогічна, але значно більш складна картина має місце не тільки в технічних та природничих, але, і то значно більшою мірою, також і в таких мовних засобах, найважливіших для якості людського життя, які торкаються сприйняття людиною людини та людських взаємин.

І яким чином мова впливає на людське буття — коли вона дає своєму носію розуміння суті процесів навколишнього світу, чи коли вона не дає такого розуміння — пояснювати зайво, чи не так. Хоч про примітивізм світосприйняття на основі російської мови, який відкриває широкий шлях для злочинних маніпуляцій російськомовною свідомістю, говорити завжди корисно [9] — особливо таким людям, яких нагинають, чи вже нагнули до російської мови.

Це може комусь подобатись, комусь ні, однак значення міркування, опублікованого Гумбольдтом ще на початку 19-го сторіччя, сьогодні аж ніяк не зменшилось:

/ * Допомогає мова проясненню і правильному впорядкуванню понять, чи нагромаджує труднощі на цьому шляху? Якою мірою вона зберігає в уявленнях, почерпнутих із спостережень, притаманну їм чуттєву образність? Наскільки гармонійно і умиротворяюче, наскільки енергійно і облагороджувально милозвучність його тонів впливає на почуття і думку? Здатність цими та багатьма іншими способами надати особливий порядок всій побудові думки і почуттів становить справжню гідність мови і визначає її вплив на духовний розвиток. А ця здатність, в свою чергу, спирається на всю сукупність споконвічно закладених у мові засад, на органічність її ладу, на розвиненість її індивідуальної форми. Пізні плоди цивілізації і культури теж не проходять для мови безслідно: залучені для вираження збагачених і облагороджених ідей, вона знаходить виразність і точність виразів, образність висвітлюється роботою уяви, піднятої на більш високий щабель, а милозвучність виграє від розбірливості і прискіпливих вимог витонченого слуху. Але всі ці успіхи мови на високих щаблях її розвитку можливі тільки внутрі меж, окреслених на самому початку її існування притаманними їй особливостями. Народ може і недосконалу мову зробити

інструментом породження таких ідей, до яких спочатку не було жодних вихідних імпульсів, але народ не в змозі усунути колись глибоко укорінених в мові внутрішніх обмежень. Тут і найвище просвітництво не дає плодів. Навіть все те, що привносять ззовні наступні епохи, споконвічна мова пристосовує до себе і модифікує за власними законами. * / [10]

Прикладом того, наскільки людське світосприйняття залежне від мови, яка цією людиною володіє, може бути те, як Фройд аналізує фобії в роботі "Аналіз фобії п'ятирічного хлопчика". Виявляється, читаючи книгу, що описані Фройдом фобії так чи інакше, але зрештою ґрунтуються на системі (мережі) понять (асоціативних ланцюгів) німецької мови. Тобто що в не німецькомовному світі такі фобії не можуть трапитись ніяк. Хоч зауважимо, що автор, щоразу посилаючись на мовні особливості, схожість слів і таке інше, не дуже намагається підкреслювати значення цієї своєї фундаментальної дії. Ну як ніби це і так само собою зрозуміло.

Міжмовні запозичення

При запозиченні мовами одна з іншої, ті поняття, які запозичення позначають, в нових мовах змінюються — не можуть не змінюватись, потрапляючи в іншу мережу взаємно пов'язаних понять. Вони, як правило, збіднюються, у порівнянні з материнською мовою, з якої таке запозичення було зроблене. І це природно, адже укорінені в материнській мові слова практично завжди беруться в іншу мову без свого коріння — в ізольованому вигляді, і тому передають не весь спектр значень, який має місце для ґрунтовно укоріненого в материнській мові поняття, а тільки його частку.

І оскільки таке звуження понять при міжмовному запозиченні є не виключенням, а правилом, то з рівня укоріненості в мовах слів можна зрозуміти, яка мова запозичила дане слово, а в якій воно оригінальне, корінне. Легко бачити, наприклад, що слова, утворені навколо кореня "стиг" — оригінальні, корінні в українській мові, тоді як в російській вони є запозиченням.

Саме якраз укоріненістю найбільш поширених найдавніших слів в українській мові, порівняно з іншими, давніми та сучасними мовами, російський філолог польського походження Красуський незаперечно довів, це доведення було опубліковане ним в 1880 році, що “українська мова є старшою не лише за усі слов'янські, не виключаючи й так звану старослов'янську, але й за санскрит, давньогрецьку, латину та інші арійські” ([7],[8]).

Звичайно що все це можна бачити тільки тоді, коли трішки подумати. На жаль таке трапляється не надто часто — деколи навіть і найочевидніші запозичення якимсь (на перший погляд) дивним чином мають вигляд типу невидимих. Таке зникнення видимості очевидного трапляється, у випадку запозичення, чи навіть просто прямого використання суто українських слів в російській мові, практично завжди.

Спробуйте скажімо знайдіть в інтернеті чи деінде, що слово "птах" (хоч воно і присутнє, разом з тьмою інших суто українських слів в словнику Даля) в широко відомій російській фразі "соловей российский славный птах" є прикладом простого, прямого, з давніх часів звичного безпосереднього використання в російській мові українських слів.

І хоч конкретно це слово й покусує російськомовне вухо: "Вдруг его [птицу — О.Ф.] обидным словом "ПТАХ", кто-то обозвал с большой эстрады." [3], чи там: "Советский поэт Анатолий Поперечный был, вероятно, тайным адептом культа Птаха" [3], але це не перешкоджає безтрепетному використанню в російській мові українських слів щоразу, коли російських слів не вистачає. Тут, як бачимо, видумується буквально чортзнащо, аби тільки впритул не бачити примітивної очевидності, яка стовбичить прямо перед очима. Мені на жаль ніде не трапилась згадка про те, що Поперечний просто вставив українське слово в російський контекст.

Труднощі запозичення іншомовних слів і понять, а таке звичайно що буває в усіх мовах, дуже точно відобразив у своїй широко

відомій поезії “Слово” Стефан Ґеорґе:

Дива іздалеку чи сни
Приносив я у край у свій
Й чекав терпляче, поки сива Норна
З криниці мудрості дістане ім'я —
Я брав його в поезію мою
І сяє й квітне воно у краю...
Та якось із чудової мандрівки
Привіз я скарб коштовний і тендітний
Шукала вона довго, а тоді:
“Ніщо не спить отут на дні”
І вислизнув із рук мені той скарб
Й ніколи край мій вже не взяв його на карб...
Із сумом пізнав я відмову:
Немає речі, де бракує слова.

(Український переклад вірша взятий з [4])

Коли в рідній мові відсутнє поняття, яке поет хоче запозичити з іншої мови, то, як на момент наявності бажання запозичення, дане поняття має вигляд відсутнього в ріднім краю дива, чи сну, якому для запозичення необхідно відшукати місце (ім'я) в мережі понять рідної мови. Чим і займається сива Норна, після успіху роботи якої отримане ім'я можна брати в поезію, щоб воно сяяло і квітло у краю — тобто в рідній мові.

Однак, як виявилось, не всім чужоземним поняттям можна знайти місце в рідномовній мережі понять. Одному такому, хоч і дуже бажаному, коштовному та тендітному, хоч як Норна і намагалась, знайти місце так і не вдалось:

Шукала вона довго, а тоді:
“Ніщо не спить отут на дні”

Як результат:

І вислизнув із рук мені той скарб
Й ніколи край мій вже не взяв його на карб...

– при несприйнятті рідною мовою чужого поняття, та річ, яку воно позначає, відсутня — відсутня в рідній мові і відповідно в моделі сприйняття світу її носієм: “Немає речі, де бракує слова”. Хоч десь там, вдалечині, тобто в чужій мові, звідки була спроба запозичити нове для рідної мови поняття, та річ існує.

Висновки

Порівняйте слова, які опублікував в 30-х роках 19-го сторіччя Вільгельм фон Гумбольдт: /* Мова є орган внутрішнього буття, навіть саме це буття */ [10], із заголовком цієї статті, тобто із словами, опублікованими на сто з гаком років пізніше Мартіном Гайдеггером: /* Сутністю людського буття є мова */ [4]

Сотні років йдуть, а вислів практично незмінно той же самий, від інтелектуальних лідерів своїх епох: чи не тому це так, що він правда? Адже це особливість саме якраз правди, чи не так, з роками не змінюватись?

Що стосовно принципової відсутності понять, наявних в іншій мові, то вона найбільш характерна не для технічної чи природничої сфер, а перш за все для таких речей, які позначають суто людські, густо заплетені між собою, характеристики людини та взаємини між людьми. А хіба не характеристики людини та взаємини між людьми завжди були, є і будуть й надалі найпершими з найважливіших для людини речей?

Ось чому, коли ми бачимо діалоги типу:

/* "Nadiya Mishchenko" <nmis@isd.dp.ua> : Ещё один пример:

Симпсонов ищут в записи именно с украинским переводом.

Потому как не сравнить.

"9999 dk" <money_sell@mail.ru>: Довольно неудачный пример.

Симпсонов, Альфов, Сексогородниц нормальный человек не будет смотреть на любом языке.

*/ (2007, ukr.politics)

— то нам зрозуміти правоту обох сторін, кожної на її полі, не дуже важко. Звичайно що “Сімпсони”, “Альф”, “Секс і місто” й багато інших серіалів та фільмів, в яких тонкощі правдивості людських взаємин в їх вербальній формі суттєво переважають відеоряд, мучитись дивитися російською нормальна людина нізащо не буде — а відсутність привабливості в їх російськомовних версіях одномовно російськомовна людина мусить покладати на самі фільми.

Ця людина робить так цілком природно — з тої причини, що світ, яким оточує таку людину російська мова, а вона мислить цією мовою, є для неї єдиним. Такій людині важко усвідомити, що в паралельних всесвітах, утворених іншими мовами, зокрема українською мовою, справді і дуже реально існують ті глибокі щирі людські почуття і правдиві людські взаємини, які передати словами російської мови принципово неможливо — через ту неусувну в російській мові причину, що в ній “немає речі, де бракує слова” — нема, і не може бути засобів для передачі глибоких, справжніх людських почуттів і правдивих людських взаємин.

Липень 2013

Література

1. Антологія світової літературно-критичної думки ХХ ст./За ред. Марії Зубрицької. 2-е вид., доповнене. — Львів: Літопис, 2001
2. Фрейд, З. — Психологія бессознательного, <http://ow.ly/WZHN8>
3. Птах, Пта, Фта (грец. Phthas, Phtha) — єгипетський бог-творець, <http://ru.wikipedia.org/wiki/Обсуждение:Птах#mw-navigation>
4. Мартін Гайдеггер. Дорогою до мови, <http://ow.ly/WZHRI>
5. Словарь Даля, <http://sldal.ru/dal/18426.html>
6. Одинадцятитомний «Словник української мови», <http://sum.in.ua/>
7. Михайло Красуський, Давність української мови (Переклад з

російської), <http://ow.ly/WnhIS>

8. Михаил Красуский, Древность малороссийского языка, (рос. оригінал) <http://maxpark.com/community/90/content/524702>

9. Як російська мова спотворює мислення, (в цій книзі)

10. Вильгельм фон Гумбольдт, «Избранные труды по языкознанию», М., 1984. С. 37-297, О различии строения человеческих языков и его влиянии на духовное развитие человечества (1830-1835)

11. Володимир Селезньов, Правда історії та міфи мовознавства, <http://ow.ly/WZ11i>

Інформаційні технології і людські спільноти

Наша дума, наша пісня
Не вмре, не загине...
От де, люде, наша слава,
Слава України!
(Тарас Шевченко)

Проблема

За останні кілька десятків років інформаційні технології (ІТ) суттєво змінили, і далі продовжують змінювати життя людей в усьому світі. Ці зміни все глибше та швидше всюди продовжують входити, безпосередньо та опосередковано, в кожне людське життя.

І хоч звичність, буденність

тотального охоплення та наскрізного проникнення в наше життя ІТ дещо й пригамовує тривожність очікування наслідків цього «вторгнення», однак вона на жаль не додає а ні ясності щодо його логіки, а ні розуміння його подальших перспектив чи загроз.

Тим часом факт блискавичного розвитку ІТ — навіть в масштабі просто людського життя, не кажучи вже про його історичні виміри — настільки кардинальний, щодо буття людської цивілізації, і досить таки очевидно, що наразі далеко не остаточний, що видається зовсім не зайвим спробувати відшукати точку опори для розуміння логіки й напрямку розвитку даного фундаментального процесу.

Визначення

Спільнота — це стійке матеріальне явище, утворене її носіями та засобами, протяжність якого в просторі та часі утворює його форму і яке виступає перед його носіями як середовище їхнього існування. Форму (тіло) спільноти утворюють собою її носії, разом із засобами спілкування між ними, а її духом є сукупність усіх правил спілкування носіїв між собою.

Легко бачити, що дане визначення спільноти не залежить від природи її носіїв і годиться у тому числі наприклад для спільнот клітин, які утворюють собою багатоклітинні організми. Адже генетично ідентичні клітини, тобто носії одної і тої ж самої сукупності правил спілкування між собою, закодованих в генетичному матеріалі, утворюють такі спільноти, у вигляді багатоклітинних організмів, які в свою чергу здатні бути носіями правил спілкування між вже організмами, утворюючи собою спільноти наступного рівня, зокрема людські спільноти.

Таке визначення спільноти дає можливість бачити наявність питання щодо залежності потенціалу розвитку свідомості спільноти (свідомості як здатності спільноти бути носієм правил спілкування між спільнотами) від рівня розвитку її духу, тобто рівня розвитку сукупності усіх правил спілкування між собою

носіїв даної спільноти.

Якщо суть генетичного матеріалу генетично ідентичних клітин в багатоклітинному організмі полягає в тому, що в ньому знаходиться дух організму — закодовані правила спілкування клітин між собою на будь-якому місці в організмі, наслідком чого є можливість людської свідомості, тобто здатності людини бути носієм правил людського спілкування з іншими людьми, то виникає питання про таку ж суть щодо людей в людських спільнотах.

Цим питанням щодо людських спільнот, носії яких, люди, здатні бути суб'єктами людського спілкування, є питання щодо того, в чому закодований дух людської спільноти — ядро правил спілкування людей між собою в людських спільнотах, ідентичною копією якого володіє кожна людина в людських спільнотах. Де саме у людини знаходиться той, один і той самий для кожного з носіїв людського спілкування, генотип людської спільноти, в якому знаходяться правила спілкування людини з іншими людьми?

Для відповіді на це питання давайте виділимо з існуючих здавна та нових засобів людського спілкування найбільш значимі — первинний код правил людського спілкування не може знаходитись десь далеко від його найбільш значимих засобів.

Зробимо це згідно простого кількісного критерію значимості засобів людського спілкування: чим більше люди використовують той чи інший засіб спілкування, і чим частіше, тим більш загальним він є.

Легко бачити, що першим загальним засобом людського спілкування, згідно такого критерію, була (і є) жива мова, адже вона одночасно виконує для своїх носіїв також функцію постійно актуального сховища правил безпосереднього людського спілкування, у вигляді довідника зв'язку понять — головним чином понять, стосовних до характеристик людини і людських взаємин.

Про значення для становлення людини першого загального засобу людського спілкування легко судити з того факту, що до виникнення людської мови не доводиться вести мову про власне людину, якісно відмінну від тварини.

Решту два загальні засоби, письмо та ЗМІ (спільно з глобальними засобами зв'язку), виникнення яких пізніше щоразу ставало причиною величезного розвитку людства, надають мові додаткових можливостей, посилюючи, так би мовити, міжлюдський інтерфейс.

Коли жива мова локальна в просторі і часі, то через письмо вона набуває протяжності в часі. ЗМІ розширюють просторові межі одностороннього живого мовлення та письма, а засоби зв'язку розширюють простір живої мови та письма.

Таким чином єдина річ, яка в людських спільнотах ідентична для кожної людини в них і яка здатна бути постійно актуальним сховищем правил безпосереднього людського спілкування, у вигляді довідника зв'язку понять — головним чином понять, стосовних до характеристик людини і людських взаємин, тобто бути людським аналогом ідентичного для всіх клітин в складі організму генетичного матеріалу — це людські мови. І так само, як відмінності генетичного матеріалу впливають на відмінності будови організмів, так відмінності мов впливають на відмінності будови спільнот, духом яких вони є.

Якщо розглядати схему людської історії, запропоновану Ясперсом [3] (доісторія, історія і світова історія), то можна зауважити, що доісторія відповідає періоду розвитку людства від виникнення мови до виникнення письма, історія — від виникнення письма до виникнення ЗМІ та засобів зв'язку, а світова історія розпочалася після виникнення ЗМІ та засобів зв'язку.

В цьому не дуже великому ряду трьох загальних засобів, вже досить таки очевидний як на сьогодні вигляд нового, четвертого загального засобу людського спілкування мають інформаційні

технології. Більшість, коли не усі продукти інформаційних технологій належать, якщо не прямо, то опосередковано, до засобів людського спілкування, і як і два попередні загальні засоби, надають мові якісно інших додаткових можливостей.

Згідно з узгодженістю схеми людської історії, запропонованої Ясперсом, з виникненням нових загальних засобів людського спілкування, виникнення четвертого загального засобу людського спілкування, інформаційних технологій, означає початок нового етапу розвитку людства, наступного після світової історії. Назвемо його наприклад «буття».

І оскільки мови впливають на будову охоплених ними спільнот, зауважимо, тим більш виразно, чим більше у них засобів, а ІТ вже сьогодні мають вигляд значно більш потужного інструменту мов, аніж письмо та ЗМІ, то висновок про швидку актуалізацію близьким часом особливостей (як позитивних, так і негативних) людських мов в охоплених ними спільнотах, має досить таки очевидний вигляд.

Інформаційні технології вже сьогодні містять в собі вдосконалені, і які й надалі вдосконалюються, види писемності, ЗМІ та засобів зв'язку, надаючи наприклад для ЗМІ індивідуальності, а писемності і живому мовленню властивості масовості.

ІТ не тільки надають кожній людині, в контексті усієї наявної в людства інформації, можливість доступу всюди доступними засобами до людей, установ та організацій, чи там до розмаїтих тренажерів, ігор та речей з веб-, чи іншим інтерфейсом (IoT), але також можливості створювати, чи впливати на створення та функціонування різноманітних об'єднань, як віртуальних, для вирішення тих чи інших разових задач, із ззовні видимими результатами типу флешмобів, так і реальних — груп, громад, товариств, закладів, інституцій та інших людських організацій в нових або традиційних формах, на зразок компаній, братств, корпорацій, орденів, ліг, асоціацій, спілок та інших органів людських спільнот.

Але не так цей заголовок переліку особливостей ІТ свідчить про початковість їх засвоєння людством, як на цю початковість скоріше вказує очевидність марності сподівань на те, що справді можна скласти вичерпний список можливостей ІТ. При спробі скласти такий список щоразу дивує його куца неповнота, разом з відчуттям, що основне в ньому так і не назване.

І це неназване є головним: інформаційні технології швидко займають, вже зайняли своє законне місце четвертого загального засобу людського спілкування.

Наслідки

Згадаймо добре відоме твердження: "Сутність людини — це не абстракт, властивий окремому індивіду, в своїй дійсності вона є сукупністю усіх суспільних відносин" (Маркс). Це визначення суті людини, наразі не доводилось чути, щоб хтось колись ставив під якийсь навіть і найменший сумнів.

І коли йдеться про зміни в людській природі, тоді — коли не забувати, що саме є суттю людини — іншою формою питання про зміну людини є питання про зміну людських відносин.

Заміна при цьому слів "суспільних відносин" на слова "людських відносин" має необхідний вигляд через те, що хоч Маркс і підкреслював, що «соціальними, суспільними відносинами» є «всі відносини, в яких люди перебувають один з одним», однак сьогодні поняття "суспільні відносини" не вказує прямо, поруч з іншими, на особистісні людські взаємини. Адже коли ми говоримо про суспільні відносини, то, як правило, маємо на увазі такі відносини, які встановлюються між великими групами людей. Без особистих же людських відносин типу «людина–людина» говорити про усі суспільні відносини, як про сутність людини, навряд чи буде коректно.

Більше того, досить таки очевидно, що саме якраз особисті людські відносини — особисті взаємини людини і людини, тобто носіїв усіх

суспільних взаємин, між собою, і є первинною основою основ усіх без винятку суспільних відносин. З свідченнями чого кожному з нас доводиться зустрічатися без перебільшення на кожному кроці.

І якщо не намагатися й сьогодні абсолютизувати господарські відносини, класифікуючи усі решту людські відносини як похідні від господарських, як “надбудову”, що справді мало місце в період форсованого розвитку господарських відносин (капіталізму) — то найцікавішим питанням щодо людських відносин починає бути питання про реальну структуру людських відносин.

І коли розглянути усі відносини, в яких люди перебувають один з одним і сукупність яких складає собою сутність людини, то мабуть що ми не дуже далеко будемо від істини, якщо поділимо їх, за цілком природними ознаками, на усього лише три основні класи — на родові, господарські і духовні людські відносини.

Не зупиняючись на тому очевидному факті, що фундаментом усіх відносин не можуть не бути родові відносини, тобто відносини, в які люди вступають для продовження людського роду і без яких усі решту відносини — зрозуміло чому — втрачають будь-який сенс, зупинимось на питанні про те, зміни в якому напрямку можна очікувати в людських відносинах в процесі подальшого розвитку і тотального впровадження інформаційних технологій.

Для більш повної відповіді на це питання необхідно зауважити той момент, що інформаційні технології (ІТ), окрім усього іншого, сприяють розвитку наукових знань і технічних засобів значно більш потужно, аніж як це робило третє покоління загальних засобів людського спілкування, тобто ЗМІ та засоби зв'язку. Однак ясно також, що значення навіть і значно прискореної технологічної та технічної еволюції, як і значення технічних засобів зокрема і господарських взаємин взагалі, для власне людських відносин, вже зараз суттєво зменшилося у порівнянні із їх гіпертрофовано перебільшеним значенням в період форсованого розвитку господарських взаємин (капіталізму), який уже практично закінчився, після досягнення такого рівня розвитку господарських взаємин, який необхідний — як для

виконання усіх своїх задач, без залучення фанатизму його учасників, так і для подальшого свого розвитку.

Зменшення труднощів побуту, як наслідок розвитку науки і технічних засобів взагалі та засобів сполучення й особистого зв'язку та ЗМІ зокрема, змінюють кількісно структуру людського спілкування, зменшуючи кількість його перешкод, які забирають сили та час носіїв людських взаємин. Навіть і ця так би мовити механічна інтенсифікація людського спілкування вже тягне за собою прискорення вдосконалення його правил. Вплив же на даний процес вдосконалення людських взаємин інформаційних технологій, додатково до механічної інтенсифікації, має виражено якісний характер.

Навіть і такі, не надто деталізовані міркування, дають підстави для того, щоб визначити суть людського прогресу як вдосконалення суто людських взаємин, тобто духовних людських відносин, а також для висновку про те, що саме якраз цим, вдосконаленням суто людських відносин, і був — в усі часи існування людини — справжній людський прогрес, чим і пояснюється мало сказати гігантське значення для розвитку людства такого найвищого досягнення людського Духу, як: “Бо весь Закон в однім слові міститься: Люби свого ближнього, як самого себе!” (Новий Заповіт, GAL 5:14).

Ще одним цікавим висновком, який виводиться з того факту, що “жива мова виконує для своїх носіїв також функцію постійно актуального сховища правил безпосереднього людського спілкування, у вигляді довідника зв'язку понять, головним чином понять, стосовних до характеристик людини і людських взаємин”, і з того факту, що різні мови мають щодо цього різну виразну здатність, є висновок про те, що перерозподіл значимості трьох підструктур (класів спілкування) внутрі сукупності усіх людських відносин, від господарських на користь перш за все духовних (в широкому розумінні цього слова), означає зміну мовних пріоритетів людства — на користь таких найбільш розвинутих і точних, коли йдеться про людину і людські взаємини і тому найбільш придатних для вираження й передачі суто людських

Література

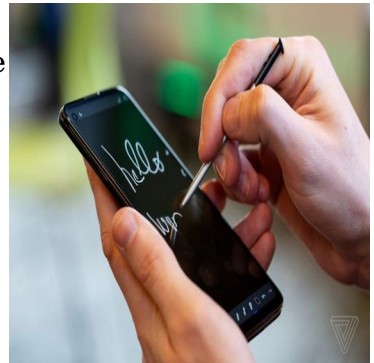
1. Тарас Шевченко, Кобзар
2. Новий Заповіт
3. Карл Ясперс, Витоки історії та її мета
4. К. Маркс, Тези про Фейербаха
5. К. Маркс, Моралізуча критика і критизуюча мораль

Додаткові статті

Інформаційні технології: репли — наступний крок

Розглянемо можливості, місце і до чого йде розвиток планшетних комп'ютерів, ідеал яких називатимемо "репл" ("repl").

Термін репл (repl) має доречний вигляд для позначення сучасного, достатньо розвинутого планшетного комп'ютера, не тільки тому, що коли ми до нього звертаємось, в тій чи іншій формі, то, як правило, очікуємо відповіді, репліки, але й і тому, що термін REPL, в досить таки схожому його розумінні, вже давно існує в суто комп'ютерному світі — для позначення зручного інтерактивного програмного середовища, яке використовується при вивченні більшості сучасних найбільш поширених мов програмування (див. <http://goo.gl/GrIS>).

Щоб успішно прогнозувати наслідок розвитку просто безклавіатурного комп'ютера з сенсорним екраном, планшета, до пристрою справді нового покоління, гідного самостійної оригінальної назви, не обійтись — як це часто буває у випадку спроби прогнозу, без розгляду причин цього розвитку, тобто суспільної потреби. Яка скажимо раптом виявляється у вигляді наприклад стихійного ажіотажного попиту типу "куплю, а там

вже розберусь нащо" на один з перших кроків до повноцінного репла, еплівський планшетник iPad.

І оскільки розуміння суспільної потреби, обумовленої прогресом людського суспільства, суть якого обговорюється в статті "Інформаційні технології і людські спільноти", уже практично досягнуте, то щоб зрозуміти, якими (чим) будуть репли найближчим часом для людей, достатньо просто скористатися тими знаннями, які уже є.

Розглядаючи інформаційні технології як принципово новий четвертий загальний засіб людського спілкування, який серед іншого включає в себе усі попередні комунікативні засоби і який покликаний бути рушієм подальшого розвитку (вдосконалення) людських взаємин шляхом їх ущільнення, інтенсифікації та якісного інформаційного наповнення в людських спільнотах протягом четвертого етапу розвитку правил людського спілкування, зауважимо той факт, що наразі з основних різновидів міжлюдської комунікації найменш в комп'ютерному світі задіяним є іще зовсім недавно а чи не єдиний протягом тисяч років вид рознесеного в просторі людського спілкування — рукописне спілкування.

Чому так сталося, зрозуміти не важко — головним чином через відсутність достатніх засобів. А тим часом сенсорний екран і стилус — це, хоч може і не дуже давно, вже зовсім реальні речі. І не доводиться сумніватися, що найближчим часом вони реальні для суцільно масового використання.

Хіба не привабливо, плюс до друкованих букв, звуку і відео, мати змогу (наприклад в скайпі) черкнути пару теплих слів, які б одразу стали доступними для співрозмовника? Чи там разом зобразити якусь схему чи ще щось таке інше.

А коли хтось думає, що рукописне людське спілкування віджило, чи відживає своє, як це нещодавно вирішили діячі освіти в Чехії, відмінивши вивчення каліграфії в школі, нехай спробує пояснити нестримну потребу вставляти в друковані репліки, якими ми

наразі обмінюємось, буквально тьму розмаїтих смайликів та позначень емоцій. Потреба в яких, зауважимо, ніколи й гадки не мала виникати при повноцінному рукописному обміні — адже рукописні знаки виражають, передають людські емоції просто за своєю природою. Та й і черкнути якусь графіку в рукописному тексті, чи замість нього, що ще може бути простіше.

Таким чином, здавалося б уже міцно забута та витіснена клавіатурою каліграфія не просто знов повертається назад до нас — вона повертається на більш високому рівні. Адже навряд чи комусь буде байдуже, що саме від нього піде до інших — потворні нерозбірливі кракозябли, які соромно комусь й показати, чи чудові літери [гідні увічнення в нових шрифтах :)] які прикрашатимуть, посилюватимуть та неповторно індивідуально забарвлюватимуть красу прекрасних слів, які ми, не доводиться сумніватись, звертатимемо один до одного.

Отже повноцінна інтеграція рукописного тексту в інформаційні технології, з рівноправною можливістю обміну як просто рукописними повідомленнями, так і з розпізнаванням рукописного тексту всюди, де зараз використовується клавіатурний ввід, ось це і є те найперше, що відрізняє повноцінний репл від традиційного, хоч і планшетного комп'ютера з віртуальною клавіатурою.

Який звичайно що вже й так можна використовувати мало що не на ходу, адже його не треба щоразу десь пристроювати, щоб мати змогу покористуватися клавіатурою та мишкою. А для того ж, щоб писати в ньому, достатньо як в блокноті, робити це одною рукою, притримуючи його іншою.

Цікаво зауважити, що більшість необхідних для реплів технічних рішень, у тому числі розпізнавання рукописного вводу, на сьогодні уже значною мірою вирішені й доведені до достатнього для тестового використання рівня розвитку, а найбільш поширені ОС вже включають в себе можливість розпізнавання рукописного тексту. Так що цілком можливо, що виконання програми навчання розпізнаванню індивідуального почерку (чи

перенесення на даний репл раніше десь укладених правил його розпізнавання) скоро стане рутинно звичною дією перед початком його експлуатації.

Що стосовно сумнівів в недостатній швидкості рукописання у порівнянні з блискавичним друкуванням, яке нам деколи доводиться бачити у виконанні майстрів десятипальцевого друку, то навіть і в цьому питанні при всій повазі до них писана стенографія все ж таки наскільки мені відомо вважається більш швидкою.

Хоч звичайно справа насправді навіть не так в швидкості, зручності й традиційності обміну людьми рукописними повідомленнями між собою в реальному масштабі часу, у тому числі підписами між собою, хоч важливість подібних речей важко заперечити — як перш за все у тому якісному додатковому змістовному наповненні, присутньому в рукописних текстах, яке вихолощується, втрачається при передачі писаного тексту друкованим. Тоді як свідчень наявності природної потреби у тому втраченому наповненні повнісінько. І це далеко не тільки нездоланне бажання учасників мережевих діалогів ну хоч якось компенсувати сухість бездушності текстових друкованих повідомлень різного роду смайликами та позначеннями емоцій — природність передачі емоцій рукописними знаками просто органічно притаманна їм самим.

Червень 2010

Література

1. "Інформаційні технології і людські спільноти", (в цій книзі)
2. "Адекватне розуміння суті світової кризи — можливе", (в цій книзі)

Адекватне розуміння суті світової кризи — можливе

Питання причин та наслідків сучасної світової кризи цікаве для всіх — про її перебіг, прогнози подальшого розвитку і її вплив на політичні та економічні рішення щодня можна почути в новинах та аналітичних програмах.

Важко не згодитися з такою постановкою проблеми: "ми стикнулися з такою кризою, якої ніколи не було, щодо якої у нас нема не просто засобів впливу, але і адекватних моделей розуміння. Отже, перш за все, нинішня криза страшна тим, що вона досі не супроводжується рефлексивним мисленням, що вона досі не стала предметом інтелектуальних зусиль осягнення. Це — складна криза, і вона вимагає складного розуміння." [1]

Однак складнощі розуміння кризи на жаль торкаються також і тих, хто намагаються не тільки зауважити перебіг її симптомів, але й і зрозуміти справжні причини тих процесів, розвиток яких тягне за собою ті симптоми — для відсутності можливості усвідомлення причин кризи достатньо одної тільки відсутності розуміння суті прогресу людської цивілізації: "Нинішня криза це — криза цивілізаційна, це — криза глобальної системи споживацьких мотивацій. Ця криза — породження так званої західної цивілізації, що заснована на споживацькій системі мотивацій, яка стала глобалізованою. Це криза дисбалансу мотивацій в різних країнах, що призводить до економічних диспропорцій. І саме західна цивілізація несе відповідальність за нинішню кризу, і саме вона буде найбільше потерпати від неї." [1]

Цивілізаційна криза — а що ми маємо діло саме якраз з

цивілізаційною кризою, а не якоюсь іншою, в цьому на щастя ясність є для всіх — це сучасна криза цивілізаційного росту, тобто необхідний перехідний етап процесів прогресу людства. Через це звичайно що дана криза не може відбуватися деінде окрім точки росту людської цивілізації. І звичайно що оскільки локомотивом цивілізаційних процесів людства є західна цивілізація, то саме якраз вона, західна цивілізація, і є відповідальною за цю кризу — і саме тому якраз вона, західна цивілізація першою опиниться в постцивілізаційнокризовому світі, а не "буде найбільше потерпати від неї". Не доводиться сумніватися, що вслід за локомотивом цивілізаційних змін туди, в новий світ, закотяться і решту вагонів всього потягу людської цивілізації — але це звісно відбудеться з ними, як завжди буває в подібних випадках, дещо пізніше.

Що ж стосовно розуміння суті дійсно фундаментальних глибинних цивілізаційних змін, які через посередництво нинішньої кризи грядуть швидко і невідворотно — у тому числі стосовно розуміння, при чому тут зміни в системах споживацьких мотивацій, то їх хоч трохи задовільне уявлення на жаль принципово неможливе без деталізації розуміння деяких тісно пов'язаних між собою фундаментальних понять, зокрема поняття суті людини, основ періодизації розвитку людської цивілізації та суті прогресу.

Звичайно що для сприйняття навіть і здавалося б цілком готових для вжитку, необхідних для розуміння справжніх причин кризи, таких понять, як поняття суті людини, суті людського прогресу та основ періодизації розвитку людської цивілізації (див. [2]) — щоб мати ґрунт для розуміння процесів, які охоплюють все людство — необхідно прикласти деякі інтелектуальні зусилля.

Але повернімося до розгляду сформованих без наявності адекватного розуміння суті людини, суті людського прогресу та основ періодизації розвитку людської цивілізації тверджень, сформованих в процесі намагань розмістити суть сучасної кризи в каркас застарілих понять. Наприклад: "у системи споживацьких мотивацій є межа. За цією межею — на деякому рівні — виникає брак природних можливостей людини, межа психічної

спроможності далі підвищувати рівень споживання, межа запасу духовності, для відтворення та розвитку якої починає не вистачати часу, бо він весь зайнятий працею та споживанням." [1]

Система мотивацій періоду форсованого розвитку господарських взаємин людської цивілізації, панівна система мотивацій, ґрунтувалась на незаперечно пріоритетному положенні господарських взаємин серед решту людських взаємин. Подобається це комусь чи ні, але це факт, що господарські взаємини займали незаперечно панівне положення в суспільній свідомості людської цивілізації, реально діючій в період форсованого розвитку господарських взаємин (капіталізму), який зараз остаточно завершується.

І майже так само легко видимим фактом — не повторятиму ще раз наведених в згаданому матеріалі [2] міркувань з цього приводу — є те, що саме якраз усебічний розвиток господарських взаємин крок за кроком невідворотно створює — вже створив — необхідні для повернення ієрархії людських цінностей умови через сім (цифра умовна) поколінь після свого початку, знов у свій нормальний природний стан. Я маю на увазі повноцінне повернення в основу основ реально діючої системи суспільної оцінки людських цінностей на своє законне місце, деякий час зайняте господарськими взаєминами, родових взаємин, а в сенс людського життя — духовних людських взаємин.

Що стосовно новизни тепер уже іншого рівня нормального природного стану людських взаємин — новизни, яка створює передумови подальшого значно більш швидкого, аніж раніше, їх вдосконалення — шляхом суттєвої кількісної та якісної інтенсифікації, то саме якраз її питання є одним з головних предметів статті [2].

І до яких же висновків й рецептів подолання кризи призводить намагання впхнути розуміння нових процесів в каркас застарілих понять? Ось, будь ласка: "найперше, що потрібно зробити, це ввести жорстку і сувору цензуру змісту реклами. Криза змісту мотивацій потребує нового змісту мотивацій. Мотивації старого

світу: комфорт, гламур та розваги мають бути замінені новими: чесна праця, моральність, інтелектуальність. Принаймні такі мотивації повинні домінувати в рекламі та в змісті мотиваційних культурних продуктів в засобах масової інформації. Той, хто першим зможе ввести вимоги до системи мотивацій як політику держави, матиме перевагу і вийде з кризи раніше." [1]

Позитивність міркувань автора [1] про зміст нових, тобто дещо забутих старих мотивацій та про їх необхідність, звичайно що не применшується наївністю його уявлень про можливість внесення суттєвих масових змін в життєву мотивацію громадян шляхом суворої державної цензури змісту реклами. І це тут, в Україні, стосовно якої в цілому світі іще не забуті події кількарічної давності, коли повсюдні масові вияви в кінці 2004 найвищої людської духовності ні в кого у цілому світі не залишили місця для сумнівів щодо дієвості та актуальності в українському народі найвищих людських ідеалів.

Що ж стосовно реклами, то вона фактично орієнтована на порівняно вузький прошарок суспільства, адже реклама в основному йде за реально платоспроможною суспільною мотивацією, а не навпаки — тільки така реклама, яка ґрунтується на апеляції до реальної мотивації, це скаже кожен, хто причетний до проектування успішної реклами, має шанс на успіх.

Першими вийдуть з кризи цивілізовані суспільства — не такі суспільства, які перші зможуть ввести вимоги до системи мотивацій як політику держави, а такі суспільства, які вже знають, що таке правда і які мають закони. І в яких через це наріжним каменем суспільного життя є питання про те, вірити чи не вірити тим чи іншим політикам. Це ж саме діє і стосовно ставлення до тих чи інших держав — скільки не кричать всюди про астрономічний борг США з надцятьма нулями, а американський долар і надалі користується довірою, особливо після таких красномовних свідчень дійсності та справжності подальших величезних позитивних суспільних змін в американському народі, як обрання ним Президентом темношкірого політика.

Справжня причина лідерства США в сучасному світі полягає в тому, що саме якраз американці, а не хтось інший, першими реально вносять позитивні зміни в загальноприйняті в суспільстві суто людські взаємини. Наприклад зараз іще повно живих свідків того, як половина пасажирів громадського транспорту в США коротали час палінням в салоні транспортного засобу, а інша половина пасажирів весь час поїздки дихали густим тютюновим димом. Сьогодні таке просто немислиме, чи не так.

Ну припустимо хтось скаже, що американці просто потурбувалися про своє здоров'я після того, як стало відомо про шкodu пасивного паління. Добре, але що той хтось скаже про зміни останніх десятиліть в США наприклад в міжрасових взаєминах, на загострення яких, для дестабілізації американського життя, так сильно сподівалися аналітики московської банди убивць? Адже ті самі люди, які сьогодні пам'ятають загазовані тютюновим димом салони громадського транспорту, пам'ятають також і спеціальні місця різного роду для темношкірих американців, а також що багато куди їм було заборонено заходити.

Саме ця, вражаюче неймовірна для багатьох інших суспільств здатність американського суспільства до швидкого суспільного засвоєння правдивих правил людського спілкування і відкидання хибних, і є тією найвищою цінністю, тим справжнім предметом, яким, перш за все інше, є підстави пишатися. Адже саме за цим вмінням йдуть економічні та інші успіхи — лідерство американського народу в сучасному світі.

Дикунські ж суспільства, які правди не знають і закону в яких нема ніякого — в яких хто з політиків сильніше бреше, у того вищий рейтинг, просто чудовий приклад чому — Юлія Тимошенко, незмінно знаходиться в самому хвості. І тим далі в хвості, чим більш впливовими будуть усім очевидно що наскрізь брехливі політики типу Тимошенко, у яких в цивілізованих суспільствах тільки один шлях — в швидке, повне, міцне й остаточне забуття, оскільки нормальна цивілізована людина ніколи не віддасть — навіть й гадки віддати не матиме — свого

голосу за політика, стосовно якого точно відомо, що він свідомо й обдуманно бреше народу, до влади над яким рветься.

Що стосовно вже ну зовсім безпорадних панічних вигуків, наслідку відсутності точки опори, необхідної для нормального розуміння і нормального ж сприйняття сучасної кризи, як от: "Ця криза вимагає введення світового політичного управління, бо координації економічної політики різних країн недостатньо. Якщо цього не зробити, криза повторюватиметься знову і знову, бо будучи не подолана у якій-небудь політично відсталій країні, де, наприклад, є політичний конфлікт, і політики не хочуть казати правду своєму народу, вона перекидатиметься з країни на країну, поки зрештою не опанує знову весь світ." [1], то це не новина, що відсутність розуміння причин явищ, які нас зачіпають, тягне за собою страх і паніку.

Страх і паніка, внаслідок яких дуже хочеться сильної руки та доброго дядю — це нормальний, здавна звичний прямий наслідок відсутності розуміння швидких, надзвичайно потужних непрогнозованих процесів, які охопили цілий світ.

А тим часом рецепт виходу з кризи не простий, а дуже простий: ти справді віриш, що людина, за яку ти збираєшся віддати голос, говорить правду? Якщо ні, значить ти голосуєш за брехню. Скажи це чесно і відверто й вголос: "я хочу щоб була брехня і злочинство, тому голосую за брехуна (брехуху)". Не сподівається ж хтось всерйоз, що в результаті обрання брудного, очевидного й усім видного брехуна (брехухи) на найвищу в державі посаду всюди почне бути справедливість, правда, чесність і закон? І коли твій голос зіллється з іншими подібними голосами в потужний хор, значить житимемо в дикій країні, якій до цивілізації — як до неба рачки, тобто постійно в кризі. Хочеш щоб криза була подолана? Не віддавай свій голос брехунам — це єдиний спосіб нам всім опинитися в країні, яка належить до цивілізованого світу. Не вір, що усі політики є підлими людьми, брудними брехунами. Ця так нам брешуть на нормальних людей справді брехливі політики разом із своїми посіпаками, щоб таким чином ніби як зрівнятися з нормальними, тобто небрехливими політиками.

Що ж до того, що:

"Глобальна криза потребує глобальної регуляції." [1],

— то ось це і є глобальна регуляція, глобальнішої бути не може:

"GAL 5:14 Бо весь Закон в однім слові міститься: Люби свого ближнього, як самого себе!",

— адже цей Закон означає не тільки не вбивати, не чинити перелюбу, не красти, не свідкувати неправдиво на свого ближнього, не жадати дому ближнього свого ані всього, що ближнього твого, але й і багато чого такого справді людського іншого іще — чого усього наперед й передбачити ніяк не можна, в безліч життєвих обставинах, таких оригінальних, до яких неможливо додуматись доти, доки вони самі не прийдуть.

І саме ця глобальна регуляція одночасно є і найлокальнішою з усіх, необхідних для того, щоб: "Подолайте кризу всередині себе і допоможіть це зробити іншим. Ми — суспільство, і ми все здолаємо!" — це дійсно нам усім потрібно.

Грудень 2008

Література

1. Сергій Дацюк, "Світ змінюється"
<http://www.pravda.com.ua/articles/4b1aa23bade99>
2. "Інформаційні технології і людські спільноти", (в цій книзі)

Для чого Ірину Білик заохотили до російськомовності

або невдалий "прімер для хахлов, как нада себ'я весті"

Я постою у края бездны
И вдруг пойму сломясь в тоске,
Что все на свете – только песня
На украинском языке
- Леонид Киселев

Алексей Белов, специалист по консалтингу и управлению проектами (Киев), написав 01.02.07 10:19 "Несколько слов об импотенции украинства":

/* [...] Всё диктует рынок. Вот рынок и показал истинную "ценность" украинства.

Молодёжь гораздо охотнее слушает российских исполнителей музыки, чем украинских. Многие украинские звёзды перешли на русскоязычное исполнение песен. Пример: Ирина Билык

*/ <http://www.fraza.com.ua/zametki/01.02.07/33461.html?c=post&i=67809>

На просто таки чудовий приклад метаморфоз Ірини Білик натрапив, і притягнув його за вуха сюди, в інформаційний простір, шановний Алексей Белов. За вуха в розумінні ілюстрування своїх тверджень стосовно диктату ринку на українських ЗМІ, висловлюючи тут свої суцільно ненависні та наповнені примітивною неправдою "думки" типового московського холопа, людини без рідного народу, стосовно українського народу та всього українського.

Даний приклад з Іриною Білик настільки очевидно ілюструє кричущу фальш "міркувань" з точністю до навпаки від людей без національності, котрі відкинули себе від своїх рідних, нам невідомих народів, на користь бути в числі рабів московського злочинного оргутворення, маси яких розкидані то тут, то там всюди на українській землі, як і в багатьох інших місцях, у вигляді далеко не одного тільки автора наведених вище рядків, що коли на перший погляд, то спершу прямо таки диву даєшся, як цього впритул не бачить даний послужливий московський холоп. Хоч звичайно, коли на другий погляд, то стає цілком зрозуміло, що інакше і бути не може – адже присутність навіть і якогось елементарного людського розуму просто принципово несумісна із зловонністю нагромаджень витоків московської інфоканалізаційної мережі, перш за все сюди, на українську землю – тих виливів, з яких складається "духовність" як даного, так й інших безрідних московських холоуїв.

Тихенько мовчати, уникаючи будь-яких оцінок творчих результатів, ось оптимальна стратегія московських посіпак, коли мова заходить про творчо як мінімум трагічні наслідки розрекламованого переходу Ірини Білик в "рускоязичіє". Адже насправді даний вкрай невдалий з точки зору давно добре відлагодженої системи схиляння обдарованих людей до російськомовності – щоби "прімери для хахлов как нада себ'я весті" не залишались тільки десь в минулому – даний приклад є просто таки до краю яскравою ілюстрацією протилежного до задумки його авторів змісту, ілюстрацією до правдивої відповіді на запитання, а що ж в дійсності буває з людиною, коли вона продає душу нечистому.

За тисячі років його існування, відповідь на це питання, як і його актуальність, а ні на йоту не змінилась. І сьогодні остаточним результатом не може не бути те ж саме, що як завжди було раніше, так і в майбутньому також буде в подібних випадках – а саме цілковите зникнення тої душі, за яку її творчість так колись любили люди. В неодмінному супроводі, само собою, повного матеріального забезпечення нечистю, яка за це платить, того тіла,

яке залишилось. З полярно протилежною до колишньої аудиторією, яка зараз ходить на її концерти не для того, щоб послухати улюблені композиції улюбленої авторки та співачки, як це було колись, а для того, щоб споглядаючи "успех" цілком очевидно що бездарних після "принятія русскоязычія" композицій авторки, яка щойно привселюдно і демонстративно відкинула себе від свого рідного народу, заглушати і заглушати в собі рештки совісті, які протестують проти аналогічного відкидання ними себе від своїх рідних народів.

Цей ніби як одноманітний сюжет, чи тільки його початок, давно і у безліч його різновидах описаний як класиками світової літератури, так і євангелістами, наприклад: "МТ 4:8 Знов диявол бере Його на височезную гору, і показує Йому всі царства на світі та їхню славу, МТ 4:9 та й каже до Нього: Це все Тобі дам, якщо впадеш і мені Ти поклонишся!". Правда завершення даного євангельського сюжету дещо інше, аніж того, який тут обговорюється.

Адже цілком очевидно, що за весь час свого добре проплаченого "русскоязычія", а це вже не один рік, Ірина Білик не змогла, і зараз вже ясно, чи не так, що ніколи не зможе спромогтися зробити навіть й одної такої "русскоязычної" роботи, якість якої можна було б хоч віддалік порівнювати з ну хоч одною, навіть і найменш цікавою її україномовною річчю. А усі без винятку її україномовні пісні, кожна з них, мають вигляд не менше як суперхітів – навіть коли вони просто самі по собі, не кажучи вже про коли їх порівнювати з аморфним теперішнім російськомовним масивом її пісень, які усі вивітрюються з пам'яті швидше, аніж звучить їхній звук. І що якби реальний попит на виконавців в наших краях справді визначав їхню пропозицію, то Ірина Білик уже давно без сліду зникла б з українського горизонту, на якому зараз затримується зовсім з інших причин.

Можна звичайно тут порозмірковувати, і не без достатніх для того підстав, що на той жанр, в якому працювала україномовна Ірина Білик, а саме на справжні глибокі людські почуття та щирі повноцінні не фальшиві людські взаємини (повноту яких так

виразно надає нам наша рідна українська мова, розуміння чого давно присутнє і в російськомовному світі, як от: "Я постою у края бездны И вдруг пойму сломясь в тоске, Что все на свете – только песня На украинском языке" – Леонид Киселев), що на справжні глибокі людські почуття та щирі повноцінні не фальшиві людські взаємини, виразні засоби російської мови на жаль зовсім не поширюються. Так, ніби в російськомовному світі вони взагалі відсутні. Але це предмет дещо іншої розмови.

А тепер же ми так бачимо, як різницю між небом і підземеллям – глибину того провалля, яке розділяє якість усіх чудових україномовних пісень Ірини Білик, за якими всюди усі самі ганялися, та багно безликої московської попси, в яке вона занурилась після того, як перейшла на російську мову. І яке важкувато пропихати до людей, навіть маючи повно різних засобів для цього.

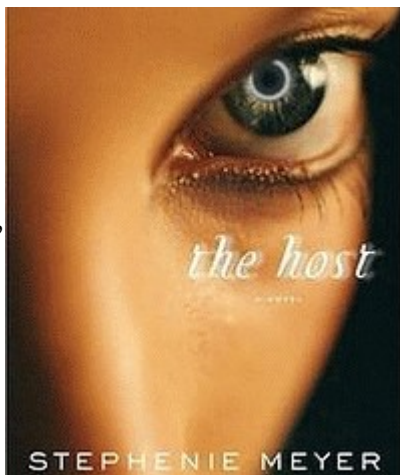
Звичайно, в тих місцях, в яких хто платить, той і наказує, що крутити, як от на М1, ці теперішні речі від Ірини Білик крутяться постійно, це так. Але ну що може бути більш очевидним – це робиться ну зовсім не тому, що "Молодёжь гораздо охотнее слушает российских исполнителей музыки, чем украинских". Просто там всюди, де треба, є кому платити достатню кількість грошей, щоби погана російська попса, а це далеко не тільки сучасна продукція від Ірини Билык, постійно крутилася. А також щоб українські виконавці навіть (чи перш за все) найвищого світового рівня на українських ЗМІ були відсутні.

16.01.2008

Як російська мова спотворює мислення або Гостя чи Господиня?

Скоро на кіноекрани України виходить фільм за романом Стефені Меєр "The Host". Все б нічого — ну переклали росіяни "The Host" як "Гостя" (замість "Хозяйка", як це значиться в словниках), ну сумирно проковтнули такий "переклад" суттєво залежні від російської мови українці, і вслід за своїми "лідерами" назвали українську стрічку "Гостя", що в цьому нового? Чи дивного?

Нічого, звична річ. А звичні речі нікого не дивують.

Однак не так вже й мало давно здавалося б звичних речей, при умові, якщо з якихось причин трішки уважніше поглянути на них, деколи набувають нового вигляду. Досить таки значимого вигляду, відповідно до рівня поширеності даної такої раніше здавалося звичної речі.

Саме так сталося в нашому випадку. Справа в тому, що існує чудовий, як на мою скромну думку його читача, український переклад роману Стефені Меєр "The Host" — "Господиня".

І от ті люди, які, з одного боку, відчувають потребу не думати, не бачити й не чути нічого, окрім того, що залишають позаду себе російські сусіди, а з іншого боку, дуже хочуть не усвідомлювати даного прикрого факту своєї приниженої вторинності, починають вишукувати, а як би це принизити прекрасний точний український переклад твору.

Адже треба якось "обґрунтувати", чому для українського дубля фільму "The Host" обрано не прямий точний переклад оригінальної назви роману, як це зроблено в українському виданні книги, не "Господиня", а взята калька російської назви "Гостья" — "Гостя".

Наведемо деякі характерні сентенції від таких людей:

/*

– "Якись переклад тай є, хоч і не якісний",
– "Як відомо даний український переклад, більшістю читачів описаний як невдалий. Дана назва книги, не відповідає сюжету книги(як належить). Тому саме назва "Гостя" буде більш правильніша, і зрозуміліша.

Тим більше сам фільм названий саме так! "ГОСТЯ". Скажу так, я фанат українського, але як я почав читати перші сторінки на українській мові. Мені це не принесло(нажаль) такого задоволення, як від російського перекладу.

Я розумію що слово "Странниця" перекладається як "Вандрівниця", але це слово не вживається в українській практично! Вже як на то пішло то могли б назвати Мандрівниця"
– ""Господиня", ще раз повторюю немає відношення до самого роману!(Абсолютно) Це є переклад зі словника, і причому не обдуманий, перше слово побачили, і його вліпили",
– "Вандрівниця (так воно є в українському словнику) але знову ж таки воно не є загально акутальним, популярним. Більшість подумає, що українцям не стало мізків, і просто скопіювали з англ. (Ванда), Вандрівниця".

*/

Але зазирнімо в словник — назва "Господиня" є прямим перекладом англійського "The Host", справжньої, а не російської перекрученої назви твору — яка причому повністю відповідає сюжету книги, це Вам скаже кожен, хто її справді читав. Адже в оригіналі ця назва стосується не прибулиці Вандрівниці, а справжньої Господині — господині і тіла Мелані, і планети Земля, на якій вона, і її батьки, і батьки її батьків народилась, живуть і жили раніше безліч поколінь.

Це навіть коли не враховувати, що одним з варіантів перекладу слова "host" є (біол.) "організм, що живить паразитів, «господар»", що власне і є сюжетом книги, коли оповісти його в двох словах: прибульці «душі», хоч це і високоморальні створіння, однак способом їхнього земного існування є саме якраз паразитування на тілах людей. В інших світах вони паразитують на тілах інших істот.

І оскільки оригінальна назва фільму "The Host" співпадає з назвою книги, то прямим перекладом його назви українською буде "Господиня". А коли ж хтось із загальмованими русифікацією мізками, замість подивитись в словник, хапає без розбору що попало, аби від російського "авторитету", в даному разі кривий переклад "Гостья" від північно-східного сусіда, то це просто на жаль прикра реалія результатів московської русифікації та приниження деяких українців тут на українській землі, що поробиш.

Що ж до власної назви Вандрівниця, то цей переклад з Wanderer а не з "Страница" (Стефені Маєр пише англійською мовою) — прекрасна знахідка перекладача книги. Це прадавнє українське слово "Вандрівниця", воно і не співпадає ні з яким широко зараз вживаним словом, і негайно дає зрозуміти (справді україномовному читачу) суттєву рису носія цього імені. Але коли комусь в свідомість вже в'їхало криве дзеркало російського перекладу, то крізь нього перестають бути видимими усі ці суттєві деталі. Адже русифікований читач, читаючи український текст після прочитання російського перекладу книги, весь час має на увазі російські, раніше ним проковтнуті і засвоєні криві терміни, які спотворюють книгу.

Нехай такий русифікований українець посудить сам, хіба ж це не виставляти себе фактично на посміховисько, намагаючись наведеним вище способом висловлювати оцінку предмету, практично й пальцем не поворухнувши для того, щоб самому розібратись у ньому хоч трішки перед цим? Слухняно при цьому ремигаючи московське русифікаційне фуффло, яке йому пхає в

горлянку московська холуйня, як гусаку перед забоем?

Звичайно що кожна людина має право на власну думку. Більше того, це дуже приємно, як на мою скромну думку, бачити наявність власної думки. І як же сумно бачити її не просто цілковиту відсутність, а ще й потребу в таких людей агресивно наскакувати на вияви наявності власної, а не імпортованої з Москви думки.

Адже право як думати, так і наприклад заглядати в словник, щоб наша думка мала підстави, однаково є всюди, чи не так, будь це на сході України, чи на її заході? Хіба нас усіх не об'єднує також й це, окрім рідної мови рідного народу?

Такі вторинні, від приниження русифікованості люди, як правило не можуть, через відчуття власної неповноцінності, говорити від власного імені. Тому вони намагаються говорити від імені уявної ними "більшості". І якщо ця "більшість", від чийого імені вони намагаються говорити, ніби як "думає, що українцям не стало мізків, і просто скопіювали з англ. (Ванда), Вандрівниця", то це біда цієї нещасної, приниженої аж до потреби самопринижуватись бідолашної "більшості".

Це ж насправді тільки в українській мові можливо точно і коректно передати, разом із змістовним наповненням, навіть і звучання власних імен Wanderer "Wanda" — як Вандрівниця, "Ванда". І нема жодної потреби примітивізувати, опускати багатство виразності української мови до рівня російської, в якій принципова неможливість точно передати оригінал призвела аж до його суттєвого змістовного перекручення.

Але справжня проблема далеко не тільки в тому, що якомусь не дуже на жаль розумному окремо взятому російському перекладачу прийшло в голову при перекладі роману переназвати його протилежним до "The Host" поняттям.

Суть проблеми в тому, що кривий, хибний до протилежності російський переклад назви твору, в російськомовній свідомості,

включно з суттєво русифікованими українцями, без жодних проблем спромігся стати панівним. І що російськомовно думаючі люди, і то зовсім не якісь там погані люди, не тільки не помічають спотворюючої дійсність оригіналу підміни понять, а навіть відчувають потребу наскакувати на прекрасний і точний український переклад — фактично за те, що він точно передає нам оригінал, а не кривобокий російський переклад.

Але може це ми тут напоролись на окремих поодиноких прикрий випадковий прокол, а в решту випадків російськомовність не перешкоджає адекватному сприйняттю реальної дійсності?

На жаль практика показує, що це не так, і що даний випадок просто ще раз ілюструє той прикрий факт, що в російськомовно думаючих людей практично відсутні перешкоди для сприйняття за чисту монету а чи не будь-якої, навіть і найпримітивнішої, кричуще невідповідної дійсності дези.

І такий висновок, що цікаво, відомий досить таки давно:
/* ...«Вообще, — закончил академик Павлов, — я должен высказать свой печальный взгляд на русского человека. Русский человек имеет такую слабую мозговую систему, что он не способен воспринимать действительность как таковую. Для него существуют только слова. Его условные рефлексy координированы не с действительностью, а со словами» (Бенедикт Сарнов, «Начало мира в слове»,

<http://www.lechaim.ru/ARHIV/115/sarnov.htm>; Н.А. Гредескул, «Условные рефлексy и революция: По поводу выступления акад. И.П. Павлова», «Звезда», 1924, №3, 70,. С.149;
<http://izvestia.ru/science/article3121425/>);

«В самом деле, для русского менталитета является центральной, фундаментальной такая особенность, как «тотальная словесность», специфическое «лингвистическое чутьё», поэтому русская культура — это всегда особое лингвокультурное пространство, в котором любые макро– и микродинамические изменения характеризуются тесной связью глобальных социально-культурных процессов и языка. Всякий момент русской культурной истории имеет соответствующее вербальное

оформление, отражающее основные черты его мироощущения и миропонимания» (Л.В. Щеглова, Н.Б. Шипулина, Н.Р. Суродина, «Культура и этнос // Язык как основа национальной культуры»). «Это приговор над русской мыслью, она знает только слова и не хочет прикоснуться к действительности... Мы глухи к возражениям не только со стороны иначе думающих, но и со стороны действительности» (Иван Павлов, «О русском уме») */ [5]

Якщо плюс до того, що умовою "істини" для російськомовної свідомості, для значної більшості її носіїв, не є відповідність фактам дійсності, чи там здоровому глузду та елементарній логіці, додати те, що практично єдиним критерієм російськомовної "істини" є та умова, що вона поширюється московською інфоканалізацією, тобто що вона санкціонована московською бандою, то ось вам і проста, елементарна причина величезних московських зусиль щодо подальшого продовження і посилення русифікації, перш за все на українській землі.

Однак повна маніпулабельність російськомовно думаючих людей далеко на жаль не єдиний наслідок неадекватності інструменту їх мислення — російської мови:

/* К сожалению, бессознательные психические установки, формируемые русской языковой картиной мира, существенно тормозят развитие левополушарного мышления и, поэтому, многие черты правополушарности, и в том числе и чувственное восприятие жизни, у русскоязычного человека сохраняются и в зрелом возрасте: «Чувственное восприятие жизни русских объясняет, почему в них больше восточной иррациональности [...] Способность мобилизовать себя для конкретной деятельности у них не развита, находится «на уровне ребенка». Поэтому любая критическая ситуация, когда нужно собрать волю, проявить самостоятельность, может вызвать у русского «детские реакции» (Алла Сергеева, «Русские: стереотипы поведения, традиции и ментальность», <http://lib.rus.ec/b/265695/read>). Преимущественно правополушарное мышление в зрелом возрасте и вызванная этим инфантильность — «холопство» (от англ. «infant» — младенец и от укр. «хлоп'я», болг. «хлáпе» — малыш, ребенок; укр. «хлопець»,

чеш. «chlápec», болг. «хлапáк», пол. «chłopak», в.-луж. «kh†ор» — мальчик) сопровождаются, прежде всего, пониженным уровнем интеллектуального развития взрослого русскоязычного человека: «Инфантил (холоп с пониженными интеллектуальными способностями, — П.Д.) — взрослый (по паспорту) человек с психическим инфантилизмом. Инфантил — совсем не то же, что человек-ребенок. Инфантил отстает от среднестатистической нормы развития, человек-ребенок (фактически то же самое, что и холоп в Московии, — П.Д.) — от возможности стать взрослым человеком. Инфантил — выход за границы нормы, вариант некоторой патологии. Человек-ребенок — привычная норма (в России и в русскоязычных регионах Украины, — П.Д.)

«У нас есть любопытство, но мы равнодушны к абсолютности, непреложности мысли. Или из черты детальности ума мы вместо специальности берем общие положения. Мы постоянно берем невыгодную линию, и у нас нет силы идти по главной линии. Понятно, что в результате получается масса несоответствия с окружающей действительностью. Ум есть познание, приспособление к действительности. Если я действительности не вижу, то как же я могу ей соответствовать? Здесь всегда неизбежен разлад. Долг нашего достоинства — сознать то, что есть. А другое, вот что. Всегда полезно знать, кто я такой» («Лекции, прочитанные И.П. Павловым в 1918 году // Из лекции №2», <http://newan10.eto-ya.com/perechen-metodov-po-imeni-avtora/pavlov-ivan-petrovich/>) [...] Такое пассивное познание действительности и непреодолимый ничем консерватизм мышления были присущи лишь первобытным людям: «Но что больше всего поражает европейца, это не само содержание представлений первобытных людей, а их крайняя устойчивость, нечувствительность к данным опыта. Первобытное мышление невероятно консервативно и замкнуто. Очевидные факты, которые, по мнению европейца, должны были неизбежно изменить представления первобытного человека, заставить его пересмотреть какие-то убеждения, не оказывают почему-то на него никакого действия. А попытки убеждать и доказывать приводят зачастую к результатам, диаметрально противоположным тем, которые ожидались. Именно в этом, а не в вере в существование духов и мистической связи между предметами состоит наиболее глубокое отличие

первобытного мышления от современного» (Валентин Турчин, «Феномен науки. // Первобытное мышление», <http://goo.gl/5UK6Yw> */ [5]

Хоч наведені вище цитати не такі вже й малі, але слід зауважити, що вони показують далеко не всі — негативні для кожної нормальної людини, яка бажає добра своїм дітям — наслідки ізоляції московськими холоуями цілих районів (чи областей) України від української мови, ну щоб ніщо не заважало "чистоті" розвитку російськомовної картини світу для людей, перш за все для дітей, в тих областях. Адже саме якраз українська мова, своєю точністю й відповідністю реаліям природи, а перш за все людських взаємин, стоїть на перешкоді російськомовному остаточному гальмуванню розвитку людини на рівні згаданого вище того первісного мислення, яке є результатом російськомовного виховання. Що і пояснює, чи не так, досить таки ясно, тотальну утробну, біологічну ненависть московських холопів до української мови.

І питання наявності кривобокого російськоподібного перекладу назви "The Host" в Україні, таким чином, досить таки близько підходить до основного сучасного українського питання. Ось це питання: бути чи не бути? — вторинним маніпулабельним московським Гостем на рідній землі, з московським інфоканалізаційним інфолайном в голові замість принципово ненависної московським холопам нормальної людської свідомості — чи на ній Господарем, який ґрунтує власну думку на фактах дійсності.

Березень 2013

Література

1. Сутінки. Сага. Світанок: Частина 2 <http://goo.gl/uhXufi>
2. The Host (novel) <http://goo.gl/ToXPi> (+ її укр. і рос. редакції),
3. The Host (2013 film) <http://goo.gl/5urHA> (+ її укр. і рос. редакції),

4. Откуда есть пошел... История русского языка. Происхождение русского языка. <http://goo.gl/1wCwpk> (<http://goo.gl/hwZgwF>)
5. Ответ «недорасу» Родиону Мирошнику <http://goo.gl/j3IVbh>
6. Що таке рідна мова, або “какая різниця на каком языке”, (в цій книзі)
7. Преступник і злочинець, (в цій книзі)
8. Чому суржик — це погано, (в цій книзі)
9. Правда історії та міфи мовознавства, <http://h.ua/story/90230/>
10. Щирі свідомі міркування про матмастерінг, (в цій книзі)
11. Росіяни, руськіє і просвіти в каламуті уявлень обрусевших іногородцев, <http://h.ua/story/147991/>
12. Проблеми російськомовності, (в цій книзі)
13. Проблеми російськомовності 2, (в цій книзі)
14. Проблеми російськомовності 3, (в цій книзі)
15. Походження російського народу, <http://h.ua/story/276736/>
16. Український та російський народи не мають спільного походження, <http://h.ua/story/335558/>
17. Інформаційні технології і людські спільноти, (в цій книзі)
18. Швейцарська багатомовність, (в цій книзі)

Що таке рідна мова, або "какая різниця на каком языке"

В результаті численних обговорень даного питання, а що ж саме слід називати рідною мовою, було ясно і чітко сформульоване остаточне стисле визначення цього поняття з точки зору таких людей, для яких поняття рідного народу не є актуальним

поняттям. Мова думки, з огляду на її безпроблемну свідому змінність, випала з множини претендентів на звання рідної мови іще на ранньому етапі обговорення.

Отже "Alex" «alex@usa.net» в повідомленні news:«avtoah\$н75\$1@news.lucky.net» написав: "Родной язык — язык, на котором человек учился говорить, первый в его жизни язык".

Надзвичайно точна фраза. І якщо її доповнити фразою: "А также Родина — это место на Земле, где человек паявился на свет, первое в его жизни место", то вийде остаточно цілком завершена сурогатна підміна тих нормальних речей, які для людей, які належать до свого рідного народу, не залежать від випадкових обставин. А саме підміна Батьківщини (Отечества), тобто землі рідного народу РОдіною (місцем народження), та підміна духу рідного народу, його мови, тією мовою, яка була засвоєною першою.

Для людини, яка належить до свого рідного народу, ні Батьківщина, ні рідна мова не залежать від випадку. Де би така людина не народилася, як би не склалась її доля, а Батьківщина завжди знаходитиметься в одному і тому ж самому місці, і саме якраз там, де земля рідного народу — а рідною мовою завжди буде рідна мова рідного народу.

Зовсім інакше для тих, хто шляхом одкидання себе від нього, перестав належати до рідного народу. Батьківщини у такої людини — нема. А місце у вигляді точки на глобусі, де дана людина народилася, звісно що є. Ось і впливає на поверхню спеціальне для одкинутих від рідного народу осіб слово "РОдіна" у розумінні "місцевість, де така одкинута від рідного народу особа народилася".

А рідна мова людини, яка причисляє себе до даного народу, що ж, невже може бути іншою, ніж мова рідного народу? У випадку наявності такого причислення кимось себе до того чи іншого народу, навряд чи вийде сприймати це причислення як нефальшиве, якщо воно відбувається одночасно з одкиданням

духу рідного народу — його рідної мови.

Навіть коли та людина прожила усе життя і жодного слова рідною мовою не те що не знає — не чула ніколи. Ну і що. Одлучить відразу по народженні маля від мами. А такі випадки в природі були. Доживе оте маля нехай до похилих літ, ні разу не побачивши рідної матері. А при випадковій зустрічі як ви думаєте, невже нічого десь там в глибині душі не здригнеться?

Для одкинутих від рідного народу осіб розмова про рідну мову рідного народу не має жодного сенсу через відсутність рідного народу. Тобто цілком природним буде констатувати той факт, що рідна мова для осіб, у яких відсутній рідний народ, також відсутня. Як і Батьківщина. А "істиною" для таких є їхня улюблена фраза: "какая різниця на каком языкѣ". Її оскільки поняття рідної мови від поняття рідного народу відривається напевно не інакше як разом з особою, яка нормальність такої одірваності стверджує, то чи не слід було би придумати якийсь інше слово замість "рідна мова" для тих, у кого відсутній рідний народ, а таких є досить таки помітна кількість. Наприклад "предпочтительний на даний момент язык". "РОдіну" ж придумали таки врешті решт замість Отчєства з Отчїзною, щоби остаточно одірватися від землі рідного народу.

Примітивні уявлення про механістичну природу людини, що нібито людина — це щось типу ПЗП, у якому після перепрограмування нічого од того, що там було раніше, не залишається, це усього лише тільки примітивні уявлення. (До того ж ходять вперті чутки, що навіть і з ПЗП після перепрограмування, відповідні спеці можуть виловити те, що у ньому було до того.) Іншими словами, якщо навіть в якомусь там ПЗП сліди того, що було там раніше, ніякого не рідного причому, таки зберігаються, то які є підстави думати, що рідна мова рідного народу жодного спадку сину (дочці) того народу від народження не залишає? Навіть якщо склалося так, що першою мовою для такої людини стала не рідна мова рідного народу?

А саме такими людьми є значні маси насильно русифікованих

українців.

І щоразу, як хтось починає висловлюватися про тотальну русскоязычність наприклад подніпров'я, мені щоразу згадується один невеличкий епізод, свідком якого довелося пару десятків літ тому стати в одному придніпропетровському селі.

Через близькість села до Дніпропетровська більшість батьків, може не всі, але принаймні з ким довелося бути знайомим, то усі, посилено змалечку (щоб не калічити дітям життя само собою), розмовляли там з дітьми звичайно що російською мовою. Тому практично усі діти ясно якою мовою (принаймні з незнайомими людьми) говорили. Не думаю що зараз там щось суттєво змінилося.

І ось невеличка компанія дорослих і дітей (3-4 річних) ішла собі сільською вуличкою. Дещо стомились, аж тут лавочка біля фіртки при дорозі. Зупинились. Через деякий час привітна жінка трохи старшого аніж середнього віку винесла в подолі з хати дітям яблук. Ото дає вона яблука дітям, а вони їй — майже хором — кожне само за себе, кажуть: "Дякую!".

Ефект від простого рідного слова був вражаючий. Це треба було бачити. Від несподіванки жінці аж подих перехопило і на очах щось заблищало. Вона видно була цілком певна, що почує щось типу "спасіба". Я би також на її місці був певний. Так сильно вражену людину не так уже й часто доводилось бачити, і тому це важко забути. Вона тільки повторила потім кілька разів сама до себе: "Дякую, боже, дякую, боже, дякую".

Взагалі кажучи, саме поняття рідності напевно що можна віднести до не занадто потужної множини високих, святих понять. І коли хтось хоче дістати відповідь на питання про а що ж то таке рідна мова, то слід було б спершу визначитися, а чому ж це таке питання виникає і у кого. Тому що при нормальному даному від Бога сприйнятті даних Ним же речей, а мова якраз належить до даних Богом народу речей, важко уявити, чого це раптом нормальний син чи дочка рідного народу почне такого роду

запитанням задаватися. Ясна річ, тільки плечима здвигнути можна, це мова рідного народу, та мова, яка мені прийшла сама собою коли ще за поділ тримався. Рідне — це дане, а не предмет вибору.

Насправді ж проблема у тому, що не сама собою та мова прийшла, тобто у даному випадку язик прийшов, коли те дитя за поділ трималося, і зовсім якраз не рідного народу. Тому й і питання виникає. Такі здавалося б схожі обставини. Але трішечки відмінні. Різниця полягає у тому, що маля зростає зануреним в середовище звуків чужої його батькам мови. Які вивчили оту чужу мову і під тиском, назвемо це так, обставин, вирішили змінити природний хід речей. Замість живої, наскрізь рідної — від елементарних часток чи ще глибше мови, вплетеної міріадами зв'язків в буття рідного народу, вирішили всучити дитині чужорідний продукт, ледве пришпилений збоку (в основному багнетами, кулями та зав'язями облуди) до тіла рідного народу.

Протиприродний процес цього об'язичування, навіть лише тільки через відсутність у ньому нативного носія язика (але мабуть що не тільки з цієї причини) не може потягнути за собою появи справжнього носія, для якого б даний язик справді був рідним. Адже справжня рідна мова, як би ті батьки не городили, все одно не могла не пробиватися до дитини через безліч шпарин, які при всьому бажанні неможливо заткнути (у вигляді тону, міміки, жестів, артикуляції, поведінки, інших речей, притаманних справді рідній мові). Усе це вже щось, навіть коли не враховувати, що дитина на світ появляється в уже настільки сформованому вигляді, що не раз доводилось чути, що багато хто думає, ніби є підстави вважати, що змінюється людина протягом цілого життя лише тільки поверхово, а по суті ж усі покидають цей світ такими самісінькими, якими уперше в ньому появилися.

Сприйняття значної відмінності вивченої мови від справжньої, з боку носіїв справжньої, деколи буває мало що не комічним. Наприклад якось було приїхали в львівський інститут з Москви люди у відрядження і після того, як поспілкувалися трохи з одною жінкою, кваліфікованим спеціалістом, сказали, що «укрАїнській

язик — очень понятний язык». У той час як нам усім здавалося, що вона з ними весь час російською мовою розмовляла. Хоч ми і помічали, певна річ, що та жінка говорила російською з помітним акцентом.

Наслідки такого мовного кульбіту, як забрати рідну мову, а на її місце чужу розмістити, бувають не такими уже й незначними. Перш за все це мабуть — окрім деякого отупіння, адже саме якраз мова пропонує подальшу стежку для розвитку кожної думки — це послаблення усвідомлення нормальності та природності нерозривного зв'язку з рідним народом. Дане послаблення усвідомленості (наявність же свідомості — велика перешкода на шляху цього процесу) спільно з рештою чинників, а їх вистачає, деколи призводить до такої речі, як відкидання особою себе від свого рідного народу. Свідками чого ми частенько на жаль буваємо. І оскільки твердження про відсутність належності до рідного народу завжди буває неправдою, то посеред норм поведінки такої особи укореняється, підминаючи під себе усі інші, "норма" що брехати — це цілком нормально та допустимо. Кожен, хто наприклад хоч трохи знайомий з матеріалами більшості форумів, підтвердить цю очевидність.

Інакше (коли коротко) кажучи, у людей, які належать до свого рідного народу, є рідна мова, є й і Батьківщина. Це Богом дана (перш за все для того, щоб було чим звернутися до Нього) рідному народу мова, та земля рідного народу. Якщо ж дана особа не належить ні до якого народу, то рідна мова у неї, (як і Батьківщина), просто _відсутня_. Сурогатними заміниками рідної мови та Батьківщини для таких осіб служать мова, засвоєна першою, та місцевість, де та особа народилася — Родина.

За матеріалами дискусій у форумі ukr.politics (до 18 січня 2003)

Вересень 2007

Наші почуття до ССРСР

Оскільки нас цікавить поняття з назвою ССРСР (а також Родіна), то чому б не поглянути на ці поняття не тільки з точки зору одних тільки почуттів, зокрема пов'язаних з милими спогадами про власні юні роки, але і з огляду на те, що дані предмети цілком нормально підлягають досить таки точному розумінню, з точки зору також і визначення їх словами?

Проблема не в тому, що хтось думає, що тут має місце намагання спробувати обливи багном чийсь світлі спогади. Адже коли розібратись по суті, розставити речі на належні їм місця, назвати їх своїми правдивими іменами і знайти причини того явища, яке дехто називає: "Беда только в том, что их подло обманули" ((с) Пospelов, див. цитату в кінці публікації), тобто відділити зерна від плевел, то починає бути цілком очевидно, що усі ті світлі почуття, які справді, реально у багатьох були, не просто залишаться на місці, а очищені від підло привнесеного в них ззовні обману, стануть на належне їм найкраще місце.

Адже загалом кожному з нормальних людей, в кого є світлі спогади, пов'язані з часами ССРСР, не може не бути відчутно, що їхнє ССРСР, в розумінні "ССРСР – моя Родина", світлими почуттями до якої наповнене їхнє серце, що їхнє ССРСР суттєво відрізняється від ССРСР брехливих холуїв банди московських убивць із здавалося б на перший погляд аналогічним "Моя Родина – ССРСР" від них.

Давайте, раз так, спершу спробуємо побачити відмінність між поняттями Родіни та Отечества.

В найавторитетнішому тлумачному словнику російської мови, словнику Даля, слова Родіна та Отечество тлумачаться так:
/* Отечество || Родная земля, отчизна, где кто родился, вырос;

корень, земля народа, к коєму хто, по рождєнню, языку и вере, належить; государство, в отношении к подданным своим; родина в обширном смысле.

[...] Родина ж. родимая земля, чье место рождєнья; в обширном знач. земля, государство, где кто родился; в тесном знач. город, деревня. */

Тут видно, що коли порівнювати з Отчєством, то у Родіні повністю відсутні "корень, земля народа, к коєму хто, по рождєнню, языку и вере, належить", а все ж решту, тобто місце народження й держава, практично співпадає.

До цього слід додати, зазирнувши в етимологічний словник Фасмера, що слово "Родіна" у значенні "родная земля" вперше в російській мові використав Державін, а це всього лише яких 200 років тому. Інакше кажучи слово "Родіна" у його зараз широко вживаному значенні в російській мові появилось порівняно з Отчєством досить таки нещодавно, суттєво потіснивши саме якраз його. Зовсім очевидно відриваючи людину від "корень, земля народа, к коєму хто, по рождєнню, языку и вере, належить", залишивши місце тільки місцю народження й державі. І даючи таким чином такий собі сурогатний "корінь" спільноті осіб, які не належать ні до якого народу, хоч кожен з них і має як точку на Землі, де був приведений на цей світ, так і державу, тобто сукупність закладів, інституцій, організацій та установ, в масі своїй хоч і наповнених нормальними людьми, але які усі цілком і повністю підконтрольними – в основному злочинним московським силовим структурам, саме якраз тим злочинним структурам, в яких приймалися тоді (й не перестають прийматися зараз) усі скільки-небудь важливі рішення. Ось ці головні, керівні державні структури і є _суть_ того, що знаходилося за назвою ССРСР.

Інакше кажучи, зовсім не важко бачити, що не тільки взагалі Родіна відрізняється від взагалі Отчєства, але й і особисто Родіна нормальної людини – від фальшивої Родіни холоуїв банди московських убивць.

Ну і після цього хіба не зрозуміло, в чому суть того, що Поспелов називає: "Беда только в том, что их подло обманули"? Наші хлоп'ята, помираючи в різних місцях, думали, що роблять це для рідного народу, "народа, к коєму кто, по рожденью, языку и вере, принадлежит" – тільки це одне, як на мою скромну думку, заслуговує бути тою річчю, "за которую я мог без раздумий отдать жизнь при надобности" за словами Поспелова. А насправді замість того, за що не шкода й життя покласти, підкладалася суть СРСР – тобто злочинні структури, які контролювали (і контролюють й далі) усі народи на його території, їх інтереси.

І хіба не зрозуміло, що спроба підло дурити нормальних людей, з метою використання їх та їхніх дітей як гарматного м'яса, з абсолютно злочинними московськими цілями, що ця спроба підло дурити нормальних людей продовжується і сьогодні?

Для цих злочинних структур, які несуть повну відповідальність за всі учинені ними злочини, у тому числі й за трикратне убивство голодоморами щоразу мільйонів одних тільки українських дітей, і які зараз, ось тепер, прикладають гігантські зусилля для замітання величезних слідів своїх злочинів апокаліптичного масштабу, плануючи при цьому нові аналогічні злочини – для них інтереси усіх тих підконтрольних народів завжди були якщо не протилежними, як скажімо життєві інтереси українського народу, то просто байдужими.

Так що це біда Поспелова, а не вина, що насправді СРСР, коли глянути по суті, **абсолютно** не є тим, про що його світлі спогади.

Невже можливо думати, що наприклад у когось з інших людей з тих часів спогадів, у тому числі й світлих, суттєво менше аніж у Поспелова?

Але давайте, люди добрі, не будемо плутати святе зі злочинним.

Було: "Поспелов В.А." news:ceb1mr\$nde\$1@hyppo.gu.net...[...] СРСР- моя Родина за которую я мог без раздумий отдать жизнь при надобности.

[...] И всегда буду вспоминать о Союзе со светлыми воспоминаниями – захлебнитесь Вы хоть ядом змеиным... Ребята, которые полегли в Афгане – они умирали с верой, что гибнут за советскую Родину, за своих товарищей. Беда только в том, что их подло обманули. Чувство любви к Родине невозможно определить словами. Иначе это уже не любовь, а запротоколированный биологический процесс.

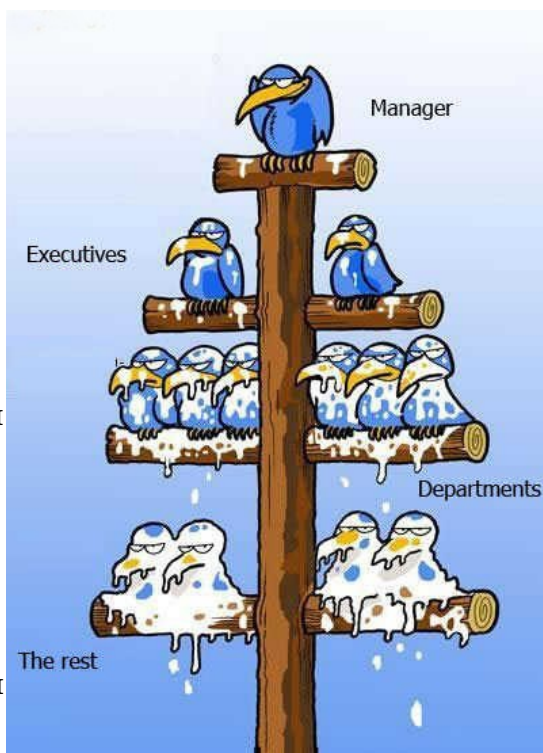

7.07.2010 За матеріалами дискусії: "Мудрое решение: Кучма решил не добиваться вступления Украины в НАТО и ЕС" у форумі ukr.politics (липень 2004)

Преступник і злочинець

*...дане просте і ефективно
московське рішення вирішує
проблему створення
жорсткої ієрархічної
структури, на вершині якої
перебуває напівбог-
напівлюдина, яка НЕ МОЖЕ
преступити.*

Оскільки поняття преступлення в російській мові та злочину в українській мові, займають центральні місця в російськомовній та україномовній системах уявлень про правила життєво важливих взаємин між людьми

не тільки тому, що встановлюють зовнішнє уявлення про межу між нормальною та карною поведінкою, але і тому, що ці поняття займають місця наріжних каменів в будівлях внутрішніх уявлень кожної людини про нормальність чи ні тих чи інших людських вчинків та ставлення людей одне до одного, а також визначають припустимість чи неприпустимість тої чи іншої поведінки — тобто займають центральні місця у власне людській моралі, і перекладаються з української мови на російську мову й навпаки як нібито еквівалентні поняття, то для розуміння відмінності між російськомовним духовним світом і україномовним духовним світом, було б цікаво розглянути — у порівнянні — ці два основні поняття, які розмежовують в російськомовній та україномовній духовних системах поведінку нормальну та карну.

Вже на перший погляд легко зауважити, що така межа між карною та нормальною поведінкою проводиться обома мовами в зовсім різних місцях. Поняття злочинної поведінки в українській мові та преступної поведінки в російській досить таки суттєво одрізняються. Спробуємо продемонструвати це.

Якщо злочин (зло чинити) самою українською мовою однозначно самим звуком слова пов'язується з поняттям зла, а що таке зло, зрозуміло навіть кошеняті, то поняття преступлення (преступити щось) не пов'язується російською мовою до зла ніяким чином. Преступити — це самовольно порушити, переступити чи відступити від чогось. Причому не так уже й просто так відразу визначити, що саме порушити, що переступити, і за що слід переслідувати й за що карати — сама російська мова ніякої прямої підказки не дає.

А для того, щоб можна було наприклад говорити про порушення закону, про відступ від нього у відповідь на таке запитання стосовно суті карної в російськомовній координатній системі людських понять поведінки, необхідна наявність традиційно потужної добре розвинутої правової системи, яка не може ґрунтуватися на чомусь іншому, окрім давно усталеної в суспільстві людській моралі. Так що даний напрямок відпадає, якщо самі закони російської правової системи призначаються без

врахування пов'язаності зла і кари.

Якщо суб'єкт чинить зло, то сама українська мова велить назвати його злочинцем.

Не так в російській мові. Чинити як завгодно велике зло зовсім не означає за логікою російської мови бути преступником.

І навпаки, якщо суб'єкт чинить добро і не чинить зла, то сама мова, її логіка, не дозволить назвати його злочинцем.

В російській мові — по-іншому. Суб'єкт може при повній відсутності зла з його боку, і присутності як завгодно багато зробленого ним добра ЩОСЬ преступити, і ось він преступник. За прикладами не треба ходити далеко ні в часі, ні в просторі. Мільйони і мільйони людей при повній відсутності будь-якого зла з їхнього боку названі преступниками, і убиті, а трупи їхні закопані в безіменних могильниках, а невольні маси людей, які вчинили море зла, наприклад убили мільйони дітей, не просто в цілковитому спокої за себе перебувають, але й і користуються найвищими пільгами за життя і найвищими почестями після смерті.

Щодо раніше присутнього в російській мові давнього слова "злодей", то воно в мовленні, крім (висок.), наприклад: ("Чудовіщніе злодеянія організаторов голодоморов в Україні"), і (лайл.), наприклад: ("Кот Васька, злодей, намедні спйор кусок прямо со стола"), фактично не використовується, злодей повністю витіснений преступником з юридичної та побутової практики — подібно до того, як слово Родіна витіснило Отечество. Тобто для лайки, поезії та урочистих промов слово хоч ніби і є, але в реальній дійсності діє тільки преступник, впроваджений в російську мову для того, щоб викинути з російської думки будь-яку пов'язаність зла і кари.

Другим питанням щодо преступника є питання про те, хто кого може визначити таким терміном. Звичайно що на практиці це далеко не кожен. Випускаючи очевидні міркування, для розминки

кожен може проробити їх самостійно, назвемо особу, яка не тільки в дійсності має право легально називати декого з навколишніх преступником, а навіть фактично зобов'язаний робити це. Я маю на увазі безпосереднього начальника. Тобто визначає чи не преступив ЩОСЬ (тобто його волю) хтось з підпорядкованих саме йому людей не хто інший як безпосередній начальник. Начальник начальника застосовує це ж правило стосовно меншого начальника, і т. д.

Таким чином, дане просте і ефективне московське рішення вирішує проблему створення жорсткої ієрархічної структури, на вершині якої перебуває напівбог-напівлюдина, яка НЕ МОЖЕ преступити в російськостумній системі понять. Це означає не що інше, як ліквідацію в свідомості носіїв російської мови бар'єру між добром і злом, тобто людської моралі, що тягне за собою далеко не тільки тотальну злочинність русодумних ієрархічних оргструктур. Злочинність, але не преступність...

Чим не причина для величезних намагань московських убивць та їхніх посіпак на українській землі всюди впровадити російську мову, чи не так.

За матеріалами дискусій у форумі ukr.politics до 1999/11/06

Чому суржик — це погано

Щоб визначитись, а що ж то таке суржик, спочатку слід спробувати визначити обставини, в яких він виник, а також, що тримає далі на плаву цей своєрідний засіб спілкування.

Отож співчутливий українець (співчутливість — національна риса українців) щоразу, коли бачить нерозуміння слів своїх з боку співрозмовника, намагається якось вийти з положення. І перше, що він звичайно робить, то це замінює слова, котрі на його думку не зможе догнати партнер, більш для нього, тобто для партнера, зрозумілими російськими "подобіями".

Тобто сутність суржику можна визначити так: суржик — це натяк з боку уживаючої суржик особи на інтелектуальну недорозвинутість співрозмовника. А натякати таке, без сумніву — погано.

А от освічених представників русскоязычного "населенія" уживання суржику щодо них дратує. Ось наприклад якось в обміні думками у форумі з одним цікавим співрозмовником, який тоді виступав у ньому під ніком RR, я (спеціально) допустив прояви суржику, і ось негативна реакція на таке з боку даної освіченої людини:

/ Уважаемый п. Франчук ! Если Вам тяжело писать, не коверкая украинский (или русский) язык, можете использовать другой, более естественный для Вас европейский язык. Я постараюсь понять.*

**/*

Принагідно, оскільки в тій дискусії було поставлене цікаве а чи не усім питання, на яке є проект відповіді, то нагадаю в загальних рисах. Обговорювалось, що означає власна назва "Дніпро". На мою пропозицію (з Фасмера) пов'язати Дніпро із словом "дно", змістовно пов'язаного з поняттям ріки, RR відповів:

/* Вашему (и не только) предположению о связи названия ДнЕпръ (Е = "ять") со словом "дно" противоречит неясность слова в целом. Что такое тогда "пръ" ?

*/

При цьому RR використовував передачу цієї назви візантійськими греками, західноєвропейцями, скандинавами. Відновлював древньословянську форму. Згадував про можливість скіфського походження, фракійського. Зрештою, прийшов до висновку, що питання лишається відкритим.

А те, чому в широкому спектрі використаних шановним RR першоджерел повністю відсутній український народ із його мовою, хоч саме якраз він і дав величну назву для великої ріки, це можна з деякою натяжкою спробувати пояснити хіба тим, що великі очевидні речі, котрі через те, що знаходяться у всіх просто перед очима, якраз помітити найважче, а зігнорувати найлегше. Це я про народ, який, будучи повністю зануреним у свою мову, склав проект, відпрацював, а потім утвердив цю назву — Дніпро.

Навряд чи усі ті згадані народи, кожен зокрема, та й і усі разом, мали хоч якусь малу можливість якось нав'язати людям уздовж великої ріки щось своє для назви. Тай і в голову нікому б така ідея не прийшла. Тому на "Что такое тогда "пръ" ?" ризикну висловити цього разу дійсно приватне припущення, відсутнє у Фасмера.

Що кожна ріка — це завжди дно всієї околиці, говорилося. А от Дніпро — це дно всіх ден на величезній території. Цьому поняттю здавна відповідає слово "пра" (інша форма — "про"). Відчуття того, що Дніпро — це Пра-Дно, можна дістати, йдучи у Києві наприклад, Андріївським узвозом, лишаючи Андріївську церкву

по праву руку. Через якийсь час неодмінно виникає неповторне відчуття: там, попереду, глибоко унизу, не може бути ніщо інше, як Пра-Дно.

Але разом із тим повернімось назад до наших баранів. Я маю на увазі до нерозуміючих після тривалого перебування в Україні українську мову.

Якщо суржик — це лише легенька спроба натяку на інтелектуальну неповноцінність співрозмовника, то перехід у розмові на російську — це вже практично підкреслене цього ствердження. Нагадаю, що ведеться про використання суржику та мовних переходів на українській землі.

Тому перехід у розмові з російської на українську з боку російськомовної, але освіченої людини — це демонстрація поваги до землі, народу та його мови, гідна поведінка гідної людини. Таке сприйняття практикується всюди серед цивілізованих народів.

А неперехід із російської на українську при розмові з українцями — це просто звичайний (і звичний) вияв хамської неповаги до землі, до народу, до його мови.

За мотивами дискусій 2001 року

Щирі свідомі міркування про матмастерінг

У чому полягає основний ефект матюків, здогадатися не надто важко. Він досягається за допомогою задзеркального відображення значення слів, що позначають, якщо нормально вживаються, високі, чисті, святі речі. Простіше кажучи, ефект мата співпадає з ефектом брутального затоптування в багно високих, чистих, святих речей. Наприклад Бога, Душу, Мать. Останнє з названих слів, родове в системі духовних цінностей кожного народу, є у той же час родовим і в матерщинній системі.

Використання ж позитивних понять як лайки хоч і не дотягує до матюків, але матутвірний механізм дещо зрозуміти можливість якусь таки дає. А розуміти той механізм є сенс з причини наявності явища в реальній дійсності і то зовсім не в залишкових масштабах.

Враховуючи те міркування, що людина, у якої духовні цінності займають належне місце (тобто нормальна людина) навряд чи здогадається раптом скористуватися словами, які ті духовні цінності позначають, замість лайки, то хто ж тоді є джерелом такого своєрідного слововживання? Мусить же бути якась категорія, прошарок якийсь в суспільстві, який активізує процес опоганення добрих слів?

Очевидно, що той прошарок, та категорія знаходиться десь поза межами множини нормальних людей, у яких духовні цінності є вартісними духовними цінностями і які сприймають відкидання

моральних норм як зло та здатні відрізнити те зло від добра.

Навіть не оддаляючись далеко від форуму ukr.politics, легко побачити, що таке опоганення слів зачіпає виключно російську мову. Хто мешкає не тільки у форумі, той зауважить, що це має місце так само й і в повсякденному житті. Я маю на увазі, що запозичені з мови добрі слова з позитивним змістом потрапляють в язик у не просто спотвореному вигляді, а у задзеркально спотвореному значенні.

Скажімо ну що поганого у слові "міркування"? Однак така приваблива для нормальної людини, річ, як міркування, має деколи зовсім негативне звучання в деяких вустах. Перевернуте відображення українського слова — як результат — забруднює російську мову.

Механізм псування слів російської мови добре ілюструє наповнення прямо протилежним (порівняно з початковим) змістом наприклад слова "звезда" шляхом повсюдного називання звездой шановного Ф. Кіркорова.

І коли придивитися до авторів подібного словозабарвлення, то легко побачити стандартно спільну рису, котра об'єднує їх усіх. Це відсутня національність при наявній русскоязычності. Відсутня національність не у розумінні, що ті особи завалились раптом десь з Марсу чи утворились в результаті якогось звакуумсинтезу. Ні, усі вони народились в якихсь народах, за їх же власними словами, але перестали до тих народів належати. Тобто їх тато й мама після сотень років того ж самісінького процесу змішування різних націй між собою якимось чудом не втратили національності, а в цих людців національність раптом пропала. (Це усі вони дружно заявляють). Тобто точніше буде сказати, що ті особи виродились з деяких народів, раз перестали до них належати. Покинули їх, після чого запалились якоюсь дуже великою ненавистю до тих народів. І то до такої міри запалились, що аж-аж. Ось у такого відкинутого від наприклад українського народу людя єдина ознака друга — це ненависть до всього українського. А ознака ворога — це любов людини до рідного народу. Якщо мені хтось

скаже, що це нормально, я відповім, що так, але в задзеркаллі. Не може бути нормальною ненависть до рідного народу. Більше того, щоб осатаніти цим почуттям, не обійтися без ломки основ загальнолюдської моралі.

Цим самим я хочу сказати, що як тільки від когось такі слова, як "щирий" ("щірий"), або "свідомий" — при бажанні легко можна назвати багато інших таких позитивних слів — починають виходити в лайливому значенні, то дуже важко не почати сприймати цю особу як абсолютно певно означеного відвертого покидька народу, з мови якого він почерпує новоутворені лайливі слова.

В мові дані слова завжди мали і матимуть й надалі цілком позитивне значення. А запаскуджують російській язык вивернутими навиворіт значеннями як цих, так і інших, запозичених з мов покинутих ними народів слів, не хто інший, як духовно знищені російськомовні покидьки — як українського, так і інших народів. Поламані в процесі покидання рідного народу основи моралі — це саме якраз те, що потрібно російськомовному покидьку якогось народу, щоб без вагань і внутрішнього опору запаскуджувати те, чим нібито так сильно якимось перейнявся — російській язык. І то хіба тільки язык?

Листопад 2001

Проблеми російськомовності

ЈН 1:1 Споконвіку було Слово, а Слово в Бога було, і Бог було Слово.

ЈН 1:2 Воно в Бога було споконвіку.

ЈН 1:3 Усе через Нього повстало, і ніщо, що повстало, не повстало без Нього.

Не тільки для віруючих людей є очевидним той факт, що початком всього, що навколо нас, є Слово.

А оскільки навколо нас серед іншого існують також і проблеми, особливо в царині людських взаємин — в ставленні людей до людей, то цілком логічним буде спробувати зрозуміти, які саме хиби Слова, яке навколо нас, тягнуть за собою найбільші з цих проблем.

Звичайно що є суттєва кількість багатьом цікавих ідей та міркувань, пов'язаних з розглядом стійких етичних, моральних, психологічних та психічних відхиленнями в людей, які не здатні відповісти на питання про їхню національність (покидьків невідомих народів) — які усі російськомовні і які у своїй сукупності становлять таку системну диявольську хибу людської природи, що вони починають бути легко придатним матеріалом для використання їх в підготовці, учиненні та прикритті гігантських злочинних дій банди московських убивць — але не вони є предметом даної статті. Хоч звичайно є таке сподівання, що найближчим часом знайдеться привід поділитися ними з нормальними людьми, які зацікавлені у тому, щоб безрідні московські холуї зайняли своє гідне покидьків місце, замість перебувати у владних, силових, інформаційних та впливових коридорах на українській землі. Зайво і говорити, чи не так, що не доводиться сумніватися у тому, що неймовірно в інших державах,

але суттєво присутні на українській землі проблеми будуть у нас доти, доки безрідні покидьки homo amogale будуть суттєво приймати участь у вирішенні дотичних до організації життєво важливих питань українського народу на українській землі.

Однак проблема російськомовного Слова на жаль суттєво торкається значно більш широкого кола людей, аніж тільки покидьки невідомих народів та відверті холуї московської банди убивць.

Давайте розглянемо одну з таких найбільш резонансних проблем — пов'язаність рівня поширеності різного роду збочень з російськомовністю. Адже це досить таки широко відомо, що в переважно російськомовних районах на українській землі суттєво більш високий рівень поширення різноманітних відхилень від нормальності, аніж в переважно україномовних. Цю реальну російськомовність, коли спробувати глянути на неї максимально прямо та відверто, можна назвати іще так: якщо хочете, щоб Ваша дитина максимально імовірно була заражена збоченнями, то потурбуйтеся про те, щоб вона розмовляла — і головне думала — російською мовою.

Найбільш повно про сучасне розуміння зв'язку мови думки людини з дійсними правилами її поведінки можна прочитати в матеріалі: "Інформаційні технології і людські спільноти" (див. в цій книзі), де зокрема зазначається: "жива мова, [...] одночасно виконує для своїх носіїв також функцію постійно актуального сховища правил безпосереднього людського спілкування у вигляді довідника зв'язку понять — головним чином понять, стосовних до характеристик людини і людських взаємин".

Що стосовно до відправної точки лацюга понять, який може зрештою привести до збоченого сприйняття світу, то це російське слово "любовь", яке відповідає обом україномовним поняттям "любов" і "кохання", через що наприклад фундаментальний закон християнства:

GAL 5:14 Бо весь Закон в однім слові міститься: Люби свого ближнього, як самого себе!

– набуває на жаль в російській мові надто двозначного вигляду. Як і всі вислови, в яких присутнє слово "любовь" в розумінні не "кохання", а "любов".

Навряд чи дуже великою втіхою для тих, хто усіма силами своїми поширюють російськомовність на українській землі, може послужити той факт, що подібна проблема існує також в англійській мові. Проблема збоченості в англкомовності хоч зовнішньо дещо і подібна до проблеми російськомовності, але не аналогічна, адже додатковим ще одним суттєвим фактором збоченої дії російської мови є той факт, що чужомовна російськомовність, особливо коли вона на своїй рідній батьківській споконвічній землі, означає розрив з рідним народом, серед здавна усталених звичаїв якого — серед усіх народів — є моральний осуд усіх видів збоченств. Зауважимо при цьому спільний корінь слів "народ" і "народжувати", а саме якраз принципова відсутність народжень є ознакою номер один збочення — з точки зору будь-якої родової спільноти. Належність же кожного з нас (принаймні на початку існування) до родової спільноти, а родових спільнот в природі не так уже й багато, тільки родина, народ і людство, ось і все — визначається як самим фактом нашого фізичного існування, так і наявністю у кожного з нас людської свідомості.

Ще одним потужним неусувним сприятливим фактором збоченської проблематичності російської мови є хаотичність нагромадженості не пов'язаних між собою основних, тобто стосовних до характеристик людини і людських взаємин слів в російській мові, яка присутня через випадковість насмиканості з інших мов одних і відсутність тісно пов'язаних з ними інших споріднених слів, які утворюють собою ті асоціативні ряди понять, без наявності яких будь-яка мова залишається бути тільки технічною, технологічною — гуманітарно вихолощеною безплідною мовою. Що давно до речі є очевидним в найбільш освічених колах російської інтелігенції: "Но у нас бестолковая смесь пяти языков организовалась довольно скоро и составила то, что мы теперь называем языком образованного общества", — Н.Добролюбов. 1860 год. — що і тягне за собою дану найбільшу й

на жаль принципово неусувну загальну проблему невизначеності російської мови. Особливо болісну — до неприйнятності — з огляду на глобальну актуалізацію зараз і ще більшу ближчим часом саме якраз виразної здатності мов в області характеристик людини та людських взаємин.

Проблема принципової невизначеності російської мови особливо помітна тут, у нас на українській землі, на тлі величезної виразної здатності української мови, яка здатна точно передавати словами щире людське ставлення та виражати найглибші людські почуття. А не тільки описувати їх, повідомляти про них, з чим технічно орієнтовані мови типу російської справляються цілком добре.

Березень 2010

Проблеми російськомовності 2

Коли українець, який розмовляє українською мовою в русифікованих українських містах, на кожному кроці чує: "бическій язык" і такі інші хамські ненависні визначення в бік своєї рідної української мови з боку раніше нагнаних до російської мови людей, то досить таки очевидно виникає потреба знати дійсний стан справ. Дійсний стан справ не тільки щодо розуміння того факту, що усі російськомовні люди були (скоріше пізніше, ніж раніше) насильно нагнані до російськомовності — і хто саме є центром процесів такого нагинання — але й і щодо того, що моральні, інтелектуальні та інші проблеми, зокрема емоційна невизначеність й притупленість з елементами дикості, присутні в нашому суспільстві, мають своїм

головним джерелом саме якраз насильно впроваджену й досі насильно підтримувану в ньому російськомовність.

Слова Добролюбова: "Но у нас бестолковая смесь пяти языков организовалась довольно скоро и составила то, что мы теперь называем языком образованного общества" свідчать про те, що Добролюбов, разом з освіченою частиною російськомовного суспільства 1860 року мав усі підстави навіть і тодішню, яка розвивалась, російську мову вважати за "бестолкову смесь пяти языков". Адже жодних заперечень від інших російських літераторів цього широко відомого визначення одного з найбільш відомих в історії російських літературних діячів в бік російської мови ніхто навести не в змозі, чи не так.

Більше того, є такі свідчення, що деструктивну роль російської мови для всіх спільнот, де вона поширена, ясно усвідомлює інтелектуальна верхівка сучасного російського суспільства — думку про те, що біди Росії випливають з саме якраз російської мови, я почув якимось ще в радянські часи в загальнодоступній московській телепередачі часів перебудови, безпосередньо від одного з російських філософів-лінгвістів. Як і що ця крамольна ідея широко розповсюджена в середовищі думаючих людей.

Звичайно що російською мовою в 19-му та на початку 20-го сторіччя була створена чудова література, це факт. І цьому є пояснення. Тодішня творча продуктивність російських літераторів пояснюється не тільки тим, що значна кількість українців, внаслідок державних заборон україномовної діяльності і державного ж стимулювання російськомовної діяльності в Російській імперії, працювали над розвитком російської літератури. Адже подібний процес переключення значної кількості українців, які народились і виростили в середовищі української мови, яка і дала їм їхній розвиток, на російськомовність тривав і після початку 20-го сторіччя.

Творча тодішня успішність російського літературного процесу мала своїм ґрунтом перш за все реальний тогочасний мовний фундамент тодішнього російського літературного процесу —

фундамент, який був присутній тоді, але відсутній сьогодні.

Що ж такого поворотного сталося на початку 20-го сторіччя — що раніше створена чудова література 19-го, початку 20-го сторіччя після того не зуміла знайти свого подальшого продовження? І після початку 20-го сторіччя різко припинився не тільки розвиток російської літератури, але й і розпочалися процеси деградації власне російської мови — навіть запас слів російської мови з того часу суттєво зменшився?

Хто хоч трішки цікавився розвитком російської мови, той в курсі, що саме якраз на початку 20-го сторіччя відбулась реформа, в результаті якої було спрощено російський алфавіт. І усунути на початку 20-го сторіччя алфавітні "непотрібні ускладнення" дозволяли використовувати той алфавіт для запису слів не тільки російської, але й і української мови. З відповідним наприклад прочитанням (східним та західним) букви "ять", грамотно розставляти яку в російській грамоті було практично неможливо без знання української мови.

Таким чином на початку 20-го сторіччя явно іще недорозвинута, несамотійна російська мова була насильно відірвана від бездонного поняттєвого океану материнської української мови.

Для української мови, поняттєва структура якої внаслідок доброго знайомства з українською мовою усіх грамотних російськомовних людей живила процеси розвитку російської мови, ця операція минула звичайно що без жодних проблем.

Для російської ж мови, яка жила від материнської української мови, дана акція відокремлення від неї стала справжньою непоправною катастрофою. Використання в російській мові українських асоціативних рядів, раніше таке природне з огляду на тотальне ознайомлення усіх грамотних російськомовних людей з українською мовою, швидко — з швидкістю появи нових поколінь, не знайомих з українською мовою — перестало бути можливим.

А традиція черпання українських слів російською мовою, вона хоч і залишилася, але тепер ніякої користі із вирваних з природного українського асоціативного контексту покалічених обрубків понять вже нема. Тепер для корисності запозичень українських слів в російську мову значно простіший вигляд має просте вивчення усіма російськомовними людьми української мови в усій її повноті, аніж повернення до того стану наявності опосередкованого підключення української мови до російської мови, яке мало місце на початку 20-го сторіччя.

Березень 2010

Література

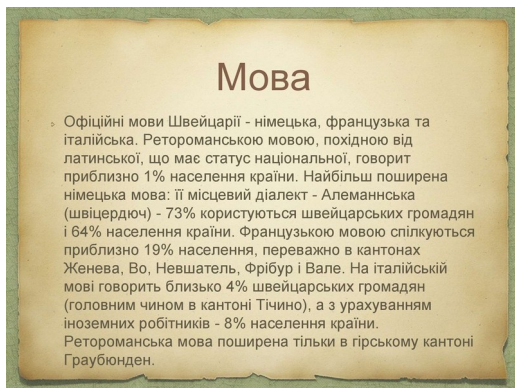
1. Михайло КРАСУСЬКИЙ, ДАВНІСТЬ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ, <http://h.ua/story/119495/>
2. Іван Ющук, 12 фактів про давність української мови, <http://sd.org.ua/news.php?id=9892>
3. Володимир СЕЛЕЗНЬОВ, Правда історії та міфи мовознавства, <http://www.day.kiev.ua/173437/>
4. Юрій КОНКЕВИЧ, Не говориш українською — менше живеш! <http://sd.org.ua/news.php?id=9001>
5. Російськомовність — це не ознака продажності... але: <http://h.ua/story/55354/>
6. Що таке рідна мова, або "какая різниця на каком языкe", (в цій книзі)
7. Преступник і злочинець, (в цій книзі)
8. Шедевр Редьярда Кіплінга "If" в суперперекладі Василя Стуса, (в цій книзі)
9. Інформаційні технології і людські спільноти, (в цій книзі)
10. Проблеми російськомовності, (в цій книзі)

Швейцарська багатомовність

Реальна багатомовність Швейцарії, де різномовні території об'єдналися і створили єдину багатомовну державу, насправді набагато більш відмінна від того нібито ідеалу, про який можна почути від більшості з тих, хто облудно наводить її як нібито зразок для України. Адже у нас жодної природної, первісної двомовності ніколи не існувало, і не думаю, що це для когось секрет, що насправді в Україні тривалий час була, і продовжує бути й надалі, тотальна нагнутість (це зауважимо зовсім не те, що добровільне знання) українців до чужої російської мови.

Для прикладу наведу один характерний вияв мовних швейцарських нюансів, про який мені розповів колега — родич українця, котрий вже багато років проживає поблизу франкомовної Женеві.

Так от, нещодавно йому довелося пережити непорозуміння з поліцією щодо водійських прав, поблизу німецькомовного Цюриха. В комп'ютерній базі, куди цюрихський поліцей зазирнув, навпроти нього була якась позначка червоним кольором, яка насправді означала щось типу що запис в його правах про право водити автобуси недійсний. У нього, зауважимо, був стандартний легковий автомобіль, так що до поточної ситуації той запис не мав ніякого відношення.

Однак запис був червоного кольору і, як виявилось, незрозумілою цюріхському поліцаю (!) французькою мовою. Почався розбір червоного запису, були покликані інші цюріхські поліцаї, але що характерно, і ті французької аналогічно не розуміли. Так що через швейцарські мовні нюанси йому довелося згаяти якраз стільки часу і нервів — доки настало розуміння з перепрошенням за непорозуміння — що той показовий швейцарський мовний випадок добре закарбувався йому в пам'яті.

Думаю, що коли навіть і поліція в дійсності аж так знає решту державних мов, в ніби як багатомовній Швейцарії, то зрозуміло, що у випадку простих пересічних громадян Швейцарії дуже малоімовірно, що має місце інший підхід до вивчення інших, хоч і ніби як й державних, швейцарських мов.

Просто коли різномовні території об'єдналися і створили єдину багатомовну швейцарську державу, то це було зроблено гідними людьми із взаємовигідних міркувань, а зовсім не з міркувань когось принизити — як це має місце щодо українців, української мови і всього українського, при тотальному продовженні подальшої русифікації московськими холоуями українців на власній рідній прабатьківській українській землі.

Було: Ніякої природної двомовності в Україні ніколи не було <http://www.day.kiev.ua/232114>

Знаєте, коли Чехія стала державою? Коли вся Прага почала розмовляти чеською!

Наталія МАЗЕПА, доктор філологічних наук

Вересень 2012

Шедевр Кіплінга “If” в суперперекладі Василя Стуса

 2008.01.06

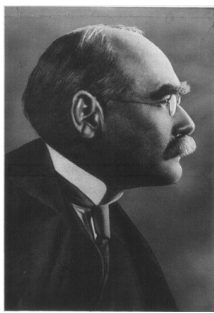
В свій час, починаючи вивчати англійську, я вчив напам'ять "If" Кіплінга — і бачив принаймні чотири версії його перекладу російською.

Усі вони були на жаль поруч з оригіналом ну дуже слабенькі, зовсім не передавали ясну, прямо таки євангелічну логіку кодексу сучасної людини, яку можна побачити в оригіналі.

І вже було почав думати, що може взагалі перекласти цю річ більш-менш рівноцінно на іншу мову неможливо.

Але як виявилось — після того, як мені попався переклад Василя Стуса, я помилявся.

Звичайно це тільки моя скромна думка, але ось порівняйте самі:

Rudyard Kipling, If

If you can keep your head when all about you
Are losing theirs and blaming it on you;
If you can trust yourself when all men doubt you,
But make allowance for their doubting too;
If you can wait and not be tired by waiting,
Or, being lied about, don't deal in lies,
Or, being hated, don't give way to hating,
And yet don't look too good, nor talk too wise;
If you can dream - and not make dreams your master;
If you can think - and not make thoughts your aim;
If you can meet with triumph and disaster
And treat those two imposters just the same;
If you can bear to hear the truth you've spoken
Twisted by knaves to make a trap for fools,
Or watch the things you gave your life to broken,
And stoop and build 'em up with wornout tools;
If you can make one heap of all your winnings
And risk it on one turn of pitch-and-toss,
And lose, and start again at your beginnings
And never breathe a word about your loss;
If you can force your heart and nerve and sinew
To serve your turn long after they are gone,
And so hold on when there is nothing in you
Except the Will which says to them: "Hold on";
If you can talk with crowds and keep your virtue,
Or walk with kings — nor lose the common touch;
If neither foes nor loving friends can hurt you;
If all men count with you, but none too much;
If you can fill the unforgiving minute
With sixty seconds' worth of distance run —
Yours is the Earth and everything that's in it,
And — which is more — you'll be a Man my son!

1910

*("If" в ідеальному для роздруку вигляді можна знайти тут:
<http://ow.ly/Wnkw7>)*

Переклад Василя Стуса

Коли ти бережеш залізний спокій
всупір загальної паніці й клятьбі,
коли наперекір хулі жорсткої
між невірив ти віриш сам собі.
Коли ти вмієш ждати без утоми,
обмовлений, не станеш брехуном,
ошуканий, не піддаєшся злomu,
і власним не хизуєшся добром.
Коли тебе не порабують мрії,
в кормигу дум твій дух себе не дасть,
коли ти знаєш, що за лицедії —
облуда щастя й маскара нещастя.
Коли ти годен правди пильнувати,
з якої вже зискують махлярі,
розбитий витвір знову доробляти,
хоча начиння геть уже старі.
Коли ти можеш всі свої надбання
поставити на кін, аби за мить
проциндрити без жалю й дорікання —
адже тебе поразка не страшить.
Коли зотлілі нерви, думи, тіло
ти владен знову кидати у бій,
коли триматись вже немає сили
і тільки воля владно каже: стій!
Коли в юрбі шляхетності не губиш,
а будши з королями — простоти,
коли ні враг, ні друг, котрого любиш,
нічим тобі не можуть дорікти.
Коли ти знаєш ціну щохвилини
коли від неї геть усе береш,
тоді я певен: ти еси людина
і землю всю своєю назовеш.

1967

Полеміка

«Рецепт щастя»

___Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2201029#comment_29337825

геннадий тарновский 14 сентября 2013, 22:53

СЧАСТЬЕ есть ощущение, сопровождающее процесс установления новых положительно окрашенных динамических связей между структурами мозга .

Соответственно, несчастьем соответствует разрыв связей.

/ из диалогов с ОБЛАКОМ на этические темы. Возможно, передаю неточно — тем больше причин взглянуть самим на призведение неординарного человека. Читалось-в юности — легко/ «Чёрное облако» (англ. The Black Cloud, 1957) научно фантастический роман известного английского астрофизика и писателя Фреда Хойла. Есть в библиотеке Мошкова.

Відповідь:

Коли говорити про відчуття, говорячи про щастя, то найсильніше, що я знайшов, це міркування Чарльза Грінсвольда (в збірнику Вільяма Ірвіна [«Матрица» как философия]) — що щастя — це відчуття якості відчуттів в людському житті. Однак слово "стан" (з 11-ти томного словника української мови) має значно кращий, точніший і більш лаконічний вигляд

___Було: Константин Юрьевич 14 сентября 2013, 22:59

[...] Так что счастье — в честном бытии.

Відповідь:

Весь матеріал тут вище на 100% згоден з Вами.

___Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2201029#comment_29365543

Константин Белимов 15 сентября 2013, 22:49

Чушь, счастья не существует, это только мысль и не более!

Отсутствие мыслей и желаний даёт чувство счастья более продолжительное чем осуществления каких либо желаний которые дают кратковременное чувство счастья но в любом случае это не является счастьем, а только чувством!

Відповідь:

Так, якщо дурити себе, що щастя в природі нема, то це дещо помякшує гостроту переживання нещасності. Однак слід додати, такий самообман при цьому остаточно відрізає шляхи до щастя, консервує, так би мовити, нещасність даної людини, разом з радіацією нещасності навколо неї.

І зовсім якраз не в "осуществления каких либо желаний", і не в відчуттях, не в почуттях і не в емоціях насправді суть людського щастя, шановний Константин Белимов — прочитайте статтю ще раз, там про це йдеться дуже ясно та однозначно.

Що ж до відсутності думок та бажань, то насправді, аніж про щастя, це більше нагадує слова колись популярної пісеньки: "А на кладбіще все спокійненько, ні друзей ні врагов не відать, все красівенько, благопрістойненько, ісключітельная благодать".

___Було: <http://maxpark.com/community/90/content/2199094>

Сергей Нефедьев 15 сентября 2013, 20:52

Ну, вы сказали...

Каждый народ это социальная система, в которой язык с течением времени начинает трансформироваться таким образом, чтобы данная система становилась более эффективной. Т.е. язык изменяется в соответствии с изменением системы, которая, в свою очередь, изменяется в соответствии с техническим прогрессом.

Если посмотреть на закрытые социальные системы, скажем племена в джунглях Амазонки, где до сих пор существуют чисто

женские племена, каковых застали ещё испанские конкистадоры, то их язык с тех пор практически не изменился. [...] В таких сообществах, зачастую, вождь играет большую роль в изменениях языка: начал он по другому произносить название какого-то предмета, и всё сообщество переходит на это название. В Украине, кстати, нечто подобное: брякнул президент Ющенко слово "наразі", очевидно, присутствующее в диалекте села, из которого он родом, и первыми начали употреблять это слово дикторы телевидения, а затем и его единомышленники. Я никогда до этих пор такого слова не слышал, не находил в литературных произведениях украинских классиков, и не смог найти в словарях.

Відповідь:

Слово "наразі" є в 11-томному словнику української мови (1970-1980), дивіться тут: <http://sum.in.ua/s/narazi>

Що ж до мов племен, то їх ґрунтовно досліджував Гумбольдт, на початку 19-го сторіччя. Його висновки враховані в даній статті. Зокрема що змінюватись мови можуть в досить таки вузьких межах. З чого виводиться наприклад що російська мова ніколи не зможе передавати глибокі людські почуття та щире людське ставлення.

___Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2201029#comment_29374886

Валентин Справедливый 16 сентября 2013, 11:22

Автор — махровый украинский националист. Не читать на русском, переключать русские телеканалы и т.д. это значит обеднять себя и идти к своему примитивному "счастью" ничегонезнания.

Відповідь:

Всього навколо в Україні стільки на російській вже, що коли не купувати нічого на російські й переключати канал, коли чути російську, це буде тільки часткове обмеження языка, який за вкрадені в російського народу гроші пхають всюди в Україні. В статті та в наведеній літературі ясно показано, що заміщення рідного українського мовлення російським, що в Україні зараз насильно впроваджується, це не що інше, як примітивізація і

дегуманізація, від якої слід захищатись, щоб не стати духовно схожим на безрідних московських холопів, які виродились з своїх рідних народів, щоб плазувати перед своїми московськими хазяями і ненавидіти й називати махровими націоналістами всіх, кому не наплювати на свій рідний народ (який би він не був). У вас же нема рідного народу, чи не так, шановний Валентин Справедливый?

___Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2201029#comment_29348195

Римма Тленшиева 15 сентября 2013, 12:22

Олександр, вы воспеваете укр. мову, но, наверное, не знаете, что корни укр. и рус. языков одни — это одна группа языков, романская, т.е. латинская, от лат. *romanus* римский. Родной язык римлян — латынь. В пример приведу этимологию "украинского" слова "москаль". "МОСКАЛИ. Украинцы прозвали русских (не только москвичей) москалями, то есть купцами, торговцами.

Словарь В.И. Даля: «Москот, москотина, москотильный товар, снадобья, красильные и разные аптечные припасы, употребляемые в ремеслах, фабричных и промысловых производствах».

«Словарь русского языка» С.И. Ожегова: «Москатель химические вещества (краски, клей, неприщевое масло и др.) как предмет торговли».

В москательных лавках можно было приобрести за деньги или в обмен на другие товары все, что необходимо для жизни, начиная от лекарств и кончая разнообразным хозяйственным инвентарем.

Благодаря В.И. Далю, который сохранил слово «москот», возможно обнаружить в нем латинские корни от сложения лат. *mos* quot, где *mos* нрав, своенравие, своеволие, обыкновение, обычай, свойство, и *quot* (квот) сколько, каждые, все. Москвот — москот — москательщик — москаль — имеющий обыкновение (профессию) считать, торговец.

Відповідь:

Не знаю, хто Вас обманув, шановна Римма Тленшиева, що нібито "корни укр. и рус. языков одни", але я більше вірю словам Пушкіна про російську мову: «Словесность наша явилась вдруг с

18-го столетия подобно русскому дворянству без предков и родословий» (IX, 228). I Добролюбову: "Но у нас бестолковая смесь пяти языков организовалась довольно скоро и составила то, что мы теперь называем языком образованного общества"

___Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2201029#comment_29408513

Римма Тленшиева 17 сентября 2013, 14:15

Лингвистика зародилась раньше Пушкина. См. Википедия, "Романские языки". Можете пошукать там ветвь украинского и русского, но вам это, уверена, не интересно. Лично мне скучно, когда каждый народ тянет одеяло на себя, вот и киргизы заявили, что вся цивилизация пошла от них))) "Романские языки — группа языков и диалектов, входящих в италийскую ветвь индоевропейской языковой семьи и генетически восходящих к ОБЩЕМУ ПРЕДКУ — ЛАТЫНИ. Название романский происходит от латинского слова Romanus (римский). Наука, изучающая романские языки, их происхождение, развитие, классификацию и т. д., называется романистика и является одним из подразделов языкознания (лингвистика). Народы, говорящие на них, также называются романскими".

Вопрос к вам простой: украинский относится к романской группе языков или нет? А русский к какой группе языков относится? Вы ослеплены русофобией и ответить на эти вопросы не сможете))) Вас никто не обманул, вы сами обманываться рады. Сочувствую.

Відповідь:

Це негарно говорити неправду ("Вы ослеплены русофобией") на людей, шановна Римма Тленшиева.

I добре, ось Вам, раз Ви не в курсі, прочитайте ретельно аргументоване дослідження професійного лінгвіста, про походження мов, стосовно української мови: "Древность малороссийского языка"

<http://maxpark.com/community/90/content/524702>

___Було:

http://maxpark.com/community/90/content/2199094#comment_29425892

Сергей Нефедьев 17 сентября 2013, 23:56

Вам можно и позавидовать — такой большой словарь. Вы точно работаете учителем украинского языка и литературы. Человек другой профессии, скажем, я, обходится меньшими словарями. у меня есть 3-х томный.

Продолжим полемику:

В любом большом человеческом сообществе, которое развивается, т.е. идёт по пути прогресса и технического, и социального язык также развивается: он должен поддерживать движение общества. В чём видно развитие? Обогащается новыми словами.

Оптимизируется, т.е. выходят из употребления и отмирают старые формы и названия. Нужно ли держать в памяти название старой вещи, которая исчезла из обихода-ли, техники-ли, производства-ли? Слово не употребляется, и следующие поколения его просто не знают. Только в глухих, отдалённых от цивилизации районах, ещё помнят такие слова, потому как, у кого-то в сарае ещё имеется такая вещь.

Обогащение новыми словами происходит за счёт создания названия новой вещи или процесса с помощью слов, или частей слов языка данного народа, или заимствования слов иностранного языка той страны из которой прибыла данная вещь. Вещь — не обязательно предмет, это может быть и новая профессия, и новый процесс и т.д.

Т.о., ежели мы с вами решим сравнивать "развитость" языков, украинского и русского, как вам всегда хочется, то можем сравнить технический прогресс, соответственно, в сообществе украинском и русском.

Во времена СССР в 30-е годы, в годы первых пятилеток в СССР создаются гиганты индустрии, народ осваивает новые профессии, на заводах и фабриках начинают производить предметы, которые раньше в стране мало кто видел и знал о их существовании и потребительских свойствах. В школах и других учебных заведениях эти названия постоянно звучат на уроках. В школах дети узнают эти новые слова, в техникумах и институтах изучают производство предметов с такими названиями.

Что в это время происходит в Галичине? Можно ли говорить о техническом прогрессе? Сколько здесь школ на украинском языке? Какое развитие украинского языка здесь возможно?

С 1946 года на Западной Украине начинается строительство заводов и фабрик, а украинские школы начинают развиваться и умножаться с 1939 года. Здесь можно признать, что украинский язык развивается.

"Роки незалежності": как идёт технический прогресс на Украине? Особенно на Западной?

Как может развиваться язык при таких "успехах"?

Відповідь:

Ви сам наводите приклади, які показують, що технічна термінологія, це зовсім не ядро, це половина мов. Чи там листя, яке швидко з'являється і швидко опадає — у порівнянні з стовбуром мови, тобто стосовною до характеристик людини та людських взаємин мережею понять, які усі, на відміну від технічних назв, в сараях завалитись не можуть.

___Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2201029#comment_29429378

Валентин Справедливый 18 сентября 2013, 08:09

Я Пушкина читаю на русском, Шевченко на украинском, Шекспира на английском и не вижу ничего в этом плохого. Все языки хорошие. Нет языка лучшего. Но если что то произносится не интересное, пустое, бездарное, то и язык обедняется. Не правда ли пан Франчук.

Відповідь:

Тобто Ви нерусский, і рідний народ у Вас — відсутній, але говорити про це Ви не бажаєте. Але не переживайте, це так не тільки у Вас — ніхто з тих, хто викинувся з свого рідного народу на московський смітник, зовсім не хоче, точно так само, як і Ви, вести мову про цей фундаментальний факт свого нищого негідного животіння.

Що ж до хорошості усіх мов, то якби московська холуйня на українській землі не намагалася організувати, усіма методами, заміщення рідної української чужою російською, то в мене не було б підстав порівнювати українську та російську мови. І не було б потреби наголошувати на тому, що мови (усі мови) різні, а було б бажання говорити про те, що всі вони хороші.

Але оскільки це злочинне діяння, намагання забрати у людей

рідну українську мову, це повсякденна реальність української дійсності — а як виявляється, саме якраз якість мов, в розумінні їх здатності передавати все суто людське, є ключем до здатності людини бути щасливою, то зникають усі причини облудно розшаркуватися перед московськими холопами і вихваляти в російській мові те, чого в ній нема. Від чого, додамо, наглядність, конкретність, ясність та зрозумілість статті суттєво вирає, адже добре знайомих і з українською і з російською та з виразністю української і невиразністю російської, на українській землі багато. Так що, як бачимо, навіть у такого паскудства, як русифікація, не без позитивних кінців.

___ Було: Тема: Рецепт щастя

7 октября 2013 р. 11:38

[http://www.bookclub.ua/forums/index.html?](http://www.bookclub.ua/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=100&forum_pp=20)

[forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=100&forum_pp=20](http://www.bookclub.ua/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=100&forum_pp=20)

Відповідь:

Схоже це правильно було розмістити тут статтю про щастя: скільки ж тут нещасності виявилось, у різних, і сміх, і гріх, формах...

Ось наприклад у формі московського підхалимажу:

"Путину кто только уже не тыкал этими законами. Плевать он хотел. Уважуха. А наш гондон все кому то в очко смотрит [...]"

Хочу, чтобы Поветкин навалял Кличку, рога этому бугаю пообламывал. "

А ось у формі визнання своєї ледачості, інтелектуальної загальмованості (це одна з прямих, зауважимо, причин нещасності):

"Пипец, ты этот бред еще прочитать смог, я такие простыни никогда не читаю [...] не буду ж я оту простиню читати всю. "

А це у найпростішій, найдоступнішій формі, принизливого підлизування — більше ні до чого не відносному, окрім намагання попасти в тон начальству:

"Короче ставлю на повестку сельсовета, вопрос о недостойном поведении самогонщика-ложжаря Олекса. Из достоверных источников поступила радиogramма о попытках данного гражданина к понуждению к непотребному сожительствованию.. и прочих совместных богоомерзительных деяний... [...] это нужно

пресечь на корню [...] Лучше под корень. [...] Да с корнем...вырвать! [...] может его в детстве не любили...может часто роняли...может у него были только деревянные твёрдые игрушки и бетонные кубики... [...] короче кастрируем [...] бредятина.... [...] из ТАКИХ моральных уродов типа олеха ничего путного не выйдет, по определению... [...] а ведь никто даже не заметил, что автор темы сидит себе тихонько в сторонке и злобно хихикает в кулачок, пока все здесь что-то пишут, доказывают с пеной у рта...походу, цель достигнута — скандал спровоцирован, все обгажены...а кто-то, типа, вообще не при делах (не будем тыкать пальцами в сторону автора) [...] Та это ж профессиональный провокатор, есть такие личности –специально по форумам ходят, разбрасывают говнецо, и деньги за это получают.) "

Так і хочеться ще раз повторити, хоч це є основою основ статті — що без людської гідності, і без правдивого сприйняття навколишньої дійсності, нема і не може бути жодного шансу на людське щастя. Чи може хтось проти, сподіваючись, що бруд, злоба й ненависть в душі, приниження й очевидна неправда може наблизити його до щастя?

___ Було: 7 жовтня 2013 р. 15:19 любимый

[http://www.bookclub.ua/forums/index.html?](http://www.bookclub.ua/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=100&forum_pp=20)

[forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=100&forum_pp=20](http://www.bookclub.ua/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=100&forum_pp=20)

кто нить знает про что этот рассказывает.. может пора уже вставать с колен и переходить в позу раком. она тебе как-то больше подходит. В какой позе зашел, в такой и уйдёшь :-)) :-)) :-))

Відповідь:

Он воно що Ви мали на увазі, коли брали собі нік "любимый" ... І що саме в цьому Ви, шановний любимый, давайте повернемося до обговорюваного предмету, пов'яжете із щастям?

___ Було: 9 жовтня 2013 р. 9:41 EvilCat

[http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?](http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=100&forum_pp=20)

[forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=100&forum_pp=20](http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=100&forum_pp=20)

ПРАВДИВЕ сприйняття навколишньої дійсності? Дуже цікаво. Це як?

Відповідь:

Це ніяк, шановний EvilCat, на превеликий жаль, ніяк для Вас, я маю на увазі. Сприйняття, це суб'єктивна річ — навіть маленьким діточкам в казочках серед чарів, чаклунства і такого іншого, говорять і такі практичні речі, що поки сам пан (гаспадін) до правди не дійде, то ні від кого до неї не дізнається. Так що це Ваша особиста проблема — при умові, що Ви її усвідомлюєте. Але питання наявності свідомості, необхідної для того, щоб Ви могли щось усвідомлювати, це ще одне на жаль сумнівне щодо Вашої шановної персони питання. Ви ж навіть не можете про це говорити, чи не так — не зможете сказати, є у Вас свідомість, чи її нема, а замість неї саме поняття свідомості для Вас приказано ненавидіти.

___ Було: 9 жовтня 2013 р. 9:58 любимый

[http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?](http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=100&forum_pp=20)

[forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=100&forum_pp=20](http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=100&forum_pp=20)

В психологии это называется строить проекции других в своем уме...это о нике))

Ты не знаком с неосознанными процессами в тебе самом....

и их наличие не зависит от того, что ты об этом думаешь или отрицаешь это

Они ясно себя являют....

Ты напрасно думаешь, что совсем уж все можно скрыть за словами..

Відповідь:

Цілком згодний, шановний любимый — за чужими, чи пустими, чи лайливими словами ніяк не сховати того факту, що Ви власних слів з приводу Вашого розуміння щастя на жаль сказати наразі не в змозі. І що коли Ви пишете: "может пора уже вставать с колен и переходит в позу раком", то це тому, що (тут вже хтось на цьому наголошував) це тому, що кожен пише про те, що його найбільше турбує. Адже це Ви перший тут почали про це, тому я Вас і запитав, і продовжую питати далі, оскільки Ви за першим разом не відповіли, що саме в наведених тут Ваших словах Ви пов'яжете з щастям? Ви ж свої проблеми вирішуєте не для того, щоб бути нещасним, а для того, щоб бути щасливим, чи я не правий?

___ Було: санрайз 11:14; 8 жовтня 2013 р.

[http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?](http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=100&forum_pp=20)

[forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=100&forum_pp=20](http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=100&forum_pp=20)

Уважаемые админы!!! Когда Вы прекратите этот словесный понос???????????

Відповідь:

Нещасливі люди виявляють свою нещасність по-різному, це давно відомо. Одні, страждаючи, мріють стати щасливими й шукають, як цього добитись, а інші намагаються зробити нещасними усіх довкола себе, сіють зло всюди. Джерело цього — заздрість, найбільший гріх і мати всіх гріхів, у поєднанні з дурістю, яка таким людям каже, що коли усіх навколо зробити нещасними, то їхня власна нещасність переживатиметься легше. Тому ці люди, як тільки бачать розмови про щастя, страшенно збуджуються і починають випускати з себе усякий бруд, в напрямку такої розмови.

___ Було: 11:43; 9 жовтня 2013 р. "Гость: это же я и точка"

[http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?](http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=120&forum_pp=20)

[forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=120&forum_pp=20](http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=120&forum_pp=20)

послушайте, olex, если вы уж и взялись что-то здесь калякать, так хоть не перевирайте...всем доподлинно известно, что самый страшный грех — это гордыня, которой как раз таки именно вы и переполнены. чего вы добиваетесь? хотите доказать себе или кому-то, что вы один-единственный такой, переполненный добром и т.д., а все остальные волки позорные? спуститесь на землю, уважаемый...

Відповідь:

Про заздрість, це не моя думка, просто я повністю згоден:

Григорій Сковорода. "Вступні двері до християнської добронравості", ПРО ПРИСТРАСТІ ЧИ ГРІХИ:

"Пристрасть є морове в душі повітря. Вона безпутне бажання видимостей, а зветься нечистий чи мучительний дух.

Найголовніша з усіх — заздрість, мати інших пристрастей та беззаконь. Вона є головним центром цієї прірви, де душа мучиться. Ніщо її не прикрашає і не робить корисною. Не милий їй світ, не люба добродійність, а шкода така солодка, що сама себе десятком з'їдає."

– подивіться, шановний "Гость: это же я и точка", з яким задоволенням ("школа така солодка, що сама себе десятком з'їдає"), присутні тут нещасні люди вихлюпують сюди свою злобу, ненависть, гординю і все таке інше. А причина та ж сама, що 300 років тому — болісна задрість, все по тексту.

___ Було: 9 жовтня 2013 р. 15:21 "Гость: это же я и точка"

[http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?](http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=120&forum_pp=20)

[forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=120&forum_pp=20](http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=120&forum_pp=20)

и с каких это пор Сковорода стал пастором, за которым следует бездумно повторять бред сивой кобылы? а известно ли вам, что Сковорода смотрел на Библию как на поэтическое творение, черпая философские идеи из древне-классической философии, он перерабатывал их согласно собственному построению и тенденциям. может вы его уже и канонизировали? и вообще, милейший, по какому праву вы называете форумчан "нещасні люди"? за какие такие заслуги вы возвысили себя над остальными? о какой зависти вы тут вообще бормочете? уж не вам ли завидует весь форум в целом и каждый форумчанин в отдельности? опять задам волнующий меня вопрос: "ЧЕГО ВЫ ДОБИВАЕТЕСЬ"?

Відповідь:

Чого я добиваюсь? правдивого розуміння важливих для всіх речей, "Правда — це дорога, якою людська душа прямує до Бога" [10], і як наслідку такого розуміння, любові і добра звичайно. Але і Вас я тим часом досить таки непогано розумію, шановний "Гость: это же я и точка", без розуміння хіба щось можна добитись? Писанина Сковороди, як на Вашу шановну думку — це "брід сивой кобылы", а от величні слова шановного "Гость: это же я и точка", це якраз світлий для всіх життєвий орієнтир. Це часом не Ви щойно комусь приписували, що в когось "гордыня, которой как раз таки именно вы и переполнены"? А також оце тут зараз, що нібито хтось іще, окрім Вашої шановної персони "возвысили себя над остальными"?

Спустіться на землю, шановний "Гость: это же я и точка", Ваші слова тут, це слова простого аноніма з натужно надутими щоками, який наразі навіть і власних слів встидається, навіть перед самим собою, висмоктуючи на опонента з власного пальця різні пакості

на зразок "вы возвысили себя над остальными [...] вы называете форумчан "нещасні люди""

– адже ніколі цього й близько не было, стосовно усіх форумчан, Ви ж не зможете проілюструвати те, що висмоктали з свого пальця, моїми словами?

І хіба Ви не вважаєте нещасними окремих тих, хто сюди нічого не приніс, окрім тільки хамської злоби, ненависті і брехні? Може це щасливі люди, як на Вашу шановну думку, усе таке багно сюди пишуть?

___ Було: 9 жовтня 2013 р. 16:16 любимый

[http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?](http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=120&forum_pp=20)

[forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=120&forum_pp=20](http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=120&forum_pp=20)

По факту...надергал Олех цитаток в сети, и подвел свои бредовые идеи под тему счастье. видимо, так проще манипулировать умами и казаться мудрее. Философствующий ум всегда занят собственной значимостью, становится цитатником от ума, а это не мудрость.. Именно таких "мудрецов" Христос и обличал, и ясно понимал, что они делают с другими умами ..Лгущие себе не могут не лгать другим...ПРАКТИКА ЛЖИ РОЖДАЕТ ТОЛЬКО ЛОЖЬ....

Відповідь:

Коли Ви без конкретики, шановний любимый, що саме на Вашу шановну думку в статті "бредовые идеи", тобто які саме слова не відповідають дійсності, то що Вам можна відповісти?

Хіба, що з Ваших слів видно, що Ви ну дуже хотіли б щось заперечити — але Вам заважає та дрібничка, що Ви бачите, що там усе чиста правда.

___ Було: 10 жовтня 2013 р. 9:39 EvilCat

[http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?](http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=140&forum_pp=20)

[forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=140&forum_pp=20](http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=140&forum_pp=20)

Правда — это отнюдь не истина, из-за того что она не единственна

Однажды мудрец и его верный последователь вошли в ворота большого города, чтоб нести слово о христианской светлой вере.

Проходивший мимо человек, живущий в данном городе подбежал к нему и проговорил:

— Мастер, вряд ли сгодятся жителям этого города божественные проповеди. Люди здесь грубы сердцем и сопротивляются твоему слову любви и истины. Горожане совсем не желают открывать для себя новое. Не тратьте попусту свои силы тут.

Мастер взглянул на жителя и отвечал:

— Ты несомненно прав.

Двадцать минут спустя, подошёл к мастеру второй верующий и молвил:

— Учитель, не опасайся: ты будешь действительно радушно воспринят в данном немалом городе. Люди ожидают тебя и желают услышать ценнейшие слова христианского учения, идущие с твоих уст. Жители соскучились по вере и приготовились к истинному служению. Их умы и сердца открыты для тебя.

Старец посмотрел на него и сказал:

— Ты полностью говоришь правду.

Его ученик не смог удержаться и воскликнул мудреца:

— Старец, скажи мне, из-за чего ты и первому, и другому ответил одинаковые слова, а ведь сказали они тебе кардинально противоположные советы.

Мудрец отвечал своему ученику:

— Ты полностью говоришь правду. Но ты наверняка приметил, что оба человека молвили правду, соответствующую их восприятию жизни. Отговаривающий во всём встречает только негатив, другой ищет доброе. Они видят окружающий мир таким, каким они желали бы его видеть. Каждый основывается на наличии собственного жизненного опыта понимания этого мира. Ни тот, ни другой из них не солгал. Они оба хотели сказать мне правду. Только не совсем всю.

Юродивые тоже считают, что правду говорят.

Відповідь:

Правда справді буває об'єктивна (фактична) і суб'єктивна, тобто з точки зору даної людини чи спільноти. Однак тут у Вас приклад дещо іншого, а саме "Они оба хотели сказать мне правду. Только не совсем всю."

Тим часом існують дуже прості приклади суб'єктивної правди: взяти наприклад високоякісні черевики 41 розміру (припустимо у Вас 41-й), вони для Вас дуже добрі, а для мене (мені потрібен більший розмір) не годяться абсолютно. Дві протилежні оцінки

одного і того ж самого предмету, це нормально і обидві чиста й повна правда. Як і об'єктивна, фактична правда, що ті черевики високої якості і 41-го розміру.

Що ж стосовно "Они оба хотели сказать мне правду. Только не совсем всю.", то це приклад того, що фактична правда тільки одна, а відхилень від неї — безліч. Чи того, що розум людський обмежений, а дурість — безмежна.

___ Було: 10 жовтня 2013 р. 9:58 любимый

[http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?](http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=140&forum_pp=20)

[forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=140&forum_pp=20](http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=140&forum_pp=20)

Сашко зажигает, какой амбициозный пафос... закачаешься.

Парень, знает толк в исповедях ..да уж чудны дела твои, человек безумный. Зачем мне опровергать чьи-то цитаты, по сути я увидел лишь то, что ты не приемлешь русский язык как средство общения в нашей многонациональной стране...на эти профашистские идеи я буду реагировать должным образом...не знаю, сколько эта тема здесь повесит....лучше сам попроси ее удалить, по хорошему))) и кидаться, сцуко и умничать будешь в кресле-качалке, за чтением книги Как управлять миром, пока санитары не видят. уебок нацистский.

Відповідь:

Шкода бачити, як людина опускається на саме дно і намагається звідти скаламутити все навколо — через те, що перепудилась чистої прозорої води, розуміння, через яке все добре видно. В багні та каламуті Ви схоже думаєте, що Вам краще, шановний любимый, що поробиш, коли так склалось ваше нещасливе життя. Але не варто думати, що це так для всіх.

___ Було: [21:55; 9 жовтня 2013 р.] dandi

[http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?](http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=140&forum_pp=20)

[forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=140&forum_pp=20](http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=140&forum_pp=20)

Парни, вот я здесь немного почитал эту темку и никак не могу понять..., каким боком язык делает человека счастливым?

Відповідь:

Висновки з того, що усі мови на світі не однакові, а різні, в статті. Деталі ж, стосовні до різниці виразної здатності української та російської мов тут: 8. "Сутністю людського буття є мова"

<http://h.ua/story/380079/>

Якщо прочитавши статтю у Вас по ній будуть питання, то будьте певні, що на них буде вичерпна відповідь, тут, чи на h.ua, де Вам зручніше.

___ Було: 10 жовтня 2013 р. 13:54 dandi

[http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?](http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=160&forum_pp=20)

[forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=160&forum_pp=20](http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=160&forum_pp=20)

ти не маєш ніякого морального права вирішувати хто добропорядний, доброчесний і вихований, а тим більше щастливий на ґрунті мовної приналежності. P.S. Все, достаточо. Больше никаких демагогий с фанатиками и разжигателями языковых конфликтов :-((

Відповідь:

Цілком згоден з Вашою шановною думкою, що на ґрунті мовної приналежності не можна вирішувати, хто щасливий. Будемо це вирішувати на ґрунті лайки, злоби, брехні, ненависності і хамства, шановний dandi. Не думаю, що Ви заперечуватимете, що коли людина хамить, наприклад тикає незнайомій людині, то значить вона бідолашна нещаслива. Те ж саме коли людина показує злобу, ненависть чи лається — нещасність такої людини цілком очевидна, чи не так? Будемо таких морально підтримувати, співчувати і розпитувати, а що ж за біда у них сталася.

___ Було: 11 жовтня 2013 р. 10:07 dandi

[http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?](http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=180&forum_pp=20)

[forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=180&forum_pp=20](http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=180&forum_pp=20)

Да никакой у меня беды нет (по крайней мере не было, пока с тобой не свьязался) — о Господи! — болезный :{ . Как к тебе надо обращаться, беря во внимание твое последнее сообщение ко мне, если ты, как мне кажется вообще не читаешь или если даже читаешь, но не воспринимаешь своим узкозацикленным умом то, что у других бывает тоже свое мнение и кругозор. Ка-ак! скажи мне, начальное предложение из того же сообщения согласуется со всем вышеизложенном тобой "трактатом". Но ты упорно продолжаешь гнуть свою линию, не беря во внимание мнение других. Где, скажи на милость, ты увидел в моих постах злобу,

ненависть, оскорблення і хамство?.., Это не хамство, это защитний рефлекс в обличиванні опонента..., доверительна манера, так сказати, в попытці опустити тебе на грішну землю..., дати можливість осмислити те, що ти в порыве... каком-то, виставляєш як догми істини, правди і т.д і по порядку... . Хамство наоборот из всех щелей прет из твоей завуалірованной вежливости. Парень! єсть така хороша пословица: "Не лезь со своим уставом в чужой монастырь", это как нельзя к стати подходит к твоей манере общения. Пока и будь счастлив в своей зацикленности.

Відповідь:

Серед нормальних людей взагалі то прийнято, шановний dandi, говорити словами те, що вони хочуть сказати. І не говорити, тобто не говорити словами тих речей, які не хочуть говорити. Саме так я і роблю. А всі Ваші "розгадки" завуалірованості, це заслуга виключно Вашого особистого дуже широконезацикленого ума. Для перевірки того, чи відповідають Ваші оцінки та висновки дійсності слів співрозмовника, спробуйте щоразу, коли Ви стверджуєте щось стосовно нього, процитувати його слова, які б підтверджували ці Ваші оцінки та висновки. Ви ж _жодного_ свого висмоктаного з власного пальця "твердження" стосовно численних виданих тут Вами на мою скромну адресу епітетів й характеристик не зможете підтвердити _моїми_ словами. Як мені скажіть будь ласка брати до уваги Вашу думку (мнение), якщо вона вся зводиться до одного тільки "Да какие у меня могут быть к тебе вопросы"? Та Ви навіть конкретного питання, стосовного до чогось в статті, задати не можете, на жаль, що вже казати про якусь Вашу думку (мнение) з приводу хоч чогось одного в статті.

Огульно хаяти все, не говорячи ні про що конкретно, дуже легко, шановний dandi, особливо коли робити це разом з іншими такими самими. І робите Ви це з тої простої причини, що прекрасно бачите, так само як і всі інші, хто каже неправду, що нібито як з чимось, не кажучи з чим, не згоден, що все до останнього слова в статті — чиста правда. Чи може це не так, і Ви спроможетесь сказати по статті щось конкретне, хоч одне, але конкретно, з чим Ви не згодні? Звичайно що Ви не зможете.

___ Було: 11 жовтня 2013 р. 10:28 EvilCat

[http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?](http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=180&forum_pp=20)

[forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=180&forum_pp=20](http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=180&forum_pp=20)

Несогласие с его мнение и есть злоба, ненависть, оскорбления и хамство.

Відповідь:

Якщо Ви не наведете чогось одного конкретно з статті, з чим Ви не згодні, то значить Ви насправді з усім в статті повністю згодні, але з якихось причин Вам хочеться підбрехнути, що Ви нібито незгодні.

Схоже найцікавішим предметом тут починає бути питання причини того, _чому_ дехто тут дуже хоче облудно заявити, що він з чимось в статті не згоден, хоч насправді згоден з кожним в ній словом.

Думаю дати відповідь на це питання буде не дуже складно. Але спершу глянемо, чи хтось, хоч один з нібито як з чимось в статті незгодних, спроможеться навести _одне_ щось, одне конкретно, з чим саме в статті він не згоден.

Ну що шановний EvilCat не спроможеться це зробити, то це зрозуміло. Чи може я помиляюсь, шановний EvilCat?

___ Було: 11 жовтня 2013 р. 11:49 злата

[http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?](http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=180&forum_pp=20)

[forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=180&forum_pp=20](http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=180&forum_pp=20)

Похоже, у него каждые 3-4 месяца обострения :{) копит, копит, а потом — бульк и выдаёт нагора наработанное непосильным трудом мысли e24 e38 e24 Интересно, он только наш форум "радует" или по всему инету сеет "разумное"... ну, в его понимании "разумное" :-)) :-)) :-))

Відповідь:

Повний протокол, раз Вам інтересно, шановна злата — з самого початку моєї активності в інеті, знаходиться тут:

olexlviv.tripod.com

– а все те нове, що згодом буде додано туди, тут:

olexlviv.blogspot.com

___ Було: 14 жовтня 2013 р. 10:14 EvilCat

[http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?](http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=180&forum_pp=20)

Златочка, очень надеюсь, что пропустите эту попытку олекса наехать своим "авторитетом". Надо же ярый националист хвастается своей активностью в интернете, и ссылается на американский сайт. Что, украинские сайты доверия не вызывают? Или какая-то другая причина есть?

Відповідь:

tripod.com — стабільний, вільно доступний і підтримує CGI-скріпти,

а що американський, тобто скоріш за все не належить до московської інфоканалізації, то це згоден, дуже, дуже і очень великий та серйозний недолік, з вашої точки зору.

___Було: 15 жовтня 2013 р. 14:39 dandi

[http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?](http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=220&forum_pp=20)

forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=220&forum_pp=20

Та ну що ж ти з ним поробиш? :- (І де твоє вибачення перед російськомовним населенням країни (це не беручи до уваги форумчан з інших країн), що ти назвав їхню мову цілковито неправдивою (що по простому значить — брехлива) і де нею починають говорити, там зразу зростає злочинність? І не треба е34 тут говорити, що я змушую читати когось свої повідомлення..., хто хотів, або хоче, прочитав і може прочитати їх, вони у відкритому доступі на форумі по цій темі..., так само як і твій "трактат". е35 P.S. Може українською мовою до тебе нарешті можна достукатись? е33 І як після такого можна надіятись і вірити, що якийсь російськомовний кретин не обгадить ТВОЮ рідну мову? Що ніяке шанобливе огульство не сховає образи? :- ((Чи ти про це не подумав, перед тим як вивалювати свій "трактат" на форум для обговорення?

Відповідь:

Давайте зауважимо, шановний dandi, не звертаючи при цьому уваги на Вашу дурнувату брехню типу "ти назвав їхню мову цілковито неправдивою", що _точно_ співпадіння мап русифікації України та злочинності (тобто нещасності) в ній, це факт. Якщо факти Вас ображають, значить у Вас особисті проблеми, на жаль.

Ну а стаття в форумі, незважаючи на різні там "сци в очі" і все таке інше, вже показала, що навіть і найкрутіше лайно, присутнє в Україні, неспроможне причепитися (прилипнути) до неї. Так що даний випадок, схоже, не підпадає, якщо Ви звісно не проти, під біблійну мудрість:

МТ 7:6 Не давайте святого псам, і не розсипайте перел своїх перед свиньми, щоб вони не потоптали їх ногами своїми, і, обернувшись, щоб не розшматували й вас...

Думаю це так тому, що даний форум читають, на щастя, окрім щойно згаданих персон, також і нормальні люди. А не пишуть сюди ті нормальні люди зрозуміло чому, чи не так.

___Було: 16 жовтня 2013 р. 11:56 Roberta

[http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?](http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=240&forum_pp=20)

[forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=240&forum_pp=20](http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=240&forum_pp=20)

[21:19; 4 жовтня 2013 р.] Украинские школы у нас очень ценятся. Мой ребенок, не умеет разговаривать по русски, только на украинском. Никаких проблем

[21:41; 4 жовтня 2013 р.] Но в чем прелесть юга, так в том, что ты здесь можешь говорить как хочешь, и никому до этого нет дела.

Вот за что, я так люблю Херсон!

[21:47; 4 жовтня 2013 р.] (На: "так ты же знаешь русский. Почему дочь не можешь научить?") — Я не учу, потому что хочу, чтобы говорила на украинском.Кстати, украинскому я заставила меня научить

[16:04; 5 жовтня 2013 р.] (На: "А ребенок или просто молодой человек легко учит любой язык, достаточно попасть в языковую среду") — Ну да. У меня старшие дети не разговаривали на русском языке до 14 лет. Я в доме сохраняла украинскую языковую среду. Потешные такие были. Некоторые родственники, которые не разговаривали на укр были очень удивлены. И очень при этом гордились. А потом взяли и заговорили. Сохранить чистый укр язык на юге невозможно и научить так ребенка тоже невозможно, если нет языковой среды. Теперь эти дети отлично владеют двумя языками и чистейшим украинским в этом числе. Это то, что нам далось просто и без напрягов, просто потому, что мама(я) разговариваю на укр. Но я еще ценю укр язык потому, что я из русской среды, но захотела разговаривать на укр. Так

поступаєм и с младшей. Поэтому дети в моей семье отлично владеют двумя языками в, практически, русской среде. Учитывая то, что отец ребенка даже не умеет читать по украински(чистый украинец).

[16:11; 5 жовтня 2013 р.] Я очень хотела иметь два языка, потому что у детей есть литературный талант. Так чтобы они могли свободно писать на двух языках. Во-вторых, за границей, у них вырастают возможности, если они знают эти два языка. В-третьих, при некоторых работах, нужно сходу знать украинский. И в четвертых, неизвестно, что будет в будущем. Возможно, это не всем нужно. Просто я пишу о себе. Я так же старалась дать и другие языки. Каждый из детей учил еще и англ и немецкий. Но без языковой среды у нас не много получилось. Хотя сильнейшая база англ отлично чувствуется у них сквозь годы. Вот, старалась вложить в детей, что по-крайней мере имела сама.

Відповідь:

Вибачте, шановна Roberta, що не відповідав — це думаю правильно, дещо обмежувати себе в задоволенні спілкуватись із справді по-людськи мудрою людиною, (яка самостійно — просто на базі нормального людського здорового глузду і великого бажання щастя для своїх дітей, власним своїм життям прийшла до практично тих самих висновків, для обґрунтування яких в обговорюваному тут матеріалі довелось опрацювати значну кількість філософської, психологічної, психіатричної та іншої літературної спадщини та сучасної інформації) — якщо очевидно, що таке спілкування може стати причиною того, що на цю людину накинуться згряя покидьків.

А бачити потоки хамської брехні, лайки, обзивань і повно всього такого іншого на свою адресу, це може бути просто таки ну надзвичайно важко — для нормальної людини, яка спеціально не займалась вивченням поведінки покидьків невідомих народів (за нац. ознакою), холуїв московської банди убивць (за функціональним призначенням). Коротко будемо називати таких людей просто покидьки.

Звичні до того, що нормальні люди сприймають хамську лайку, обзивання, оббріхування і таке інше від покидьків, як слова від собі подібних, тобто як від ніби нормальних людей, покидьки

думають, оскільки хоч людська мораль у них і відсутня, але вони знають про неї для її використання проти нормальних людей, вони думають, що "треба бути інфоканалізаційним мазохістом і збоченцем, щоб вислуховувати-вичитувати все те що вам тут пишуть".

І як же покидьки завжди і щоразу бувають розчаровані, а це в моїй багаторічній практиці (див. тут: olexlviv.tripod.com і тут: olexlviv.blogspot.com) в практиці зичливого спілкування з покидьками ставалось багато разів, щоразу з на жаль тим же самим сумним для них наслідком, коли до них зрештою раптом доходить, що ну як же вони гірко помиляються, і що їхні паскудні "душевні" порухи, усі до одного, починають в процесі розмови бути ясно усім видні, а огидність їхньої тупої брехні очевидною кожному, хто їх читатиме.

Слово "зичливого" стосовно спілкування з покидьками не випадкове: добро так само знаходиться в правді, як і правда в добрі.

А правда в тому, що усі, без жодного винятку покидьки, у тому числі ті, які виявили себе тут в цій темі, своєю брехнею усіх гатунків (брехливість — це ознака номер один покидька) усі вони нещасні, бідолашні люди, які постійно без варіантів і без кінця мучаться й страждають, і ніякі рослинні чи тваринні задоволення, які нечисть їм надає за те, що покидьки віддали їй свою людську правдиву душу, не в змозі допомогти цим нещасним душам, які вже в цьому житті конають корчаться в пекельних казанах судом злоби, ненависті, заздрості та брехні.

Тому казати правду покидькам — хоча б вказувати на їхню брехню, це робити для них добро. Вам звичайно не варто навіть і думати про таке, це я тільки щодо себе. Адже правда може допомогти їм усвідомити ницість їхнього нещасного життя без жодного шансу на людське щастя. Саме тому в покидьків є вироблений бандою (зграєю) "захисний" від цього механізм: ненависть навіть і до самого слова "свідомість". Небезпека для банди свідомості — величезна, і тому вони самі про себе і про спосіб свого ницого животіння знають дуже мало. А знати більше — небезпечно, може прокинутись страшна для брехливої суті покидьків свідомість. Через це вони і працюють над тим, щоб було замкнуте коло спілкування, з якого постійно вичищається усе

правдиве.

___Було: 16 жовтня 2013 р. 12:13 EvilCat

[http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?](http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=240&forum_pp=20)

[forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=240&forum_pp=20](http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=240&forum_pp=20)

Ларисочка, ну не ожидад.

Как говорил классик, если выбирать между добрым словом и револьвером.

Применительно к олексу револьвер предпочтительнее. Причем крупнокалиберный.

Чтобы мозги на панель брызнули. Или на паперть?

НЕ... Лучше на панель. Там самое место.

Відповідь:

О, нарешті — а то я вже було хотів питати, чи не пора, раз брехня, злоба і хамська ненависть не діє, висловлювати головний аргумент холюя московської банди убивць: "револьвер предпочтительнее. Причем крупнокалиберный. Чтобы мозги на панель брызнули".

На то вона і називається "убивць", чи не так, шановний EvilCat?

___Було: 17 жовтня 2013 р. 10:20 EvilCat

[http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?](http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=240&forum_pp=20)

[forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=240&forum_pp=20](http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=240&forum_pp=20)

Mon cher ami. Vous etes actuellement trop haute opinion.

Говоря по русски — а не зазнались ли ВБІ сударь? Строите из себя великомученника типа Коновальца? Так его московские убийцы не застрелили, а подорвали. И сам придурок виноват — нефиг было на халявный шоколад вестись.

Відповідь:

Це та сама людина, зауважимо, яка щойно власними ручками написала: "Применительно к олексу револьвер предпочтительнее.

Причем крупнокалиберный. Чтобы мозги на панель брызнули.", тут же, під цими власними словами, на ту ж адресу, як тільки

було звернуто увагу на те, що це не що інше, як головний

аргумент холюя московської банди убивць, пише: "а не зазнались ли ВБІ сударь? Строите из себя великомученника типа

Коновальца?"

(Про убивства українських політичних і культурних діячів, серед

безліч яких, з давніх часів, ніхто наразі не навів _жодного_ такого — жодного такого убивства, яке було б учинене не московськими спецслужбами, можна прочитати тут: "Убивства українських політичних і культурних діячів" <http://h.ua/story/53946/>)

Вам після цього вже можна навіть і не писати тут, шановний EvilCat, наприклад що це зовсім не Ваша шановна персона написала щойно: "Применительно к олексу револьвер предпочтительнее. Причем крупнокалиберный. Чтобы мозги на панель брызнули.", а що це нібито зробив хтось інший, скажімо моя скромна особа. Повнота і остаточність Вашої неадекватності вже й так абсолютно очевидна, для навіть і випадкового читача цих пару невеличких реплік. Мабуть і для Вас? хоч цілком отупілий від постійної брехні лицемір запросто може сказати ні, само собою.

Тут, під її цікавою ілюстрацією, доречно буде згадати про причини даної особливості безрідних (без рідного народу) нещасних (наповнених злобою, ненавистю і брехнею) холопів, рабів, холуїв та посіпак московської банди убивць — про причини їхньої неадекватності. Досить таки стійкої неадекватності, слід додати.

Деякі з необхідних засобів досягнення у покидьків невідомих народів (холопів московської банди убивць), такої разючої одірваності від реалій дійсності, разом з наявним у них без перебільшення можна сказати кретинським уявленням, що нібито реалії дійсності знаходяться зовсім не в фактах дійсності навколо нас, а в тих словах, які покидьки зволють сказати чи написати, обговорені, хоч і не всі, тут: 8. "Сутністю людського буття є мова" <http://h.ua/story/380079/> . І які причому відомі досить таки давно.

__Було: 17 жовтня 2013 р. 12:05 любимый http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=240&forum_pp=20
ЧЕМ ТВОЯ НЕНАВИСТЬ И ЗЛОБА ОТЛИЧАЕТСЯ ОТ ДРУГИХ? А, ЛИЦЕМЕР ОЛЕКСА? КАК БЫ ТЫ КУЛЬТУРНО ЗДЕСЬ НЕ ВЫРАЖАЛСЯ, А ИЗ ТЕБЯ ТАКИ И ПРЕТ АГРЕССИЯ...ЧЕГО ТАК БОИШЬСЯ? КОТ ЕЩЕ МЯГКО ВЫРАЗИЛСЯ. Я БЫ БУДУЩИМ РОДИТЕЛЯМ ТАКИХ КАК ТЫ БЕСПЛАТНО ПРЕЗЕРВАТИВЫ РАЗДАВАЛ!!! :-)) :-))

ТЫ ОЧЕНЬ УДОБЕН КАК ЗАЦЕПКА ДЛЯ ПОСТОВ ДРУГИХ ПОЛЬЗОВАТЕЛЕЙ, КОТОРЫЕ ТОЧНО МОГУТ БЫТЬ ПОЛЕЗНЫМИ ДЛЯ ДРУГИХ В ОТЛИЧИЕ ОТ ТВОИХ. ТЫ ТИПИЧНЫЙ ОБРАЗЕЦ ДЕМАГОГА ПУСТОБРЕХА, МОРАЛЬНОГО УРОДА И НАЦИСТА.

Відповідь:

Чудово Вас розумію, шановний любимый: Ви тут з EvilCat смакуєте сцену:

"Применительно к олексу револьвер предпочтительнее. Причем крупнокалиберный. Чтобы мозги на панель брызнули.", "КОТ ЕЩЕ МЯГКО ВЫРАЗИЛСЯ. Я БЫ БУДУЩИМ РОДИТЕЛЯМ ТАКИХ КАК ТЫ БЕСПЛАТНО ПРЕЗЕРВАТИВЫ РАЗДАВАЛ!!!" але само собою лицемірство й агресія належить завсім звісно не Вам, а навпаки Вашому співрозмовнику: "А, ЛИЦЕМЕР ОЛЕКСА [...] ИЗ ТЕБЯ ТАКИ И ПРЕТ АГРЕССИЯ".

Дякую за ще одну прекрасну ілюстрацію, цього разу до слів щодо "разючої одірваності від реалій дійсності, разом з наявним у них без перебільшення можна сказати кретинським уявленням, що нібито реалії дійсності знаходяться зовсім не в фактах дійсності навколо нас, а в тих словах, які покидьки звольять сказати чи написати".

Як бачите, шановний любимый, я щоразу, коли щось збираюсь сказати про Ваші і таких як Ви слова, я цитую їх.

А коли ж якийсь тупе брехло хоче щось бреханути на когось, щось на зразок: "ТЫ ТИПИЧНЫЙ ОБРАЗЕЦ ДЕМАГОГА ПУСТОБРЕХА, МОРАЛЬНОГО УРОДА И НАЦИСТА", то те тупе брехло принципово не може процитувати на підтвердження своєї дурнуватої брехні _жодного_ слова тої людини, на яку це брехло бреше. Чи може я помиляюсь, шановний любимый?

___Було: 17 жовтня 2013 р. 15:20 любимый

[http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?](http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=240&forum_pp=20)

[forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=240&forum_pp=20](http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=240&forum_pp=20)

Если ты цитируешь уважаемых авторов, это не значит, что ты конгруэнтен в понимании их текстов.

Мудрость тебе явно не грозит, если не видишь очевидного...ей просто негде проявиться, субстрат отсутствует... :(:(:(

Регулярная терапия...вернёт тебе, Олух, способность удерживать

суть розговора и находить подтверждения своей агрессии по отношению к другому языку и людям...

Читай по буквам пошел на Х.У.Й. :(:(

Відповідь:

Щоразу, коли нормальні люди цитують інших людей, вони роблять це для повноти ясності того, що говорять. Вас, шановний любимый, ця фраза звичайно що не стосується.

Наприклад, говорячи про щастя, є пряма потреба, якщо звісно є повага до читача і бажання максимально ясно висловити думку, цитувати Арістотеля та Сковороду.

Говорячи про щирість та мудрість материнської любові до дітей, є можливість дуже конкретно проілюструвати ці речі, цитуючи слова шановної Роберти.

Коли ж в контексті розмови про людське щастя і гірку погану нещасність таких, як Ви, шановний любимый, а як тут в Україні можна обійтись без обговорення цього суттєво присутнього в українському житті найогиднішого на українській землі явища, яке безупинно паскудить українському народу, тобто має покидьків невідомих народів, холопів московської банди убивць (Ви їх називаєте "уважаемых авторов") — коли є потреба про них щось сказати, то їх також треба цитувати. Ну щоб на їхню голослівну хамську лайку не відповідати голослівністю. Є ж можливість предметно показувати нормальним людям, які, можна не сумніватися, також читають дане обговорення, що покидьків ні в якому разі не можна сприймати на свою голову як нормальних людей.

І хоч звичайно очевидна нещасність покидьків, якщо обмежити себе думкою про їхню нещасність, викликає у нормальних людей співчуття — що треба ніби як шкодувати нещасливих покидьків, однак це було б зовсім правильно тільки тоді, коли б покидьки займали в суспільстві належну їм по праву спеціальну нішу для покидьків.

Але ж насправді навіть і найнатуральніші, найяскравіше виражені, абсолютно аморальні покидьки в нашому українському суспільстві наразі частенько займають зовсім і не своє справді належне їм місце, на жаль. І їхні дії та наміри щодо нормальних людей, які не намагаються на них заплющувати очей, досить таки непогано ілюструються не тільки гігантськими московськими

убивствами на українській землі, які мали місце протягом останніх 100 років, але й і просто даним діалогом.

___Було: [11:26; 8 ноября 2013 г.] EvilCat

[http://www.bookclub.ua/forums/index.html?](http://www.bookclub.ua/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=400&forum_pp=20)

[forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=400&forum_pp=20](http://www.bookclub.ua/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1278128&forum_pn=400&forum_pp=20)

на сообщение от olex [09:45; 8 ноября 2013 г.]:

Ви повністю праві щодо мого досадного упущенія, що серед перелічених вище нищих паскудних почуттів (брехні, лайки, злоби, ненависті), в яких вариться кипить корчиться душа покидьків невідомих народів на їхньому шляху до повної, остаточної та доконаної нещасності, я пропустив найголовнішу, визначальну та панівну ноту в акордах ваших пекельних мук вже в цьому житті — заздрість. Наприклад тут видно, що Вас бідолашного болісно дусить жаба до блогу, один посередній запис якого прочитаний не 2-3 чи там 5, а 2332 рази.

Ну а безграмотність покидьків, на відміну від нормальних читачів форуму, це вже таке. Я маю на увазі, що уривок "Примітивні групи: основні правила", <http://h.ua/story/64549/> з книги [А. Б. Добрович, "Воспитателю о психологии и психогигиене общения"] вже прочитало кілька десятків людей з цього форуму — прочитали, а не оцінили, як Вам здалося від невміння читати, якщо не з переляку.

І оцінок, зауважимо, подібний матеріал потребує не більше за будь-який факт дійсності. Для нормальних людей він просто є і оцінки не потребує — про нього просто потрібно знати, для точності орієнтації в просторі людських взаємин. Іншими словами кажучи, якщо Ви чи ще хтось такий самий, як Ви, ставите факту, присутньому в світі людей, низьку оцінку, то це говорить лише про Ваше ставлення до правди. Самому факту від вашої оцінки ні холодно, ні жарко, він продовжує існувати в дійсності далі точнісінько так само, як і до того, як Ви проголосили, що правда Вам неависна.

EvilCat:

На такие дешовые трюки будете ловить кого другого.

Не прочитало 2322, а просмотрело. Вещи несколько разные. А прочитало, судя по оценкам именно 12.

Відповідь:

Насправді "Кількість переглядів: 2356" (цифра на сьогодні) показує, скільки разів було відкрито сторінку "Примітивні групи: основні правила", <http://h.ua/story/64549/>. Прочитав її той, хто відкрив, повністю, чи частково, це предмет гадання, і ну зовсім предмет висмоктаності з пальця, коли судити про кількість прочитань з кількості виставлених оцінок чи положення планет на небі й фази місяця. Багато хто частенько й гадки не має ставити оцінку, навіть й повністю прочитавши матеріал, я скажімо серед них і практично ніколи ніяких оцінок не ставлю, ну і що, це ж не цікаво.

А от що тут в цій розмові справді цікаво, шановний EvilCat, то це розуміння людського щастя і шляхів до нього з точки зору безридних покидьків невідомих народів, напомпованих по самое немагу інфолайном з московської інфоканалізації, в контексті плазування московських холопів перед їхніми московськими хазяями. Невже межею Вашого уявлення про щастя, в результаті регулярного заковтування потоків з московської інфоканалізації, стало оце Ваше: "Применительно к олексу револьвер предпочтительнее. Причем крупнокалиберный. Чтобы мозги на панель брызнули. Или на паперть? НЕ... Лучше на панель. Там самое место."?

Але якщо це так, тобто Ви бачите Ваше щастя, в тому, щоб щоразу, коли співрозмовник говорить правду, у нього "мозги на панель брызнули", то це теж цікаво — розкажіть, будьте добрі, про Ваші шановні почуття та їх послідовність й розвиток при тому, коли Ви уявляєте собі таке. Адже це доречно тут в розмові про уявлення про щастя покидьків невідомих народів.

Давайте розберемося — щоб усім стало видно, як це класно, мати такі уявлення, як Ви й такі почуття, як Ви — Ви ж не соромитесь Ваших уявлень про щастя і Ваших почуттів, які Ви тут показуєте, виходячи з тих Ваших уявлень?

“Сутністю людського буття є мова”

___ Було: <http://h.ua/story/380079/>

Таран Євгеній Черкаси 20:14 24/07/13

Я думаю, Вы не будете спорить с тем, что любой язык — это отражение исторических процессов, происходивших и происходящих в народе. Отсюда — и разница в понимании однокоренных слов. Или будете спорить?

Вы меня простите, но то, что Вы изложили в статье, есть не что иное, кроме как скрытая попытка насадить международный(или межязыковой) конфликт!

Между прочим, в украинском языке в Вашем изложении тоже есть немало недочетов. Например: Вы используете слово "торкаться" в смысле "касаться какой-либо темы".

А Вы не подумали о том, что сами же подменили одно украинское слово другим, подсознательно связав их русским?

Дело в том, что в русском языке слово "касаться" имеет много значений при одной морфологии: это — и телесное прикосновение, и мысленная связь с чем-либо("меня это не касается").

Но в украинском-то есть прекрасный синоним слову "торкаться" — "стосуватися"! К сожалению, это уже не только Ваша "болячка" — этим вирусом сейчас пестрит весь телеэфир, аж уши вянут!

Вы, уважаемый Олександр Франчук, сделали основной упор своей статьи на корне слова "стиг". Что ж, исследование было бы гораздо интереснее, если бы, опять-таки, не однобокость. sad

Через всю Вашу статью сквозит мысль о разнице в словах. А между тем, есть и общая часть: например, украинское слово "ВИСТИГАТИ" в смысле "ВЫМЕРЗАТЬ" не так уж далеко от русского(читайте — словянского) "ПОСТИГАТЬ". Если откинуть политиканство и национализм, то получится, что в этом слове ЕСТЬ общий смысл — ДОСТИЧЬ КОНЕЧНОЙ СТЕПЕНИ РАЗВИТИЯ.

Вот и всё!

А развитие возможно ТОЛЬКО в смешении культур и языков. Это — просто естественный процесс эволюции. Гитлер тоже хотел противопоставить Германию всему миру, даже ближайшей Австрии. К чему это привело, Вы знаете. wink

Відповідь:

Звичайно що я не буду сперечатись, шановний Таран Евгений, з тим, що "что любой язык — это отражение исторических процессов" — з відвертими дурницями сперечатись нема потреби.

Що ж до того Вашого твердження, що ця стаття нібито є спробою розпочати "міжнародний(или міжязиковою) конфлікт", то цікаво було б довідатись, в чому це саме конкретно Ви вбачаєте таку конфліктність в даній статті? Повідомте будь ласка, і я легко Вам покажу, що Ви прикро помиляєтесь, на жаль.

В статті використовуються обидва українські слова, шановний Таран Євгеній, і "торкатися" і "стосуватися", кожне в більш слушному для нього випадку. Будьте уважніші, коли намагаєтесь робити зауваження, щоб не мати вигляд людини, яка дуже квапиться пошвидше до чогось вчепитись, і тому виходить пшик. Слово ПОСТИГАТЬ, це якраз його я мав на увазі, коли згадував про відтінки поняття "доганяти", читайте двічі, якщо за першим разом не доганяєте (не постигаєте).

А от про Гітлера цей Ваш бовк я щось недоурозумів, на жаль. Поясніть, будь ласка, якщо звісно можете, Вашу думку.

___Було: Boris G. # написав коментарий 24 июля 2013, 15:14
http://maxpark.com/community/90/content/2107921#comment_27783934

Тху..... Опять.... Словоблудие... И как квазинаучно!!!!

Фундамент правильный, основательный... Только вот на фундаменте шалаш построили))))))

Какой к чертям собачим Украинский язык?! О каком ИМЕННО УКраинском вы говорите?

О современном?! Так вот в СОВРЕМЕННОМ украинском кроме ПТАХА и СТИГА ничего больше и не осталось!!! Остальное — это "милиционты" "литадлы" и протчая шелушпонь!!!!

Если русский язык складывался веками как язык межрегионального и межнационального общения — дык это видно из его структуры... Когда вы произносите — украинский — то что именно вы имеете ввиду? Язык Шевченко?!!!! Да за такой "украинский" его б Фарион с подвижниками поливали бы грязью и помоями! Найдите где нить репринтное издание Шевченко или Котляревского... Не найдете?!! И почему?! Да по одной простой причине — там не тот "украинский" на котором балакае Фарион!!! Почитайте "изобретателя"первого "украинского" словаря.... Что он пиал к концу жизни? Да он отрекся от "украинского"!!!! Он (став уже профессором лингвистики) доказывал , что малороссийскоен

наречие органічно вошло в російський, обогатило його, як впрочбем и все другие наречия Руси))))

А наглое начетничество на примере одного слова — это грубая фальсификация.... Пользуясь таким приемом я могу доказать что язык Донских казаков древнее и богаче русского!!!! Возьмите, например казацкое слово "баглай"!!!!... Да ну нет его в русском!!! значит что? — мы древнее и мудрее!!! Отак!!!!))) На самом деле в славянских языках происходила миграция слов и СМЫСЛОВ!!! Например в русском "сосулька", а в польском — "сопля" !!!! Но это ж не значит что поляки сопля сосут!!

Или в русском магазин, а в польском — склеп!!! Но это не значит, что поляки торгуют тем , что мы похоронили...))))

Повторюь — начинал за здравие, а построил хиленький шалашик..

Відповідь:

Що стосовно української мови, то спеціально для Вас в Література е п. 7. Словник української мови <http://sum.in.ua/> — заходьте туди і вивчайте на здоровя, всі одинадцять томів. Що ж до репрінтного видання Котляревського (зокрема "Енеїди") початку 19-го сторіччя, то там точно та ж сама і така ж сама українська мова, що і в останніх його виданнях. В інеті є, пошукайте і почитайте. Але перед тим вивчіть хоч би правило прочитання букви ять, східне і західне — про яке Ви звичайно що навіть і не чули, чи не так. Ви ж не думаете, що якщо звуки Енеїди Котляревського записати наприклад англійськими буквами, то вона тоді буде на англійській мові?

А от про входження "малороссийскоен наречие ... в русский", то найточніше про нього, і про входження інших мов в російську мову сказав Н.Добролюбов (1860 год): "Но у нас бестолковая смесь пяти языков организовалась довольно скоро и составила то, что мы теперь называем языком образованного общества" — наслідок масованого запозичення слів в російську мову, з усіченням коріння, яке в тих запозиченнях було в оригінальних мовах.

__Було:

http://maxpark.com/community/90/content/2107921#comment_27783934

Надежда Ульянова 25 июля 2013, 08:24

Вам, дорогуша, к историку Бибику. Он оценит.

Переведите свой опус на український і дайте почитать, поржати очень хочца.

Відповідь:

Це тут переклад на російську, шановна Надежда Ульянова.

Український оригінал можете "почитати, поржати", раз Вам

"очень хочца", тут: <http://h.ua/story/380079/> — або оригінал разом

з рос. перекладом тут: http://olexlviv.blogspot.com/2013/07/blog-post_24.html

__Було: <http://politiko.ua/blogpost96501#comment1077416>

Георг Крук 06:11

+++

Важливо періодично (курс) надавати аналітику порівнянь по мові.

Коло

Око

Зір

...

Відповідь:

Підтримую, дуже було б потрібно. В даному випадку правда

приклад з однокоріневими з "стиг" словами потрібен був не так

для порівняння, як для демонстрації суттєвості усічення

наповнення змістом слова при його запозиченні

__Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_27847897

Евгений Фадеев 26 июля 2013, 13:43

Язык является сущностью КОНКРЕТНОГО бытия человека или группы людей, а не сущностью человека.

Сущность человека — разум.

Конкретное бытие людей еще мало подходит на разумное, то есть, на человеческое в истинном понятии человека, как природы, обретшей разум.

Відповідь:

Цікаво Ви міркуєте, і хотілося б згодитись із більшістю Ваших

слів. Одна тільки неясність є у Вас, уточніть будь ласка, чи

вважаєте Ви, що розум — це те ж саме, що й інтелект, чи це різні

речі, як на Вашу шановну думку?

___Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_27847897

Евгений Фадеев 26 июля 2013, 23:14

Разум и интеллект совпадают. Только на чем? — На том, каков предмет разума (интеллекта).

Что такое разум? — Это поиск правды, истины. Если разум не ищет правду и используется для "своей правды", сокрытия правды, то это ложный разум, отрицание разума.

Разумно только тогда, когда истинно. То есть, разум и истина синонимы. Не в силе бог, а в правде. Бог есть правда, истина.

Истина, правда, законы природы — синонимы.

Вопрос "синонимы ли разум и интеллект" второстепенный, подчинен главному — истине. Или — идее, по Гегелю.

Відповідь:

Давайте спершу досягнемо ясності в нашому розумінні що таке розум і чи він те ж саме, що й інтелект, чи ні. Ваші слова щодо цього питання наразі можна тлумачити і так і едак. Давайте конкретизуємо, раз так, це питання. Скажіть будь ласка, чи можна назвати розумною людину, яка розробила і успішно виконала досконалий план підлого убивства багатьох дітей?

___Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_27847897

александр кашкавал 27 июля 2013, 01:10

...Н.В. Гоголь что то недопонял в языках...а Достоевского и Толстого в мире вообще не знают — все только о Т.Г. Щевченко и говорят...да и в Украине книги на русском не найти — все читают только родном, украинском...по моему всё наоборот...так что намёк в статье мерзкопакоственный и попробовал бы кто то прочитать эту статью на украинском, даже зная этот язык...

Відповідь:

В статті ніяких натяків нема, шановний александр кашкавал, всі речі прямо названі своїми іменами. Що ж до мови статті, то стаття і написана, і опублікована на кількох ресурсах і читана всюди

саме якраз українською мовою. Тут її російський переклад — спеціально для Вас.

___Було:

http://maxpark.com/community/90/content/2107921#comment_27861227

GOLDEN key 26 июля 2013, 20:54

Классический свидомытский бред, одного уровня с бреднями Бибика да Штэпы. :)))

P.S.

Толковый словарь Даля:

ПТАХ м. птаха, пташка или пташечка ж. пташенок м. (птенец), потка, поточка ж. птух м. —ха ж. сиб. твер. птушка, —щечка, кур. птяха, птюха, пск. твер. птица, птичка; церк. птичица, птичище, птичищ, птищ; тамб. вят. мтаха, мтах; пичуга, пичужка, пернатая, пернатка; летучее животное в перьях, теплокровное, перистое животное...

Так что фраза "вставил украинское слово в русский контекст" доставила превеликое удовольствие. :)))

Відповідь:

В словнику Даля суто українськими словами аж рябить на кожному кроці, і не всі вони в цьому ж словнику розтлумачені. Наприклад, дивлячись (навмання) тлумачення слово ОКО в Даля, читаємо слова російської мови: "видит око далеко, а ум (думка) еще дальше". Коло, колода, і багато інших в Даля є. Хоч без окремих проколів не обійшлося: "РИСОВАТЬ — что, изображать ЧЕРТАми" є, а от слів "риса", "риска", з яких воно виводиться — нема.

Що ж до _використання_ в російській мові слова ПТАХ, то це ж не моя особиста примха вважати це слово не російським, ось будь ласка:

«Соловей российский славный ПТАХ...»

Александр Литвак:

На просторах Родины моей,
Помогая в творчестве артистам,
Пел простой российский соловей,
Непростым художественным свистом.
Пел он в своих рощах и лесах,

От души, не требуя награды,
Вдруг его обидным словом "ПТАХ",
Кто-то обозвал с большой эстрады.
Услыхала пташечка моя,
Как язык коверкается русский,
Улетела в дальние края,
Унося свой слух от перегрузки..
(с) Copyright: Александр Литвак, 2007
Свидетельство о публикации No.107060600300
<http://www.stihi.ru/2007/06/06-300>

___Було:

http://maxpark.com/community/90/content/2107921#comment_27861397

GOLDEN key 26 июля 2013, 21:01

"Конечно, по-малороссийски не выйдет хорошо "Онегин" или "Герой нашего времени", так же, как не выйдут статьи г. Безобразова об аристократии или моральные статьи г-жи Тур о французском обществе. Конечно, все эти статьи можно перевести и на малороссийский язык, но считать этот язык действительным малороссийским будет великое заблуждение. Те малороссы, которым доступно все, что занимает Онегина и г-жу Тур, говорят уже почти по-русски, усвоивши себе весь круг названий предметов, постепенно образовавшийся в русском языке цивилизацией высших классов общества."

Добролюбов

Відповідь:

Слова Добролюбова про російську мову: "Но у нас бестолковая смесь пяти языков организовалась довольно скоро и составила то, что мы теперь называем языком образованного общества", це слова одного з найбільших в ній спеціалістів. Цих його слів з 1860 ніхто й гадки не мав і не має заперечувати.

Його повідомленням про обрусевших інородцев із хахлов, як і аналогічним повідомленням інших його (і наших) сучасників, щодо того ж самого предмету, думаю цілком можна вірити. Що ж саме українською вийде добре, а що ні від Добролюбова, то це просто особисте враження людини, яка десь щось трохи чула, з російських джерел, про українську мову. Не скажете ж Ви, що

Добролюбів знав українську так, як російську?

___Було:

http://maxpark.com/community/90/content/2107921#comment_27861227

Иван Трелин 26 июля 2013, 00:04

И Украинский и Русский (современный язык) всего лишь часть нашего родного языка.

Відповідь:

Якщо Ви цим самим маєте на увазі, що в Росії слід ввести обов'язкове вивчення української мови, в усіх школах, то думаю Вас усі підтримають. А особливо всі ті, що за єдинство.

___Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_27932496

Евгений Фадеев 29 июля 2013, 13:06

Вы отвечаете на комментарий, в котором ответ.

Частичный ум, частичный разум не полноценный разум.

Работа за деньги = наемное рабство и связанное с "зарплатой" своя семья, которая дороже всего остального человечества, делает человека частичным = прикрепленным к части природы (разделение труда и разделенность с родом человеческим).

Ради своих детей абсолютно все, если не все, готовы уничтожить чужих детей и Планету.

Это — материальные основы неразумности людей.

В этой системе, те, кто разрабатывает, внедряет, убивает, делают это не со зла, а ради своих детей, своей семьи. В этой системе они "разумны". С точки зрения сущности, идеала человека, еще животные.

Вы взяли крайние случаи. Но так ведут себя все до единого.

Відповідь:

Ми говоримо про поняття, шановний Євгеній Фадеев, про поняття розуму. Для конкретизації, для повного очищення поняття, беремо крайній випадок, і намагаємось визначити: розум, це та річ, яка потрібна вбивці, який планує підле масове убивство ні в чому не винних дітей, і коли б без розуму, то він не зміг би ретельно, детально й успішно спланувати і учинити таке

убивство? Чи може якби у нього був людський розум, то саме розум став би на перешкоді такому плануванню й учиненню величезного підлого масового убивства, і тому для убивці потрібен не людський розум, а щось інше? Як на Вашу шановну думку?

__Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_27940096

александр кашкавал # ответил на комментарий Олександр Франчук 29 июля 2013, 17:10

...да обо мне не беспокойтесь с переводами...Вы упустили в моём коменте упоминание о Н.В. Гоголе, Ф.М.Достоевском, Л.Н. Толстом и не возразили мне фамилиями писателей, писавших на украинском языке и известность в мире которых хотябы приближалась к известности писателей мною упомянутых...в чём фишка...может Н.В.Гоголь своим выбором языка в своём творчестве ответил на этот вопрос...

Відповідь:

Спеціально цим питанням — успіхам і причині загибелі російської класичної літератури, цілком присвячений опублікований також і тут в макспарку матеріал "Проблемы русскоязычности — 2" <http://h.ua/story/261097/> прочитайте, там думаю більше відповідей, ніж у Вас тут питань. Але якщо захочете ще про щось запитати на ту тему, то краще біля того матеріалу, щоб розмова була по темі. Що ж до перекладу, то російський переклад я тут на шановному російському російськомовному ресурсі даю завжди. Український оригінал — коли місця вистачає.

__Було:

http://maxpark.com/community/90/content/2107921#comment_27940088

Иван Трелин 29 июля 2013, 17:09

Думаю, что правильнее было бы возврат исконного языка. А не изучение новоделов.

Відповідь:

Українська мова, принаймні сотні років, практично не міняється — якщо не дуже зважати на швидкоплинно в усіх мовах змінне

мовне технічне лушпиння. І про це давно відомо серед передових діячів російської мови, наприклад Белинский не раз говорив про це, намагаючись видати швидкі зміни в фундаменті російської мови за щось типу прогресу. Тай і самому в цьому легко пересвідчитись, почитавши видану в 18-му сторіччі Енеїду Котляревського, цілком сучасна українська мова. Так що Ваша ідея вивчення росіянами споконвічної української мови має досить таки передовий вигляд, як на мою скромну думку

___Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_27951176

александр кашкавал 29 июля 2013, 23:44

...на всё места хватает, а на конкретный ответ на приведённые мною сопоставления о значимости в мире русской и украинской литературы места не хватило...Вы не отсылайте меня читать "Проблемы русскоязычности", а ответьте на мой первый к Вам комментарий, из которого не трудно понять у кого проблемы в литературе — сходите в ближайший книжный магазин...это я очень по теме...

Відповідь:

Кажете раптом перехотілося про російську класичну літературу говорити, і про причини її загибелі? Розумію Вас.

Що ж до проблем в українській літературі, то за сотні років московського "управління" розвитком української культури вами було зроблено досить таки багато всього. Розстріл протягом якихсь кількох днів капітаном госбезопасності Матвеевим в урочищі Сандормох, Карелія, 1111 діячів української науки, культури і мистецтва — це тільки маленький епізод в московському сприянню цьому розвитку. А тепер Ви про прямі наслідки своєї роботи, за яку Вам ордена, медалі, грамоти, льоти, пенсії і т.д. вручили, розпитуєте мене. Але ж я не в курсі геть аж всіх ваших діянь. Так, дещо трохи знаю.

___Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_27951176

Евгений Фадеев 30 июля 2013, 00:25

Я Вам ответил на Ваш вопрос.

Уточню про Ваш пример. Это не "крайний" случай, а особенный случай. В этой системе абсолютное большинство людей не развиваются до полноценного человека = разумного человека и имеют частичный разум, заточенный для решения их корыстных, личных интересов. Интересы личные часто противоречат интересам других, обществу. Люди преследуют личные интересы и если ради своего интереса надо развязать войну с сотнями миллионов жертв, ее развязывают.

Мы люди с точки зрения животных. Но еще не совсем люди, с точки зрения идеала человека = человека разумного. Что еще Вам не ясно. Вы уперлись в "разум человеческий", но не хотите понять, что разум у конкретных людей еще не совсем человеческий.

Відповідь:

Добре, шановний Євгеній Фадеєв, нехай буде відповіли. А тепер давайте сформулюємо, раз Ви боїтесь зробити це сам, Вашу відповідь без "патріотизма немного подпустить" та іншої водички. Ось Ваша відповідь на питання про що потрібно для того, щоб спланувати і (безкарно, само собою) заподіяти масове убивство ні в чому не винних дітей:

Ви вважаєте, що без розуму таке масове убивство запланувати і учинити безкарно неможливо.

Я (і не тільки я один) притримуюсь протилежної точки зору. А щодо Вашого уявлення про людський розум, то очевидно у Вас його на жаль нема.

___Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_27981614

Євгеній Фадеєв 30 июля 2013, 23:31

1. Что я "боюсь"?
2. Что в моем ответе Вам не понятно или "не устраивает"?
3. Я Вам разжевал несколько раз, но Вы не смогли проглотить. Чтобы человек понял, он уже должен думать в этой области. Вы просто не понимаете о чем я Вам говорю, так как Ваши понятия на уровне вот этого поста — "язык — сущность человека".

4. Вы "придерживаетесь противоположной точке зрения". Но Вы не поняли и мою и — свою не выдали. Чтобы быть в "противоположности", мало прокукарекать про эту "противоположность. А надо четко показать где, в каких пунктах, положениях Вы "противоположны".

5. То, что вы приписываете мне, что "можно спланировать безнаказанное убийство детей без ума", показывает, что Вы — нулевой полностью в том, что я Вам пытался разъяснить.

Відповідь:

Та у Вас з читанням навіть і коротеньких речень величезні проблеми — раз Ви мої слова про Ваше розуміння розуму: "Вы считаете, что без ума такое массовое убийство запланировать и совершить безнаказанно невозможно."

зрозуміли цілком навпаки: "вы приписываете мне, что "можно спланировать безнаказанное убийство детей без ума"".

Якщо Ви не можете прочитати як воно є якусь пару речень, то чи не краще Вам було б зайнятися цією Вашою конкретною проблемою, а вже потім, після її успішного вирішення, обговоренням питань суті понять?

__Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_27966341

александр кашкавал 30 июля 2013, 15:02

...ну, да...в концлагерях сидели только евреи, а чекисты расстреливали только украинцев... [...]

Відповідь:

Сандормох вже давно одна з небагатьох добре відомих речей. Але коли це якраз Ваші папкі та дедкі робили ті речі, разом з капітаном Матвеевим, то тоді Ваше "незнаніє" елементарних речей має очевидні під собою підстави.

__Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_28522216

Анатолий Валетов 18 августа 2013, 05:03

Скажите пожалуйста, можно ли назвать разумным человека, который разработал и успешно выполнил совершенный план

подлого убийства многих детей?

===

Я думаю что разум — это рациональная штука, он не соприкасается с моралью и этикой. Разумно своровать так, чтобы не поймали, и неразумно надеть на себя сворованную вещь в присутствии ее хозяина. А интеллект и того хуже, в нем голая логика. Интеллект отвечает на вопрос "можно ли перепрыгнуть эту яму?", но он не способен определить — а нужно ли ее перепрыгивать? Это уже задача разума.

Відповідь:

Своего часу мої уявлення не відрізнялись від Ваших — аж до того моменту, коли в розпалі одної дискусії, віддаючи належне різуче послідовному, наскрізь брехливому хамському нахабству опонента, якому, хоч безліч разів і спійманому на прямій відвертій підлій брехні, було як з гуся вода, в мене язик повернувся назвати цю людину розумною.

Відчуття протиприродності слова "розум" стосовно такої людини спонукало пошукати, а що ж вкладав в слово "розум" Арістотель. Адже це якраз він сформував основний масив, фундаментальний каркас понять, яким сьогодні користується людство.

І як виявилось, після ґрунтовного перегляду його етичних та політичних праць, відчуття протиприродності використання слова "розум" стосовно подібних до щойно згаданої людини, було не тільки в мене. Жодного разу я не знайшов слова "розум" разом навіть і з якоюсь легенькою не зовсім чесністю, не кажучи вже про відверте хамство, підлість, злобу та ненависність.

З чого зробив висновок, що з давніх часів розум, який світиться в очах, люди завжди пов'язували саме якраз перш за все з високими моральними й етичними стандартами. Інакше навіть нам було б слово "хитрість", яке якраз і означає "розум" мінус "моральні стандарти"?

Інтелект же наразі позначає розум, який взагалі очищений від сприйняття моральності — тоді як хитрість знає про мораль і враховує моральність людей в своїх підлих оборудках.

___Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_28522216

Анатолий Валетов 18 августа 2013, 23:29

Мы не оцениваем музыку разумом, это эмоциональная сфера, но записывается музыка с помощью нот, т.е. формальным языком с жесткими рациональными правилами. Или взять гинеколога, он себя ведет по разному в кабинете во время приема, и на свидании, хотя круг его интересов казался бы один и тот же. Гинеколог с 20-летним стажем вполне способен влюбиться.

Можно вести себя с другом душевно, и изучать дружбу как категорию, искать ее место в социальной среде и рассматривать ее компоненты. Одно другому не мешает. Наоборот, из-за того что этику не могут рассматривать рационально, общество толчется на месте миллион лет уже. Совесть, сострадание, достоинство — все это объяснимо рационально, и не обязательно для этого быть бессовестным циником. Как говорится, наука, и ничего личного. Ну а с друзьями — там жизнь, а не наука.

Есть интеллект, разум, ум, мудрость. Эти понятия перекрывают полностью весь спектр способностей сознания. Поэтому нравственность не стоит серкупить с разумом, для нее ум есть. Вот умный человек уже не станет красть, а мудрый — других отговорит от этого. Все это примерно, конечно, просто бытовой разговор.

Відповідь:

О, "умный человек не станет красть" звучит значно більш природно, чи не так? аніж "Разумно своровать так, чтобы не поймали".

Зауважимо при цьому, що Ви праві, розрізняючи в російській мові "ум" і "разум", ці слова не позначають в ній одне. Я ж використовував ці слова як синоніми тому, що в українській мові (я думаю і пишу рідною українською, після чого перекладаю) і ум і розум означають одне і те ж саме. В російській же мові ці слова різняться, наприклад: "низшая степень ума должна быть признана за некоторыми животными, но разума нет ни в одном" (Даль)

___Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_28522216

Анатолий Валетов 20 августа 2013, 19:37

Интересно, а почему тогда в украинском есть и ум и разум (розум)? Обычно разными словами обозначаются разные понятия. Ти казала: «В понеділок Підем разом по барвінок». Я прийшов, тебе нема, Підманула-підвела. Приспів. Ти ж мене підманула, Ти ж мене підвела, Ти ж мене молодого З ума-розуму звела.

Что касается Даля, то он явно ошибался. В то время еще не существовало понятий "системная архитектура", поэтому люди, тем более гуманитарии, не понимали что из чего состоит и что от чего зависит. Разум должен быть служебной функцией, к которой обращается ум. То-есть, без разума ума быть не может. Отсюда вывод — если у животных есть ум, то и разум у них есть тоже. Разумеется он другой чем у нас, и мы его не узнаем, не признаем.

Відповідь:

В часи Арістотеля системної архітектури також не існувало, однак це ніяк не перешкоджає його ясним і точним етичним міркуванням бути сьогодні фактично стандартом, і то частенько є відчуття, що недосяжним стандартом. У тому числі, що цікаво, про ступінь наближеності тварин (і рослин) до людей.

Що ж до міркувань Даля про відмінність ума від розуму, то хоч від ясності вони мають досить таки далекий вигляд, але слово Даля — закон для російської мови.

А ум і розум в українській мові просто синоніми.

___Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_28632995

Анатолий Валетов 21 августа 2013, 21:54

"но слово Даля — закон для русского языка"

==

Да, но только для русского языка времен Владимира Ивановича.

С тех пор многие понятия области мышления изменились.

Повлияла и кибернетика, и искусственный интеллект, и

лингвистика, и тот же Пелевин. Да и просто английская ментальность, просочившаяся с менеджментом, маркетингом, полит- и прочими технологиями. Так что уважать классиков — это одно, а быть фанатиком и догматиком — совсем другое.

Відповідь:

Насправді поняття людського розуму не змінюється вже принаймні дві з половиною тисячі років, шановний Анатолій Валетов. Лінгвістика ж може тільки досліджувати передачу нюансів виразності цього поняття в різних мовах, а Пелевин ним користуватись в своїх творах. Тим більше, що кібернетиці з штучним інтелектом до розуміння природи живого мислення, м'яко кажучи, дуже і дуже далеко.

___Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_28666838

Анатолій Валетов 22 августа 2013, 23:46

А зачем тогда вообще о чем то говорить, если со времен Аристотеля ничего не поменялось. Значит его книжки читать надо, там все написано.

Відповідь:

З часів Арістотеля не помінялись фундаментальні поняття, наприклад поняття розуму — якщо звісно Ви не беретеся заперечити щось в його міркуваннях. Але ж Ви не думаете, що окрім фундаментальних понять навколо нас нема нічого? Навіть з обговорення тут добре видно, що поговорити є про що. Кому розмови по суті не страшні звичайно.

___Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_28692376

Анатолій Валетов 23 августа 2013, 21:01

Например, есть такая способность мозга "распознавание образов". Благодаря ей вы различаете буквы и слова, отличаете волка от лисы и колбасу от сметаны. Эта способность есть у всех, даже у ящериц. Может ли быть разум без этой способности? Можно ли назвать умным человека, который верх от низа не отличает и швабру от мотоцикла? Это фундаментально или нет?

Відповідь:

Ви маєте на увазі розпізнавання зорових образів?

___Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_28692376

Анатолий Валетов 26 августа 2013, 02:55

Совершенно не обязательно, вы распознаете образ вечера по влажности воздуха, температуре. Образ зимы, осени, узнаете ссору, или праздник. Мяч узнаете, себя узнаете и осознаете в мире. Свое прошлое, будущее. И звери понимают это все тоже, они сразу сообразят догонять нужно или убежать, повыше залезть или пониже спуститься.

Відповідь:

Розпізнавання образів в такому вигляді властиве і рослинам, а в рослин мозок відсутній, якщо Ви не проти — тобто розпізнавання образів є здатністю не мозку, а всього живого

___Було:

http://maxpark.com/community/90/content/2107921#comment_29256816

Сергей Нефедьев 11 сентября 2013, 23:25

...В русском языке находим такие слова с корнем "Стиг":...

В болгарском тоже есть слова с корнем "Стиг", только там значения этих слов другое:

болгарский "Стига" — русский "Хватит", "Достаточно" — украинский "Досить". Кто у кого "стянул" это слово?

Болгарский "Направо", русский "Прямо", украинский "Прямо". В болгарском это слово с корнем "Прав" используется более "правильно", т.к. мы говорим: "Он прав", или "Он не прав". Кто правильное говорит болгары: "Направо", или украинцы: "Прямо"?

А ведь болгарский язык лучше сохранил связь со старославянским языком. Если послушать в болгарских православных церквях проповеди священнослужителей, то очень малая разница между таковыми в русских православных церквях. Стало быть и русский язык ближе к старославянскому, чем украинский. А стало так потому, что в 20х — 30х годах в СССР на почве расцвета национальных культур стали приглашать для "украинизации"

України галиційських "язиковедов", они-то, паскудники, и начали отрыв языка України от русского, малороссийского от русского. И, как видно, на примере пана Франчука, и сегодня продолжают эту работу.

Відповідь:

Російська біда в тому, що московська банда намагається принизити російський народ, примажуючи його до українського, не буду нагадувати, якими засобами. Тобто заставляють росіян обплывувати могили своїх абсолютно неукраїнських предків. Тоді як болгары, хоч і слов'янізувались на тисячу років раніше Московії, зовсім не намагаються, як це годиться серед гідних людей, які поважають могили своїх предків, приховувати цього факту.

___Було:

http://maxpark.com/community/90/content/2107921#comment_29281305

Сергей Нефедьев 12 сентября 2013, 21:14

Ну, что за дешёвый приём ухода от ответа на конкретно поставленный вопрос: как насчёт болгарского "Стига"?

А вы сразу: "Московська банда, московська банда!"

Это уже становится паранойей.

Лечится вам надо, уважаемый!

Відповідь:

Ну це ж Ви самі написали, шановний Сергей Нефедьев, що "болгарский язык лучше сохранил связь со старославянским языком", не відаючи, чому болгарське таке цікаве росіянам. А тому, що цікавий досвід ослов'янення неслов'янського болгарського народу, який зробив це на тисячу років раніше московії. Шкода тільки, що в Московії, на відміну від Болгарії, є банда московських убивць, яка топче гідність російського народу, заставляючи його викидати на сміття пам'ять про своїх справжніх предків, тобто плювати на їхні могили. А болгарської мови, а також багатьох інших мов, я на жаль не знаю. Тут в статті порівнюються російська та українська мови і це порівняння легко зрозуміле а чи не усім на українській землі. Тому кидайте свій флуд на інші теми і повертайтеся до статті — це було б цікаво, якби Ви спромоглися говорити по темі.

___Було:

http://maxpark.com/community/90/content/2191312#comment_29293759

Сергей Нефедьев 13 сентября 2013, 11:37

Пан Франчук пишет в статье : "... вспоминаются слова Высоцкого:

Ложь и зло, погляди, как их лица грубы,

И всегда позади воронье и гробы.

И сколько же глубокой, до конца проверенной украинским народом горькой правды в этих словах крупнейшего российского поэта!..."

Уже прогресс: ведь пару месяцев назад он в статье "Сущностью человеческого бытия является язык", см. ссылка на maxpark.com доказывал, что: "украинский язык дает своему носителю кардинально другое, более широкое и глубокое овладение реалиями окружающего мира, чем русский язык своему..."

...о примитивизме мировосприятия на основе русского языка, который открывает широкий путь для преступных манипуляций русскоязычным сознанием, говорить всегда полезно ..."

А сегодня уже признаёт В.С.Высоцкого крупнейшим российским поэтом, и приводит отрывки из его песен. Очевидно в украинском языке не нашлось ни поэтов, ни стихов, способных на непримитивном уровне дать непримитивное восприятие его непримитивной душе.

Ещё немного и он признает русский язык "великим и могучим"!

Как говорили герои известной комедии Л.Гайдая "Кавказская пленница": "Будем ждать!"

Відповідь:

Недоліки російської мови не означають, що російськомовні люди за своєю природою якісь погані, це моя така думка. Любити Висоцького, це не тільки не заважає, як на мою скромну думку, і бачити й говорити про величезні неусувні прогалини російської мови, а й допомагає. Висоцький же — це відвертість, правда і щирість, чи не так. Це ж саме потрібне і при розгляді проблем російської мови.

___Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_293

89035

lkj lkjh 14 сентября 2013, 09:24

Человеческое бытие слагается из многих сущностей. Давать предпочтение чему то одному, связывая его с какой то основой видового или иного отличительного и исключительного качества — всегда неверно, кто бы это не утверждал. Как доказательство такого достаточно посмотреть на глухонемых и даже слепоглухонемых. Нет у них того языка, о котором вы тут беседуете. Они изобрели тактильные, жестикуляционные, язык Брайля для письменности. Но оттого их бытие и их способности и сам статус людей ничуть не проиграл пред теми, кто общается языком. Неверно сказал этот Хайдаггер, впрочем это у него не редко бывает.

Відповідь:

Чому це Ви думаете, що якщо мовні засоби невербальні, то мови вже нема? Невербальні ж засоби передають ті самі поняття, тими ж словами тих же самих мов, що і вербальні.

___Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_29389035

perfektum 1 16 сентября 2013, 19:58

Батенька, право, Вы что то совсем попутали. Нет языка, нет и человеческого бытия. Нет языка и человека нет?

Відповідь:

А Вы спробуйте подумайте, шановний perfektum 1, чи відрізнялись від тварин ті попередники людей, у яких ще не було мови, і самі легко відповісте на власне запитання.

___Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_29412310

perfektum 1 17 сентября 2013, 16:16

Ой как отличались, уж точно не мешали в единый компот Ветхий завет и теорию эволюции. Какие предшественники людей если Вы утверждаете, что язык суть человека. Куда Вы денете изобразительное искусство, музыку, танцы, мимику и жесты, позы, интонации. Вы хотите сказать, что все это присуще

животным, а к человеку не имеет отношения, человек — суть только слова? Попробуйте подумайте сами, уважаемый Олександр Франчук.

Відповідь:

Через те, що суто людське в людині має мовну природу, ні рослинне, ні тваринне в ній нікуди не зникає. Детальніше про це в роботі "Рецепт щастя"

<http://maxpark.com/community/1894/content/2201029>

Що це Ви про "мешали в единый компот Ветхий завет и теорию эволюции" тут написали? поясніть будь ласка.

___Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_29444163

perfektum 1 18 сентября 2013, 17:42

Ну и как на украинском языке будут произноситься хоралы Баха или танец маленьких лебедей, к примеру? Попутали Вы по крупному, и тем смешнее ваше упрямство.

Відповідь:

Краще питаєте прямо, шановний perfektum 1, коли Ви чогось не зрозуміли, замість городити дурниці — і будьте певні, Ви отримаєте вичерпну відповідь

___Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_29479496

perfektum 1 19 сентября 2013, 20:50

Спрашиваю прямо. внятно и медленно. Как на украинском языке произноситься хоралы Баха или танец маленьких лебедей из балета Чайковского, если сущность человеческого бытия, по вашему, только в словах? Искусство, что, — сущность вымерших динозавров, или оно присуще лошадям?

Сущность — в ощущениях. Оценка — в эмоциях. Уникальность наша — в способности формировать образы и связи, и отрывать их от действительности. Язык — функция этих способностей, но не сущность, и не единственная. Жесты для глухонемых, азбука Морзе, чертежи, рисунки ит.д. ит.п. суть та же функция, что и язык. Попробуйте залезть в "подсознательное", там и вовсе языком

и не пахнет. А наше мировосприятие в основном подсознательное, иначе полиграф не изобрели бы.

Відповідь:

Он воно що, Ви не розумієте слова "сутність" — що це слово значить найголовніше, найосновніше, найістотніше в тій речі, про яку йдеться, тобто те, що відрізняє її від від всього іншого. І тому коли Ви кажете, що "Сущность — в ощущениях", Ви опускаєте з виду, що відчуття (і емоції, і навіть почуття), є в тварин точно так само, як і в людей. Ви цим самим кажете, що суть людини — в тваринному. Якщо міркувати Вашим методом, то чому тоді Ви ще не прийшли до висновку, що суть людини — в рослинному? Ріст і споживання ж притаманні всьому живому?

___ Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_29503027

perfektum 1 20 сентября 2013, 17:44

Вы делаете успехи, но они Вас пугают, и свой страх Вы пытаетесь приписать мне. Я вовсе не опускаю из виду то, "что ощущения (и эмоции, и даже чувства), имеются у животных точно так же, как и у людей." Я равным счетом это и имею в виду. Человек, в первую очередь биологическое, существо. Этап в эволюционном развитии живых существ. Но если бы у Вас хватило терпения дочитать абзац хотя бы до половины, то может быть Вы и поняли бы, что в отличии от животных человек ощущениями (эмоциями) может еще и управлять, в том числе и при помощи и языка, поскольку в отличии от животных приобрел способность формировать образы. Язык лишь условность, символ образа и действий. Сущность языка в социуме. Человек — продукт социума, но в основе, по своей сущности, он биологическое существо. Человек — существо социально-биологическое. И действительно ему присущ и рост и потребление, как физический, что роднит его со всем живым, так и духовный, что отличает от всего живого Так, что "суть человека не в животном", а в том, что он социальное живое существо. Социальное в нем не рождается, а формируется. Язык не сущность, а необходимая функция для формирования социального существа.

Відповідь:

Коли Ви, шановний **perfektum 1**, з такою при чому надутою пихою намагаєтесь запевняти, що суть людини в тому, що "он социальное живое существо", тобто по суті не відрізняється від мурашки, то це має справді смішний вигляд. Ви це робите часом не тому, що хочете трохи розважити тут народ?

___Було: <http://maxpark.com/community/1894/content/2111588>
perfektum 1 22 септембрія 2013, 19:48

Уважаемый Александр, Вы эмоционально, даже очень эмоционально воспринимаете мои комментарии. Они у Вас вызывают бурю негодования и возмущения, что приводит к обиде и вызывает злость. Отсюда, Ваше выражение, — "с такой причем надутой спесью....". Это не аргументы, а способ выражение языком (словами) своего нервного состояние. В этом и есть одна из функций языка, а передает он, в том числе, и Вашу сущность. Что касается "посмеяться", то Ваш посыл, будто человек существо не социальное и не живое, поскольку в противном случае он не будет отличаться от муравья, не тянет не только на смешок, но и спесивую ухмылку.

Відповідь:

Ви не можете ображатись на мої слова, шановний **perfektum 1**, в них окрім правди нічого нема, а на правду не можна ображатись. А Вас насправді "приводит к обиде и вызывает злость" виключно той фальшифий субстрат, який Ви постійно висмокуєте з власного пальця і (досить таки тупо) намагаєтесь приписати мені. Ну навіщо Ви наприклад видумаете таку примітивну дур: "Ваш посыл, будто человек существо не социальное и не живое"? Це ж кожному, кому не ліньки буде прочитати, окрім статті, також коменти, легко бачити, що цей та інші ідіотизми належать виключно Вам.

___Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_31223925

Oroborus Veritatis 18 ноябрія 2013, 05:48

Бессмыслица.

Нет хотя бы малейшей попытки увязать изложенное с гипотезой Сепира-Уорфа или теорией генеративной грамматики Хомского.

Хотя и не получится, ведь украинский язык всего лишь пародия на язык

Відповідь:

Мета статті — додати до раніше іншими людьми (Гумбольдт, Гайдеггер) наведених тверджень, які свідчать на користь висновків статті, суттєвих фактів на матеріалі порівняння виразної здатності російської та української мов. Наведені в статті предметні докази легко зрозумілі практично всім, хто ці дві мови знає, Вам очевидно ні.

І добре, що Ви чули про гіпотезу Сепіра-Ворфа і генеративну лінгвістику, але шкода, що Ви не бачите, що вони жодним чином не суперечать статті. Як і інші, Вам невідомі речі, наприклад експериментально доведені А.Н.Леонтьєвим факти утворення в процесі засвоєння тих чи інших мов спеціальних мозкових структур.

___Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_31270153

Oroborus Veritatis 19 ноября 2013, 17:55

Статья лишена какого-либо смысла, поскольку является антинаучным бредом.

Научными же теориями являются генеративная грамматика (не лингвистика) и скажем генетическая эпистемология.

Вы же об этом ничего не знаете.

Так что лучше прекратите нести бред про "мозговые структуры", это по меньшей мере выглядит жалко и нелепо.

Відповідь:

Бідолашний Oroborus Veritatis, який не тільки нічого не чув про функціональні об'єднання різних відділів центральної нервової системи, які складаються прижиттєво і спільно функціонують як органи здійснення психічних функцій, але і взагалі не розуміє, що таке наука, в чому її суть. І коли така темна, неосвічена людина починає роздувати свою пиху, то це небезпечно, бережіться, може луснути.

___Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_313

Oroborus Veritatis 22 ноября 2013, 08:08

Я разбираюсь в философии сознания намного лучше чем вся укрская академия наук, признавшая наукой астрологию. И понятие "мозговые структуры" является полным бредом. Существуют ментальные и нейронные структуры, это не одно и то же. И с языком это не связано, поскольку язык затрагивает функционирование ментальных структур, но не нейронных. А о том, что такое наука ни вы, ни все ваши укрские ублюдки не имеют никакого представления

Відповідь:

В усіх російських словниках з медицини, психології і педагогіки термін "мозкові структури" зустрічається на кожному кроці — хоч шановний Oroborus Veritatis і пише тут: "понятие "мозговые структуры" является полным бредом". Це може легко перевірити кожен, хто знайомий з гуглом, на відміну від не тільки неосвіченого, але й ледачого Oroborus Veritatis.

Що ж стосовно того, в чому полягає суть поняття "наука", то коли Ви цього не знаєте так, щоб тут це показати, то я охоче Вам поясню. Пояснити?

___Було:

http://maxpark.com/community/677/content/2332267#comment_31350251

Юрий Биглов 22 ноября 2013, 14:34

Посмотрел философ на себя со стороны и изрек: "Сущностью человеческого бытия является язык". Потом он прочитал на эту тему лекцию, написал кучу статей и монографию. И всё говорил, говорил... А люди (не философы) в это время пахали, ковали, строили. У них другая сущность человеческого бытия? Или они не люди?

Відповідь:

Якщо як на Вашу шановну думку орати, кувати і будувати, це головніше, то добре. Правда тоді не зовсім ясно і Вам слід визначитись, що саме з названого Вами головніше, тобто що саме, на Вашу шановну думку, суть людини? орати, кувати, чи будувати?

___Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_31354206

Oroborus Veritatis 22 ноября 2013, 16:35

Я сам объясню тебе недоносок.

Синапсы:

ссылка на en.wikipedia.org

Ментальные структуры:

ссылка на en.wikipedia.org

Проблема сознания –

ссылка на en.wikipedia.org

Только ты укр тут невежественное и необразованное дерьмо

Відповідь:

Ну що Ви аж так розхвилювались, шановний Oroborus Veritatis? Видно не можете аж так піднатужитись, чи раптом зрозуміли, що кебети не вистачає щоб сказати, що то таке наука, в чому полягає її суть? Але я ж сказав, що негайно поясню, ясно і буквально в кількох словах, що таке наука і в чому її суть, як тільки Ви забажаєте. Це ж можна удавати, що знаєте, а просто хочете перевірити, що такого скаже опонент. Ну то що, пояснити?

___Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_31357526

Oroborus Veritatis 22 ноября 2013, 18:19

Устал повторять очевидное. Ни черта вы не знаете.

Наука — продукт познавательной деятельности разума.

Можно и с этим поспорить, но лучше не надо

Відповідь:

Навіщо сперечатися, коли просто дивлячись на Ваше визначення науки, видно, що для нього потрібні також визначення пізнавальної діяльності і розуму. І що під Ваше визначення науки підпадає все підряд, навіть московська інфоканалізація, з величезними потоками й бездонними трясовинами брехливого інфолайна в ній.

То сказати Вам нарешті, що таке насправді наука? якщо Вам не страшно взнати, що таке наука.

___Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_31433258

Oroborus Veritatis 25 ноября 2013, 06:51

Вы ж совсем тупой и не понимаете, что разум это когнитивная способность, а познание это когнитивная деятельность.

Что вы можете знать о науке в итоге ?

Не больше чем вся прогнившая академия наук укрляндии, то есть ничего.

Відповідь:

Давати визначення, шановний Oroborus Veritatis, це більш очевидними словами пояснювати менш очевидні. А коли Ви визначаєте поняття "наука" через пізнавальну діяльність і розум, а поняття розуму через когнітивну діяльність, то Ви чините точно навпаки — замість прояснити значення поняття, напускаєте навколо нього щораз густішого туману.

Що ж до науки, то вона є просто правда, одна тільки правда і нічого, крім правди — а єдина справжня мета науковців, це, окрім добиватись до правди, рафінувати (очищати) її і кристалізувати (впорядковувати).

А оскільки Ви далекі від розуміння, що таке наука, то і Ваші намагання обзивати статтю "антинаучним бредом", поруч з неспроможністю вказати на хоч одне, хоч найменше відхилення в ній від правди, мають такий очевидний вигляд смішних кретинських наскоків тупого йолопа, в якого замість людського розуму одне тільки брехливе московське інфолайно, присмачене московською ж ненавистю до всього українського.

___Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_31433258

Oroborus Veritatis # ответил на комментарий Александр Франчук 25 ноября 2013, 14:51

Спасибо за то, что показали как далеко заходит укрская тупость.

Мне просто плевать на укров, это малоросский народ вроде беларусов, никакой ненависти у меня к ним нет, не больше чем к тем же беларусам.

Наука это не "просто правда", это система номологического и

апагогического знания, то есть твердых истин и гипотетических концепций.

Упорядочивать можно солдат в строю или там товары на витрине, это никакая не цель науки.

А еще есть КРИТЕРИИ НАУЧНОГО ЗНАНИЯ. Такие как — неполнота, несоизмеримость, погрешимость.

Ничего этого у вас нет, значит вы несете ПСЕВДОНАУЧНЫЙ БРЕД. Ведь нигде не указаны границы применения ваших утверждений или научная теория, соответствующая эти утверждениям, как и статистическая вероятность аномалий.

Поверьте, то же самое я сказал бы русскому, армянину и казаху. И еврею тоже.

Но укр по тупости бьет все рекорды. То есть вы.

Відповідь:

Добре, шановний Oroborus Veritatis, Ви вже досить таки добре показали, що вмiєте читати словник iншомовних слiв i копiювати слова з нього туди-сюди — не розумiючи, на жаль, що вони значать, але зате з ну набагато бiльш роздутою пихою, нiж якби розумiли. Власне вiдомо, що коли людина розумна, то навiть i якоiсь маленькiй пихи у неi бути не може, не кажучи вже про Вашу непiдйомну.

Що ж стосовно Ваших слiв: "Мне просто плевать на укров, это малоросский народ вроде беларусов, никакой ненависти у меня к ним нет, не больше чем к тем же беларусам", то цiкаво знати, чи iснує в природi народ, на який Вам не плювати?

___Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_31449620

Oroborus Veritatis 25 ноября 2013, 18:41

То, что вы принимаете за спесь является аргументом в пользу вашей безграмотности.

Мне плевать на безграмотных, которые говорят от имени народов. Первична моральная идентичность, а не национальная, мне плевать на всех, кто плох как человек, вот на вас например.

Відповідь:

Дуже добре, шановний Oroborus Veritatis, у Вас є моральна iдентичнiсть, i поняття рiдного народу в нiй вiдсутнє.

А поняття людської гідності, воно входить в Ваше розуміння моральної ідентичності, чи ні?

___Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_31449620

Oroborus Veritatis 26 ноября 2013, 11:46

Человеческое достоинство не имеет национальности.

Иначе не казнили бы Сократа, не вынесли бы приговор за будто бы неуважение к богам и порчу молодых людей.

Достойный человек не может навредить своему народу и вообще любому народу.

Відповідь:

Гідність кажете не має національності? То це значить, візьмем для прикладу сина китайського народу — це значить, що чи любить цей китаець свій рідний народ, який дав йому його життя, чи йому наплювати на нього, це ніяк, як на Вашу шановну думку, на гідності тої людини не позначається?

___Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_31449620

Oroborus Veritatis 26 ноября 2013, 12:48

Китаец обязан уважать идеалы конфуцианства, если он себе не враг.

Но эти идеалы никоим образом не прославляют китайский народ и не упираются в национализм.

Принимать конфуцианскую мораль может и не-китаец, а еще китаец может не быть конфуцианцем, а скажем быть легистом.

Он не любит народ, он уважает идеалы людей, которые его окружают, но и это не императив, а выбор.

Любить или не любить его никто не имеет права принудить, а значит вы снова городите бред.

Відповідь:

Добре, давайте сформуємо питання про наявність чи відсутність пов'язаності людської гідності з національною гідністю інакше: як позначається це на людській гідності, якщо 1) людина вважає себе часткою рідного народу, який дав їй її життя — або 2) якщо

людині наплювати на народ, який цю людину народив, тобто дав їй її цінне неповторне унікальне життя?

__Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_31449620

Oroborus Veritatis 26 ноября 2013, 13:50

Точно также как Солнцу наплевать на биологические организмы, человеку наплевать на "народ".

Хотя без Солнца и света невозможна никакая жизнь.

Все ваши утверждения ведут к нацизму и так называемой "расовой теории", это антинаучная брехня, почитайте Крика например о воспитании "идеальной нации".

Народ это всего лишь абстракция, иногда очень вредоносная.

Відповідь:

Якщо Ви справді думаете, що "человеку наплевать на "народ"", і що "Народ это всего лишь абстракция, иногда очень вредоносная", тоді що Вам заважає прямо, без викрутасів, сказати, що Вам плювати на народ, який дав Вам Ваше життя, на Ваш рідний народ? і що це анітрохи не заважає Вам думати, що Ви — гідна людина?

__Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_31449620

Oroborus Veritatis 26 ноября 2013, 16:04

Объясните сначала — что такое народ ? В кого именно я должен плюнуть.

И кто вам дал жизнь если не родители ?

Может целый полк постарался ?

Хватит уже городить чушь.

Відповідь:

Це ж Ви написали, а зовсім не я, що: "человеку наплевать на "народ"", і що "Народ это всего лишь абстракция, иногда очень вредоносная", але чомусь хочете, щоб це не Ви сам сказав, на що саме Вам плювати — а щоб я Вам пояснив, на що це Вам плювати.

Схоже Ви дуже хочете наплювати, але сам не знаєте, на що.

___Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_31449620

Oroborus Veritatis 26 ноября 2013, 16:38

Вы вконец запутались.

Мне наплевать на абстракцию. Если вы видите еще что-то, хотелось бы узнать.

Этот разговор ни о чем уже порядком достал

Відповідь:

Само собою, що вконец заплутались не Ви, хто б сумнівався.

Просто Ви кажете: "человеку наплевать на "народ"", а в наступному пості: "Объясните сначала — что такое народ? В кого именно я должен плюнуть" — що явно свідчить про те, що заплутались не Ви, а Ваш співрозмовник.

І Ваш народ ніяка не абстракція, а цілком конкретні люди одної з Вами національності. Чому Вам на цих людей наплювати, це цікаво було б від Вас почути.

___Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_31478857

Oroborus Veritatis 26 ноября 2013, 18:08

Народ это и есть абстракция.

И что вы подразумеваете под национальностью ?

В классическом смысле это кровь и почва и уверяю вас, иных критериев нет, а это полный бред.

Вы запутались, можем продолжить, но я вас просто уничтожу.

Відповідь:

Я весь тремчу, і ледь питаю: а Ваші батьки, це теж маячня?

___Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_31478857

Oroborus Veritatis 26 ноября 2013, 22:04

Родители это конкретные люди. Народ это абстракция.

Это две большие разницы.

"еле вопрошаю" это не по-русски

Відповідь:

Яке з цих двох слів не російське, "еле" чи "вопрошаю"? ...та у Вас з російською проблеми, шановний Oroborus Veritatis :- (Вам би трохи книжок почитати, хороших і різних, для поповнення словникового запасу, ну і трохи пиху приспустити, а то через її завеликий розмір Ви перестаєте поле бачити.

Ну і про батьків, їхніх та Ваших братів й сестер, їхніх батьків і рідних тих батьків та інших родичів — у Вас для них, усієї множини, є слово, чи для Вас вони вже абстракція?

__Було:

http://maxpark.com/community/1894/content/2111588#comment_31449620

Oroborus Veritatis 26 ноября 2013, 23:50

Есть такой раздел в русском языке, называется стилистика, изучается согласование лексических единиц в предложениях.

Не уверен есть ли в украинском такой раздел, но "еле вопрошаю" это бессмыслица.

Множество в вашем воображении, семья это не народ.

А мой словарный запас перекрывает ваш в сотню с запасом

Відповідь:

Розумію Вас — питати когось, принижувати свою туго надуту пиху, про належність до російської мови "еле вопрошаю", Ви не можете ніяк, бо вже вирішили і проголосили, що біле — це чорне. Ніхто наразі ніби як не говорив, що сім'я — це народ. Ну Ви звісно можете знайти в словнику іншомовних слів якесь слово, як Вам це звично робити, і сказати, що через те слово Вам очевидно, що хтось таке сказав.

Для описаної мною множини родичів є слово рід (рос. "род"), а сім'я є тільки часткою роду. Але і рід (плем'я), це ще народ. Як Ви скажете, цікаво, рід (плем'я), це реальність, чи абстракція?

__Було:

http://maxpark.com/community/677/content/2332267#comment_33801421

Анатолий Валетов 11 февраля 2014, 12:53

"Сущностью человеческого бытия является язык" — это равносильно утверждению что "Сущностью собачьего бытия

является влиянием хвостом". Но они еще и щенят родить умеют.

Відповідь:

Добре, шановний Анатолій Валетов, визначення суті людського буття від одного з найвідоміших у світі філософів Ви вважаєте неправильним. Раз так, то слово за Вами: відкрийте будь ласка людям, що саме, як на Вашу шановну думку, є сутністю людського буття?

___Було: <http://maxpark.com/community/677/content/2332267>

Анатолій Валетов 12 февраля 2014, 06:58

Фразы "визначення суті людського буття" и "определение сути человеческого бытия" несут слишком разный смысл, боюсь что мы не поймем друг друга. Слово "визначення" образовано от "значення" => "знак", "значимость". А "определение" от слова "предел", "делить", "отделять".

"Определение"(определивание) — это ясное указание на ключевые признаки, которые отличают данный предмет от других. И поэтому нельзя брать язык, потому что тогда, скажем, коммуникация ничем не будет отличаться от бытия. Ведь в общении тоже язык есть основа сути. А в качестве "визначення" язык подходит, потому как он входит в число важнейших по значимости признаков бытия.

Не стоит даже пытаться дать определение бытия. Тем более что сам Хайдеггер "определил" бытие как неопределимую стихию.

Відповідь:

Дати визначення чогось, будь чого, в Вашому випадку буття, і дати визначення суті, навіть того самого чогось, а в нашому тут випадку суті людського буття, це зовсім не одне і те ж саме, шановний Анатолій Валетов. Ніхто Вас не просив давати визначення буття, мова йшла тільки про суть людського буття. Разом з тим видно, що розглядаючи укоріненість — здавалося б тих самих при перекладі — слів в різних мовах, Ви добре бачите, наскільки різуче відмінні уявлення вони дають носіям різних мов. Лишається тільки зробити очевидний висновок з цього факту.

___Було:

http://maxpark.com/community/677/content/2332267#comment_33828137

Анатолий Валетов 12 февраля 2014, 12:43

Определение предмета дает наука, это рациональная область, допускающая ясность. Тогда как "определение" сути может дать лишь философия, которая далека от рациональности и по большей части играет экзистенциальную роль тем что трансцендирует реальность. Другими словами, нельзя дать определение сути, сущности, существу дела. Ибо оно не случайно названо "существо", а потому что обладает качествами живого. Иначе говоря, можно дать метафору, обыгрывающую некие качества сути, но не определение только.

А вам это все зачем? Вы какую-то работу выполняете, возможно филологическую?

Відповідь:

Це мені для того, що чим більше ми в нашому житті виконуємо роботи для нашого розуміння суті явищ, тобто правди, тим більше наше життя є справжнім життям, як на мою скромну думку.

А от коли хочеться піднапустити туману навколо власних труднощів розуміння слова "суть", то доводиться брати і доречно чи недоречно застосовувати терміни типу "играет экзистенциальную роль" та "трансцендирует реальность". Тим часом же в слові "суть" нічого ж щоб аж такого нема:

(11-т. сл. укр. мови): СУТЬ, і, жін. Найголовніше, основне в кому-, чому-небудь; зміст, основа.

(сл. Даля): СУТЬ — ж. сущность, существо, самость, основанье, самое главное, важное в деле; зерно, ЯДРО, нутро.

___Було:

http://maxpark.com/community/677/content/2332267#comment_33855986

Анатолий Валетов 13 февраля 2014, 15:12

У меня нет проблем, шановний Олександр, это у вас проблемы с общением, выша задача не оценивать собеседника, а понимать его, разумеете, ферштейн, андестенд?

Відповідь:

Прекрасно Вас розумію, шановний Анатолий Валетов: це тільки моя скромна думка, що коли Ви заперечуєте твердження Гайдеггера "Сутністю людського буття є мова", але сам не можете

сказати, що саме є сутністю людського буття, то це мало б бути для Вас проблемою. Однак для Вас це просто норма, а ніяка не проблема.

___Було:

http://maxpark.com/community/677/content/2332267#comment_33855986

Анатолий Валетов 18 февраля 2014, 18:50

Если уж вам всенепременно требуется именно определение, то сущность человеческого бытия есть способность мыслить. А язык — это средство выражения мысли, вторичное качество, которого без мышления быть не может. А вот мышление без языка вполне возможно, когда-то раньше речи не было, но люди были именно людьми, а не животными.

Відповідь:

Кажете той попередник людини, який не був здатний володіти мовою, був мислителем? І чим же його мислення відрізнялось від тваринного мислення, як на Вашу шановну думку?

___Було:

http://maxpark.com/community/677/content/2332267#comment_34030165

Анатолий Валетов 19 февраля 2014, 12:35

Тем что он умел строить планы, рисовал на скалах и имел совесть.

Відповідь:

Ну планировать умеют мурашки, пауки та інші багатоклітинні істоти, а щодо совісті, то кіт наприклад як зробить якесь паскудство, то видно що його совість мучить, так що тут Ви даєте маху, на жаль. А що стосовно наскального живопису, то хто це Вам цікаво сказав, що його автори не вміли говорити?

«Як російська мова спотворює мислення»

___Було: __ГіП__ [06:10; 19 марта 2013 г.] <http://goo.gl/wNqlqg>
вопрос конечно интересный Что делать? С русскими все ясно, а вот с нашими. Знают, что русские криво перевели и тупо

переводят на український

Відповідь:

Думаю так само тупо, як переклали, мовчки вдаватимуть, ніби все ок і ніяких проблем з перекладом. І буде у нас демонструватись фільм "Гостя".

___Було: <http://h.ua/story/373921/> Константин Руднев 09:46
19/03/13

Как гнусная провокация статейка получилась неплохая. Оскорблений и в адрес русских (разумеется, поголовно неграмотных), так и в адрес сочувствующих им украинцев масса. Автор на заборе увидел русское бранное слово и его украинский аналог, и теперь горячо судит по этому своему наблюдению о характерах двух наций. Позорно и недостойно.

Відповідь:

Типова дитяча реакція шановного Константина Руднева. "Абіда", бач його задусила так, що факти дійсності "побоку". Про це і стаття, дякую Вам за безпосередню свіжу негайну ілюстрацію до неї.

___Було: 19.03.13 sysha777@mail.ru Андрей 06:18

<http://goo.gl/hxgsIj>

+++++ Я згоден що переклад м*яко кажучи на трійку...Але Ви ж не станете заперечувати, що то є комерційна помилка у виборі автору перекладу.

Існує вдалий і інколи, кращий чим написав автор...

Тому винити РОСІЙСЬКУ МОВУ некоректно.

Бо і український переклад деяких творів виглядає не краще.

А ось в чому я з Вами згоден так це в тому , що дійсно, навіть я російськомовна людина з великою для себе насолодою нахожжу в УКРАЇНСЬКІЙ МОВІ.

Це наприклад ШАЛЕНЕ ДО БЕСТЯМИ КОХАННЯ! Господи ! Скільки в цьому відтінків почуттів!А чумацький шлях і багато – багато іншого!

Відповідь:

Мова не про те, що всюди в усіх мовах знайдуться перекладачі різної кваліфікації. Однак різні виразні можливості різних мов, це незаперечний факт, шановний Андрей.

___Було: 19.03.13 Юрій Бородатий 08:10 <http://goo.gl/Pkv2F4>
Російська мова створювалась як мовний однострій імперії. На великій території мала існувати лише одна проста і зрозуміла всім мова — так вимагали інтереси деспотичного керування людьми.

Але таке злоторне призначення наклало відбиток на ауру і карму самої російської мови. Ставши засобом зла вона сама по собі є злом якого слід сторонитись. Адже мова і людина взаємотворять одне одного..

Відповідь:

На користь цього, що Ви тут сказали, є повно очевидних фактів, на жаль

___Було: Едуард Котов 19 марта 2013, 07:54 <http://goo.gl/hvaFVG>
Так много слов,чтобы сказать :Украинский язык-это прекрасно,а русский– такая дрянь.

Відповідь:

Не треба крайнощів, шановний Едуард Котов. Як технічна, російська мова цілком придатна для користування. Але вона на жаль не може передавати глибокі справжні людські почуття та правдиві щирі людські взаємини. А хіба не це потрібно людям перш за все, в людському спілкуванні, щоб розуміти один одного?

___Було: <http://h.ua/story/373921/> Константин Руднев 11:20 19/03/13

Если я вам напишу и аргументированно докажу, что украинский язык извращает мышление, и является чем-то чужеродным и вредным, ваша реакция будет, полагаю, такой же. Так что не удивляйтесь, что при набрасывании навоза на вентилятор качество воздуха не улучшается.

Відповідь:

Просто написати, і аргументовано показати, як це зроблено в даній статті, це дві ну дуже відмінні між собою речі, шановний Константин Руднев. Ну а показувати Ваші емоції, у відповідь на факти, як Ви тут учиняєте, нагадує нам ще раз про те, що: "Очевидные факты, которые, по мнению европейца, должны были неизбежно изменить представления первобытного человека,

заставить его пересмотреть какие-то убеждения, не оказывают почему-то на него никакого действия. А попытки убеждать и доказывать приводят зачастую к результатам, диаметрально противоположным тем, которые ожидались. "

___Було: 19.03.13 <http://politiko.ua/blogpost92143> Юрій Бородатий 09:33

Адже саме якраз українська мова, своєю точністю й відповідністю реаліям природи, а перш за все людських взаємин, стоїть на перешкоді російськомовному остаточному гальмуванню розвитку людини на рівні згаданого вище того первісного мислення, яке є результатом російськомовного виховання.

=====

Тому й вони з українською мовою так запекло воюють..

Питання знищення української мови стало для них питанням їх остаточної перемоги в Україні.

Вони думають приблизно так: виженемо амбітних українців за кордон на заробітки, а тут виховуватимемо їх дітей через телевізор і комп'ютер російською мовою і зробимо "русскімі" а отже ніякими — нашими московськими рабами.

Русин Соцнац 09:51

[...]Українці — це не нація, це руські жителі прикордоння Русі. Україна — (від у краю).

Сергей Днепровец 09:59

Украина це слов'янское слово и очень простое))Его корень может иметь тока два значения –1 у края. 2 украсть.

Сергей Днепровец 10:29

и в летописях встречается-"залесская оукраина"

Відповідь:

Ну це теж результат русифікації: яким же це принципово тупим треба бути, щоб постійно намагатись виводити українську назву Україна не з української, а з чужої українцям російської мови.

___Було: Lucerna [18:02; 19 марта 2013 г.] на olex [01:10; 19 марта 2013 г.]

[http://www.bookclub.ua/forums/?](http://www.bookclub.ua/forums/)

[forum_id=2&forum_msg_id=1239200&forum_pn=0&forum_pp=20](http://www.bookclub.ua/forums/?forum_id=2&forum_msg_id=1239200&forum_pn=0&forum_pp=20)

Випадок тяжкий. Клінічний. Через недолугість купки

недоперекладачів вилити стільки бруду на мову і на більшу частину форумчан. Як видно, твоє мислення українська мова не врятувала. А може у тебе просто надлишок жовчі чи отрути якоїсь в організмі і її треба негайно кудись злити? Так для цього ж є форуми твоїх однодумців.

Відповідь:

Все добре, шановна Lucerna, всі Вас тут думаю люблять і глибоко поважають. Не варто так хвилюватися — нічого чогось нового тут нема, все досить добре і давно відоме. Але якби Ви знайшли в першому матеріалі щось хоч одне, окрім Ваших шановних емоцій — що б зуміли заперечити, то не приховуйте, покажіть. Інакше Ваші негативні емоції, коли без чогось конкретного хоч одного, означатимуть, що Ви в кожному там слові бачите правду, і нічого, крім правди, але та правда Вам дуже не до вподоби.

___Було: Валерий Ивашковец 19 марта 2013, 19:20

<http://maxpark.com/community/90/content/1883627>

Странно — почему же русских учёных с мировым именем целая плеяда, а украинских — пшик?...

Відповідь:

Не дивно, що Ви таку дурницю написали тут, шановний Валерий Ивашковец. Хоч доречно буде зауважити, що дурниці в московській інфоканалізації, з якої Ви черпаєте "інфу", це мабуть найкраще, що в ній є. Насправді ж серед русских учоних, з світовим чи якимось іншим імям, Ви не знайдете жодного такого, в якого б серед предків був хоч один російський. Так що не там Ви шукаєте пшик, шановний Валерий Ивашковец.

___Було: Lucerna [19:05; 19 марта 2013 г.] на olex [18:34; 19 марта 2013 г.]

<http://ow.ly/Xdh3j>

Цитати про неповноцінність російської мови і її носіїв по-перше, видерті з кров'ю, а по-друге, вони ж написані на тій самій неповноцінній мові, людьми із неповноцінним мисленням, тобто істиною бути не можуть апріорі, а щирий повноцінномовний українець на них посилається. Якось ото все не грає... Гадюка сама себе за хвіст вкусила?

P.S. За "... нічого чогось нового..." дякую окремо — справжня

характеристика мислення (прошу помітити, на мову я не посилаюсь)

Відповідь:

Не наводити ж усіх текстів, перелічених в Літературі? Доводиться обирати найбільш актуальне в них. Але якщо Ви знайдете там щось, що би суперечило процитованому, то наведіть, навіть голослівно з такою експресією "видерті з кров'ю" писати. Видно емоції Вас міцно обсіли. А підтвердження вірності процитованого легко побачити будь-де, навіть в нашому з Вами тут маленькому діалозі нема проблем.

Що ж до нормальної придатності російської мови (Ваші слова про неповноцінність, це тільки Ваші слова, які Ви зопалу висловили), що ж до придатності російської мови в технічному розумінні, то і про це щойно в цій же темі йшлося, правда не тут, а в макспарку з Едуардом Котовим, детальніше можете проконтролювати тут:

<http://ow.ly/XdgSH>

__Було: dandi [20:33; 19 марта 2013 г.] на Lucerna [19:05; 19 марта 2013 г.]

<http://ow.ly/XdgY2>

Повністю підтримую. Прочитавши опус Олександра я помітив декілька серйозних помилок в орфографії і вставлянні суржикових слів. І в мене з'явилася думка, що якби англієць взявся несповна розуму перекласти цей твір, плюс до того він був би лінтюхом, або лінтяєм, Олександр краще знає, або вчився через пень колоду, то як в такому випадку виглядав би переклад.

Відповідь:

У Вас вибір, шановний dandi — якщо Ви звичайно не вважаєте себе за безчесну людину — або навести тут і зараз, що то за помилки Ви помітили, або попросити пробачення, що у Вас вийшла, не спеціально, брехня про нібито якісь помилки, тому що Вам просто здалось, що помилки, бо дуже хотілось, а перехреститись якось не вийшло.

__Було: dandi [23:32; 19 марта 2013 г.] на olex [22:36; 19 марта 2013 г.]

[http://www.bookclub.ua/forums/index.html?](http://www.bookclub.ua/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1239200&forum_pn=20&forum_pp=20)

[forum_id=2&forum_msg_id=1239200&forum_pn=20&forum_pp=20](http://www.bookclub.ua/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1239200&forum_pn=20&forum_pp=20)

Це тільки для того, щоб не звинувачували в наклепі. Цитата з Вашого "твору про мовознавство": —Дана назва книги, не відповідає сюжету книги(як належиться). Тому саме назва "Гостя" буде більш правильніша, і зрозуміліша. Тільки в цих двох реченнях Ви можете знайти декілька помилок із роздільними знаками і в двох словах. До того, "належиться" не відповідає тому сенсу речення , в якому його використано. Треба писати, як належить, а то виходить "сюжет" "належиться", встане і піде шукати де його краще перекладуть на українську мову.Тому треба було хреститися Вам і писати з підручниками "Української мови", де написані ПРАВИЛА. Далі не бачу сенсу продовжувати, кожен може прочитати Ваше творіння і переконатися хто кого оббріхує.

Відповідь:

Он воно що, Ви просто безграмотна людина, яка навіть з другого разу не помічає, що ті слова є цитатами реплік інших людей. А вони ж і в лапках, і перед ними прямо вказано: "Наведемо деякі характерні сентенції від таких людей:". Чужих слів, цитуючи, коригувати не можна, навіть якщо там помилки — це я Вам на всяк випадок, якщо Ви не в курсі.

То Ви збираєтесь навести, де саме помилки в _моїх_ словах, а не в чужих цитатах? Чи попросите пробачення — якщо Ви звичайно не вважаєте себе за безчесну людину — що у Вас вийшла, не спеціально, брехня про нібито якісь у мене помилки, тому що Вам просто здалось, що то мої, а не чужі помилки, бо Вам так дуже хотілось, а перехреститись якось не вийшло?

___Було: Lucerna [20:36; 19 марта 2013 г.] на olex [20:03; 19 марта 2013 г.]

[http://www.bookclub.ua/forums/index.html?](http://www.bookclub.ua/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1239200&forum_pn=20&forum_pp=20)

[forum_id=2&forum_msg_id=1239200&forum_pn=20&forum_pp=20](http://www.bookclub.ua/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1239200&forum_pn=20&forum_pp=20)

Про неповноцінність висновок виходить з цитат і висловлювань, наведених вище. До речі, самі цитати цілком голослівні і не підкріплені жодними конкретними прикладами.

Про "нормальну"(???)придатність російської мови в "технічному розумінні" теж не зрозуміло, враховуючи що: "... умовою "істини" для російськомовної свідомості, для значної більшості її носіїв, не є відповідність фактам дійсності, чи там здоровому глузду та

елементарній логіці". При такому розкладі мова не може бути придатною взагалі в будь-якому плані!, а отже цитати самі себе заперечують.

P.S. "емоції обсіли"??? Я завжди вважала, що людина без емоцій — труп, особливо там, де вони доречні (наприклад при обливанні брудом чогось дорогого для людини)

Відповідь:

Це Ви про російську мову, коли пишете "чогось дорогого для людини"? Але раз так, то Ви зацікавлені в ясному баченні даного дорогого Вам цього чогось.

Тим часом нееквівалентність, різна виразна здатність мов, в тих чи інших сферах існування людини, це ж зовсім не секрет, і то не тільки серед мовознавців.

В наших же краях, де в багатьох місцях вже створені практично всі умови для того, щоб українці повністю припинили користуватись рідною мовою рідного народу і перейшли на мову сусіднього російського народу, питання порівняння між собою можливостей саме якраз російської та української мов суттєво актуальне. Зокрема для того, щоб знайти відповідь на питання, в що ж зрештою виллється для Вашої дитини, якщо Ви приймете рішення посприяти московським холоуям в справі її ізоляції від рідної мови рідного народу, тобто виховувати її в повністю російськомовному оточенні.

Якщо Вам не байдужа доля власної дитини, то Ви просто зобов'язані розібратись в цьому питанні. Саме для того, щоб допомогти це зробити і призначений даний матеріал.

Що ж стосовно повноцінності чи неповноцінності, то це досить таки суб'єктивна категорія. Я маю на увазі, дуже залежна від того, хто оцінює. Наприклад, якщо для когось (я ніколи не приховував, що цим словом маю на увазі московську банду убивць) дуже цінною є можливість так маніпулювати людьми, щоб скажімо при потребі використати тих людей та їхніх дітей як гарматне м'ясо, то жодної іншої більш повноцінної для нього мови, аніж російська мова, в природі не існує. А те, що перш за все перешкоджає маніпулябельності того потенційного гарматного м'яса, тобто українська мова, само собою починає бути для того когось дуже і дуже ненависним предметом, для боротьби проти якого годяться всі засоби. Що ми і бачимо на кожному кроці, тут на українській

землі.

І навпаки, коли мені важливо бачити дійсність такою, як вона є насправді, то саме якраз рідна мова мого рідного українського народу для мене є найбільш повноцінною. Саме вона, її точність, виразність й тотальна відповідність дійсності, перш за все в сфері справжніх людських почуттів і правдивих щирих людських взаємин, у тому числі сприяє коригуванню тих уявлень, які не повністю відповідають новим, чи добре раніше прихованим старим фактам.

Усе це стосується перш за все гуманітарного аспекту виразної здатності мов (у тому числі наведена Вами фраза: "умовою "істини" для російськомовної свідомості, для значної більшості її носіїв, не є відповідність фактам дійсності, чи там здоровому глузду та елементарній логіці"). Адже вже давно відомо, що технічний та гуманітарний розвиток людини практично не перетинаються між собою.

Тому Ваші слова: "При такому розкладі мова не може бути придатною взагалі в будь-якому плані!" не відповідають дійсності. Насправді навіть і дуже добра технічна й технологічна підготовка зовсім не суперечить гуманітарній недорозвиненості одної і тої ж самої людини.

___ Було: dandi [00:59; 20 марта 2013 г.] на dandi [00:21; 20 марта 2013 г.]

[http://www.bookclub.ua/forums/index.html?](http://www.bookclub.ua/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1239200&forum_pn=20&forum_pp=20)

[forum_id=2&forum_msg_id=1239200&forum_pn=20&forum_pp=20](http://www.bookclub.ua/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1239200&forum_pn=20&forum_pp=20)

Гаразд, як виявляється Олександр ярий опонент і захисник своїх висловів, але не вміє приймати без упередження чужих. Я перед всім товариством приношу Вам сер вибачення за невдало приведений приклад.

На рахунок інших... я настійливо рекомендую взяти і неупереджено самому себе перевірити.

Відповідь:

Це ж Ви написали "я помітив декілька серйозних помилок в орфографії" щодо моїх слів. Але навести їх тут Ви не можете, чи не так. Так що коректніше, з Вашого боку, було б просто забрати назад Ваші слова, яких Ви не можете підтвердити, замість безпідставних рекомендацій "взяти і неупереджено самому себе

перевірити".

Однак навіть і те, що Ви тут зробили, шановний dandi, а саме "Я перед всім товариством приношу Вам сер вибачення за невдало приведений приклад", заслуговує, як на мою скромну думку, просто таки найвищої поваги.

___Було: 20.03.13 <http://politiko.ua/blogpost92143> Петро Дорошенко 09:41

[...]Зараз УСЯ Україна в кацапиних лапах! УСЯ!!!

Вирвати з тих лап ПІВ-УКРАЇНИ — зараз було б супер-досягненням!

Відповідь:

Розділити Україну, хоча б пополам, це московська мрія номер один: бо цілою московська банда бачить що вдавиться. Цими московськими мріями вже давно заповнений весь інтернет, адже по шматках Україну проковтнути, це без проблем. Так що вільно чи не вільно, Ви тут, шановний Петро Дорошенко, чисто московський сексот.

___Було: Едуард Котов 19 марта 2013, 22:05

http://maxpark.com/community/90/content/1883627#comment_23861377

Что за бред!Какие корни У Павлова,у Мечникова,У всех русских лауреатов Нобелевской премии ссылка на ru.wikipedia.org

Просветите нас..

Відповідь:

Свого часу я бачив дослідження походження деяких російських діячів. І жодного разу серед їхніх предків не було жодного русского. Коли ж я почав було про це говорити, мені спершу заперечували — як і Ви тут — однак після того, як ті, хто заперечували, спробували пошукати самі, то виявили те ж саме: в жодного з російських діячів, походження яких було досліджене, серед предків нема жодного русского. Спробуйте пошукайте сам, коли не вірите. Або розберіться хоча б у власному походженні, де також, можна не сумніватись, нема жодного русского.

___Було: Едуард Котов 19 марта 2013, 22:01

<http://maxpark.com/community/90/content/>

Милий друже! Ви зовсім не знайомі з російською літературою та філософією?

Напоминаю: Пушкін, Лермонтов, Баратынский, Чаадаєв, Фет, Тютчев, Достоевський, Гончаров, Гаршин, славянофіли, западники, Чехов, Бунін, автори Вех, поети і письменники Серебряного віка, Булгаков, Бунін, Шолохов, і сотні інших. Да все они не могли передать глубокие человеческие чувства...

Відповідь:

Не тільки читав, але й висловився щодо причини загибелі російської літератури, на початку 20-го сторіччя: "Проблемы русскоязычности — 2"

<http://maxpark.com/user/olexandr/content/516510>

Було: 20.03.13 <http://politiko.ua/blogpost92143#comment1031996>

Юрій Бородатий 12:32

Нумерація послідовності того, як москалі будуть нас ковтати, на моїй аватарці.

Цей "топ-10" складено на базі річної температури повітря (води) в десяти найгарячіших областях України. Біда (для Москви) в тому, що цю експансію розпочали дуже давно і в процесі русифікації ці регіони стали проблемними. Тепер вони не зможуть обійтись без Заходу, тому Путін хоче захопити всю Україну разом. Це помітно по планах ТС.

Відповідь:

Біда для московської банди перш за все в тому, як на мою скромну думку, що стримати правду стосовно її гігантської злочинної діяльності стає чим далі, тим важче. І тому розмова по суті про найперші засоби московського злочинного оргутворення, а особливо про російську мову — повторю, розмова по суті, з аргументами, фактами, людською логікою і здоровим глуздом, без жодних емоцій, образ, чи там намагання когось принизити — це найгірше, що тільки може собі уявити московська банда убивць. Адже серед російськомовних людей, у тому числі українців, насправді повно розумних, прекрасних, добрих і чесних людей, щодо яких московська банда спить і бачить, як би це повернути їх в свій кадровий склад. А для цього таких людей необхідно надурити. І не тільки таких людей. Спосіб існування московської

банди — тотальна брехня. І тільки російською мовою та брехня попадає туди, куди було задумано, діє так, як це було задумано її московськими виробниками. Тому коли ретельно й послідовно притримуватись правди, тільки правди і нічого, окрім правди, то московська банда убивць неминуче спливає на поверхню суспільної свідомості, як замулене дно каламутного ставка, коли дати каламутній воді зійти.

Що ж стосовно проблемності русифікованих регіонів України, то нещодавно я був вражений, коли побачив мапу розповсюдження злочинності на українській землі. Як виявилось, вона точно співпадає з мапою русифікованості України, і то чим русифікованіший регіон, тим він злочинніший, в точній пропорції.

___Було: 20.03.13 <http://politiko.ua/blogpost92143#comment1031996>

Broon NG 21:00

Олег Блогів 13:14 написав:

саме російський переклад назви за головною героїнею є найбільш "логічно обґрунтованим

=====

значить тупа піндоска назвала свій роман не логічно? Тоді пане, я переконуюсь у правильності умовиводів автора цього посту на 100 відсотків, хоча ще кілька годин тому не був настільки впевнений)))

Відповідь:

Шановний Блогів — далеко не єдиний, хто коли бачить московську "думку", то хай би що там в ній не було, але вона негайно стає його ніби як власною "думкою". Ефективнішого від цього московського засобу маніпуляції ваньками-встаньками, тобто від російської мови, просто нема в природі.

___Було: Lucerna [21:28; 20 березня 2013 р.] на olex [10:58; 20 березня 2013 р.] <http://ow.ly/Xdke0>

Безглузда розмова, але вчора вона мені згодилась хоча б для того, щоб згаяти час в очікуванні, а сьогодні з "Вами" нудно, бо просто не знаєте, куди подіти свою фашистську жовч, і всюди "Вам" ввижаються "московські холуї", і мова їх не здала, і носії такі самі, ще й поголівно маніпулятори українського народу. Доречі, "Ви" взагалі в курсі, що більша частина цього форуму російськомовна,

як власне і я?

А ще відкрийте таємницю, а діти в мене звідки? (я вже не питаю від кого)

Відповідь:

Не така вже й безглузда, якщо розглянути розгортку Вашої поведінки в часі, в цьому топіку. Хоч хамські рецидиви, можливо в дещо послабленому вигляді, мають у Вас тенденцію повертатись, як бачимо.

І поцікавтесь поняттям фашизму, шановна Lucerna, бажано поза межами московської інфоканалізації, з якої, так мені ввижається, Ви наразі не в змозі навіть спробувати носика свого поткнути.

Адже там у вас в московській інфоканалізації поняття фашизму ну дуже специфічно викручене, покручене і перекручене — куди там Гості порівняно із "The Host" братись.

Ну і розкажіть будь ласка, якщо Вам звісно цього не соромно (ні, не звідки і від кого у Вас діти) — розкажіть, будьте добрі, раз Ви вже рішили зізнатись, а як Вас спіткала русскоязычність?

Більшість соромиться про це оповідати, про цей срамотний процес.

___Було:

http://maxpark.com/community/90/content/1883627#comment_23861377

Владимир Наумов 21 марта 2013, 00:09

А разве важно, какие у кого корни? Главное, что эти творения были созданы на русском языке! И великолепные, красочные произведения русских поэтов и писателей тому подтверждение. К чему эти языковые испражнения? Что Вы хотите доказать? Что русский язык хуже украинского? Если Вы фанат украинского языка, вы всегда будете искать недостатки в других языках и достоинства в своем. По большому счету стыдно так рассуждать.

Відповідь:

Якби не було важливо "какие у кого корни", то чого б це московська холуйня з таким буквально остервенінням намагається за вуха, чи як завгодно, притягнути славетного українського атлета Івана Піддубного до нібито рускості? Порівняйте українську і російську статті в вікіпедії про Івана Піддубного — ну який же безнадійно ідіотський вигляд мають брехливі потуги

московської холуйні на те, щоб з українця зробити русского.

___Було: Astarta [09:26; 21 березня 2013 р.]на olex [09:15; 21 березня 2013 р.]

[http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?](http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1239200&forum_pn=60&forum_pp=20)

[forum_id=2&forum_msg_id=1239200&forum_pn=60&forum_pp=20](http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1239200&forum_pn=60&forum_pp=20)

Олекс, вам собственно чего нужно? Далась вам эта інфоканалізація. Где этот "объект" находится, кстати?

Відповідь:

Цей "объект" навколо Вас, він оточує російськомовних, шановна Astarta. Ви бачите його, коли вмикаєте телевізор, адже Ви дивитесь — якщо не тільки російські канали, то крім них іще російськомовні передачі, чи не так. Ви читаєте тільки російськомовні видання. Ви сидите тільки на російських сайтах. І коли Ви занурені, а Ви занурені в це середовище, то Ви і мислите відповідними категоріями — такими, які Вам там в ньому пропонують. Звичайно що Ви і гадки не маєте здогадатись, хто саме Вам пропонує, чим (московські категорії) і як (асоціативні звязки російської мови) Вам думати.

Наповнення московської інфоканалізації, коли Ви сидите в її глибині, поставлене московською бандою перед Вашими очима, щоб затулити правду, правду про те, що Ви раб, шановна Astarta — слухняний раб без власної людської свідомості. Адже свідомість, це неависний предмет там у вас в московській інфоканалізації, чи може я не правий?

Що б Вам там в московській інфоканалізації не заливали в голову, Ви ж _не можете_ критично його сприймати. Навіть коли згодом і відкриється, що то була цілковита лафа і дур, якої світ не бачив, Ви ж наступну таку ж саму порцію московського інфолайна заковтаєте точно так само слухняно, як і ту попередню. Факти дійсності Вас не вчать, для Вас існують тільки московські слова, навіть коли вони сьогодні протилежні вчорашнім, а правда фактів дійсності для Вас — нестерпна. Ви живете в ланцюгах, шановна Astarta, у в'язниці, яку Ви не можете понюхати, спробувати на смак або помацати. У в'язниці для Вашого розуму.

Тому Вам так важко зрозуміти людей, яким потрібна правда. Але раз Ви таке питання ставите, то не все так погано. Навіть невеличкий прокол в московської інфоканалізаційній оболонці, в

якій перебувають російськомовні люди, це вже щось круто проблемне для тих, хто займається наповненням московської інфоканалізації — адже їм потрібно або якось латати пробоїну, або більш посилено продукувати інфолайно, щоб навколо Вас не утворилася порожнеча, в яку може прийти щось правдиве. Так що не дивуйтесь, коли на Вас прикрикнуть за такі питання.

__Було: Astarta [14:16; 21 березня 2013 р.] на olex [13:37; 21 березня 2013 р.]

[http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?](http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1239200&forum_pn=60&forum_pp=20)

[forum_id=2&forum_msg_id=1239200&forum_pn=60&forum_pp=20](http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1239200&forum_pn=60&forum_pp=20)

Это уже клиника. Я бы на вашем месте к психологу обратилась, пока не поздно. Параноя — это серьезный диагноз. Вас окружают, на вас наползают...ну, в общем тёмные силы вас злобно гнетут. А мне плевать на любое инфоговоно. Я потребляю только то, что мне по душе.

И не тешьте себя иллюзией, что вы свободный человек. Это не так. Відповідь:

Не плутайте свою шановну персону з моєю скромною особою, шановна Astarta. Я не купую нічого на російській мові, практично не дивлюсь російськомовного телебачення, читаю російською мовою тільки Ваші зауваження. Повірте, відчуття таке, після того, як почав так робити, ніби полуда з очей спала.

Ну Ви ж пам'ятаєте рекомендації проф. Преображенского щодо російськомовної преси? Вона ж стосується і практично всього іншого, я маю на увазі гуманітарну сферу, а перш за все що стосується духовної сфери. З технічними текстами, зауважено, нема жодних проблем, нормально годяться.

__Було: Astarta [14:47; 21 березня 2013 р.] на olex [14:37; 21 березня 2013 р.]

[http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?](http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1239200&forum_pn=60&forum_pp=20)

[forum_id=2&forum_msg_id=1239200&forum_pn=60&forum_pp=20](http://www.bookclub.ua/ukr/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1239200&forum_pn=60&forum_pp=20)

Проф. Преображенский не рекомендовал советскую прессу, ежели вы запомнили. А русский и советский далеко не одно и то же. Рада за ваше прозрение, только с этим прозрением вы ходите на фанатичного христианина или убежденного коммуниста, которые тоже считают себя единственно прозревшими и

познавшими истину.

Оглянитесь и увидите, что и на русском и на мове вокруг нас давно америкосовское информационное поле. Да и мова с языком наполовину загажены американизмами.

Відповідь:

Ви схоже думаете, що банда, яка сьогодні керує російськомовною пресою, відрізняється від тої, яка в часи собачого серця керувала советскою пресою?

___Було: Lucerna [18:48; 21 марта 2013 г.] на olex [09:15; 21 марта 2013 г.]

[http://www.bookclub.ua/forums/index.html?](http://www.bookclub.ua/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1239200&forum_pn=100&forum_pp=20)

[forum_id=2&forum_msg_id=1239200&forum_pn=100&forum_pp=20](http://www.bookclub.ua/forums/index.html?forum_id=2&forum_msg_id=1239200&forum_pn=100&forum_pp=20)

і чому мені має бути соромно за свою мову?

Відповідь:

Питання до Вас було, щоб Ви оповіли про те, яким макаром Вашу шановну персону надбала російська мова. Схоже Ви не зрозуміли питання, бува й таке.

Але скоріш за все прекрасно Ви зрозуміли питання — просто Вам соромно, як і всім іншим, раніше чи пізніше нагнутим до руського язика, розказувати, як ця біда трапилась з Вашою шановною персоною. Але чесності сказати, що соромно, не вистачає, на жаль. От Ви і викручуєтесь, досить таки жалюгідно, давайте зізнаємось шановна Lucerna.

Післямова

Відсутність повноцінного, ясного розуміння поняття щастя тягне за собою, окрім іншого, великий і неозорий, який межує з відчаєм, різнобій в його розумінні. І цей різнобій, через очевидність масовості плачевних наслідків дій у відповідності до хибного розуміння щастя, доходить, окрім до зяючої порожнечі в душі і відчуття даремно прожитого життя — зокрема у тих людей, які досягли геть усіх своїх колись хибно поставлених навіть найамбіційніших цілей — до найнегативніших оцінок самого поняття щастя.

Один з варіантів бачення такої негативної оцінки самого поняття щастя, в результаті безнадії щодо точного його розуміння, надала нам (в 1895 р.) Леся Українка в легенді “Щастя”.

В цій легенді оповідається про споконвічне зло, яке не раз виходило із свого потаємного сховку для величезних нищень людей і плодів їхньої праці, і яке згодом щоразу було жахливо розчароване тим, як люди, порівняно швидко після здавалося б нездоланих жахів, відбудовували своє успішне життя.

Далі, замість переповідати сюжет, наведемо закінчення легенди. В ньому йдеться про те, як споконвічному злу зрештою таки вдалося досягнути успіху в його лиховісних, зловорожих щодо людей замислах:

“[...] Злий дух сидів у підземній країні і думав. І він створив думкою своєю дивну постать. Вона була блискуча, як рання зоря, і міняла свій вид щохвилини, як вогонь. Злий дух дав їй життя і назвав її: щастя. Він взяв її на свої дужі крила і полетів з нею геть високо понад землею. Була темна ніч, табори спали, тільки молоді пастухи сиділи навколо багаття — пастухи не спали вночі, — вони співали. Наймолодший грав у

сопілку, дивився на зорі, і очі йому були спокійні, як зорі. З неба покотилася велика блискуча зоря. Пастух покинув сопілку і вхопився за серце. Він бачив зорю, і вона йому серце вразила. Він крикнув уголос: «Дивіться, дивіться!» — і всі дивились туди, куди показувала його рука, — там упала зоря. Вона впала на високу гору, і на горі спалахнуло світло, горіло і вабило серце. Пастух сказав братам своїм: «Ходім туди!» — і всі пішли до світла. Всі бачили у світлі те, що було їм над життям миле, і всі бачили різно. Їм було так, мов у душі в них горів вогонь. Вони йшли все далі, і світло далі ставало. Вони все йшли, кололи ноги на колюче зілля, шарпали одягу об гострі терни, кров була на слідах їх; йшли і падали один по одному, бо сила покинула їх. А ясна, дивна постать все далі ставала, все більше мінилась і зникла в тумані. Настав день, а вона не верталась, і ніхто не знайшов її.

Був знов вечір, і пастухи співали. Вони співали: «О щастя, о ясне, загублене щастя!» І ті пісні отруїли серце всім людям. Всі прагнули щастя, а ніхто не знав його, всі хотіли бачити його, мати його на хвилинку і вмерти потім, бо воно стало їм миле над життям.

І кожний бачив його, хоч у сні, хоч на малу хвилинку. На одного воно глянуло коханими очима, іншому заблищало золотом, іншому засіяло світлом слави. Всіх зчарувало воно навіки, і чари його були отрута. Воно летючою зорею падало в серце, і серце починало горіти. Хто раз бачив його, той не забував його до смерті. Пекельний вогонь прокинувся в душах всіх людей. Всі шукали щастя, всі хотіли мати його ціле в своїх руках. Для нього віддавали все найдорожче, губили себе і других, сльози й кров лились річками во ім'я його. А щастя літало по світі зорею, блискавицею, вогником бродячим і ніде не спинялось надовго, і ніхто не мав його ціле в руках.

І чутний був великий крик по всій землі: «Щастя! щастя!..» З того часу не стало на землі ясною спокою, потьмарилась блискуча божа мрія. І злий дух утішився працею своєю.»

Наскільки ж правдива ця легенда! Адже хіба не найвищою метою прародителя і найбільшого майстра обману, диявола, було раніше

і є зараз добиватись перш за все того, щоб поняття найголовнішого камертону устрою людського життя, поняття щастя, було недоступним для розуміння?

З часів Лесі Українки, на жаль, мало що змінилося в суспільній свідомості стосовно ясності розуміння поняття людського щастя. Склалося так, що ключове те, що найбільше цікавить кожного, не може не цікавити, і тому найбільш гідне для того, щоб стати метою найвищої науки, незмінно залишається якщо не тільки для емоційних оцінок, то хіба що як предмет, який розглядається в побутовому контексті з точки зору особистого досвіду. Звичайно що це не додає ясності.

Сподіваюся ця книга зменшує підстави для злого духа утішатись працею своєю — покращує розуміння цього невловимого поняття, поняття щастя.

■ ■ ■

В цю книгу входять, об'єднані єдиною метою показати з різних боків головне для людського життя поняття щастя, раніше опубліковані на різних ресурсах мережі Internet статті. Стаття “Інформаційні технології і людські спільноти” вчергове була суттєво доповнена і перероблена, для більшої ясності викладу її основних положень. Більшість з решту матеріалів, що увійшли в книгу, були різною мірою доповнені, у порівнянні з раніше опублікованими варіантами.

В розділ “Полеміка”, який також виконує роль значної кількості найбільш досконалих з-поміж усіх, які тільки можна собі уявити, рецензій даної книги, увійшли тільки ті діалоги, які, на думку автора, можуть відповісти на такі запитання, які, можливо, виникнуть в когось з читачів — а як не виникнуть, то зацікавлять тим, що в когось виникли. Повні тексти наведених в книзі та інших діалогів автора можна знайти тут:

<http://olexlviv.tripod.com>, а також, в найбільш повному вигляді, з наведенням усіх реплік усіх учасників, в групі новин ukr.politics.

З-поміж можливих варіантів назви для цієї книги, з причини її дотичності до філософських питань, було обрано назву “Філософія щастя”, і був відкинутий інший, найпривабливіший серед інших, варіант її назви “Шлях щастя”.

Назва ж “Дорога до щастя”, яка перша приходить в голову і яку можна зустріти серед сьогодні існуючих публікацій, присвячених цьому питанню, не годиться через те, що така назва прив'язана до хибного уявлення, ніби існує дорога, йдучи якою, будучи при цьому нещасним, можна зрештою колись прийти до остаточного пункту призначення, до щастя, досягнувши якого, далі йти не треба, та й і нема куди — дорога до щастя вже пройдена, як можна навіть думати про те, щоб іти геть від щастя?

Тоді як назва “Шлях щастя” не суперечить тій реалії людського життя, що серед його шляхів, від народження до смерті, є шлях щастя, і що хоч це й один єдиний шлях, але він завжди є. І що він завжди, навіть в найбільш прикрі моменти нашого життя, пролягає зовсім близько до кожного з нас, і кожен завжди вільний робити вибір, стати на шлях щастя, чи ухилитись від нього. І що цей шлях існує тільки один — як правда, по суті він і є правда. Відхилень же від дороги щастя — безліч, як безліч відхилень і від правди, через що вже давно переважає думка про те, що щасливі всі однаково, а нещасливі — по-різному.

Адже це стосується не тільки сімейного життя, щодо якого у Льва Толстого зауважено: «Всі щасливі сім'ї схожі одна на одну, кожна нещаслива сім'я нещаслива по-своєму», це стосується кожної окремої людини. Бо якщо розуміти щастя не як приз десь наприкінці, а як стан, який підтримується діями в процесі життя, тоді можна бути, і продовжувати далі бути щасливим. І таке буття є дією, забезпечення розуміння якої складає суттєву його складову. Саме це розуміння і є головною задачею людського розуму, бо якщо основним призначенням людського розуму не є людське щастя, то навіщо тоді людині розум?

Уважний читач не думаю що не зауважив того факту, що для того, щоб винести на його суд свої висновки, в розвиток давно раніше

установлених фактів щодо людського щастя і його особливостей та законів, автору довелося досить таки глибоко дослідити найактуальніші філософські проблеми, розгляд яких, починаючи із здавалося б чисто технічних питань розвитку інформаційних технологій і досягнутого ще на початку 1980-х років розуміння, що:

(«У творців інтерфейсу людина-машина є остаточна мета: інтерфейс людина-людина»)

– розгляд суті цих проблем неминуче привів, через розуміння природи спільнот, у тому числі людських спільнот, до усвідомлення основної

мотивації носіїв людських спільнот - щастя. А оскільки дух людських спільнот знаходиться не деінде, а в людських мовах, то поняття щастя не може перебувати в якомусь іншому, окрім національного, контексті.

І це зовсім не якийсь новий висновок - до нього, хоч і без філософського обґрунтування будови спільнот, прийшов Іван Франко:

/* Люди починають переконуватися, що саме багатство, сама наука, сама штука [мистецтво - О.Ф.] не може дати чоловікові повного щастя. Наскільки чоловік може бути щасливим у житті, він може се тільки в співжитті з іншими людьми, в родині, громаді, нації. Скріплення, утончення того почуття любові до інших людей, до родини, до громади, до свого народу, отсе основна

підвалина всякого поступу; без неї все інше буде лише мертве тіло без живої душі в ньому. */ Іван Франко, "Що таке поступ".

В цій роботі Іван Франко розглянув етапи та результати матеріального та суспільного поступу (прогресу), хоч і без спроб вирішити питання про те, в чому полягає його суть. Хоч звісно в наведених вище словах Івана Франка можна побачити, що саме якраз в людських взаєминах він вбачає коріння поступу. А от про національну природу людського щастя він висловився досить таки конкретно.

За більше, ніж десять років участі, з кінця 90-х років 20-го сторіччя, в інтернет-дискусіях щодо найактуальніших для українського народу питань — перш за все з людьми, які представляють собою інтереси, діаметрально протилежні до інтересів українського народу — автор цих рядків (і книги на основі тих дискусій "Українська політологія або Атдадім Львов Палякам"), прийшов до висновку, що хоч розуміння смертельної загрози для українського народу з боку московської банди убивць і найперш життєво важливе, однак для остаточної ліквідації наслідків злочинної московської експансії на нашій землі не зовсім достатне.

Після вирішення питання зовнішньої безпеки на передній план виходить вічне питання внутрішньої особистої і суспільної організації, фундаментальною основою якої, зрештою, особливо в умовах наступного етапу розвитку людства, який сьогодні через інформаційні технології блискавично опановує усі суспільні процеси, не може бути ніщо інше, окрім людського щастя.

Сподіваюся, ця книга допоможе здолати наявні розбіжності, суперечності й прогалини в розумінні різними людьми поняття щастя, а отже і способів його досягнення — чи хоча б усвідомити необхідність потурбуватися про ясність у цьому основному для кожного людського життя зовсім не примітивному питанні.

Січень-липень 2016

Українська політологія

або

Атдадім Львов Палякам

Правда — це дорога, якою людська душа прямує до Бога

Степан Бандера

Передмова

В листопаді 1998, після остаточного завершення одного цікавого ІТ-проекту, автор цих рядків намагався опублікувати про нього статтю в одному з українських комп'ютерних журналів. Однак редактор не побажав навіть і говорити про її опублікування українською мовою.

Коли через пару місяців очікування відповіді стало цілком ясно, що відповіді від редактора не буде ніколи, дана ситуація видалась придатною для її публічного обговорення.

І оскільки тоді найбільш доступним ресурсом для реалізації подібного задуму були NNTP групи новин (телеконференції Usenet), то в кінці січня 1999 в групі новин ukr.politics була розпочата дискусія, з метою знайти відповідь на питання, чому редактор мовчить.

А далі процес, як кажуть, пішов: з одних питань, в процесі обговорення цього питання та інших таких, неминуче виповзали інші, а за ними іще інші питання, і виявилось, що таких дуже гострих питань без відповіді, прямо стосовних до буття українського народу, є безліч.

Взяти наприклад підняте питання доведення наявності чи відсутності спорідненості українського та російського народів - бажано у вигляді очевидних, кожному легко зрозумілих доказів.

Це питання було остаточно вирішене (березень 1999) з допомогою порівняння кухонь українського та російського народів, головним чином згідно з книгою "Национальные кухни наших народов", автор — корифей кухонної літератури Вильям Васильевич Похлебкин, ґрунтуючись на тому міркуванні, що коли народи споріднені, то і їхні традиційні народні кухні не можуть не бути спорідненими - а коли кухні даних народів категорично, за усіма

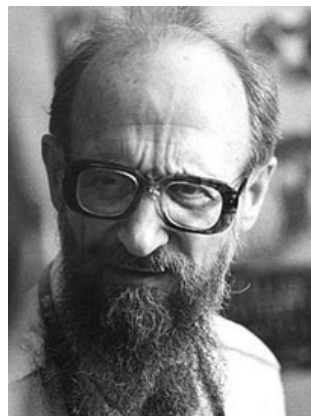
ознаками відмінні, як це має місце щодо української та російської кухонь, то це прямо говорить про відсутність їх спільного походження.

Які були наслідки цього обговорення, і чи вони взагалі були, це таке - офіційні документи, так би мовити, з цього питання не опубліковані. А от про деякі зміни обставин навколо цього питання, і то скоро після дискусії, говорити можна досить таки предметно.

Звичайно що це можна розглядати, як випадковість, що вже на початку 2000 року книга "Русская кухня", яка коли на початку 1999 я її шукав, то ніде не міг знайти - була всюди в книгарнях, принаймні в Києві, в кількох різних товстих виконаннях на найвидніших місцях.

А ще в березні 2000 сталося вбивство Вільяма Васильовича Похлєбкіна - якраз того автора, на чесному описанні якого української та російської кухонь ґрунтувався висновок про відсутність спільного походження українського та російського народів:

/* Вильям Васильевич был найден убитым в своей квартире в Подольске, где он жил в последние годы один. Смерть произошла между 27 и 31 марта 2000 года. Похлѣбкин всегда носил с собой, по армейской привычке, заточку, которой и был убит. Тело было обнаружено Борисом Пастернаком, главным редактором издательского дома «Полифакт», который был обеспокоен задержкой подготовки книги «Кухня века» и приехал из Москвы в Подольск, так как Похлѣбкин не явился на запланированную встречу и не отвечал на телеграммы. Он же уговорил милицию взломать двери. По другой версии милицию вызвали соседи. Убийство осталось нераскрытым. Предположительно, оно связано с ценной коллекцией книг и исторических документов, хранящейся в квартире Похлѣбкина, однако со слов родственников ничего из квартиры не пропало, так что убийство с ограблением никак не

связанно, связь скорее с его трудами.

*/ <http://otvet.mail.ru/question/22352301>

/* Тело Похлёбкина было обнаружено в его квартире 13 апреля 2000 года директором издательства «Полифакт» Борисом Пастернаком после того, как Похлёбкин не пришёл в назначенный день (по другой версии, тело обнаружили, когда соседей Похлёбкина по лестничной клетке насторожил неприятный запах). По заключению судебно-медицинской экспертизы смерть наступила в результате одиннадцати ранений, нанесённых предметом, похожим на шлицевую отвёртку. При этом, хотя Похлёбкин не пил, в его мышцах было обнаружено большое количество алкоголя. Согласно ГУВД Московской области, «явных следов взлома и ограбления не зафиксировано». 13 апреля 2000 года по факту обнаружения тела было возбуждено дело, но следствие было в итоге приостановлено 22 октября 2001 года из-за «не установления лица, подлежащего привлечению в качестве обвиняемого». Похлёбкин был похоронен 15 апреля 2000 года на Головинском кладбище.

Общепринятой версии убийства Похлёбкина нет. Среди версий: ограбление, приведшее к убийству; причастность спецслужб; месть со стороны грузинских националистов за книгу о Сталине «Великий псевдоним» и другие.

*/ http://ru.wikipedia.org/wiki/Похлёбкин,_Вильям_Васильевич

Що стосовно цього убивства, то оскільки воно з пограбуванням не пов'язане, зв'язок скоріше з його працями, то виявлення зв'язку його робіт з неспростовним доказом відсутності спільності походження двох сусідніх народів, російського та українського, хіба це не те єдине суттєве, що сталося стосовно праць Похлебкина в обставинах його життя незадовго перед ним?

І коли глянути на це убивство в тому контексті, в який після привселюдної дискусії про кухню українського та російського народів (хоч і без його власної на те волі) попадають праці Похлебкина, тобто в контексті гігантських голодоморних та інших убивств на українській землі, учинених московською бандою убивць, з метою перш за все перетягнути історію українського

народу в Москву, сотні років намагаючись зробити правду з очевидної брехні про нібито спільне походження українського та російського народів, то виникають законні запитання щодо нерозкритості цього убивства. Це навіть коли не звертати особливої уваги на відсутність слідів непрофесійності вбивці (вбивць) Похлебкіна.

Однак якими б цікавими не були ці та інші подібні теми, а чи не усі вони, якщо звісно намагатися зрозуміти їхні причини, швидко вели до їхньої основи, фундаменту - до ґрунту, з якого вони вже сотні років буйно проростають і виростають отруйними далеко не тільки для українського народу виростками - до московської банди убивць, разом з усіма її засобами, найпершим з яких є потужна і розгалужена московська інфоканалізаційна система.

Така назва (московська банда убивць) найточніше відображає суть того злочинного оргутворення з маліною в Москві, яке уже сотні літ робить практично одне і те ж саме, ретельно і грамотно, і користуючись величезним досвідом, набутим за сотні літ, ховається само і ховає гігантські сліди своїх злочинів апокаліптичного масштабу.

Це злочинне утворення абсолютно незалежне від того, яка саме побутує система московського суспільного, державного укладу. Нехай там задріпаний чи порівняно цивілізаційно прилизаний царизм, оскаженіла диктатура “пралетаріата” чи неп, “развітой” соціалізм чи дикий капіталізм, чи нарешті корупційно-гебешний тоталітарний устрій - це не має жодного значення.

Не має також значення і етнічне походження ні керівного, ні виконавського людського наповнення московської банди убивць. Це не росіяни, не євреї, не москвичі - список “не” можна продовжувати: не грузини, не латиші, не українці. Найточніша назва для національної належності людей, які належать до московської банди убивць - покидьки невідомих народів.

Покидьки означає відсутність людської моралі, невідомих народів - що етнічне походження не має значення. Просто починаючи

бути членом банди, людина втрачає, разом з людською мораллю, свою національність, тобто належність до рідного народу. Адже коли людина належить до рідного народу, то інтереси цього народу не можуть бути їй байдужими, що абсолютно неприйнятно для московської банди убивць.

У цих людей відсутня людська мораль, а тому хоч і є етнічне походження, але нема ні роду, ні племені - нема в тому розумінні, що саме для них важливо. Етнічне походження при цьому звичайно що ніде не дівається, що пізніше дає можливість для маскуванню московської банди убивць, шляхом намагань звалити вину за її злочини на ті чи інші народи.

В результаті досить таки так би мовити “емоційного” спілкування (а коли реально, то частенько далеко за межами прийнятних для нормальної людини емоційних виявів з боку опонентів автора цих рядків), щоразу виникала нова ясність - яка щоразу і фіксувалась, в статтях про ті речі, які ставали зрозумілими.

Ось ці статті, присвячені основним, життєво найперше важливим для українського народу питанням, і складають собою цю книжку.

Редакція 2 розширена і доповнена.

Олександр Франчук

З вдячністю усім доброзичливцям,
імен більшості з яких я і не знаю,
але завдяки підтримці яких
змогла появитись на світ ця книжка

Основні статті

Убивства українських політичних і культурних діячів

Оце зараз, згадуючи раніше чи пізніше убитих українських політичних і культурних діячів, виявилось, що серед відомих мені тих убивств, авторство яких було встановлено – з досить таки давніх часів – я не знаю жодного такого убивства, яке було б учинене не московськими спецслужбами.

А підозрілі передчасні смерті, починаючи принаймні з Петра Сагайдачного і Богдана Хмельницького до сьогодні, дуже добре вписуються в ті шеренги убивств, московське авторство яких точно відоме.

Деколи вбивці ставали відомими в результаті розслідування, проведеного країнами, на території яких вони були вчинені – як, наприклад, убивство Петлюри в 1926, а деколи – в результаті опублікування мемуарів виконавцем убивства багато років по тому. Після багаторазової зміни осіб, само собою на вершині московської державної ієрархії. Як це, наприклад, сталося з убивством Євгена Коновальця в 1938 в Роттердамі, про авторство і спосіб учинення якого стало відомо тільки після опублікування мемуарів виконавця даного московського убивства, Павла Судоплатова, на початку 90-х років.

Однак особливо показовими, особливо з точки зору розуміння процесів гальмування розслідування усіх резонансних убивств, учинених протягом останніх 15 років тут, на українській землі, є московські вбивства, вчинені в 1957 і 1959 роках – Лева Ребета і Степана Бандери відповідно – а особливо останнє з них, убивство Степана Бандери.

Не зупиняючись на самих цих убивствах, учинених агентом КГБ Богданом Сташинським – інформація стосовно них в мережі є – розглянемо питання про те, а яким же чином реагують московські вбивці на загрозу розкриття та оприлюднення вчинених ними, на найвищому державному рівні, вбивств.

Отже, 12 серпня 1961 року, Сташинський з дружиною в НДР вислизнули з-під нагляду КГБ.

На виявлення факту втечі, передачу повідомлення про це в Москву та прийняття московського рішення на найвищому рівні про перекриття можливих шляхів втечі цього безпосереднього виконавця вбивства Степана Бандери, Сташинського, пішло кілька годин.

Цих кількох годин Сташинському вистачило, щоб встигнути перетнути лінію розділу Західного та Східного Берліну.

Через якісь години чи хвилини по тому ця лінія була перекрита і вже з ранку наступного дня, 13 серпня 1961 року, була готова тимчасова, яка скоро перетворилась в стаціонарну, всім відому бетонну Берлінську стіну.

Оскільки про вбивство Бандери і про втечу його вбивці, керованому безпосередньо з Кремля – який пив шампанське з Хрущовим і Шелепиним – тоді ніхто не знав, то громадськістю, звичайно що, були знайдені інші причини для пояснення таких раптових, різких і, як на перший погляд, не зовсім адекватно до поточної ситуації рішучих московських дій по зведенню Берлінської стіни. Саме ті причини і наводяться за інерцією й досі.

Звичайно, що на цьому діло не могло так просто скінчитися. Попереду було слідство і суд. Хоч воно суд був ніби як над Сташинським, але насправді той суд був, усім це було зрозуміло, над його безпосередніми кремлівськими керівниками.

І при тому, зауважимо, зовсім не над тими кремлівськими керівниками, які залишились десь в минулому і на яких уже сміливо можна вішати усіх собак – а над тими, які прямо зараз сиділи в своїх кремлівських кабінетах.

Наявність потреби потурбуватися, і то негайно, про ліквідацію наслідків усього цього досить таки очевидна, чи не так.

На фізичну ліквідацію самого джерела правдивої інформації про московських убивць, тобто агента Сташинського в німецькій тюрмі, навряд чи покладались надто великі надії. А невдалі інформаційні операції типу брехливих публікацій в підлеглий московським убивцям пресі, чи прес-конференції різних московських сексотів – вони лише тільки посилювали негативні наслідки даного величезного витоку правдивої інформації про кремлівських убивць.

Отже, оскільки сам витік правдивої інформації, це було ясно що зупинити не вдасться, і навіть поставити навіть під маленький сумнів її правдивість теж не вийде, то мабуть не залишалось більше нічого, аніж спробувати заглушити резонанс від цього всього чимось іншим, але не менш серйозним.

І коли розглянути події, які трапились під час проведення розслідування московських убивств, виконавцем яких був Сташинський; під час суду над Сташинським; і особливо негайно ж одразу після винесення судового вироку – тобто коли очікуваний резонанс стосовно злочинних дій московських убивць мав бути найбільшим, то ми негайно побачимо так звану Карибську кризу, розвиток якої (підготовка) відбувався паралельно зі слідством, а кульмінація по часу точно співпала з винесенням вироку.

Не доводиться сумніватися, що якби Німеччина не була учасником достатньо потужної системи колективної безпеки, то оргутворення московських убивць без проблем відшукало б скільки завгодно ефективних засобів для того, щоби не допустити а ні суду з участю Сташинського, а ні навіть й розслідування даного свого злочину — аналогічно як це зараз має місце в Україні стосовно багатьох резонансних убивств, криваві сліди від яких усіх ведуть прямо в Москву, Кремль, і з яких досі ні одне не розслідуване.

Невідповідність московських дій з розкручування та гальмування Карибської кризи, яка поставила світ на грань термоядерної війни, іншим тогочасним подіям, вже тоді усім впадала в очі: "Компромисс не удовлетворил никого. При этом он явился особенно острой дипломатической неловкостью для Хрущёва и Советского Союза, которые выглядели дающими задний ход в ситуации, которую сами же и создали":
[\[http://ru.wikipedia.org/wiki/Карибский_кризис , \(розділ "Последствия", версія 2006 року\) \]](http://ru.wikipedia.org/wiki/Карибский_кризис)

І звичайно що належні висновки на майбутнє з того величезного проколу московськими убивцями були зроблені, і тепер усі, причетні до запланованих в Москві резонансних убивств, негайно фізично ліквідовуються.

Наприклад, доводилось бачити інформацію про те, що з вертикалі керівників московських концтаборів, причетних до того концтабору, в якому у 1985 році був убитий Василь Стус, вже на початку 90-х років давно жодного не було серед живих.

Що ж до безліч резонансних відвертих убивств і несвоєчасних смертей з сумнівними обставинами українських політичних і культурних діячів останніми роками на українській землі, криваві сліди від яких усіх ведуть прямо в Москву, Кремль, то треба відверто зізнатися, що доти, доки Україна не стане дійсним учасником НАТО, їхнє справжнє розслідування, не кажучи вже про якісь там суди, повністю виключене, а повна безкарність убивць і надалі цілком забезпечена – з огляду на відсутність реальних гарантій безпеки України та повну ясність стосовно

того, що московські убивці задля забезпечення свого особистого вигляду ніби як не злочинців, без жодного якогось трепету завжди готові скористатися своїми численними наявними тут в Україні чи деінде засобами, не зупиняючись ні перед чим – будь-якими засобами, у тому числі наприклад покласти життя будь-якої кількості нормальних людей – без врахування при цьому, свої вони чи чужі.

 Вересень 2006

Українська політологія, або "Атдадім Львов Палякам"

Наше тепер – це продовження нашого ж минулого.

Здавалося б елементарна, до буквально примітивізму елементарна аксіома, однак коли йдеться про діючі в нашому тепер в Україні політичні сили, то ця аксіома перестає бути аксіомою.

Вона, схоже на те, взагалі на жаль перестає бути. А що буває з наукою, коли з її основ викинути ключову аксіому, мабуть не дуже важко здогадатися.

Тільки що – тільки що не тільки у історичному масштабі, а й у навіть практично просто життєвому масштабі тільки що в Україні відбулася серія величезних, унікальних, відсутніх в історії інших народів цілеспрямовано витворених невидимим суб'єктом усенародних трагедій, які залишили по собі величезні не шрами, ні – величезні, ще зовсім не загоєні рани на тілі та в душі українського народу.

В кожній правовій системі приховування злочину, його слідів – так само злочин. Отже злочин винищення з допомогою голодоморів невідомої нам, але відомої убивцям кількості мільйонів українців іще не закінчений. Він продовжуватиметься доти, доки убивці приховуватимуть величезні сліди своїх злочинів.

Але злочинна серія голодоморів 20-го сторіччя є тим фундаментом, на якому ґрунтується сьогодення в Україні далеко не тільки тому, що вони залишили зяючі криваві рани українському народу. Хоч які ті рани грандіозно великі та криваві, але вони, на жаль, не є іще найгіршим з того, що нам залишили голодомори.

Оскільки великі історичні події в Україні, а голодомори є великими історичними подіями, суттєво одрізняють минуле нашого народу від минулого інших народів, то важко мабуть було б сподіватися на те, що політичні сили в Україні, тобто суб'єкти політичного життя, визначною часткою яких є ті події, будуть подібні до таких політичних сил в інших народах. Голодомори ж тим часом були настільки політичними подіями – тобто подіями, дотичними до геть усіх, що в Україні мабуть що не було нікого, хто б не опинився – може тією чи іншою мірою, але чітко з якогось і то протилежного до іншого боку. Іншими словами, голодомори різко розмежували усіх в Україні на дві спільноти, одна з яких була досконало озброєна усіма матеріальними, організаційними та інтелектуальними тогочасними досягненнями для використання тих засобів з метою винищення іншої, протилежної спільноти. А що спільнота убивць українського народу була і напевно й надалі залишається тільки часткою, передовим загonom московського злочинного оргутворення в Україні, то це вже дещо інше питання, яке хоч тісно і пов'язане з українською політологією, але суть питання міняє мало. І сподіватися на те, що це широке і глибоке розмежування, таке широке і глибоке, що ширшого і глибокого собі уявити мабуть що не можна, за якийсь невеличкий проміжок часу без жодних суттєвих суспільних змін зникло, дуже і дуже було б наївно.

Здобуття ж незалежності анітрохи не пов'язане із якоюсь зміною розкладки справді діючих політичних сил, коли кадри з одних керівних структур зайняли свої місця в керівних же структурах з іншими назвами, а в тих структурах, які залишилися без змін, лишилися керувати далі ті ж самі люди, а особливо в тих структурах, які займаються визначенням перспективності одних кадрів і не перспективності інших. Як от візьмемо наприклад надзвичайно перспективного зараз політичного діяча Віктора Медведчука, якого ще на початку 80-х рекомендували Георгію Крючкову саме як надзвичайно перспективного молодого політичного діяча. А тепер ті ж самі рекомендатори того ж самого Віктора Медведчука так само рекомендують таким самим (чи тому ж самому) Георгію Крючкову. Це лише тільки широко відомий приклад, а що тим часом відбувається у менш широко відомих але більш широко розповсюджених випадках, то можна бути певним, що навряд чи за суттю хоч трохи інакше.

І коли ціле суспільство розмежовується на з одного боку убивць а з протилежного – жертв, то решта чинників його поділу на окремі групи (стратифікація) як от поділ праці, етнічне походження, стать, вік, релігія і таке інше починає бути безумовно підпорядкованим першому, основному, а саме бути з убивцями – чи з тими, кого ті убивці збираються убивати.

Коли серійний убивця убиває 50 ні в чому не винних людей, то весь світ здригається від жаху. І пам'ять про ті злочини не вщухає десятки, коли не більше, років. Чому це так, цілком ясно та зрозуміло. Тому що нормальна реакція на злочини у нормальних людей – це звичайно що крім осуду також потреба розслідувати, знайти винних, виявити причини, покарати винних і усунути причини, що призвели до можливості учинення таких злочинів. Захистити усіма засобами суспільство од такого та подібних злочинів. А ще тому, що саме в основному нормальними людьми у нормальних суспільствах наповнені державні, економічні, політичні, силові структури та засоби масової інформації.

А тепер уявімо собі, що зграя серійних убивць впевнено контролює

усі ці названі оргструктури та медіазасоби. Чи будуть у такому випадку хоч комусь, хоч краєм вуха колись відомі хоч якісь із злочинів зграї? Крім самих жертв, звичайно. І чи стане хтось розслідувати у такому випадку, шукати винних, виявляти причини злочинів, шукати злочинців, карати їх та усувати причини злочинів, тобто шукати, карати та усувати самих себе?

Саме якраз таку відсутність пошуку злочинців, відсутність розслідування причин, відсутність покарання та відсутність спроб усунути причини злочинів ми бачимо стосовно убивства голодоморами 20-го сторіччя нам невідомої (але відомої убивцям) кількості мільйонів людей в Україні. Убиті трьома голодоморами люди, в основному це були діти, лежать зараз десь в безіменних могильниках – не могилах, а їхні убивці як контролювали в момент убивства усі важелі державної машини та засобів масової інформації, використовуючи їх для убивства, так і контролюють й надалі тепер (невеличкі проколи хоч і бувають, але наразі завжди вчасно ліквідувались) виконуючи свої злочинні плани та розбудовуючи і то надзвичайно посилено причому нові. Тобто займаючись тим, у чому спеціалізувалися раніше, спеціалізуються й зараз. Не розбудовувати ж економічний та духовний розквіт українського народу. Щойно убивали його мільйонами, то тепер напевно слід продовжувати й далі те саме, раз так успішно діло пішло. Ну а засоби звичайно що міняються, прогрес на дворі.

Ось ці люди разом із їх намірами та почуттями до українців на ключових позиціях у владних структурах, що виступають як злочинна політична сила – це якраз саме те найгірше, що залишилось нам тут в Україні від голодоморів. І тільки наявність цієї сили та її невпинна "робота" може пояснити м'яко кажучи "недооцінку" голодоморів 20-го сторіччя в Україні... Представники цієї сили сидять собі за лаштунками, спорудженими з брехні ними ж, типу звичного указування своїми пальцями на вину котрогось із народів, російського скажімо а чи єврейського, для того, щоб закрити од невченого ока свою циклопічно протиприродну колосально злочинну діяльність, перш за все голодомори, сидять там точнісінько так, як вони сиділи там до, під час, і після

кожного з голодоморів. Усі вони ніде не зникли, не поділися ніде жодним ніяким чином. І той їхній практично повний контроль над усіма скільки-небудь значимими установами в Україні ніколи не переривався ніяк а ні на мить.

З того, що те гіпермасове убивство здійснювалося із тотальним використанням можливостей усіх державних структур, важко не зробити висновок, що то була таки політична сила. І коли ми наприклад чуємо, що сучасна Німеччина – це спадкоємниця Німеччини часів другої світової, то це можна зрозуміти. А от Москву-2002 назвати спадкоємницею Москви-1933 якось не дуже виходить. Як скажімо Лондон-2002 спадкоємцем Лондону-1933. Це зараз просто той самий Лондон. Це просто та ж сама Москва трохи пізніше, але ніяка не спадкоємниця. Зміна обрисів підконтрольної території? Лондон навіть мабуть що значно більше територій втратив з того часу, ніж Москва, ну і що. І коли ота політична сила зуміла убити нам невідому кількість мільйонів чудових людей (навіть без огляду на те, що це в основному були діти), то це таки саме політична сила, а не щось незбагненне потойбічне, хоч безперечно що диявольське спрямування цієї сили ніяк не можна піддати якомусь сумніву. І що коли ота політична сила зуміла без зайвого розголосу ретельно підготувати убивство мільйонів прекрасних людей, без розголосу ж втілити свої плани в – мало було не написав "в життя" – втілити свої плани у смерть мільйонів українців, і після убивства, знову ж таки без зайвого розголосу, сховати мільйони трупів підло та підступно убитих людей і десятки років тотально дотепер стримувати витоки інформації стосовно своїх суто апокаліптичного масштабу убивств, то невже не може бути однозначно ясно, що та політична сила не просто собі існує, а абсолютно успішно при цьому контролює усі важливі важелі впливу в українському суспільстві (Москва – то справа мабуть що більше росіян, хоч нас торкається й суттєво) і то насамперед в економіці, політиці, в засобах масової інформації та в силових структурах.

Якщо розуміння політичної ситуації можливе без називання своїми іменами реально діючих політичних сил, то значить вирішувати задачі можна без формулювання їх умов. Хоч в

даному нашому українському випадку вести мову про відсутність розуміння було б не зовсім те, що ми насправді маємо в дійсності. Однак слід зауважити, що хоч розуміння у розумінні відсутності здивування у численних випадках виявів тієї дійсності і є, та воно, на жаль, на якомусь ну зовсім не співпадаючому із свідомістю рівні. Я маю на увазі, що коли наприклад якийсь покидьок невідомого народу пропонує: "Атдадім Львов Палякам", то ну ні у кого не виникає запитання, а до кого ж це звертається даний покидьок. Кожному ж бо ясно і зрозуміло, до кого. Ну не до українського ж народу звісно. А також ні у кого не виникає (коли не приндितись) жодного сумніву у тому, що дана пропозиція носить зовсім не якийсь там дивно шизоїдальнозвернутий характер, а є досить таки реалістичною пропозицією з цілком достатніми підставами та засобами для виконання тими, до кого звернута. Які в один момент розпізнають один одного за ознакою українофобії, наявність якої – запорука швидкого просування по службі в державному апараті держави Україна (а любити свій народ – запорука гальм на кожному кроці), тому що обговорювана політична сила не може не пильнувати перш за все кадрові питання, які, як відомо, рішають все, і то серед кадрових питань безумовно найпідконтрольніші перш за все ті із них, од яких найбільше залежить успіх запланованих на ближчий час злочинних акцій. За цією ознакою можна здогадуватись про напрямок, у якому планується завдати чергового удару українському народу. Як от очевидний приклад з Національним банком. При таких результатах роботи Національного банку в останні роки нормально було б усебічно турбуватися про стабільність обстановки навколо нього, чи не так? однак ми бачимо цілком зворотній процес.

Чи не захомура дещо картина вимальовується? Можливо. Що є то є, як було якось сказано. І оскільки правда не належить до таких речей, які хоч трохи залежні від того, чи хтось стає на її бік а чи ні, вона просто собі є, та й усе, то не лишається нічого іншого, як спробувати стати на її бік. Останнє можливо що стосується не усіх. Тому що насправді важко не визнати, що кожна без винятку людина таки дуже і завжди залежна від того, знаходиться вона на боці правди, чи ні. Коли не так, то нехай хтось поправить. Ага, і

що робити. Може американці кинуться на допомогу, рятувати? Але не слід забувати, що як колись раніше, так і тепер для американців що найважливіше, то це залишитися цілими самим. І тому, безперечно, коли тільки загроза різко зростає, вони цілком зрозуміло, усебічно наближаються до джерела загрози. Установити дипломатичні стосунки, дружбу, партнерство, спільна боротьба проти тероризму. Клінч, з усього видно, розглядається як значно більш ефективний метод захисту при загрозі разючої атаки супротивника, аніж задкувати. А тим часом зараз, коли порівняти з 1933, загроза для Америки безперечно значно більш реальна через наявність зброї масового знищення та засобів її доставки. Тому від Америки допомоги мабуть що слід чекати не особливо дуже. І надто коли вона цілком можливо розглядає нас як ціну свого благополуччя, забуваючи про досвід моральних компромісів Німеччини разом з її опломбованими вагонами з "революціонерами".

Чим ота п'ята колона Москви готується нас пригостити, не дуже важко здогадатися з огляду на те, як вона використовує геть усе можливе, щоби ми не згадали по-справжньому – як це належить – про ту частину самих себе, яка біля кожного населеного пункту лежить закопана у невідомих могильниках, залишених трьома організованими тою колоною голодоморами. Вони усі в тих могильниках поклали свої життя на те, щоби ми отут зараз не дурили самі себе, що то все якісь порожні здогади, фантазії або що. Усі вони – це мільйони свідчень проти убивць, і ціна кожному з тих свідчень, вищою вона не буває – життя чудової людини. Чи може щось бути іще більш переконливим? Тут, в Україні, де за принаймні тисячу років до 1921 року не було жодного якогось голоду. Має бути ясно, що буквально геть усе, що би ми не робили, усе буде мати значно гірші наслідки для нас усіх, за винятком звичайно що убивць, якщо не глянути при цьому одверто у вічі справжній, реальній загрозі, причому так добре перевіреній, що далі вже нікуди.

 Грудень 2002

Минуле України, майбутнє Америки

...а що ж саме ненавидять
україно-американофоби?

Остаточний предмет ненависті,
так би мовити. І чи не
найбільш природно буде
шукати остаточний предмет
ненависті не там, де основний
масив злочинів даної
політичної сили ще попереду,
тобто в США, а там, де суть
ненависті уже явилась, де грандіозні злочини, наслідки ненависті,
уже давно реальність?

Цитата: /* [...] Він звинувачується у навмисному замовчуванні факту голодомору в Україні під час висвітлення радянського життя у 30-і роки. 1932 р. Дюранті отримав Пулітцерівську премію – найбільшу нагороду в галузі журналістики – "за безсторонні й об'єктивні репортажі" з СРСР. [...] 31 березня 1933 Дюранті писав у New York Times: "Немає ніякого голодомору". Через півроку його думка не змінилася: "Будь-яка інформація про голодомор є перебільшенням або навмисною пропагандою" (New York Times, 24 серпня 1933). */ Катерина Тищенко, УП, 12.06.2003, 18:51 Українці оголосили війну померлому апологету Сталіна.

Брехливий журналіст тоді, у тридцяті роки, не просто дурих американський народ (навіть чи владні структури США дізнавалися з преси про дійсні події в Україні, про за усіма параметрами нечуване у світовій історії масове убивство), та був удостоєний за це найпрестижнішою премією у галузі журналістики Пулітцерівським комітетом. Ця премія свідчила тоді, незмінно свідчить і зараз, тепер, про справжнє ставлення даного комітету

та причетних журналістських кіл до того, правдиву, а чи діаметрально протилежну до дійсності інформацію надають читачам колеги.

Одначе, на жаль, сказати з огляду на дії Пулітцерівського комітету тільки те, що навколопулітцерівська журналістика не надто об'єктивна, це буде мало що сказати.

Крім брехні Дюранті були ж і правдиві публікації, але Пулітцерівський комітет без вагань однозначно став на бік обману американського народу, визнавши брехливого журналіста своїм лауреатом. Тим самим назвавши брехню для американського народу правдою та правду брехнею. А що в політичних колах США, обізнаних із тим, що справді діялось в Україні, тоді не знялась хвиля протесту проти обману Пулітцерівським комітетом американського народу, то це мабуть, теж дещо означає. Перш за все, що тодішнє керівництво США мабуть, не надто було виразником інтересів американського народу, який (народ) не думаю, що був зацікавлений тоді у тому, щоб засоби масової інформації дурили його, а був тоді (як мабуть що і тепер) зацікавлений у тому, щоб знати правду, тобто те, що справді відбувається в реальній дійсності.

Усвідомлення необхідності обману американського народу тими колами, що змогли дієво підтримати убивство українського народу, і які були достатньо широко як для цього представлені в політичних та інформаційних верхах США-1933, означає те, що в тих колах була ясність стосовно того, що американський народ, основу, ядро якого складають глибоко віруючі релігійні громади, не підтримав би політику сприяння убивству.

Як от зараз, коли стали відомі факти використання хімічної зброї в Іраку проти власного народу, то американський народ не підтримав суверенітету злочинного режиму на убивство власного народу. Убивство безборонних людей завжди залишиться просто убивством. Навіть коли його чинять державні структури в межах власної країни. Убивці українського народу, звісно, за таке суверенне право. Але зараз, схоже на те, дюрантіподібні

журналісти та Пулітцерівський комітет суттєво втратили в США свій вплив, і інформація про масові убивства мирного населення в Іраку злочинним режимом дійшла до американського народу.

Цілком ясно, і тисячі неспростовних фактів свідчать про це, що голодомори 20-го сторіччя в Україні були цілком свідомими, добре спланованими з глибоко ешелонованою підготовкою убивствами українського народу.

І що чинила це убивство не якась там окремо взята особа (чи особи), а політична сила, широко представлена далеко не лише в Москві та Україні, і критерієм входження конкретної окремо взятої особи в дану політичну силу (належності до неї) є ненависть до українського народу. Без ненависті до українського народу задумувати, планувати, організовувати, тобто чинити убивство українського народу було б неможливо.

Саме ці люди, повні ненависті до українського народу, які задумали, спланували й організували убивство, саме вони складають собою ядро політичної сили, яка здійснила безприкладні у світовій історії злочини.

І оскільки убивці жодним, ніяким чином не зазнали ані найменшої відповідальності за свої гігантські злочини, і усі залишились живими та здоровими і, звісно, й надалі, як і раніше, на керівних посадах в інформаційних, силових, планових, кадрових та інших важливих державних та впливових структурах, і усі після виходу на пенсію користувалися та користуються й тепер численними пільгами, які самі ж для себе і придумали під виглядом нібито пільг для фронтників, то чому це їх ненависть до українського народу повинна була зникнути?

І вона не зникла. І свідчень тої ненависті повнісінько кожен може побачити, і то не тільки у реальному житті, а й навіть у даному форумі. Саме по ненависті до українського народу ці люди, на яких кров мільйонів ні в чому не винних чудових людей, швидко й безпомилково розпізнають один одного тепер, в наш час, і старші торують молодшим зелену вулицю до керівних посад різного калібру, передаючи їм разом із ненавистю до українського народу

відповідальність за грандіозне, справді апокаліптичного масштабу, принаймні трикратне вбивство українського народу в 20-му сторіччі.

І оскільки ми бачимо численні й незмінно стабільні вияви ненависті від численних тих самих осіб (навіть у даному укрполітному форумі) як до українського так і до американського народу, то найцікавішим питанням починає бути питання про те спільне, про причини, що лежить в основі цієї ненависті. Тобто про те, що знаходиться за лаштунками численних і на перший погляд таких розмаїтих виявів ненависті. Іншими словами, а що ж саме ненавидять україно-американофоби. Остаточний предмет ненависті, так би мовити. І чи не найбільш природно буде шукати остаточний предмет ненависті не там, де основний масив злочинів даної політичної сили ще попереду, тобто в США – а там, де суть ненависті уже явилась, де грандіозні злочини, наслідки ненависті, уже давно реальність, в Україні.

І зрозуміти, а що ж саме вони ненавидять, найпростіше буде після того як буде ясність стосовно того, а кого конкретно вони убивали.

Тим більше, що така ясність була досягнута – не пізніше 50-х років 20-го сторіччя. І навряд чи комусь колись вдасться більш точно, лаконічно й реалістично її висловити, аніж це зробив геніальний Свідок:

"Все разом мало вигляд якоїсь зловісної сатанічності, досі не відомої, але тепер прозначеної, ніби в діях вихідця звідкись: Жовтого князя, мов поворотного, з пройнятою позолотою гоголівського Вія, серед подій інфернального характеру. Свій залізний палець він спершу наводить на віруюче селянство України, і раптом накидаються туди погубницькі сили з усього світу." (Василь Барка, "Жовтий князь", Київ 1999, Від автора)

Віруюче селянство України, тобто носіїв найвищої людської моралі, ось кого убивали погубницькі сили усього світу.

З огляду на Дюранті та Пулітцерівський комітет, а це були зовсім не поодинокі вияви сприяння убивству, і то далеко не тільки в

США, слова "погубницькі сили з усього світу" мабуть, уже не можуть видаватися чимось на кшталт деякого поетичного перебільшення, чи не так.

І оскільки співубивці українського народу, що були резидентами США в періоди вбивства українського народу, свідомо дурили американський народ, а обман народу досить важко трактувати як вияв дружніх до нього почуттів, то чи не логічно буде з боку американців припустити, що коли в сусідньому будинку чиняться жахливі убивства, а ми на те крізь пальці (з подачі співубивць у своєму домі) споглядаємо, то невже можна всерйоз сподіватися, що через деякий, не надто тривалий час після успішного убивства ті ж самі убивці, збагачені величезним досвідом апокаліптичного масштабу убивств, а також досвідом приховування гігантських слідів тих убивств, не звернуть свій погляд і в наш бік?

При тому, що при відсутності юридичних констатацій стосовно гігантських злочинів в Україні і при наявності в убивць своїх представників на високих постах у владних та впливових колах в США, було не дуже важко створити сприятливі можливості для масової міграції в США справжніх убивць та молодих їх прямих, із бездоганними анкетами, спадкоємців, сповнених окрім ненависті палким бажанням показати себе в у не менш серйозному ділі, аніж трикратне убивство носіїв високої людської моралі в Україні. З огляду на вже убитих ними людей в Україні не становить надто великих труднощів зрозуміти, хто ж є головною мішенню цієї політичної сили в США.

І не важко здогадатися, що якби убивці поділяли ставлення убитих ними людей до основ людської моралі, то убивство було б неможливим. Однак воно, убивство, було учинене. І це свідчить про те, що убивці не поділяють ставлення убитих ними людей до основ людської моралі. У той час, як почуття здорового глузду дійсних та потенційних жертв, носіїв основ нормальної високої людської моралі, заперечує саму можливість відкидання того, без чого (з їхньої точки зору) зникає сам сенс життя. Здоровий глузд нормальних людей заперечує можливість відкидання основ людської моралі. І нам невідома кількість мільйонів їх (точна

кількість досі приховується в московських спецхранах) ціною свого життя довели це. "Народ витерпів один з найвеличніших іспитів в історії своїй – в нім подолав супротивника моральними силами і – висходячи вслід своєму Спасителю на власну Голгофу: прийняти ніби хрещення огнем – у муках, подібним хресним, через відданість своїй життєвій правді-вірі. Від неї не відступив, волюючи гинути." (Василь Барка, там же)

Тому експлуатація здорового глузду нормальних людей суттєво допомагає убивцям приховувати їх злочини та мотивацію тих злочинів. Цей здоровий глузд нормальних людей ґрунтується на тих же моральних імперативах і не допускає можливість того, що у когось у душі вони цілком відсутні. Однак численні факти незаперечно свідчать про те, що продовжувати дурити себе і вважати, що люди без моралі неможливі, це все одно, що знов вкладати в руки убивцям зброю для нового убивання. Що їм, до речі, якраз і потрібно. Чого вони бажають найбільше. Люди без жодної моралі існували раніше, існують вони і тепер. Це не означає, звісно, відсутності у людей без моралі знань про мораль та про значення моралі для нормальних людей. Це означає тільки те, що моральні імперативи у таких людей не визначають їх дій. І знання про ці моральні імперативи допомагає їм прогнозувати дії нормальних людей. А також, звичайно, успішно проходити різні там тести, співбесіди і таке інше в процесі скажімо виїзду в США та облаштуванню там спершу наприклад, в освітній сфері, а вже потім, після невеличкої обкатки, можна переходити в якісь скажімо, аналітичні центри чи щось таке інше поближче до ЗМІ і силових та управлінських структур.

Деякі з таких іще свіжих мігрантів виявляють свою ненависть до українського та американського народів прямо тут, в даному укрполітному форумі. Слід зауважити один досить таки помітний ефект. Після переміщення таких наповнених ненавистю осіб на американський континент активність кожного з них у розпліді ненависті незмінно різко зростає. Цей добре нам отут у форумі помітний факт красномовно свідчить не стільки і не так про величину пробоїни в еміграційній та асиміляційній політиці США, хоч про це, звісно, також, а, що головне, про те, що основна

активність злочинної політичної сили разом із масами убивць із теренів экс-СССР _вже_ переповзла на американський континент. І хоч американці й відчувають величезний ріст ненависті ("За що вони нас так ненавидять?"), але жодної ясності стосовно того, хто ненавидить і кого ненавидить, у цьому широко відомому питанні не видно. А що ті, хто ненавидять, не квапляться декларувати, що саме вони насправді ненавидять і кого збираються убивати, то цьому навряд чи слід дивуватися. Така відсутність декларацій стосовно справжніх намірів є просто необхідною умовою успішності злочинів. Тут, в Україні, вони також не декларували, що саме ненавидять і кого збиралися убивати. Навпаки, робили і роблять усе можливе, щоб притримати чи спотворити будь-яку правдиву інформацію про себе, про свої наміри і про свої гігантські злочини.

Такі величезні злочини і такий малий процент розкриття свідчать про надзвичайно високу кваліфікацію убивці. Але це не означає, що раз так, то не варто турбуватися. Є така думка, що потурбуватися варто. І що те, що відбувається зараз, це не що інше, як підготовка до нових апокаліптичного масштабу убивств. І що коли не потурбуватися про те, щоб уся правда про організацію, виконання й приховування слідів голодоморів в Україні та про виконавців усіх цих дій вийшла на поверхню, то це буде те саме, що потурбуватися про сприятливі умови для нових величезних убивств. Жодної причини в убивць не готувати нові злочини нема.

Український народ уже пожинав плоди цієї ненависті, і то не раз. Не сама по собі ненависть розпалюється. Її розпалюють, тому що щоб почати убивати в потрібних цим убивцям масштабах, спершу слід добряче попрацювати над тим, щоб чаша ненависті була наповнена по вінця. Руки ж для убивства очевидно будуть розв'язані в той момент, коли чаша сія переповниться.

 Червень 2003

Степан Бандера про Меркель, Путина і “Новоросію”

Вступ

Просто вражаюче влучні, перевірте самі, висновки - написані в обставинах середини 50-х років 20-го сторіччя, коли Меркель і Путин ще пішки під стіл ходили, а які ж напрочуд точні для нашого сьогодення середини 10-х років 21-го сторіччя - коли ці двоє, тоді ще маленькі діточки, повиростали і зайняли свої теперішні місця в тих самих спільнотах, про які висловлював свої геніально точні міркування Степан Бандера.

І це не пророцтво - просто правда про незмінні протягом десятиліть, чи сотень років правила поведінки московської банди убивць та реакцію на них в провідних європейських країнах. Разючість нетлінності цієї правди, в усіх її деталях, можна порівняти хіба що з безмежністю ненависті московської банди убивць до Степана Бандери, який оприлюднив цю ясно йому видну правду "логіки" московської поведінки. Що нам, до речі, дає розуміння головної причини величезного смертельного московського страху перед Бандерою.

Адже головна ознака правди, як відомо, полягає в тому, що правда з плином часу не міняється - на відміну від наприклад швидкозмінних, сьогодні одних, а завтра вже вивернутих навиворіт на потребу злоби дня потоків брехні з московської інфоканалізації.

Значимість усіма способами приховуваної московською бандою убивць правди справжніх правил її поведінки, виявленої Степаном Бандерою, така велика і стабільна, що сьогодні її курс не в змозі підкорегувати навіть здавалося б досить таки значні факти відмінності нашого часу від реалій 50-х років 20-го сторіччя. Як скажімо той факт, що московська банда убивць викинула на смітник уже їй непотрібне лахміття комуністичної фразеології і досі не знайшла рівноцінно пригожих лахів, хоч гарячкові метання в їх пошуках і не припиняються, для прикриття своєї диявольськи злочинної природи. Чи що в 50-ті роки 20-го сторіччя московська банда убивць не мала таких можливостей підкупу європейських політиків, як це має місце сьогодні.

Наприклад є така інформація, що 30% акцій Газпрому належать Німеччині, і це нібито дає для Меркель аргументацію пасувати перед вимогами Москви й обирати з-поміж цін і цінностей ціни - за визначенням, яке сьогодні побутує в новітньому європейському фольклорі. Тобто іншими словами кажучи, нехай краще московські убивці скільки завгодно убивають українських дітей, аніж у нас, в Німеччині, трохи піднімуться ціни.

Але коли шановна Ангела Меркель, разом з іншими московськими сателітами в Європі, постійно, місяць за місяцем московської агресії проти України, говорить, всупереч самим основам людської моралі, що б там не сталося, що питання про скільки-небудь серйозні санкції проти Москви зараз, тепер, не актуальне - користуючись при цьому московською термінологією щодо реалій московської агресії проти України - то виникають деякі питання, наприклад невже причина такої нищої поведінки, всупереч усім цінностям людської моралі, тільки в одній зажерливості?

Але давайте подивимось відповіді Степана Бандери на ці украй злободенні питання - наскільки вони сьогодні, через майже 60 років після опублікування, мають зразково ґрунтовний і прикладний вигляд, у порівнянні, скажімо, із спорадичними

політологічними міркуваннями теперішніх, порівняйте самі, і наших, і західних політиків.

Всі наведені нижче цитати, походження яких не вказане, взяті із статті Степана Бандери “Питання атомової війни і визвольна революція”, вперше опублікованої в журналі “Визвольний Шлях”, Лондон з липня 1957 по лютий 1958 р., - з якою можна ознайомитись в [1].

Про страх Меркель перед погрозами московської банди убивць

/ Якщо добре застановитися над тим, яким страшним ворогом для всіх волелюбних народів є московський імперіалізм та скільки треба змобілізувати сил і скласти жертв, щоб його побороти, тоді яскраво видно ціле безумство всіх малодушних концепцій тих політиків, які шукають способів викрутитися від своєї частки в тій боротьбі, щоб інші народи самі, без них, перенесли весь тягар і жертви протимосковського змагання. До таких концепцій, як ми вже згадували, треба зарахувати трактування протимосковської боротьби тільки в плані забезпечення Заходу від московської агресивної війни, себто — обмежену прихильність, яка кінчається там, де починається ризик конфлікту з Москвою. */*

/ Підтримуючи визвольну боротьбу поневолених Москвою народів усіма засобами, західні держави можуть звільнитися від московської загрози значно меншою ціною, ніж їм треба буде скласти її тоді, коли сама Москва накинє їм вибір: війна або капітуляція. А підтримка від Заходу може бути вповні успішною тільки тоді, коли вона буде наслідком твердого рішення довести до перемоги визвольної справи і до розгромлення московізму всіма можливими засобами. Ризик війни і московські погрози не можуть спиняти активної допомоги визвольній боротьбі поневолених народів. Якщо московський імперіалізм ставить перед західними державами неухильну перспективу збройного зудару, то краще для Заходу прийняти боротьбу у вигіднішій для нього ситуації, коли московська банда зайнята ще другим, внутрішнім фронтом,*

ніж ждати пасивно, поки Москва сама вибере найдогідніші для неї час і обставини, щоб розправитися з Заходом. */

/* Керуючись бажанням уникнути війни, деякі західні кола дивляться на визвольну боротьбу поневолених Москвою народів тільки як на фактор, що зв'язує московській банді руки та спиняє їх від розпалення великої війни. */

/* Страх перед війною з Москвою та бажання уникнути її за всяку ціну — це той фактор, що увесь час паралізує західну політику супроти московського імперіалізму, відбирає їй ініціативу й рішучість у всіх вузлових справах сучасного міжнародного укладу. З цієї причини лишаються невикористаними різні можливості співдії між протимосковською визвольною боротьбою поневолених народів і західними державами в їхніх намаганнях стримати дальшу експансію московського імперіалізму. Співдія зовнішніх протимосковських сил і акцій із силами внутрішніми, діючими на теренах Москви і її сателітів, при відповідній напрузі привела б до розгрому московізму, себто — до ліквідації неволі для одних, а для других — постійної загрози. Тому спільна боротьба поневолених Москвою народів і ще вільних, але вже загрожених московською агресією держав є однаково необхідною як для одних, так і для других. Відхилятися від неї, покладаючись на те, що увесь її тягар винесе другий партнер спільної долі — шкідливо й невідповідально не тільки супроти спільної справи, але теж і супроти власної долі. */

Про “новизну” гібридної московської агресії

/* Щоб не спровокувати тотально-воєнної реакції Заходу, Москва, правдоподібно, в розпалюванні воєнних конфліктів буде застосовувати тактику прикривання й зменшування їх засягу та гостроти. Така тактика відповідає стратегії ступневої імперіалістичної експансії Москви. У її застосуванні вона має багато можливостей. Типічний зразок такої тактики полягає в тому, що Москва офіційно не ангажується у війну, нею спровоковану, а тільки веде її посередньо, руками своїх сателітів

чи т. зв. “добровільцями”. А безпосередня, одверта участь Москви у війні може бути маскована ніби-то “гуманними” мотивами збройної інтервенції. /*

/* Загально можна передбачити, що майбутні війни будуть відзначатися великою, рухливістю, уривчастістю і незвичайною глибиною фронтових смуг, а тактика буде більш зближена до тактики партизанської, ніж до позиційної війни. */

/* Нові війни, які стоятимуть під знаком термоядерної зброї, хоча б тільки під її загрозою, не можуть мати фронтових ліній старого типу. Вони будуть відзначатися вривчастими й дуже рухомими, але зате надзвичайно глибокими фронтами. Межа між фронтовою і запільною зонами буде часто затерта, тільки на далеких віддалях, у глибину, будуть помітні різниці між ними. Це стосується до групування військових сил і самих бойових операцій. */

/* Кожний прояв страху від війни на Заході буде ще більше скріпляти московську агресивну політику застрашування війною. Але, правдоподібно, на тому не закінчиться. В московській банді можуть, усупереч власним твердженням і західній opinio, уважати, що війна в сучасній ситуації формою і розмірами не мусить перетворитися в атомову світову війну, а утримана в певних межах буде далі успішним засобом їхньої експансії. Приймавши таку засаду, Москва може знову розпочати серію обмежених конфліктів, щоб ними проламлювати опір там, де інші засоби не дають успіху та ступнево поширювати своє панування над іншими народами. */

/* ...в московській банді сподіваються, що провоковані ними обмежені війни і такі ж агресивні наміри не викличуть крайньої реакції Заходу та дадуть їм можливість поширювати свою експансію без особливого ризику. Крайня реакція Заходу на московську агресивність залежатиме першою мірою від території, розмірів і характеру воєнного конфлікту, себто від тих факторів, що їх в московській банді можуть регулювати самі, як агресори. Якщо б вони пішли війною прямо на котрусь із західних держав

на її власній території або почали воювати важкою ракетно-термоядерною зброєю, тоді західній блок був би примушений до атомової оборонно-відплатної війни. Але вони, мабуть, не рахуються з такою реакцією Заходу в ситуації, коли розпочнуть периферійні війни, обмежені вживанням звичайної зброї, в яких західні держави оборонятимуть свої інтереси й позиції теж в обмеженому розмірі, бо вони не будуть мати для них першорядного життєвого значення. Москва сподівається, що в таких випадках Захід, так як і попередньо, не буде поширювати розмірів і гостроти конфлікту та не вживатиме зброї масового нищення. */

Про застосування Москвою атомної зброї проти України

/* Коли не буде певних сподівань на успіх мілітарної агресії, Москва поступатиме обережніше, щоб у час невдачі легко відступити і погасити конфлікт. Тож чекати на кінцевий вислід обмеженої війни і сподіватися, що він принесе користь для національно-визвольних змагань, було б необґрунтованим самообманом. */

/* Коли ж Москва накине війну Заходові, але залишить можливість вести її в обмежених розмірах та закінчити корисним для неї компромісом, то Захід, правдоподібно, буде далі поступатися та йти шляхом, який веде в сліпий кут. Правда, кожна війна створює іншу, ніж у мирних обставинах ситуацію, а її розвиток не проходить під контролем тільки одного воюючого табору. Розпочата війна може в короткому часі вчинити на Заході глибокий моральний і політичний перелом, який, у свою чергу, може скерувати воєнну політику західних держав у корисному для цілого протимосковського фронту напрямі, в тому і для визвольних змагань поневолених Москвою народів. Така зміна є можлива, але вона не є настільки певна, щоб можна вже тепер на неї покладатися. */

/* Якщо б Москва здобула абсолютну перевагу у ракетно-

термоядерній зброї, тоді пропав би гальмуючий вплив рівноваги і небезпеки її застосування у війні зросли б дуже сильно. Найновіший розвиток атомової воєнної техніки розбиває оманну орієнтацію західних держав на незмінну перевагу в модерній техніці, яка, ніби, запевняє їм безпеку. Коли Заходові не вдасться відзискати тієї переваги і те, що мало бути захисним щитом, обернеться в найбільшу загрозу, тоді в політичному і в стратегічному думанні західних народів може наступити здоровий перелім, який приведе до власної оцінки всіх факторів, зокрема в підсоветському обширі. */

/* Зброя далекосяжного масового нищення може бути застосована тільки проти цілком ворожих територій. Така небезпека може стати актуальною тоді, коли визвольна революція переможе на певному більшому просторі та очистить його від ворожих, московських сил і перетвориться у визвольну війну. Наступаючи на визволену вже країну новою зовнішньою агресією, Москва може заатакувати її всіма засобами, якими диспонуватиме. Але це вже питання оборонної війни самостійної держави, а не революційної боротьби. */

Це значить, з огляду на повну відповідність дійсності усіх решту міркувань Степана Бандери, що сьогодні, коли перед московською бандою убивць постає ясна перспектива повного очищення української землі від московської банди убивць, у тому числі від суттєвої присутності московських агентів, холуїв, холопів і посіпак в українських державних структурах, можна не сумніватися в тому, що московська банда убивць розглядає, чи вже розглянула і запланувала, можливість застосування ядерної зброї проти України.

Про сподівання України на допомогу Заходу

/* Коли наші народи самі мають нести весь тягар протимосковської боротьби, коли наша визвольна боротьба мусить розраховувати тільки на власні сили, тоді словесні симпатії західних держав, пасивних спостерігачів, не матимуть більшого

впливу на розвиток ситуації. Очевидно, що й симпатій не треба нехтувати, але їм не можна надавати перебільшеного значення. Зовнішня державницька акція мусить бути спрямована насамперед до того, щоб для визвольних змагань здобути справжніх союзників для спільної боротьби. Цього не можна досягти фальшивим зображуванням справи, бо наслідком такого поступу є тільки взаємне розчарування. Революційні сили лишаються обманеними, якщо вони розраховують на поважну поміч чужих держав, якої забракне саме у найважливіший, критичний момент. */

/* Державницькі сили повинні цілком викинути з концепції своєї зовнішньополітичної роботи тезу, що революційна протимосковська боротьба охоронить західні держави від війни з Москвою. Це не є завдання визвольної боротьби поневолених Москвою народів, тим більш, якщо воєнна ситуація може створити більш пригожі умови для її широкого розгорнення. Наша зовнішня акція має натомість розбуджувати серед усіх вільних народів усвідомлення московської загрози. Вона має вказувати на те, що всі вільні держави стануть жертвами московської воєнної агресії, якщо пасивно будуть ставитися до постійного зростання сили і щораз більшої експансивності московського імперіалізму. */

Про наслідки для народів у випадку капітуляції перед московською бандою убивць

/* Якщо котрийсь народ піддається сугестії і тискові московського застрашування та стає на шлях все дальших поступок і капітуляції, то це приводить його, без бою і спротиву, в московські тенета, в яких його жде гірша загибель, ніж у кратерах атомових бомб. */

/* Щоб легко і просто на власні очі побачити типові для України реальні пропорції кількості загиблих українців, в війнах і московських голодоморних убивствах, нема потреби робити якихось надто складних історичних досліджень і пошуків. В деяких селах в Україні вже почали предметно рахувати, скільки ж

в них людей конкретно загинуло. В селі Капустинці на Київщині, наприклад, до двох раніше встановлених пам'ятників – загиблим в “громадянській” війні (16 чоловік), і в другій світовій (145 чоловік), нещодавно додали третій пам'ятник – убитим голодомором 1932-34 (1120 чоловіків, жінок, дітей). Два роки тому (в 2006) ці три пам'ятники показували по ТБ. Пам'ятники поіменні, на кожному з них конкретно наведені імена усіх загиблих.

Ще одним наочним прикладом є порівняння кількості жертв Голодомору 1946-47, протягом менше ніж один рік, жертвами якого були тільки українці, головним чином українські діти, учиненого московськими убивцями на всій території України там, де не було збройного опору, а це принаймні півтора мільйона українців – з кількістю жертв (протягом майже десяти років, включно 1946-47, з усіх сторін), на всіх територіях, де був збройний опір московським убивцям з боку УПА, а це щось біля 180 тисяч, у тому числі помітна кількість московських посіпак різного ґатунку. */ [2]

/* ...якщо без опору віддати московській банді убивць контроль над українською землею, то не доводиться сумніватися, що кількість убитих на ній московськими убивцями буде на порядок (у десять разів) більша, ніж у випадку найбільш запеклої війни - збройного опору українського народу в разі прямого московського нападу на Україну. І убитими, якщо здатися без опору, будуть насамперед українські діти - і то чим менші діти, тим більше напевно вони будуть московськими убивцями вбиті. */ [2]

Чому французи гіденько тремтять перед Москвою

Щодо плазування французьких політиків перед московською бандою убивць - якщо коротко - то ця французька традиція має історію вже принаймні в кілька десятків років, поцікавтесь, чому штаб-квартира НАТО була в 1966 перенесена з Парижу до Брюсселя. Натякну, де шукати: незадовго перед тим представницькій офіційній французькій делегації в ССРСР показали якусь дуже круту на вигляд ядерну ракету і сказали, що

ця ракета націлена на штаб-квартиру НАТО. Ну і французи після того вийшли з воєнної структури НАТО й відмовились від штаб-квартири НАТО в Парижі. Правда останнім часом повернулись в воєнну структуру НАТО, само собою без штаб-квартири НАТО в Парижі, і далі гиденько тремтять перед московською бандою убивць, намагаючись їх усіляко задобрити, який би це не мало паршиво аморальний вигляд.

23 липня 2014

Література

1. Степан Бандера, Питання атомової війни і визвольна революція, в кн. Степан Бандера, ПЕРСПЕКТИВИ УКРАЇНСЬКОЇ РЕВОЛЮЦІЇ (збірник вибраних праць) <http://ow.ly/WnhCP>

2. Кілька слів про статтю Анатолія Лівена з лондонської The Times, в цій кн.

Причина Холокосту

Без розуміння причини Холокосту неможливо сподіватись на те, що Холокост ніколи не повториться.

Відсутність же бажання довідатись про причину злочину Холокосту навряд чи можливо витлумачити якимось інакше, аніж як відсутність волі до забезпечення справжньої безпеки єврейського народу.

І коли відсутність такого бажання довідатись, чому стався Холокост, демонструють люди, далекі від питань, пов'язаних з єврейським народом, то їх зрозуміти не дуже важко. Адже окрім єврейського народу існують також й інші народи, і у кожного з них

є свої власні проблеми.

Зовсім іншого виду набуває повна відсутність бажання говорити про причину Холокосту, коли її демонструють люди, які на словах постійно ніби як дуже і дуже переймаються єврейськими проблемами взагалі та засудженням Холокосту зокрема.

Тим часом, хоч одночасно ніхто жодного разу ніяким чином не намагався заперечувати того кожному очевидного факту, що без розуміння істинної причини Холокосту, всерйоз сподіватися на те, що Холокост не повториться знов, нема жодних підстав, значне число спроб з боку автора цих рядків обговорити дане питання про причину єврейської Катастрофи, Холокосту, з різного роду такими на перший погляд нібито дуже зацікавленими особами, завжди і без жодних винятків закінчувались нічим – замовканням співрозмовника напів розмові, як правило.

Таким чином поруч з питанням про причину Холокосту виникають не набагато менш цікаві питання – як про причину легко видимого навіть і неозброєним оком опору дослідженню причини Холокосту, зокрема з боку людей та організацій, які давно і надзвичайно щільно й детально займаються питаннями, пов'язаними з перебігом та наслідками Холокосту, так і про щирість їхніх запевнень, що вони нібито займаються Холокостом з метою недопущення його повтору. Спробуємо відповісти на деякі із цих запитань.

Найпершим з таких стосовних до Холокосту запитань є питання про те, а чи справді відповідає дійсності побутуюче в єврейському інфопросторі визначення щодо причини Холокосту, яке (чи подібне до якого) кожен, хто тільки спробує відшукати відповідь на питання "чому стався Холокост", рано чи пізно знаходить там чи деінде. Ось воно:

Шауль Айзек Андрущак: «Безусловно, "Катастрофа" является событием совершенно необъяснимым, недоступным человеческому пониманию. Но не "как и все деяния Б-га", а как очень немногие из них. Большую часть (почти все, можно сказать) человек в той или иной степени может и обязан постараться

постичь. А вот с "Катастрофой" это один из тех считанных случаев в истории мироздания, когда и пробовать бесполезно. Потому и не существует фактически теологического ответа (объяснения) "Катастрофе".»

https://www.arielcenter.org/templates/articlecco_cdo/aid/346435/jewish/-htm

Оскільки даний підхід типу "не тратьте куме сили, спускайтеся на дно", який пропонується тим, хто цікавиться причиною Холокосту, важко визнати скільки-небудь продуктивним при вивченні тих чи інших питань, то, оминаючи теологічні визначення, давайте спробуємо розглянути фактичні обставини злочину Холокосту. Для цього скористаємось матеріалами освітнього проекту московської школи №689 <http://holocaust.ioso.ru/>, який приймає участь в міжнародній програмі "Holocaust/Genocide Project" <http://www.learn.org/hgp/>.

Питання про причини усіх явищ, навряд чи хто намагатиметься це заперечувати, стосується перш за все подій, які передують їм. І хоч злочин Холокосту, розгортаючись в часі, по ходу цього процесу звичайно що включав у себе в якості часткових причин також й інші події та обставини, однак його первинні причини звичайно що не можуть не знаходитись до його початку.

А початок процесів, фіналом яких стало фізичне знищення мільйонів євреїв, тобто власне Холокост, датується дослідниками Холокосту 1-м квітня 1933 року, коли в Німеччині відбувся перший офіційний бойкот євреїв – власників магазинів, юристів та лікарів, див. "Хронологія уничтожения" <http://holocaust.ioso.ru/history/hronology.htm>, і пов'язується з приходом до влади в Німеччині Адольфа Гітлера.

Слід зауважити, що прихід до влади Гітлера стався далеко не одразу по тому, як він в 1919 році оголосив про свою ненависть до євреїв, і про смертельну загрозу для німецького народу єврейського більшовизму, який, за його словами, захопив владу в Росії.

Практично відсутня на початку підтримка німецьким народом Гітлера зростала досить таки пропорційно в міру того, як збувалися його прогнози стосовно величезної злочинності московського режиму – перш за все убивств гігантського масштабу, які в Росії чинили, на думку Гітлера, саме якраз євреї, прикриваючись специфічною інтерпретацією марксизму, більшовизмом, і зрозуміло чому, чи не так. Адже через це його ж набатні прогнози стосовно підготовки євреями аналогічної долі для німецького народу набували ну зовсім реального вигляду.

Що ж стосовно тої реальної світової події, яка стала вирішальним аргументом в момент призначення Адольфа Гітлера на посаду канцлера Німеччини 30 січня 1933 року президентом Німеччини Гінденбургом, то на даному московському сайті освітнього проекту московської школи N689 <http://holocaust.ioso.ru/index.htm> ми на жаль не знайдемо про цю поворотну світову подію, яка називається "Голодомор-33", жодного слова. Ні в §11-12, "Особенности жизни евреев в советской России в 1920-1930-е годы", ні в §13, "Европа между двумя мировыми войнами", ні в інших розділах.

Звичайно що, коли впритул не бачити найбільшого вбивства усіх часів і всіх народів, Голодомору-1933, учиненого московськими убивцями так, щоб вина за нього була покладена на єврейський народ, то Холокост тоді негайно починає бути "событием совершенно необъяснимым, недоступным человеческому пониманию".

Тим часом реальні політики різних країн завжди керувалися раніше і керуються зараз у своїх вчинках не тою брехливою інформацією, якою московські вбивці зараз – в цю хвилину – напихають московських школярів, а справжньою інформацією про реальні події. А що вже могло бути більш реальним в 1933 році, аніж як московське убивство мільйонів одних тільки українських дітей, під повним московським контролем, в абсолютно мирний, а не воєнний час.

Й не варто дурити себе, що в Німеччині нібито нічого не знали

про гігантське московське голодоморне винищення українського народу. Є повнісінько документів, які свідчать про те, що в Німеччині дуже детально і своєчасно та оперативно знали про нього.

І спробуйте, шановний читачу, поставити себе на місце німецького жителя Німеччини – виборця, якому якийсь там мало кому тоді відомий Гітлер більше десяти років кричав про нібито міфічну єврейсько-більшовицьку загрозу, пропонуючи способи, як усі сили німецького народу спрямувати на захист від цієї смертельної загрози. І якому раптом приходить абсолютно реальна інформація про те, що ці на перший погляд нібито безглузді гітлерівські здавалося давно усім обридлі прогнози почали бути вже зараз, ось тепер, такою жорстокою реальністю, якої світ протягом свого існування ніколи не бачив. І ця оскраженіло жорстока реальність причому знаходиться ну зовсім недалечко від Німеччини, на майже сусідній українській землі. За кого Ви проголосуєте?

Таким чином не дуже важко зрозуміти, чи не так, чому Гітлер цілком легально, в рамках демократичних інституцій та процедур, зокрема і перш за все не тільки нічого не приховуючи, а чого ж саме він хоче для євреїв, а насамперед завдяки цьому своєму ставленню до євреїв, прийшов до влади саме якраз у 1933 році. В цивілізованій, культурній та освіченій Німеччині. А також чому решту Європа, через короткий час, фактично вся добровільно приєдналася до гітлерівської Німеччини, див. наприклад "Против кого мы воевали": /* Кюличество солдат, которое мобилизовали для Вермахта ее союзники, можно косвенно определить по количеству военнопленных, оказавшихся в сталинских лагерях. Всего в плену оказалось 3,777 млн. европейцев. В лагерях НКВД было учтено: немцев – 2,544 млн., венгров – 0,513 млн., румын – 0,187 млн., чехословаков – 69,97 тыс., поляков – 60,28 тыс., итальянцев – 48,957 тыс., французов – 23,136 тыс., югославов (в основном хорватов) – 21,83 тыс.

*/ <http://www.from-ua.com/kio/4279d3de52c17/>

Але це ще було не Холокост.

Фізичне знищення євреїв (Холокост) розпочалося в липні 1941 року, коли була окупована значна частина землі українського народу і німці, більшість з тих із них, хто старшого віку і звань, бували в Україні перед 1920 і бачили, як жили тоді українці, отримали змогу на власні очі побачити зміни, головним чином у вигляді величезних і ще дуже свіжих слідів гігантського московського убивства українського народу в 1932-34.

Перед цим же, зауважимо, гітлерівці намагались очистити від євреїв підвладні їм території, в основному спонуканням євреїв виїхати деінде – особливо в перші роки свого перебування при владі. Коли ж вони на власні очі пересвідчилися у тому, що реалії комуно-єврейського (на їхню думку) режиму незрівнянно страшніші, аніж навіть вони самі це раніше припускали, то вони замінили свій намір витіснити (вивезти) євреїв, ідеєю остаточного вирішення єврейського питання - тобто фізично ліквідувати єврейський народ.

Трішки важче, принаймні важче як на перший погляд, зрозуміти, а як же це так сталося, що аж так успішно та вдало здійснився обман ототожнення московських убивць без роду і племені з єврейським народом? З покладенням вини за гігантські московські убивства, зокрема учинені на українській землі, на єврейський народ – і то з настільки успішним покладенням, що його, схоже на те, прийняли за чисту монету навіть і значна частина самого єврейського народу.

Це покладення вини за учинені безрідними московськими убивцями гігантські голодоморні убивства українського народу на єврейський народ, здійснене тоді московським злочинним оргутворенням (спільно з світовими єврейськими організаціями), було здійснено настільки успішно, що відверто кажучи деколи виникає думка, що більш доречно розглядати не так питання, а як же ж це безрідним московським убивцям спільно з світовими псевдоеврейськими організаціями вдалося підставити єврейський народ, як питання про те, а чому цю дану покладену на єврейський народ вину слід не покладати на євреїв.

Тим більше що українцям досить таки добре відомо іще багато чого такого, що здавалося б вказує на вину саме якраз євреїв. Наприклад, що під час усіх трьох гігантських тотальних московських голодоморних убивств українського народу не постраждав жоден єврей на українській землі, хоч значне число євреїв у той час жило не тільки в містах, які ніби як обминав Голодомор, а й і в селах, проти яких нібито був спрямований московський голодоморний удар. Чи що безпосередньо перед Голодомором-33 на райцентрівських базарах саме якраз євреї, і то далеко не найвищого державного польоту, казали українцям: "ви вже в мішку, лишилося тільки зав'язати", і багато всього такого іншого.

Однак поруч з фактами дуже грамотного використання московськими убивцями усіх особливостей єврейського народу – а в цьому угледіти щось дивне досить таки важко, оскільки масова присутність в московській банді убивць тих покидьків, які, виродившись з єврейського народу, були дуже добре в курсі, як це використання організовувати, поруч з цими фактами існують також й інші факти. Які торкаються як минулого московського злочинного оргутворення, коли хоч серед правлячих московських кіл євреями і не пахло, але ставлення до українського народу та форми і методи московської злочинної діяльності на українській землі по суті своїй анічим не відрізнялись від таких в період заповнення московських оргструктур покидьками, які виродились з єврейського народу, - так і сьогодні, коли після десятків років активного міжнародного звинувачення московської верхівки в антисемітизмі, одночасно повністю в цілому і в окремих деталях зберігаються усі без жодного винятку засоби, методологія, інформація і все таке інше від московських убивць часів організації, учинення і прикриття, включно до сьогодні, усіх трьох учинених московськими убивцями на українській землі голодоморів.

Це навіть коли мовчати про такі речі, а їх повно, як скажімо про опудало, зроблене з трупа убивці номер один всіх часів і всіх народів, яке сьогодні успішно продовжує експонуватися в центрі

найцентральнішого місця російської столиці.

Отже зараз має місце абсолютно ворожий акт стосовно життєвого інтересу номер один єврейського народу, тобто інтересу бути живим народом – факт приховування оргутворенням московських убивць, спільно з світовими псевдоєврейськими організаціями, причини Холокосту від єврейського народу.

Ну не припускає ж хтось, що московські убивці, які учинили голодоморні убивства українського народу, та міжнародні псевдоєврейські організації, які найактивнішим чином сприяли цьому учиненню, і дотепер повноцінно приймають участь в гальмуванні виходу Голодоморів на поверхню світової суспільної свідомості, що вони не в курсі Голодоморів, які були учинені територіально там же, де і Холокост, кількома роками перед ним, чи не так. Чи що вони не знають про вплив фактів гігантських голодоморних убивств українського народу на ставлення німців до євреїв, і що діяльність найвпливовіших єврейських організацій, поруч з фактами московських убивств українського народу, що саме вона сприяла появі тих обставин, наявність яких потягнула за собою прийняття німцями рішення про фізичне знищення мільйонів ні в чому не винних простих євреїв, нормальних людей.

На жаль є також підстави вважати, що і зараз, як і в передхолокостний період, ці ж самі нібито єврейські організації, співпрацюючи з московськими убивцями, й далі користуються точнісінько тими ж самими засобами для досягнення точнісінько тих же, що і раніше цілей. Жодних ознак наявності якихось змін, чи хоч ознак, що є наміри змінити щось із того, в результаті чого тоді був вироблений і перекладений на простих нормальних звичайних єврейських людей настільки значний потенціал досягнутого цими організаціями негативу, що ці прості люди були просто фізично знищені, не розуміючи при цьому, що діється, у той час як представники тих нібито єврейських організацій, які мотивували дії цих організацій прагненням звісно що добра, а не загибелі для євреїв, не просто прекрасно знали, а що ж саме насправді відбувається, а прогнозували саме такий сценарій розвитку подій і, добре підготувавшись до нього заздалегідь, не

постраждали а ні найменшим чином.

Це зараз актуальне і остаточно не вирішене питання, чи існування злочинного утворення, маліна якого знаходиться в Москві – раз це існування триває сотні років – це достатня, чи ні, підстава для того, щоб винити росіян, тобто весь російський народ. Так само, хоч обставини звісно суттєво відмінні, наявність навіть і дуже потужних сіоністських утворень, які десятки років активно співпрацювали раніше, і продовжують співпрацювати й зараз з спільнотою московських убивць, у тому числі в підготовці, учиненні, а також особливо в прикритті московських голодоморних убивств українського народу і приховуванні причини Холокосту, це хоч і зовсім інше, але таки питання, чи можна вину за це перекладати на цілий єврейський народ - на всіх євреїв, багато з яких самі (наскільки я розумію) остерігаються тих потужних сіоністських організацій фашистського типу, які чигають на цих нормальних людей, євреїв за національністю, підпихаючи їх до себе усіма засобами, у тому числі наприклад роздмухуючи антиєврейські настрої. Практично те ж саме московські убивці роблять стосовно росіян, усіляко роздмухуючи серед інших народів ненависть до російського народу, щоби таким чином підштовхнути нормальних російських людей до свого кадрового потенціалу.

Етнічне походження а ні тодішніх секретарів райкомів, обкомів і ЦК, а ні сьогоднішніх виконавців та організаторів в московському оргутворенні убивць не має якогось особливого значення, тому що суті справи воно торкається дуже мало. Яке б воно те етнічне походження не було, але в усіх випадках головним чинником є готовність одразу, як тільки буде злочинна московська потреба і належні обставини, завдати смертельного удару, і то удару перш за все по рідному народу даного покидька, московського посіпаки. Ось це і є суть відкидання своєї належності до рідного народу на користь входження в московську банду убивць.

Душі цих людей повні ненависті, їх серця – повні злоби, і в їх устах – повно брехні.

Крім як вияв стану їхньої душі, брехня виконує для них просто необхідну для можливості подальшого успішного функціонування оргутворення московських убивць роль. Крім поточного паскудства народам, ці люди мусять же катулитися чимось, ну щоб злочинці мали вигляд нормальних людей, а то коли злочинці мають вигляд злочинців, то тоді знов чинити нові злочини дуже проблематично. І головним засобом для створення такого прикриття просто не може бути ніщо, окрім брехні.

Ні один з цих людей, московських холуїв, не належить до котрогось з народів, усі вони відкинули свою належність до своїх рідних народів, оскільки така належність не може не тягнути за собою, коли вона дійсно є, пріоритету інтересів рідного народу. І ця відсутність належності до будь-якого з народів відкриває шлях цим людям до найбільш підлої брехні членів московського злочинного утворення, а саме перекладання вини за учинені їх спільнотою злочини, а їм нема числа, на той чи на інший народ. В більшості випадків вони намагаються підставити замість себе російський або єврейський народ, хоч при найменшій нагоді в хід ідуть будь-які інші народи, оскільки крім прикриття своїх злочинів ця московська брехня служить також для нацьковування один на одного всіх народів. Прикладів чого всюди можна побачити повнісінько. І для цього нацьковування народів один на одного московське злочинне утворення використовує не тільки брехню, а й і цілеспрямовані, далеко наперед розраховані шулерські та криваві організаційні заходи.

Питання ж про роль світових псевдоєврейських організацій – виражають вони своїми діями життєві інтереси єврейського народу, чи ні, не дуже відрізняється, як на мою скромну думку, від питання про те, чи виражала ті життєві інтереси єврейського народу московська верхівка 30-х років, етнічне походження більшості членів якої, це давно вже не секрет, досить таки мало відрізнялось тоді від етнічного походження керівництва згаданих тих ніби як ну надзвичайно єврейських організацій.

І знайти відповідь на це питання, чи виражають вони своїми діями життєві інтереси єврейського народу, при всій нібито

відмінності обставин питання про єврейські організації та московську верхівку, разом з їхніми посіпаками на місцях, не дуже важко. Для цього досить тільки спробувати знайти ну хоч якусь одну згадку про хоч якогось одного діяча тих нібито таких єврейських організацій, який разом з масами простих нормальних людей, за національністю євреїв, попав під Холокост.

Аналогічні результати пошуку чекають на того, хто візьметься шукати такого хоч одного московського посіпаку єврейського походження, який попав під Холокост разом з простими єврейськими людьми.

Легко бачити, що результатом таких пошуків буде практично нуль – тобто що усі ті, хто справді винні у злочинах, покладених ними на єврейський народ, дуже вчасно зробили ноги куди треба. Тоді як маси нормальних людей єврейського походження, тобто власне єврейський народ, лишилися на окупованій гітлерівцями території, мотивуючи в основному тим, що а що їм може бути, коли вони ні в чому не винні.

Це навіть коли не дуже намагались акцентувати на тому добре відомому, але ну дуже старанно замовчуваному факті, що Гітлер пропонував Москві рятівну депортацію в СРСР присутніх тоді в гетто на окупованій території Польщі (~3 млн.) євреїв, і що та московська така нібито здавалося єврейська верхівка відмовилась рятувати тих людей.

А сьогодні ті ж самі кола, тобто московське оргутворення убивць, спільно з світовими псевдоєврейськими організаціями, будучи самі прекрасно в курсі, звідки ростуть справжні роги в єврейського Холокосту-1941-45, і намагаючись приховати ті справжні причини з допомогою навішування локшини типу: "Безумовно, "Катастрофа" являється событием совершенно необъяснимым, недоступным человеческому пониманию" – локшини на вуха перш за все тим, кого знов готують принести в жертву, тобто простим нормальним єврейським людям, сьогодні вони ж, роздмухуючи ті самі процеси, що і перед Холокостом, само собою що особисто для себе одночасно з цим готують аналогічні тили,

прекрасно розуміючи до чого діло йде. Адже коли це їм було зрозуміло тоді – про що свідчить те, що ті єврейські організації (не кажучи про московських убивць без роду й племені єврейського походження) не просто уцілили, але й і багатократно фінансово укріпились з нікому не зрозумілих джерел негайно після другої світової, то чого б це вони не розуміли цього зараз, коли плюс до всього решту вже є ну дуже красномовний прецедент у вигляді Холокосту.

 Жовтень 2007

Суть карибської та кримської криз та ж сама

Це загроза смерті для імперії зла

Як показав розгляд карибської кризи, її справжньою і єдиною причиною було зовсім не якісь там круті геополітичні міркування, а просте й банальне кремлівське палке бажання заглушити правду про себе (див. [1]).

Або - якщо образно сказати те саме іншими словами - карибська криза була спеціально розкручена московською бандою убивць виключно для того, щоби прикрити голизну свого злочинного московського заду, яка раптом стала ясно видна для всього світу.

І зовсім не важко зрозуміти, чому це так - адже насправді найстрашнішим для московської банди убивць є зовсім не

тимчасова втрата московського контролю над Україною.

Насправді щонайстрашнішим понад усе, для цього ні з чим в історії людства не зрівняного злочинного утвору, є тільки одне - розкриття перед усім світом його диявольськи злочинної природи. Адже таке розкриття, неминуче, остаточно й безповоротно, тягне за собою повну втрату можливості чинити злочини в майбутньому.

А (реально) єдине, що може призвести до такого катастрофічного для московської банди убивць наслідку, це вихід правди про це безприкладно злочинне оргутворення на поверхню світової суспільної свідомості. Вихід в такій однозначно переконливій, ясній та кожному легко доступній і зрозумілій формі, що ні в кого не буде змоги хоч якось мірою переконливо її заперечувати.

Така втрата можливості чинити злочини в майбутньому є не чим іншим, як кінцем існування московської банди убивць. Це не що інше, як смерть цього сатанинського утвору, який існував, і то досить таки успішно існував, принаймні сотні років - і схоже що донедавна мав усі підстави сподіватися існувати без кінця. А тут явна загроза смерті, смерті від цілком природної, як для уособлення потойбічного зла, причини - від виволікання московської нечисті на сонячне світло.

Чи можна таку смертельну загрозу порівнювати з навіть і найсерйознішою загрозою тимчасової втрати України московською імперією зла? Звичайно що ні. Над поверненням назад України можна було б "працювати" пізніше - але ж не після смерті московської банди. Перед лицем неминучості власної своєї смерті, смерті її "духовної" сутності, московська банда убивць - це єдине адекватне пояснення відчаю паніки сьогоденішньої її мобілізації - само собою завжди наготові фізично убивати весь світ.

І коли для прикриття свого московського заду в 1962 (Карибська криза), московська банда убивць поставила світ на грань термоядерної війни у зв'язку з судом над кремлівською бандою, тоді в особі Сташинського, то виникає питання про причину подібного московського переляку зараз, тепер.

Отже в чому сьогодні загроза для московської банди убивць? Де та правда, перед жахом виходу якої на поверхню світової суспільної свідомості вкривається смертельним холодним потом московська банда убивць?

Але чи це не буде занадто, сподіватися негайно почути відповідь на таке круте питання, і то прямо в час самого розпалу московської істерики з тремтячим кремлівським пальцем на термоядерній кнопці? Адже на правильну відповідь щодо справжньої причини Карибської кризи довелося чекати понад сорок років.

Звичайно що це занадто - перелік усіх причин панічного передчуття своєї смерті в московському потойбіччі сьогодні відомий тільки керівництву московської банди убивць.

Але є підстави дещо припустити. Наприклад те, що серед причин зсуву московського даху не обійшлося без матеріалів, розміщених в цій книзі. Адже усі тут матеріали пройшли через геть усі можливі обговорення - і то з геть усіма, хто б хотів щось в них заперечити. Але жодного чогось в тих матеріалах, за роки і роки їх відкритого для всіх обговорення, навіть і найменшою мірою заперечено так і не було - при безперечно найбільшому бажанні зробити це з боку усіх без винятку московських холуїв, посіпак, рабів, а перш за все їхніх босів.

 17 квітня 2014

Література

1. "Убивства українських політичних і культурних діячів", в цій кн.

Додаткові статті

"Свої, сільські!"

"Бабцю! А хто ж ото ходив в 1932 році по хатах в селі і забирав останні крихти, прирікаючи і старих, і малих на страшну смерть?"

Кожного разу, коли доводиться бачити на екрані спікера Ткаченка, завжди згадуються слова, сказані у відповідь на моє запитання: "Бабцю! А хто ж ото ходив в 1932 році по хатах в селі і забирав останні крихти, прирікаючи і старих, і малих на страшну смерть?"

І тут бабця сказала приголомшливу фразу: "На свої, сільські!"

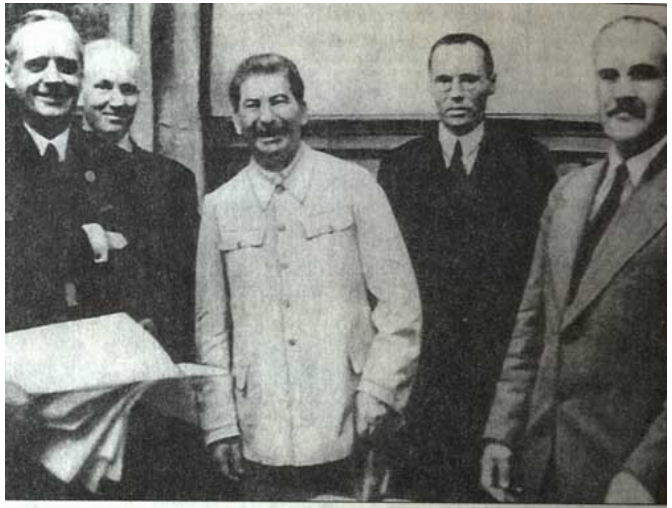
Неможливо забути ті слова. В кожному селі на схід від Збруча було повно отих "своїх, сільських". А на захід від Збруча – не було. Бо була одна-єдина на те причина, бандерівці. Тому на захід від Збруча не було ніяких голодоморів 46-47, ніяких "своїх, сільських". Тільки пряме фізичне винищення. Вивезення цілих сіл з вбиванням по дорозі.

Червень 1999

Такого злочинного утворення... більше не існує?

Свої, сільські – це тільки ланка створеного убивцями голодоморного ланцюга, яким московські убивці – і надалі успішно сьогодні діюче оргутворення московських убивць – душили український народ.

Серед зауважень до статті "Свої, сільські" автору цих рядків Олександр Франчуку (Olexandr Franchuk "olexandr@hotmail.com", далі тут – Ole) довелося висловити наступне:

Ole: Технологія московських голодоморних убивств українського народу, починаючи з 1932, була б неможливою без чіткого розподілу суспільства на дві сторони, на тих, хто убиває – виконавців волі московських убивць, і тих, кого убивають – власне український народ. Такий розподіл (стратифікація) був здійснений з допомогою цілого ряду заходів, головним чином само собою убивств, як от розстріляне відродження, коли московські убивці убили майже усіх культурних освітніх і наукових українських діячів, розкуркулення, коли московські убивці убили чи депортували усіх економічно успішних й авторитетних селян, колективізація, коли усі продовольчі запаси українського народу були поставлені під повний московський контроль.

Свої, сільські – це тільки ланка створеного убивцями голодоморного ланцюга, яким московські убивці душили український народ. Хоч і необхідна ланка, але далеко не першопричина всього ланцюга. І скільки б виконавських ланок не було між тим, хто задумав убивство, і жертвою убивства, але убивцею завжди вважався, і буде вважатися той, хто його задумав. У випадку московських голодоморних убивств українського народу це і надалі успішно сьогодні діюче оргутворення московських убивць.

У дописувача форуму ukr.politics "MS", який підписує свої листи "Микола Середя" (далі тут – MS), мешканця США, цілком законно виникло ось таке слухне запитання до автора наведених вище рядків:

MS: Якщо Олександр Франчук вже подав означення виразу "надалі успішне діюче оргутворення московських убивць", ласкаво прошу дати посилання, як також повторити у якомога повному форматі це означення.

Це могла бути моя неухважність, але, хоча останнім часом я бачу цю формулу там, де Олександр Франчук бажає непоіменно назвати головного ворога українського народу, не обвинувачуючи при цьому російський народ як такий (принаймні так я розумію доцільність ужитку цього формулювання) – я чомусь ніде не зауважив ніяких пояснень, як також ані найменшого розвитку цієї ідеї, чи то пак тези.

Що це за оргутворення? Де воно мешкає? За які гроші платить воно за свій хліб з маслом і за свої квартири? Хто є членами? Хто є заправилами? Хто служить йому на середньому та рядовому рівнях? Чи це є якась етнічна група, або група з характеристиками, подібними до етнічної групи? Чи може це щось на зразок Ордену Масонів, або Єзуїтів? Щось на зразок Ал-Каїди? Чи воно підпорядковується Кремлю, чи навпаки, воно підпорядковує Кремль?

Ласкаво прошу не поскупитися з поясненнями.

З огляду як на принциповість самого цього запитання, так і на (в основному) наявність відповіді на нього, наведемо нижче кілька запитань та відповідей стосовно аналогічного, і близьких до нього питань – у вигляді діалогу, який відбувся з 18 по 30 квітня 2002 року, між автором цих рядків й дописувачем форуму ukr.politics "Mykola Sereda", мешканця США, який підписував свої листи "Микола Середа – українець із Сумщини " (далі тут – МС):

–

Оле: ...є ясність, що доки ніхто не взяв на себе вину за організацію і проведення голодоморів; не дав доступу до інформації про те, як це все конкретно робилось і чому; не попросив привселюдно вибачення за учинене, доти є усі підстави цілком обґрунтовано вважати, що злочинне утворення, яке учинило усі ці величезні злочини, готує нові. Замітаючи страшні сліди старих злочинів гігантського масштабу.

МС: На мою думку, такого злочинного утворення, яке учинило ті величезні злочини, про які йшла мова (Розстріляне Відродження, Голодомор і т.п.) і яке мало б готувати нові, більше не існує.

Оле: Якщо Ви помиляєтесь і те утворення все ж таки по досі існує, то Ваше голослівне запевнення, що ні, не існує, – це саме якраз те, що конче потрібне для розгортання подальших дій з боку цього злочинного утворення. Самореклама себе як злочинного утворення жодним чином ніколи раніше не входило і мабуть зараз також не входить у його плани. Я певний, що воно існує.

Для успіху злочинної діяльності без маскуванню ніяк не обійтися. І коли Ви не маючи жодних для такої заяви підстав запевняєте, що величезне злочинне утворення ні з того ні з сього раптом само по собі не просто призупинило активну діяльність, не просто дещо поміняло методи роботи, збагативши свій досвід новими і новими злочинами, а просто взяло та й і припинило своє існування. Самоліквідувалося, так би мовити. Тихенько та без зайвого галасу саморозпустилося. А велика кількість його людей, які усе життя

більше нічим не займалися, а тільки готували безліч сценаріїв злочинів, втілювали їх у реальні дії, користуючись розвинутою спеціально для цього інфраструктурою та готували собі зміну, одного чудового дня ні з того ні з сього зайнялися благочинною (замість злочинної) діяльністю. Разом із щойно вихованим падрастаючим пакаленієм. Разом із розгалуженою агентурною та п'ятиколонною мережею? Чи не забагато виходить елею? І чи не замало здорового глузду?

Якщо Ваша позиція полягає у тому, що злочинне утворення раніше існувало, але тепер уже ні, то Вам слід пальцем показати на шкалі історії недавню точку, коли те злочинне утворення припинило своє існування. Ну і пояснити причину, чому це воно раптом зникло. Тому що ціна помилки надто висока. Якщо те злочинне утворення, яке зорганізувало голодомори, все ж таки існує, а ми себе давай будемо тішити думкою, що ні, не існує, то уподібнимся тим самим вівцям, які, гнівно бекаючи, чимчикують собі прямисінько на бойню вслід за віртуальним (чи реальним) але бараном.

Порівняно із питанням, продовжує існувати злочинне утворення, яке організувало голодомори в Україні, а чи зникло само по собі, (як роса на сонці), решта питань – просто дріб'язок і надто похідні від нього.

МС: Натомість існує прошарок, клас осіб, котрі походять від цих злочинців, і котрі зловживають Україною і українським народом у нових обставинах. Цей прошарок російськомовних злочинців, нащадків катів і вбивць українського народу, тобто кацапи, самі несуть у собі ознаку того, як їх ідентифікувати – вони і надалі уживають мову іноземних загарбників. Тут між нами різниця не тільки щодо академічності vs. практичності підходу, але мабуть і в тому, що Ви належите до тих, котрі сприймають теорію змов. Автор цих рядків назагал не сприймає, автоматично, теорії заколотів, змов, секретних наперед продуманих планів, приготованих якимись хитромудрими установами. Ні, на мою думку, і з мого досвіду, історія назагал відбувається непередбачувальними кроками, і немає такої сили, яка сама по

собі могла б її контролювати.

Ole: Тобто коли Ви особисто чогось не розумієте, то його на Вашу думку нема й не може бути в природі? прямо згадуються рядки "землю всю охвативая разом віделъ все что временем сокрыто". Ви словом "академічність" хочете що, принизити спробу розуміти що діється в реальній дійсності? А натомість закликаєте (з надійної схованки) молодих людей цеглою бити серверне обладнання яке не хоче підтримувати українську мову? Підлістю і брехнею підлість та брехню викорінювати? З допомогою тортур заставляти вживати українську мову, хто не бажає?

І що то за теорію змов Ви тут згадуєте? Я вперше про таку чую од Вас. Тут між нами різниця не в академічності. Ви чомусь хотіли б, схоже на те, заваруху обґрунтувати, чим більшу, тим краще. І щоб учасники не надто думали при цьому, що роблять і для чого. Я ж вважаю такий шлях найкоротшим шляхом до чергового знищення української держави.

MS: Також, немає від кого сподіватися визнання вини за Розстріляне Відродження і за Голодомор. Дехто може, сподівається, що існує мовляв, паралель з Німеччиною, яка визнала певну частку вини і то не тільки на словах, але і готівкою (виплати постраждалим). Але до цього Німеччину примусила поразка у війні.

Ole: Бачу що Ви розумієте, що зникнення злочинного утворення у Німеччині обумовлене поразкою у війні. У московського утворення такої поразки нібито не було?

Ole: Оскільки УСЯ інформація про організацію та перебіг голодоморних дійств лежить у Москві,

MS: Це припущення підставово невірне.

Ole: Ви справді думаєте, що у Москві відсутня інформація про організацію та перебіг голодоморів? Як же так сталось, що вона, інформація про те усе, звідти зникла? Поясніть свою думку. А то я і далі (на вашу думку – помилково) вважатиму, незважаючи на

Ваше авторитетне запевнення, що така УСЯ інформація про організацію та перебіг голодоморних дійств лежить саме у Москві, а не десь в іншому місці. А також інформація про справжню мету і справжні причини організації голодоморів.

МС: Інформація про перебіг Голодомору, наприклад, була добре відома на Заході. Але ніхто не порухнув пальцем на захист України.

Оле: Тому Україна повинна могла захищати себе сама. Видно вже так заведено, що кожен народ турбується перш за все про захист себе, а не інших народів. А порожні ілюзії, що десь хтось переживатиме за безпеку українського народу, слід здати на склад безплідних сподівань. Усі народи, які досягли безпеки, досягли її не тому, що Захід чи ще хтось дуже ворушив пальцем на його захист, а завдяки власним зусиллям.

Хоч на Заході й знали про голодомори, але УСЯ інформація про них може бути тільки у організаторів цих злочинів, тобто в Москві. А продовження приховування інформації про голодомори красномовно свідчить про те, що злочинне утворення, яке їх учинило, не тільки продовжує існувати й тепер, але й має достатньо засобів, щоб успішно перепиняти численні витoki інформації про них. Сліди тих грандіозних злочинів такі величезні, що тільки для нерозповсюдження інформації про них не обійтися без постійного виконування мабуть ну дуже не малої роботи.

Оле: неважко вчислити, звідки на Україну падає тінь убивці, який усіляко роздуває тут то американську загрозу, то яке он страшенне та аморальне життя в розвинутих капіталістичних країнах, то ще усіляке різне фуфло нам пропонує. У той же час готуючи – геть усі ознаки такої підготовки є, нові акти своєї величезномасштабнозлочинної діяльності, і то саме якраз в основному в Україні.

МС: Те що відбувається в Україні на шкоду України, напевно є наслідком діяльності ворожої кацапської п'ятої колони.

Оле: П'ята колона тому й називається п'ятою, що десь є перші чотири. П'ята колона без першої, другої, третьої і четвертої не має шансів ні на що. П'ята колона починає свою діяльність за указівкою керівників перших чотирьох, а не за власною ініціативою. Ріст активності п'ятої колони мабуть свідчить що перші чотири вже на марші...

МС: Довідка: в російській мові є приповідка, "Клин клином вишибают".

Оле: Невдала аналогія, і вживана Вами не вперше. Я ж як і раніше й надалі вважаю, що підлість та брехню ними ж знищити принципово неможливо. Та й і приповідки існують різні, ось наприклад: "У боротьбі проти дракона найголовніше – це не стати самому драконом". Коли боротися проти підлих й брехливих покидьків з допомогою підлості та брехні, то результат боротьби вже не залежатиме від того, а хто переміг. Це завжди буде перемога підлості і брехні.

МС: Також, і в російській і в інших мовах існує порада, не тратити непотрібно енергії на винахід велосипеда. Складаємо ці дві аксіоми разом, і виходить, що немає потреби витратити час на психоаналіз кацапських злочинців. До них слід лише застосувати винайдений ними, не велосипед, а метод вивчення мов. Вибивати з них язук і вчити їх загальнозрозумілій мові, їхніми же методами. Єдині методи, які вони зрозуміють і сприймуть.

Оле: Допустіть на хвилю, що Ви помиляєтесь у своєму висновку про припинення існування злочинного утворення, яке організувало в Україні голодомори та інші злочинні діяння. Тобто припустімо що злочинна згряя існує й надалі, збагачена величезним досвідом проведення своїх грандіозних злочинів та їх прикриття, і чекає, шукає, та допомагає появі сприятливої нагоди для розгортання кривавих подій в Україні з метою усунути прикре непорозуміння з назвою "Незалежна Українська Держава". Тоді реалізація пропагованих Вами методів перетворюються буквально автоматично ось у якраз дану бажану нагоду. Без

практично жодного шансу для українського народу.

Голодомори й Розстріляне Відродження – це далеко не єдині злочинні діяння злочинного утворення, маліна якого знаходиться у Москві. Величезний досвід проведення різноманітномасштабних злочинних операцій давно нагромаджений і готовий до використання в будь-яку хвилину. Великі маси добре керованих посіпак (п'ята колона) завжди напоготові прийняти участь в будь-яких добре скоординованих акціях. Напоготові вже розроблені численні сценарії на всі випадки. І т. д. і т. п.

Тобто Ваші пропозиції – буквально дорогоцінна знахідка для цих людей. І не грає ролі, чи це Ви з добрих міркувань помиляєтесь, чи зі злих не помиляєтесь. Результат на жаль той самий...

Оле: Якщо Ваша позиція полягає у тому, що злочинне утворення раніше існувало, але тепер уже ні, то Вам слід пальцем показати на шкалі історії недавню точку, коли те злочинне утворення припинило своє існування.

МС: Гаразд. Якщо пальцем, то на мою думку, слід вказати на 16 липня 1990 року, коли Українська РСР проголосила суверенітет. А перед цим, за пару тижнів (але я чітко не пригадую докладної дати) проголосила свій суверенітет Російська Радянська Соціалістична Федеративна Республіка.

Оле: Величезне злочинне утворення, яке складається з людей – разом із їх знаннями, намірами, величезними засобами (...) через проголошення Українською РСР суверенітету припинило своє існування??

Та у Москві від проголошення Українською РСР суверенітету зміни були мабуть на порядок менші, ніж як у Вашингтоні бувають що чотири роки (чи що вісім років) після переобрання президента.

Схоже що тут навіть аналогії із змією, яка поміняла шкіру, будуть надмірні. Більш точні будуть напевно такі, як от скажімо – як тільки Микола поміняв светра, то він уже перестав бути Микола.

Коли Ви дурите тільки сам себе, то це таке – кожен має право думкою радіти. Але коли Ви пропонуєте свої безглузді висновки, та ще й разом з рекомендаціями, що робити, які ґрунтуються на тих безглузких висновках, то це вже має дещо менш привабливий вигляд.

Оле: Для цього злочинцям потрібно що найперше, то це і надалі не допускати, як це їм весь час раніше цілком вдавалося робити, не допускати щоб величезні злочини стали фактом суспільної свідомості. Тобто щоб злочини не стали широко відомі та визнані усіма. Визнані не як трагічні помилки. Не як перегиби на местах. Не як щось випадкове. А як злочини – добре продумані, підготовані і виконані. Ось що потрібно убивцям, щоб без перешкод готувати нові убивства. Їм потрібна темнота.

МС: Добре сказано. Тільки злочинці – вони не десь там закордоном. Вони, кацапи – в Україні, і їх легко пізнати – вони уживають мову іноземних загарбників.

Оле: Простота Вашого принципу упізнавання злочинців за мовною ознакою на жаль не є ознакою його вірності. І щоб це зрозуміти, не треба академічних міркувань. Досить просто кілька днів провести в Україні і на власні очі побачити повно фактів, які заперечують цей висмоктаний з пальця принцип.

МС: Вашими засліпленими від жаху очима Ви бачите одне. А факти демонструють інше.

Вкажіть, будь ласка, пальцем на злочинців, котрі Вас аж так от залякали.

Оле: О, прямо заляканими, засліпленими від жаху очима? Як це Ви так прозорливо догадалися, Хоробрий Ви Наш, завжди готовий сміливо жертвувати юнаками по інший бік океану?

МС: Я був юнаком в Україні, і не боявся можливості стати жертвою. Два моїх брати стали жертвами. Як також, загинули у

боротьбі за Україну два мої діди, два дяді (один по материнській лінії, другий по батьковій), а числа двоюрідних братів і інших віддаленіших родичів, котрі загинули в боротьбі, або стали невинними жертвами, не можу навіть назвати, забагато, і не про всіх знаю.

Ole: Вашим згадкам про те, як Ви юнаком були, можна вірити, а можна ні, але коли додати Ваші дві теперішні брехні, (першу про відсутність злочинного утворення, яке організувало голодомори в Україні та інші злочини в різних краях, та другу про мовний критерій ворога), і предметно й повністю зовсім неакадемічно глянути, а що Ви маєте на мушці свого дуплету, то легко можна розрізнити так би мовити двох зайців одночасно.

Перший головний – це державність українського народу. У вигляді хоч би спершу розриву на шматки держави за переважномовною ознакою.

І другий – це запальні молоді люди, готові покласти своє життя за волю українського народу.

Не надто важко зрозуміти, а для кого ж так треба ці дві цілі конче вразити. А ще стає зрозумілим заодно, чому це у Вас не знайшлося спільної мови з українськими організаціями у краях Вашого тепер перебування.

МС: Звідки з'явився цей продукт Вашої уяви?

Замість того, щоб назвати, врешті, ту організацію чи установу, про яку Ви пишете, Ви приписуєте мені чортізнащо, аби лише подати на гора якусь ерунду про не ясно навіть що. Звідки у нашій розмові з'явився цей "вигляд" "розриву на шматки держави за переважномовною ознакою"? Що це за беліберда?

Ідіть відпочиньте...

Ole: Беліберда, продукт уяви? Якщо для Вас елементарна логіка – це беліберда, то чОго Ви хочете добитись?

Ось наприклад Ви стверджуєте, що від проголошення Української держави природа того, що контролює державну машину Росії, докорінно змінилася. Тобто раніше московська державна машина десятки (принаймні десятки) років була спрямована на реалізацію злочинних планів, у тому числі проти українців, а після проголошення державної незалежності Україною злочинний утвір раптом перестав існувати. І що ж змінилося? Що сталося такого, щоб можна було зробити подібний висновок? Може що КПСС трансформувалась у дрібніші партії? Може що відбувся відхід від комуністичної ідеології на державному рівні? Та просто смішно про це все говорити. Уся кадрова, силова, інформаційна, – уся інфраструктура як в цілому, так і в кожній з окремо взятих частин лишилася без жодних суттєвих змін. Якщо не вважати за суттєві зміни вихід старших на пенсію і заміну їх молодшими вихованцями. А ідеологія для нас завжди була ширмою, яку можна при потребі легко поміняти на модернішу. На таку, як треба.

[Оле: І другий – це запальні молоді люди, готові покласти своє життя за волю українського народу. Не надто важко зрозуміти, а для кого ж так треба ці дві цілі конче вразити.]

МС: Що це за нісенітниця? У Вас що, марення, що всі довкола – чийсь агенти, і готують Вам хану?

Оле: Я тільки прослідкував, що би було у випадку не приведи Господь реалізації Ваших ідей про відсутність тепер традиційних як завжди раніше злочинних намірів Москви щодо України й українців та мовну ознаку ворога. І що Москва розчулено спостерігала би за розправою над російськомовними в Україні, замість використати слушну нагоду для втручання з благородною метою наведення демократії і порядку. А не намагався зрозуміти Вашу мотивацію. Ідіотські ідеї при наявності відсутності бачення реальної дійсності тягнуть за собою не пропаговані автором ідіотських ідей наслідки, (незалежно від мотивації автора ідіотської ідеї) а такі наслідки, які будуть продиктовані реальною розкладкою сил – у випадку спроби реалізації даної ідіотської ідеї.

МС: Ви так і не вказали на "злочинне утворення", яке, як можна зрозуміти з усіх Ваших попередніх виступів, продовжує існувати.

З мого боку, я вказав на те, яке колись існувало. І також аргументовано вказав на сучасну загрозу, яка походить від нащадків колишніх виконавців геноциду.

Моя теза була висловлена не раз, прошу переглянути, якщо Ваша ласка. Критерій: "ужиток мови іноземних загарбників – ознака зради" Вам не подобається? Пропонуйте кращий.

Оле: Мені чомусь не знаю чому цілком очевидним видавався та природним інший критерій. Але раз це не очевидно хоч для когось, то прошу, ось:

"Брехливість і підлість – ознака ворога"

Українському народу нема з чим ховатися і нема потреби брехати та викручуватися. І за це він заплатив дуже і дуже дорогу ціну. А доказів того, що російськомовність далеко не завжди тягне за собою брехливість та підлість, повнісінько і то не тільки у реальному житті, а й навіть у даному форумі. Як і те, що у багатьох російськомовних учасників даного форуму нема жодної симпатії до деяких брехливих та підлих покидьків, присутніх у цьому форумі, незважаючи на їх російськомовність і намагання "захищати" інтереси росіян. (Насправді ж той "захист" не що інше, як намагання покидьків натравити на росіян інші народи шляхом протиставлення наприклад усього російського усьому українському).

Разом з тим навколо українського народу тими підлими і брехливими покидьками різних народів нагромаджені такі величезні завали зловонної брехні, що нема мабуть нічого більш актуального за потребу їх розчистити.

МС: З Вашого боку, бачимо якісь приглушені згадки про якусь міфічну грізну ворожу установу чи організацію. Назвіть її, будь ласка, вкажіть на її координати.

МС: Назвіть ту жакливу організацію, про яку Ви пишете. Інакше я вважаю цю розмову вичерпаною. Шкода Вашої енергії, яку витрачаєте безпідставно.

Оле: Жодного разу я не писав про "жахливу організацію". Чи про "грізну ворожу установу чи організацію". Але потроху довелося майже звикнути що деякі шановні учасниці та учасники даного форуму, не будемо показувати пальцями, досить таки регулярно приписують мені свою власну словотворчість.

Що ж стосується злочинного утворення, про яке я постійно згадую і факт існування якого Ви заперечуєте, то раз Ви так наполягаєте, я спробую деталізувати свою позицію у цьому питанні. Прояснити свою позицію так ясно, як звісно зможу. Цілком можливо що це може бути цікавим не тільки Вам.

Хоч сама постановка питання – "показати, назвати, вказати на координати" злочинного утворення, яке давно би щезло, якби не вмiло добре ховатися, як до речі кожне без винятку злочинне утворення, сама постановка питання з боку людини, яка сама у більшості випадків не змогла би "показати, назвати, вказати на координати" навіть кишенькового злодія, який наприклад 20 секунд тому стибрив його гаманця в людному місці, помітно кульгає така постановка питання на обидві ноги. (А поліцай Вам "коректно" вказує, що якщо Ви "показати, назвати, вказати на координати" злодія на його вимогу точно не зможете, то очевидно що злодія того уже не існує в природі, тим більше що він цілком можливо уже встиг змінити светра і навіть на що вже одягнути кепочку.)

Але разом з тим питання про те, існує реально _зараз_ злочинне утворення, яке зовсім не так уже й давно зуміло абсолютно без жодної кари здійснити низку грандіозних та безліч величезних, великих, середніх та дрібних злочинів, чи вже воно не існує, має надто велике значення, щоб не спробувати хоч трохи прояснити туман, у напусканні якого найбільша зацікавленість якраз очевидна з боку усіх без винятку злочинців. Так завжди було, є – і

буде й надалі мабуть, що злочинна діяльність без попереднього надурювання потенційних жертв обходитись в основному не може ніяк.

Якщо почати з голодоморів 20-го сторіччя в Україні, то їх штучність очевидна кожному, хто хоч трохи цікавився навіть тією куцою інформацією, яка доступна всупереч інформаційному вакууму навколо них. Особливо цей вакуум з різних причин стосується голодомору 46-47.

Цей інформаційний вакуум мабуть не набагато менш штучний тепер, аніж самі голодомори тоді. Тобто мільйони людей були убиті, плани того вбивання заздалегідь ретельно готувалися, ролі хто що має при цьому робити розписувалися. В процесі виконання задуманого злочину поспіхом вносились корективи, як от відомий закон про колоски, датований початком серпня-32, коли вилучення усього їстівного йшло вже повним ходом, аж тут виявилось що багато з тих, хто не хотів умирати, збирають колоски в стерні після збору врожаю. Ясно що слід було негайно відсікти такий шлях до життя. А блокада українських сіл військами НКВД? Цих фактів безліч. І не для того я згадую про ті факти, щоб нагадати їх Вам. А для того, щоб нагадати про те, що: – архівна інформація про них приховується Москвою _зараз_, а підтвердженнь про знищення тих архівів у Вас нема, та й і який сенс знищувати цінну інформацію, яка ще не раз може згодитися в подальшій злочинній діяльності, коли є чудова можливість просто долучити її до величезної маси вже надійно раніше захованої такої,

– потоки свідчень з місць подій успішно перекриваються _зараз_.

Де хоч одне поховання з тих, яких безліч (мабуть не одне біля кожного з великих і малих міст)? Де хоч один пам'ятник на хоч одному похованню хоч одного з голодоморів?

– жодних слів з приводу "нам шкода, що так сталося..." з боку Москви нема _зараз_, а офіційним правонаступником ССРСР тим часом є Росія, (тобто Москва) – з усіх без винятку питань,

– жодних вимог з боку державних структур України до Москви, як правонаступника ССРСР – пояснити, дати інформацію, вибачитись зрештою – нема _зараз_, і цей списочок дій _тепер_ з боку цілком і

повністю успішно існуючого злочинного утвору з центром у Москві та філіями в Україні не претендує на повноту, навіть на якусь серйозну початковість. Із наявності злочинів, з відсутності жодної навіть якоїсь маленької кари за них, з наявності зовсім не кволих зусиль для приховування тих злочинів і так далі і тому подібного скільки завгодно робити висновок про зникнення злочинного утвору? Для такого висновку ніяк не обійтися без повної відсутності решток здорового глузду.

Одночасно, як Ви мабуть помітили, (чи хтось інший), я не стверджую, що природа Російської держави злочинна. Я не згоджусь з тим, хто стверджуватиме злочинність російського народу. Чи якогось іншого народу. Більше того, я не збираюся стверджувати, що якась із державних чи приватних структур в Росії є злочинною.

Однак наразі я не бачу щоб ще щось хоч частково могло пояснити безліч фактів, окрім реального існування злочинного утворення з величезними традиціями і центром у Москві і то зараз, і то тепер. Сліди злочинів мабуть свідчать про наявність злочинця. А відсутність жалю з боку Російської держави з приводу учинених раніше з допомогою її механізмів злочинів свідчить про подальшу підконтрольність цієї держави, про її й надалі керованість тим же самим злочинним утвором.

Яка ж природа того злочинного утвору і який механізм маніпуляції ним Російською державою – це вже поле для гадань. В разі успішного злочинного діяння це завжди стандарт, а саме з успішним виконанням великої кількості злочинів ми маємо справу.

Чи то подібно до того, як громадянське суспільство в нормальній країні має контроль над державою так московський злочинний утвір контролює державні структури Росії (а також мабуть значною мірою й України та інших постсоветських країн).

А чи існує закрита нечисленна каста з жорсткими правилами попадання в її склад, діяльність якої базується на особливо цінній

інформації, яка з прадавніх часів надійно оберігається десь у наприклад кремлівських підземеллях, а засвітити ту інформацію означало б доценту зруйнувати систему брехні і втратити численні важелі впливу, що ґрунтуються на ній.

Чи може структура того утвору поєднує перше з другим.

Чи то ще щось інше – уява бідніша за реальність. Однак що би воно там не було, але на жаль щось воно там є, щось давнє, брудне, темне – і ховається, денне світло для цієї погані – моментальна загибель.

Про що ж більш предметно можна вести мову, то це про ознаки якогось призупинення діяльності того злочинного утвору. Якщо Російська держава вийде з-під тотального контролю московського злочинного утвору і визнає раніше скоєні злочини і дасть можливість розібратися в дійсних причинах і меті організації голодоморів в Україні, тоді так. Без такого кроку з боку Російської держави не може не бути ясно, що злочинне утворення і надалі цілком і повністю контролює Російську державу, готуючись до нових і нових злочинів. А інакше навіщо той контроль, тільки щоб замітати сліди старих злочинів? Не ті амбіції. Гордість – це ж коли тебе всі бояться?

І яка може бути довіра в народі до держави, коли за усмішками та дружніми поцілунками державних діячів України і Росії просвічують рештки мільйонів безневинних підло убитих закопаних у по досі невідомих могильниках на околиці кожного міста в Україні українців? Разом із тими невинно убитими мільйонами чоловіків, жінок, старих і дітей лежить там закопана і довіра недоубитого народу до (чи своєї?) держави. Без повноцінного людського вшанування тих мільйонів невинно замордованих диявольським методом наших людей неможливе відродження національної, людської гідності. Вони ж усі тут, з нами. Усі вони були чудові люди, більшість з яких до останнього подиху не вірили, судячи по собі, що це їх отак можуть убивати, одночасно з проголошенням гасел про братерство, рівність і щастя всіх народів. Повага до них – це не щось інше, це повага до самих себе.

Ви домагались щоб я указав точні координати згадуваного мною злочинного утворення? Вибачайте, коли не так точно указав, як Ви хотіли.

 Квітень 2002 – вересень 2007

Два питання шановного Данилова

"Что же за убийства то невинных младенцев совершились, про которые вы свои речи справедливые то все держите? Да что же за спільнота то такая, что за Ирод то такой московский зло то такое учинил?"

Найперше, про що тут питає шановний Данилов, це "Что же за убийства то невинных младенцев совершились", з нього мабуть слід і починати.

Нема нічого особливо складного в розумінні теоретичних основ подібного убийства, а саме того, що коли пересічну людину позбавити доступу до харчових продуктів, то через кілька тижнів дана людина помре повільною смертю. А коли позбавити доступу до харчових продуктів і її сім'ю, то до власної повільної смерті додадуться, при виді умираючих повільною смертю рідних та близьких, також моральні муки.

Чи відрізняється убийство такого типу від наприклад убийства пострілом з револьвера у зв'язану людину на краю викопаної нею ями? Як на мою скромну думку, тільки лише послідовністю дій убивці, які тягнуть за собою заповідяну убивцею смерть, більше нічим. Бо якщо сказати скажімо, що убивці не вбивали, оскільки

вони тільки лише організували забирання в об'єкта убивства для чогось потрібні їм продукти харчування (навіть забирали продукти, і то не вони самі особисто), а той об'єкт після того сам взяв і помер, то аналогічно можна спробувати виправдати й убивцю, який стріляє з револьвера в людину.

Схема легітимізації убивства практично та ж сама, ну наприклад, він тільки лише вистрілив з якоїсь потрібної йому причини в той бік – а куля ж могла і не влучити, та й і навіть після влучення кулі, подібні факти відомі, не раз таке бувало, що влучені кулями люди залишались живі? отже що куля влучила, то це вже не вина того, хто стріляв – просто прикра випадковість, а вже що влучений пострілом потім згодом через деякий час після пострілу раптом ні з того, ні з сього взяв, і помер, то це взагалі чисто його, влученого, особисті проблеми. Нехай хто скаже, що доля секунди, це не деякий час.

Якщо ж ми не схильні до використання подібних логік надурювання самих себе з метою виправдати будь-яке убивство, а скористуємось нормальною загальноприйнятою людською логікою, яка каже, що коли в когось є намір умертвити іншу людину, і задля цього ним свідомо виконані необхідні для заподіяння смерті дії, то вже не має особливого значення, які саме конкретні дії робив убивця, щоби заподіяти убивство – для всіх різновидів таких дій це не що інше, як класичне навмисне убивство, причому убивцею є не хтось інший, а той, хто задумував, планував і організовував дані дії з ясним усвідомленням їх мети, тобто смерті тих людей, на яких дані дії спрямовані.

Наявність саме цього, задуму, планування і організування з ясним усвідомленням мети, тобто смерті тих людей, на яких дані дії спрямовані, легко бачити кожному, хто ознайомлювався з документами та свідченнями, стосовними до перебігу голодоморних убивств українського народу. Добре видна наявність як наміру убивати, так і величезний обсяг роботи з залученням усіх можливостей державного апарату – аж до досягнення мети, тобто смерті стількох мільйонів людей, скільки було заплановано убивцями.

А що така технологія убивства, шляхом позбавлення доступу до їжі, тотально застосована на великій території, передбачає убивство перш за все найслабших, найменш мобільних, найменш захищених в зоні дії технології убивства, то це навряд чи хто заперечуватиме. Стосовно ж дітей, то спробуйте назвіть слабкішу, менш захищену, менш досвідчену, менш мобільну верству серед людей, аніж діти. Тобто дана технологія убивства була заздалегідь призначена для убивства перш за все саме якраз дітей, і то чим менших дітей, тим більше призначена.

І якщо до цього додати, що приховувати цифри масового убивства дітей при тотальному використанні убивцями державного апарату, це ну значно легше, аніж зробити те саме стосовно дорослих – особливо коли убивство планується на роки і роки наперед, то орієнтація московських убивць на убивство саме дітей починає бути іще більш зрозумілою. Дорослі ж бо, вони як не так, то інакше, але світяться то тут, то там в різного роду документах. З дітьми воно все значно простіше. Крім цього, неважко зрозуміти, що коли ставиться задача комплексно та планово ліквідувати протягом кількох десятків років цілий народ, то зовсім і нема потреби убивати конче геть усіх, а цілком достатньо спершу довести його чисельність до такої межі, щоби ці деморалізовані в процесі зменшення чисельності рештки можна було без особливих проблем заохотити через деякий час забути про свою належність до даного народу і назватися – кожен окремо, але всі разом – зовсім іншим народом, на який до того ж заздалегідь вже тим більше і давно, завбачливо натягнута історія саме того народу, задача ліквідації якого ставиться.

Ну а це вже мабуть зайво тут додавати, що такий повноцінний професійний злочин, як гігантське масове убивство, він не може не передбачати добре продуманого, глибоко ешелонованого багаторівневого прикриття убивства – від приховування трупів убитих та чистки архівів й фальсифікації статистичних даних, щоб потім не можна було установити кількості убитих, до проведення відповідної дезінформаційної кампанії – як в своїй, так і в світовій пресі. Зайво мабуть нагадувати, що усе це _було_

зроблено. І що це ж саме продовжує робитися до сьогодні.

Московська диявольська машина убивства українського народу спрацювала тричі, завжди в мирний час, в 1921-23, 1932-34, 1946-47. Засоби убивства щоразу дещо відрізнялись, однак щоразу – за найскромнішими оцінками – кількість убитих Москвою українців, головним чином це були діти, числилась мільйонами. Через приховування убивцями всієї первинної інформації, всі наявні оцінки ґрунтуються на вторинних статистичних міркуваннях, джерелом яких є головним чином ті ж самі московські оргструктури, які планували і організовували саме убивство.

Наскільки я розумію з доступної на даний час інформації, якщо в період першого убивства українського народу 1921-23 головним засобом виконання убивства були продотряди, то наступні два уже виконувались з використанням ряду спеціально призначених для цього засобів контролю над продовольчими запасами. Головною ланкою ланцюга цих засобів була колгоспна система.

І хоч на цьому вважати тему московського убивства українських дітей вичерпаною ясно що неможливо, але відповідь на запитання шановного Данилова "Что же за убивства то невинных младенцев совершились", хоч мабуть тільки в загальних рисах, але мабуть вже є. Як на мою скромну думку звісно. Коли що не так, то за питаннями з боку шановного Данилова діло не стане.

Тепер візьмемо друге питання шановного Данилова, яке логічно завершує перше, випливаючи з нього: "Да что же за спільнота то такая, что за Ирод то такой московский зло то такое учинил?".

Якщо порівняти масштаби московських убивств, заподіяних в мирний час (голодоморні убивства українського народу, це далеко не єдиний злочин Москви) з масштабами фашистських убивств часів другої світової війни, то разючі відмінності одразу буквально впадають в очі. І то відмінності як масштабу (в часі і в просторі) убивств, так і в плані розкриття по тому тих злочинів.

Якщо убивства значно меншого масштабу, учинені німецькими

фашистами в воєнний час, ніхто й гадки не має покласти на тих чи на інших окремо взятих осіб – завжди мова йде зрозуміло що про оргструктури, які ґрунтуються на ідеї нацизму (фашизму), то не дуже важко додуматись, що оргструктури московських убивць – судячи з результатів їх злочинної діяльності в мирний час, насправді за усіма показниками значно переважають оргструктури німецького фашизму.

Стосовно диявольської московської ідеї, на якій ґрунтується діяльність московської спільноти убивць, то коли поглянути, наскільки безболісно Москва облишила в спокої вже віджили комуністичні ідеї, при збереженні одночасно усіх оргструктур, що потрібні для реальної активної подальшої злочинної діяльності, то починає бути ясно, що комуністична ідея тут абсолютно ні при чому. А щодо справжньої московської ідеї, на якій дійсно здавна ґрунтуються реальні дії Москви, то цілком яким можна вважати тільки її перший пункт: "агласке не падлежит". Решта пунктів дійсної московської ідеї та її розвитку наразі окреслюється реальними діями Москви протягом кількох останніх сотень років. Навряд чи хто заперечить щодо того, що логіка реальних дій Москви не порушується упродовж сторіч.

Зокрема якщо оглянутись на ті часи, на які вперше припадає загострення українсько-польських взаємин, і подивитись на них в контексті сучасного московського сексота Калуского, то нескладно помітити, що ті часи перших українсько-польських непорозумінь, вони мабуть що вже не таким дуже і дивним чином досить точно співпадають з часом завершення консолідації московської держави.

З цього, а також з багато чого іншого слідує, що розгалужена злочинна спільнота московських убивць, порівняно з якою найкрутіші мафіозні утворення мають вигляд а чи не групок якихось бомжів з підвалу, і яка кількадесят років тому тричі убивала в мирний час щоразу мільйони українських дітей, востанне (?) учинивши це одразу після закінчення другої світової війни, вона без жодних якихось помітних перешкод успішно існує і діє й сьогодні, зараз, далі перешкоджаючи усіма засобами

витокам інформації про себе і ототожненню учинених нею убивств з убивцею, тобто із злочинними структурами, інформаційне ядро яких знаходиться в Москві у вигляді украдених (головним чином на території України) історичних, архівних та бібліотечних матеріалів, і які й далі контролюють російську державу, керуючись при цьому тою ж самою незмінною диявольською московською ідеєю (доктриною), якою керувалися і тоді, під час убивств.

Зрозуміло, що без потужних, добре розвинутих засобів маскуванню, таке без меж злочинне утворення не мало б жодних шансів успішно чинити свої злочини.

При маскуванні московським злочинним утворенням використовується зокрема той факт, що величезна більшість людей на підконтрольній московським злочинцям території жили – і не могли не жити – зовсім нормальним людським життям, в якому було місце для всього того, що буває в нормальному людському житті, і яким в проміжках між учиненням злочинів жили також і члени московського злочинного утворення. Якщо не враховувати звичайно підготовку до нових злочинів. Для прикладу коли взяти якогось – навіть найбільшого злочинця, то коли не розглядати тих періодів часу, коли він чинив злочини, то це буде з вигляду зовсім нормальна людина. Те ж саме московські убивці пропонують робити нам стосовно московського злочинного утворення. Злочинів не розглядати, а зосереджувати увагу на інших речах. І таким чином факти гігантських, безпрецедентних в світовій історії убивств, учинених причому не в час воєнних дій, а в мирний час, убивств незліченної кількості мільйонів прекрасних людей, більшість з яких були діти, повисає собі десь там у якомусь вакуумі напівзабуття, коли здавалося б примітивно простий факт наявності убивці – раз були убивства, він ні в суспільному житті, ні в оцінці тих чи інших подій, тих чи інших чинників суспільного життя, абсолютно не враховується. Тоді як самі убивці звичайно що прекрасно усвідомлюють свою наявність і невпинно виконують величезну роботу, щоб і надалі знаходитись за дужками легального суспільного процесу.

Таким чином гігантські злочини, убивства, рівних яким історія людства не знає, внаслідок величезної сучасної діяльності убивць – не розслідуються. І убивці, порівняно з якими фашистські, це дрібнота, мають усі можливості і надалі розвивати свою злочинну діяльність, невпинно турбуючись про зміну поколінь убивць і передачу їм свого величезного досвіду як убивання мільйонів і мільйонів людей, так і своєї ненависті, а також досвіду приховування від розслідування своїх злочинів апокаліптичного масштабу.

Отже раз злочинне утворення, на якому незліченна кількість мільйонів убитих ним прекрасних людей, головним чином дітей, зараз існує тут, серед нас, форсовано готуючи нові гігантські злочини, то хто ж є ті люди, які належать до цього безприкладного в світовій історії утворення московських убивць?

Якщо розглядати структуру московського злочинного утворення, то навряд чи можна собі уявити, щоб чисельність його ядра могла бути скільки-небудь значною. Іншими словами кажучи, вузьке коло осіб найвищого рангу, остаточно посвячених в усі деталі засобів і справжньої доктрини цього найбільш чітко в історії людства вираженого диявольського утворення, повинно бути дуже і дуже нечисленним. Це коло мотивує і контролює перш за все наступне, прилегле злочинне коло московських убивць рангом нижче. І так далі, і так далі. В якому ж за ліком шарі цього багат шарового злочинного утворення знаходяться ті чи інші покидьки, присутні в даному форумі, то це можна тільки гадати. До того ж навряд чи всі вони належать до одного рангу – явно видно значну їх диференційованість, і то диференційованість а чи не по всіх можливих параметрах.

З ознак належності до московського оргутворення убивць слід відзначити обов'язкову фундаментальну ненависть, злобу та брехливість, тобто традиційні ознаки класичного покидька з давніх часів. Без цих речей приймати участь у плануванні, підготовці та учиненні убивств, які вже учинила московська злочинна згряя, просто неможливо. Особливо важливою характеристикою покидька є брехливість без жодних меж. Саме

брехливість дає засоби маскування злочинних покидьків. В реальному житті наприклад їх же практично і не видно, чи не так? хоч їх там, нема сумніву, також вистачає, судячи з їх присутності у віртуальному просторі, де вони мають можливість виливати свою ненависть і злобу без оглядки на наслідки в особистісному плані. Якби такі виливи відбулись у реальному житті, і без ретельного відбору слухачів, то всі ті, чийм ставленням є сенс дорожити, навряд чи зуміли б зберегти навіть і нейтральне ставлення до очевидного покидька.

Наслідком ненависті, злоби та брехливості, як показує практика, неминуче є відсутність у покидьків належності до котрогось з народів, і яка звісно супроводжується ненавистю, злобою та брехливістю стосовно них. Особливо це стосується зокрема традиційної ненависті до українського народу, а також, що цікаво, до американського народу. Це явище легко може зауважити кожен, хто буває тут у форумі. І взагалі а чи не буквально все, що позначене добром, любов'ю і правдою, викликає у цих людей буквально рефлексорну реакцію злоби та ненависті.

Зворотної залежності, як було встановлено тут під час обговорень цього питання, ну щоб відсутність нацналежності тягнула за собою злобу, ненависть і брехливість, то такого нема. А спеціальні зусилля з боку московського злочинного утвору, призначені для того, щоби якомога більше людей не відчували своєї належності до своїх рідних народів, пояснюються тим, що людина, яка не поділяє народної моралі, а народна мораль принципово – для кожного з народів, не може не ґрунтуватися на любові, правді і добрі, то така людина починає бути беззахисною перед злочинною логікою суцільної брехні убивць. І без точки опори у вигляді належності до свого рідного народу, людина легко починає бути коли не членом злочинної зграї, то її засобом.

Судіть самі, шановний Данилов, кого тут буде правильніше порівнювати з нечистю, яка зібралася, щоб убивати, а кого з чесним студентом, якого та нечисть розпізнає для убивства.

Квітень 2005

Четвертий московський ривок

Найбільшою перешкодою суті прогресу, тобто вдосконалення людських взаємин, є те, без чого убивці українського народу не змогли б продовжити своє існування у вигляді злочинної зграї. І ця перешкода справжнього прогресу одночасно є суттю московського злочинного оргутворення. Це бездонна брехливість наскрізь.

Московські автори написали:

/* Общество и экономика России имеют скачкообразный путь развития, движение "рывками". [...] Когда отставание становится нестерпимым, происходит рывок, и через напряжение всех сил и потерю жизни части населения страна достигает могущества. [...] Ясно, что подобный рывок можно осуществить лишь за счет кого-то, причем известно кого: за счет крестьян. Благо, их всегда было больше 90% населения. Многие из них не пережили этих реформ! [...] Таких рывков случалось не так много в истории России, и были они разной амплитуды. Но крупных за последние пятьсот лет было всего три. Первый, во времена Ивана Грозного, в момент становления централизованного Русского государства. Второй – при Петре I, при становлении Российской империи. Третий, во времена Сталина, при становлении СССР как индустриальной

держави. Четвертий вызивається необхідністю входу Росії в інформаційне общество. */ (С. Валянський, Д. Калюжний, Москва, "Вече", 2001, "Другая история Руси", с. 94-96)

У результаті кількох років напруженої роботи московський інтелект нарешті виробив відповідь на запитання "что нам делать с Україною". У вигляді теорії четвертого московського скачка "с патерей жізні часті населенія".

Отже є повна ясність – конче потрібен четвертий ривок для "входу Росії в інформаційне общество", яке не якийсь там далекий прогноз, а уже давно цілком реальна річ. Тобто четвертий ривок потрібен не колись якось невідомо коли, а терміново зараз, вже, тепер. І оскільки "подобный ривок можно осуществить лишь за счет кого-то", хто, що поробиш, не переживе даного ривка, то як негайно не почати ворухитися стосовно чогось на кшталт утворення єдиного економічного простору. Кого ж у ньому у черговий раз призначити на роль сміття історії? На це питання із таким грандіозним досвідом трикратного убивання та приховування трупів українців, як у Москві, можна не дуже переживати, відповідь також напевно що вже готова, як і пояснення на потім, на період після учинення задуманого злочину.

Що поробиш, були тяжкі роки, але зате який був досягнутий прогрес. З уже не прогресивного індустріального суспільства увійшли в інформаційне.

У той час, як здоровий глузд підказує, що прогрес завжди був, є, і залишиться й надалі одним і тим самим – на відміну від його наслідків. Позавчора найбільш помітним наслідком прогресу було індустріальне суспільство. Вчора й сьогодні – інформаційне. Не доводиться сумніватися, що завтра це вже буде щось інше. Ті речі, які нещодавно здавалися прогресом, тепер видаються уже мало що не його гальмом.

Як от наприклад нещодавне вбивство за допомогою голодоморів 20-го сторіччя в Україні нам невідомої кількості мільйонів

українців (точне їх число зберігається в московських спецхранах), вбивці намагаються видати за мало як не необхідну жертву на користь прогресу, тобто індустріалізації. А вже тепер приводом для планування нового величезного убивства є нібито потреба стати інформаційним суспільством. Що прогрес пішов далі, то це видно не усім, а от його останній, добре видимий наслідок, тепер уже годиться для обґрунтування проекту нового гігантського московського злочину. Той новий наслідок прогресу годиться тому, що він усім добре відомий. А що стосується "невловимої", справжньої суті прогресу – удосконалення взаємин між людьми, то подати її, як базу (підставу) для хоч одного з грандіозних убивств, ну ніяк не вийде. Це однаково стосується як убивств у минулому, так і знов запланованих вбивств.

Тим більше, що очевидно й об'єктивно найбільшою перешкодою суті прогресу, тобто вдосконалення міжлюдських взаємин, є якраз саме те, без чого убивці українського народу не змогли б а ні на одну крихітну мить продовжити своє існування у вигляді давно консолідованої злочинної зграї. І ця перешкода справжнього прогресу одночасно є суттю московського злочинного оргутворення. Це бездонна брехливість наскрізь.

Інакше кажучи, нове заплановане в Москві грандіозне вбивство (так само як і вчинені убивства в минулому) у принципі не змогло б сприяти якомусь справді прогресу.

А от чим насправді можна було б пояснити потребу московського злочинного оргутворення убивати, тільки внутрішньою необхідністю чи ще чимось – це вже інше питання.

Березень 2003

Спадщина Голодомору

...як повернутися кати ті знов, то може з огляду на пам'ятники та площі з вулицями, не так круто голодомори з репресіями запроваджуватимуть в даній местності? Так що мабуть наявність пам'ятників й вулиць тих свідчить про чуйну турботу за простих людей, пролетаріїв та селян особливо!

Скажімо, грабонули хату Вашого сусіда. Все – як завжди в таких випадках, тільки маленька особливість: суб'єкт Альфа злочинної зграї лишив розпис на стіні. Наприклад "Тут бил Хрюха!" підписався.

Минув тривалий час. Сусід потроху ліквідував наслідки розгрому свого житла. А підпис Хрюхи як був, так і лишився, без жодних змін. На Ваші здивовані вигуки щоразу як Ви заходили до нього, він без проблем знаходив усілякі там відмовки на кшталт "Так історическі сложілось" та "Історію ізменіть нельзя" і т. п.

Але якось Вам вдалось приперти сусіда і правда впливла. І стало ясно, що Ваша думка про сусіда, як про схибнутого дурня, не відповідає дійсності. Він сказав, що злочинну банду Хрюхи не те що не посадили в тюрюгу, а навіть і не знайшли, та й і не шукають, і хто такий Хрюха, абсолютно невідомо. А дорогу до його хати він знає добре, той Хрюха, разом із своїми, скільки їх там, злодюгами.

Так що коли він знов прийде, та побачить на стіні дбайливо

збережену господарем хати пам'ятну графіку, то либонь трохи менший погром учинить. А не дай Бог стерти напис, – ще розлютується чого доброго страшенно, що ж тоді буде?

Так що нехай лишається той розпис на стіні.

А також назви вулиць наших іменовані хай лишаються іменами катів наших. І пам'ятники тим катом не трогать! І де цю заповідь блюдуть, там, значить, мудре, далекоглядне, зважене керівництво. Бо як повернуться кати ті знов, то може з огляду на пам'ятники та площі з вулицями, не так круто голодомори з репресіями запроваджуватимуть в даній місцевості? Так що мабуть наявність пам'ятників й вулиць тих свідчить про чуйну турботу за простих людей, пролетаріїв та селян особливо!

Якби тільки не одне "але". Якби тільки не той факт, що, незважаючи на нітрохи не менше бажання, організувати голодомор'46-47 в тій частині України, де був опір, не вдалося ЗОВСІМ. А де не було опору, голодомор шаленів... Недаремно міжнародна мудрість каже, що народ, який не ставить понад усе свою волю, нічого не гідний взагалі.

Березень 2000

Чи є образою слово "хохол"?

Чого ж ви чванитеся, ви!
Сини сердешної України!
Що добре ходите в ярмі,
Ще краще, як батьки ходили.
Не чваньтесь, з вас деруть ремінь,
А з їх, бувало, й лій топили.
- Тарас Шевченко

Давайте спробуємо трішки поміркувати, яка одміна між хахлом та українцем є в мовленні на українській землі – оскільки досить таки зрозуміло, що ці два поняття досить таки суттєво відмінні, і скажімо називати хахлів українцями було б неправильно – а може й навіть і образливо саме для них, для хахлів. Те ж саме очевидно має місце й навпаки.

Зразу почнемо з відмінності, що саме хахол має за предмет гордості, і чого в українця зовсім нема. (Про етнічне походження мова не йде, тут повний еквівалент).

Ще з петровських часів існують перекази про козака, який під час Полтавської битви дуже вдало щось там зробив на шкоду Мазепі. Деталі, на жаль, та джерело призабулися, тай і не має це значення в даному випадку. Отже той козак щось таке втнув, назвемо це так, і відразу ж радісно доложив про цю свою вдалу акцію Петру Первому. Пйотр вислухав, а тоді каже: "Маладець, казачок!"

Що ті казачкі в подальшому анітрохи не зникли, а навпаки набули подальшого належного розвитку, свідчать спостереження Тараса Шевченка (1845). Він, називаючи таких казачків "раби, подножки, грязь Москви", пише:

"Чого ж ви чванитеся, ви!
Сини сердешної України!
Що добре ходите в ярмі,
Ще лучше, як батьки ходили.
Не чваньтесь, з вас деруть ремінь,
А з їх, бувало, й лій топили."

Зауважимо, хахли _чваняться_ тим, що добре ходять у ярмі.

Геніальне спостереження Тараса Шевченка не було останнім. Йшли роки. Процес розвивався далі. Глибшав, ширшав. Може хтось того не помічав, але декому це дуже було помітно.

Свідчення Володимира Самійленка (1893), воно повністю присвячене питанню "а хто ж то такі, хахли", наведу повністю:

/* Сон

Я бачив сон, немов зібрались ми гуртом,
Щоб справити велике свято;
Багато нас самих сиділо за столом,
І ще прийшло гостей багато.
І гості ті були неначе й не чужі,
Але було й одміну знати,
Як кинулись вони прожогом до їжі,
Забувши нас і привітати.
І бенкет розпочавсь; як хижі ті вовки,
Глитали гості нашу страву,
А ми сховалися в далекії кутки
І відтіль їм співали славу.
І як хто з них шпурне обгризений шматок,
Ми кидались, як ті собаки,
Ловили, хто пійма, й, вернувшись в куток,

Слізьми вмивалися з подяки.
А гості жерли все; роздулися, як піч,
І, страшно вирячивши очі,
Нас лаять почали, ми ж слухали ту річ,
Як слухають слова пророчі.
І кажуть гості нам: "Ми бити вас прийшли,
Чи хочете, – ми вас скараєм?"
А ми вклонилися і смирно відрекли:
"Від вас батіг нам буде раєм".
І гості крикнули: "Давайте ж нам батіг,
Бо в нас немає чим вас бити".
І миттю кожен з нас по батога побіг,
Щоб волю тих гостей чинити.
І пуги принесли, і полягли самі,
Немов на тирлі тії вівці.
Та й кару прийняли, а як устали ми,
Було червоно на долівці.
Вони ж гукнули знов: "Скажіть ви нам тепер,
Чи нас ви любите як бога?
Чи не ховаєте в душі яких химер
Та проти нас заміру злого?"
І знов ми відрекли: "Ми любим тільки вас!
Нема в нас іншої святині".
"Так доведіть же нам, як любите ви нас,
І покажіть на власній спині!"
Тоді на честь гостям звірями стали ми
Й змішалися в безладній січі:
Ми бились, різались, топтались чобітьми,
І брату брат плював у вічі,
А інший сам собі давав ляща в лице
І смикав голову чубату,
А гості тішились та, дивлячись на це,
Аж реготали на всю хату.
І снилося мені: ми Матір волікли,
Хто за косу, а хто за ноги,
Зривали одіж їй, і били, і товкли,
Аж кості хрускали в небоги.
І стався дикий крик, пекельний, навісний...

Враз бризнули струмки криваві...
Тут кинувсь я від сну, але той сон страшний
Мене не кидає й на яві.

У серпні 1893 р.

*/

Ґрунтуючись на цих, а також й на безліч інших, у тому числі й безпосередніх особистих спостережень, вирізняється специфічний різновид особи українського походження, який досі поширений у природі. Предметом гордості хахла є усвідомлення того, що він являється добрим та якісним предметом типу "раби, подножки, грязь Москви".

Ось це стійке та стабільне явище й відрізняє хахла від українця. В українця такий предмет гордості повністю відсутній.

Для хахла характерно бути русскоязычним при найменшій нагоді. В службі московському холую він працьовитий, спритний, хитрий. При використанні московським злочинним оргутворенням хахла проти українського (або іншого) народу він дисциплінований, розумний, терпеливий та хоробрий виконавець. Чудове гарматне м'ясо для використання в різного роду акціях типу Афганістана.

Як на мою скромну думку, слово хахол вже давно використовується для позначення саме якраз такого різновиду осіб українського походження. Саме такі, свої, сільські, не українці – хахли – особливо пильно, ретельно та старанно нищпорили під час московських голодоморних убивств українського народу по сусідських хатах, щоб одібрати в українських дітей останню крихту чогось їстівного.

6.12.2007 За матеріалами дискусій у форумі ukr.politics до 2001 року

Слово про покидька невідомого народу

Саме по собі неприродне відхилення "пнн" (пнн – покидьок невідомого народу, латинкою "homo amorale" або скорочено "homo", цілком придатне через хамовитість пннів) – є як і більшість неприродних суттєвих відхилень від людської норми явищем не так поганим, як гідним жалю. Як і усі носії протиприродних суспільних явищ, пнни вродилися з народів.

На ранніх етапах суспільного розвитку пнни поза їх організованими формами називались просто покидьками.

Стиль життя безрідного покидька, наповненого ненавистю до всіх народів – а перш за все до народу, з якого пнн вродився – визначає поведінку пнна. Не вдаючись в історію раннього етапу зародження, розвитку та пізнішого об'єднання організованої пннії різних народів у всесвітню злочинну форму, перейдемо до розгляду індивідуального функціонування типового пнна наших днів на землі українського народу.

У наші дні, коли в природі з'явився Інтернет, пнн активно намагається використовувати його для поширення свого способу життя довкола себе. Але огидність суті пнна – брехливість, ненависність та злоба проти всього нормального людського постійно перешкоджає пнну робити це. Підсвідомо відчуваючи убогість свого паскудного ненависного способу життя і як наслідок елементарних логічних протиріч оного, пнн не здатний його

відстоювати тривалий час відкрито і тому завжди – після деякого мінімального числа спроб щось висловити своє пняче – хутко робить повні штани і зникає в ближчих кущах. Тому пнн частенько намагається замаскуватися під якусь іншу, нормальну людину. В Інтернеті це призводить до створення клонів і крадіжки чужих ніків – пни взагалі злодійкуваті. Красти чужі тексти і видавати їх за свої (плагіат), а також навпаки, приписувати опоненту свої висмоктані з власного пальця ідіотські бздури (наклеп) – це цілковита норма для пересічного пнна. Але це окрема тема.

Під прикриттям камуфляжу чужого ніку типовий пнн починає паскудити нишком. Нерідко приписує іншим свої фантазії сексуального характеру, адже поширення пннії, це те ж саме, що деморалізація. Оскільки пнн не є окремим біологічним видом, а є підвидом людини, ураженої вірусом пннії, то він намагається прагнути до зараження здорових людей – навіть не так для поповнення свого поголів'я, як для перш за все створення сприятливих (внаслідок чисельності пнів) для самообману типу "бути пнном – це норма" обставин. Але хвороба на жаль для хазяїв пнів є явно контагіозною із знаком "мінус", тобто навіть давно і здавалося б дуже стійко заражений пнн при навіть незначних ознаках наявності свідомості (у пнів свідомість для зручності маніпуляції ними мусить бути відсутньою) завжди подає ознаки видужання. Через це саме поняття свідомості для пнна є категорично забороненим, а слово "свідомість" є страшною лайкою.

Незважаючи на всі старання хазяїв пнів, їх поголів'я, не кажучи вже про чисельність залежних від пнів нормальних людей, з ростом доступності правдивої інформації не тільки не зростає, але й за усіма ознаками швидко зменшується, оскільки головним засобом їх поповнення завжди була масова безальтернативна брехня, успішність якої завжди була підперта убивствами незручних (вже незручних) чи з очевидною перспективою скорої незручності людей.

Для пнна характерна ненависть до українського народу, в якому

пнн живе, з різних форм виявів якої окрім ненависті до української мови слід назвати також ненависть до навіть і найпрекраснішого народного одягу, серед якого пнн найбільше ненавидить вишиванку, усіляко намагаючись спотворити навіть саме це слово.

Популяція пннів в наших широтах досить таки рівномірно розподілена (ще з часів повного контролю хазяїв пннів над українською землею) по всій території України, незважаючи на досить таки відмінний рівень залежності від них людей в різних її районах. Однак останнім часом спостерігається пнн-паніка через вже зазначені причини – внаслідок надзвичайно низької стійкості пнна до ефекту посилення решток його свідомості правдивою інформацією (тобто реморалізацією) та втратою через це інтересу колишніх пннів до впливу на нормальних людей для реалізації злочинних інтересів їхніх хазяїв – та зменшення через це ж саме їхньої власної популяції, так що мабуть цілком можливо порівнювати внутривидові популяційно-міграційні процеси пннів з чутками про вплив випромінювання стільникових мереж на поширення тарганів.

Так що рештки пннів цілком логічно наповнені висмоктаним з хазяйської інфоканалізаційної мережі на українській землі величезним жалем щодо того, що вони голодоморами, репресіями, іншими засобами підлого убивання українського народу зуміли у свій час убити не всіх українських дітей, а тільки щоразу по кілька мільйонів.

Звичайно що це всього-на-всього дуже коротеньке повідомлення – і це далеко не все, що сучасна наука знає про пннів. Але із задачею показати в такому стислому об'ємі більшу частину основних відомих сучасній науці речей, стосовних пннів, сподіваюся ми тут впорались.

 18.06.2009

Деякі з методів прикриття московських убивств

Якщо московські убивці убивали мільйони людей не одними тільки голодоморами, а й іншими методами, то це значить що вони звісно невинуваті?

Раз стосовно деяких з методів прикриття московськими убивцями учинених ними гігантських, великих, середніх і дрібних злочинів є якась міра ясності, то зовсім не зайвий вигляд має їх оприлюднення – можливо у дещо схематичному вигляді.

Звичайно що наведений нижче список методів прикриття московських убивць далеко не вичерпує реальний перелік московських методів. Легко можна наводити їх ще – ну наприклад найбільш природний з точки зору убивць метод прикриття раніше учинених убивств – шляхом простого убивання незручних людей, однак нас тут більше цікавить масові московські технології сьогодення.

Перший, найбільш широко вживаний спосіб прикриття московських убивств, це так зване акцентування. Способом акцентування можна зробити буквально а чи не ягня з будь-якого навіть і найсерійнішого злочинця-рецидивіста, без жодних проблем. Метод ґрунтується на тому факті, що ну де ж це можна знайти такого злочинця, який би робив злочини не перестаючи. В усіх без винятку злочинців проміжки між злочинами заповнює нормальне життя без злочинів. І коли не акцентувати на злочинах, мотивуючи невинність наявністю нормального життя в інші окрім злочинів моменти часу, то тоді виходить, що убивці – цілком нормальні люди, як і усі інші.

Тим часом всюди нормальним вважається інший підхід. Якщо хтось учинив тільки одне злочинне діяння, яке тривало усього, може так бути, лише якісь секунди, а решту свого життя прожив нормальним життям, то той хтось все одно вважається тоді (нормальними людьми) злочинцем.

Серед способів як зробити з чорного біле, а з московського злочинного оргутворення невинних овечок, окрім способу неакцентування на їх не просто гігантських злочинах, а таких, з якими в усій історії людства порівняти нема чого навіть й близько, можна зауважити й інші.

Перш за все це ось такий "аргумент". Поруч з українськими голодоморами були учинені також масові убивства й в інших місцях ССРСР а також в інший час. Це нібито доводить відсутність вини Москви. Іншими словами кажучи, раз убивця убивав в різний час і не тільки в одному місці, то значить він невинний.

Або ще. Якщо московські убивці убивали мільйони людей не одними тільки голодоморами, а й іншими методами, то це значить що вони звісно невинуваті.

Хоч коли дивитися на дану аргументацію, призвану прикривати злочини, роззутими очима, то ясно видно її не просто безглуздість, а прямо таки дебільність, одначе вона таки постійно світиться як не тут, то там. Це можна пояснити тільки мабуть тим, що людська нормальність охоче йде на багато що, дай лиш привід, тільки б не зосереджуватися на подібних важких питаннях.

Але це на жаль не все. Ну де б московське злочинне оргутворення змогло проіснувати сотні років, якби воно обмежувало прикриття своїх циклопічних злочинів тільки такими примітивними засобами, як неакцентування. А раптом хтось візьме тай і почне акцентувати.

На цей випадок йде в хід вже не прикриття злочинів, а прикриття злочинців. Для цього злочинна оргструктура намагається перекласти вину за свої злочини наприклад на Єжова. На

Сталіна. На Берію. На Хрущова. На Брежнєва. На ВЧК. На ГПУ.
На НКВД. На КГБ. На КПСС.

Що стосується даних акцентів на діяльності КПСС, то КПСС не була чимось унікальним надзвичайним, відособленим від минулого чи майбутнього. Якщо скажемо розглянути перелік зараз існуючих в Москві органів безпеки чи силових та обслуговуючих їх установ, то не доводиться сумніватися, що усі вони якщо не ті ж самі, що були в період СРСР, то їх прямі наступники. Так само нема сумніву, що усі ті установи наповнені не якимись новими людьми, що впали з неба, а старі ніби як десь запались, а зовсім навпаки. Всюди в старих, раніше нібито повністю підкапеесесівських органах та установах сидять усі ті ж самісінькі працівники. І невже можливо думати, що вони може роблять якусь геть відмінну від попередньої роботу? смішно, чи не так.

Отже ті ж самі люди в тих самих організаціях роблять точнісінько ту ж саму московську роботу, хоч КПСС вже й слід загув. Через це думка про нібито корінну відмінність московського сьогодення від капеесесівського періоду має вигляд повністю позбавленої якогось глузду. Просто для досягнення тих самих цілей в тих що були тоді умовах для злочинної московської оргструктури більш доцільними були форми у вигляді КПСС. Я маю на увазі що коли злочинне московське оргутворення для учинення своїх злочинів в 20-му сторіччі використовувало комуністичну фразеологію, то це абсолютно не означає, що від цього ось тепер зникли злочини чи їх злочинний суб'єкт.

І таке настирливе чиєсь акцентування на злочинності комуністичної ідеології, яка зараз вже не в ходу в Москві, чи КПСС, яка давно уже відсутня, досить таки однозначно означає, що перед нами перевертень, провокатор, справжня мета якого – відвернути увагу від справжніх дійсних московських убивць, які просто викинули старе зношене лахміття комуністичної фразеології на сміття, а тепер користуються новою личиною, не змінившись по суті своїй ані на йоту.

Коли показування пальцем на вже відсутніх серед нас окремих осіб чи організацій спрацьовує, ну то й і добре. Однак буває, що ні. Тоді йдуть в хід інші, більш складні речі.

Як от скажімо підставляння тих чи інших народів, найчастіше єврейського та російського. Оскільки самЕ злочинне московське оргутворення знаходиться поза народами, то таке підставляння ажніяким чином самого його не зачіпає. А народи завжди в резерві є. Ступінь готовності того резерву – це вже інше питання, яке завжди можна в разі потреби досить швидко підігріти руками своїх представників до потрібної температури. Як от наприклад зараз, в даний час добре видно, що йде розігрівання антиєврейських настроїв. І що вигідності у цьому підігріві ні для кого, окрім Москви, не видно.

 Травень 2004

Москва через Берлін

Якщо озирнутись в у не таке вже й далеке минуле і запитати, от цікаво, збирається а чи ні Берлін при нагоді повторити ще разок те, що робив у часи другої світової, то перед тим як відповідати на таке, хоч-не-хоч слід теперішнє ставлення Берліну до тодішніх подій якось врахувати. А воно виразно негативне, оте теперішнє ставлення. І то не тільки з позицій офіціозу (висловлення жалю з приводу учиненого, виплати компенсацій остербайтерам та іншим постраждалим і т. п.), але й на побутовому рівні, є такі

свідчення. Що набуває деколи таких своєрідних форм, як от наприклад зникнення з Німеччини німецьких вівчарок.

Усе це досить важко розцінювати як підготовку Берліну до повтору ще раз заподіяних тоді речей.

А тепер уявімо собі на хвилику, що Берлін:

- не висловлює жалю з приводу учиненого,
- державну атрибутику тих часів знов приймає назад (гімн, прапор, свастику, ну і т.д.),
- усіма своїми засобами твердить, що а нічого такого чогось поганого не було, а були якраз навпаки залатие годи,
- і т.д. і т.п.,

то а що ж можна було б сказати про наміри Берліну на майбутнє в такому разі? Думаю що ясність стосовно намірів була би зовсім іншою ніж така зараз.

І коли через призму Берліну поглянути на Москву, то разюча протилежність позицій буквально кидається в очі. Жодних жалів з приводу учинених величезних злочинів, поруч з якими бліднуть фашистські; атрибутика часів масового душоубства майорить, звучить і сяє з Москви на всі боки; жодна діюча особа ані найменшим чином не засуджена. Навпаки. Цей перелік можна продовжувати продовжувати і продовжувати.

І щоб при цьому усьому сподіватися на те, що Москва ні, не збирається тепер надалі робити величезні злочини, продовжуючи те що робила раніше, а збирається навпаки припинити свою традиційно величезномасштабну злочинну діяльність і розпочати творити мир, взаєморозуміння та інші добрі речі, то, щоб на таке сподіватися, слід спершу повністю позбутися найменших зачатків здорового глузду та хоч трохи якогось біля-логічного мислення.

Лютий 2002

Ось як убивали автора славетного твору "Лебеді материнства"

Сьогодні сповнилось би 73 геніальному українському поету Василю Симоненку.

Цілеспрямовані голодоморні та інші масові убивства українського народу московськими убивцями згодом знайшли своє подальше продовження в добре підготованих професійних індивідуальних убивствах геніальних митців українського народу, зокрема Василя Симоненка.

Ось як убивали автора славетного твору "Лебеді материнства":

/* [...]Не тільки в пору князювання "товариша" Щербицького в Україні, а навіть у роки горбачовської "перебудови" на цю тему було накладено якнайсуворіше табу. А суть ретельно охоронюваного секрету полягає в тому, що Василя Симоненка по-звірячому "обробили", а точніше – прибили охоронці громадського порядку в міліцейських мундирах.

Сталося це влітку 1962 року. На залізничному вокзалі в Черкасах між буфетницею тамтешнього ресторану і Симоненком випадково спалахнула щонайбанальніша суперечка: за кільканадцять хвилин до обідньої перерви самоправна господиня прилавка відмовилася продати Василеві коробку цигарок. Той, звичайно, обурився. На шум-гам нагодилося двоє чергових міліціонерів і, ясна річ, зажадали в Симоненка документи. Не передбачаючи нічого лихого, Василь пред'явив редакційне посвідчення.

Якби на місці Симоненка опинився будь-хто із черкашан, конфлікт на цьому, напевно б, і вичерпався. Але охоронці

порядку, побачивши перед собою відомого поета, раптом ніби показалися. Замість того щоб допомогти йому залагодити перепалку з буфетницею і побажати щасливої путі-дороги, як це належало б нормальним людям, вони безцеремонне скрутили Василеві руки й на очах здивованого натовпу потягли силоміць до вокзальної кімнати міліції. І була ця наруга вчинена над автором популярної в Україні книжки "Тиша і грім" зовсім не випадково.

[...] черкаські стражі порядку, здивавшись із відомим українським поетом, ідейно й морально були підготовлені до того, як із ним вчинити.

Уже ніколи й нікому точно не встановити, яка "душевна" розмова відбулася в них із Симоненком, але факт залишається фактом: тієї лиховісної ночі Василь невідомо чому опинився в камері затриманих лінійного відділення міліції аж у містечку Сміла, що за 30 кілометрів від обласного центру.

Коли наступного ранку в редакції газети, де працював Симоненко, стало відомо про сумну пригоду Василя, в Смілу негайно виїхали його колеги-журналісти Петро Жук, Віктор Онойко і поет Микола Негода. Скорбний репортаж про ту поїздку опублікувала 27 лютого 1992 року "Літературна Україна". Ось уривок із нього: "Коли Василь (визволений з ув'язнення друзями. – О. М.) сів на передне сидіння поруч із шофером, повернувся до нас і закотив рукава сорочки:

– Ось подивіться... Ми жахнулися: всі руки були в синцях.
– А на тілі, здається, жодних слідів. Хоч били. Чим били, не знаю. Якись товсті палиці, шкіряні і з піском, чи що. Обробили професійно. І цілили не по м'якому місцю, а по спині, попереку.
– За що? – вихопилося в нас.
– Я, бачте, їм не сподобався. Коли везли туди, погрожували: ну, почекай, ти ще будеш проситися, на колінах повзатимеш. Я ж їх поліцаями обізвав і ще... Вони зятятими виявилися. Як же: потрапила до рук така птиця. Та, мабуть, і звикли ставитися до людей, як до бидла... – Василь вилаявся і потім додав: – У тому казематі мене зачинили. Я почав грюкати в двері. Довго не відчиняли. Я ще дужче. З'явився один здоровило, як лещатами,

скрутив за спину руки, на зап'ястя наче зашморг накинув, штовхнув донизу на дерев'яний лежак і прив'язав до нього поясами, що там були. Тепер я вже не міг і ворухнутися. Руки пекло, як у вогні. Кажу: що ж ти робиш, гад? Отоді він і почав мене лупцювати. І зараз відчуваю, ніби щось обірвалось усередині..."

Щось обірвалось усередині... Оце Василеве зізнання друзям "по гарячих слідах" і є ключем до розуміння його передчасної смерті. Саме в задрипаному лінійному відділенні міліції міста Сміли слід шукати витоки Симоненкової трагедії. Так, його не вбили в каталажці мордовороти в синіх мундирах, зате садистськими побоями прирекли на повільне й мученицьке вмирання. Відтоді Василь уже не жив нормальним життям, а нудив світом. Бо ні на хвилину його не полишали нестерпні болі в попереку, притамувати які медицина виявилася безсилою.

І хоч що б там базікали компартійні адвокати брежневщини, смерть поета Симоненка аж ніяк не була випадковою. Як засвідчили подальші суспільні події, подібним способом, запозиченим у гестапо, були "знешкоджені" журналіст Євген Шинкарук, художниця Алла Горська, композитор Володимир Івасюк...

Передчасна смерть позбавила Василя невідвратної неминучості пройти через голгофу мордовських тюрем і потаємних психушок, як це випало багатьом його ровесникам-шістдесятникам. А в тому, що репресії чатували на Василя, немає анінайменшого сумніву. Бо ще за життя поета суловська цензура поставила нездоланні рогатки кожному його творові на шляху до читача. А після панахиди, коли ще й земля не запала на Василевій могилі, з чийогось сатанинського благословення ім'я Симоненка стало швидко обростати струповинням осоружних вигадок, підлих інсинуацій, злісних наклепів. Сліпому було видно: поет Симоненко навіть мертвий був страшний і ненависний денаціоналізованій брежневській партократії.

З неймовірними труднощами Василевим друзям доводилося

"пробивати" у світ кожну його книжку. І все ж завдяки колективним зусиллям читач дістав змогу одержати Симоненкові "Земне тяжіння" (1964), збірку новел "Вино з троянд" (1965), "Поезії" (1966), "Избранная лирика" (1968), "Лебеді материнства" (1981), том вибраних поезій (1985) та дві книжечки для дітей.

Відійшов Василь Симоненко за межу життя 14 грудня 1963 року.

Олекса МУСІЄНКО

Українське слово. – Т. 3. – К., 1994.

*/ <http://ukrcenter.com/library/read.asp?id=1475>

Олексу Мусієнка можна зрозуміти, адже нормальна людська логіка та здоровий глузд не припускає а ні добре заздалегідь підготованих убивств мільйонів українських дітей, які фактично тричі учиняли московські убивці, а ні добре ними ж спланованих убивств геніальних українських поетів та композиторів. Тому суперечка між буфетницею і поетом видається йому випадковою. Як і випадковим йому видається те, що негайно нагодилось двоє міліціонерів, і що ті "охоронці порядку", побачивши Симоненка, ніби як показалися – і що завезли вони його десь аж в Смілу, і що там знайшлися треновані спеціалісти з повільного убивання людей, разом із спеціалізованим знаряддям для цього...

...сьогодні сповнилось би 73 геніальному українському поету Василю Симоненку.

8 січня 2008

Кілька слів про статтю Анатолія Лівена з лондонської The Times

On Sep 4, 9:52 pm, Олег <1...@123.com> wrote:
/* Лента.Ру" публикует перевод статьи Анатолія Ливена из лондонской The Times [...] Другими словами, именно движение НАТО на восток, а не амбиции России, создает самую большую угрозу стабильности и единству Украины. Реалистичная британская политика в отношении Украины

должна включать искреннюю готовность помочь ее экономическому, социальному и политическому развитию таким образом, чтобы постепенно добиться ее сближения с Западом и однажды сделать возможным ее вступление в Европейский Союз. При этом ни в коем случае не следует ввергать Украину в разрушительный кризис ради альянса с НАТО, который все равно не сможет ее защитить и не защитит. */
<http://lenta.ru/articles/2008/08/26/times/>

Думка тихенько відсидітися звичайно що як і раніше має місце. "Моя хата скраю", коли московські убивці убивають український народ, це ну зовсім не українська народна приказка – якщо не намагались звісно жмурити очі на предмет "гордості" кожного московського холуя, тобто на нещодавно учинені московськими убивцями на українській землі гігантські голодоморні убивства 1946-47, 1932-34, 1921-23 – учинені щоразу в абсолютно мирний час, щоразу під повним московським контролем, в зразково керованому тоталітарному суспільстві – коли московським

THE TIMES
Columnists

THE TIMES | Law | Law Reports | Student Law | Law Central Blog | L

Welcome to your preview of The Time

Don't pick a fight you can't finish Miliband

Anatol Lieven
Published at 12:00AM, August 26 2008

When he visits Kiev, the Foreign Secretary should remember the threats posed by Nato's drive eastwards

Before making his speech on policy towards Russia in Kiev, Ukraine, later this week David Miliband would do well to ponder some wise advice from a great predecessor. Lord Salisbury, Foreign Secretary

"компетентним" службам було відомо все, що робить, а частенько і що говорить кожен українець.

Якщо в Європі, чи в США, візьме гору сподівання на те, що після нового московського опанування України московські убивці на залитій українською кров'ю українській землі чудесним чином раптом перетворяться на мирно бекаючих овечок, а не з куражем щойно досягнутого "агромнаво успеха" негайно розпочнуть конкретні дії, щоб розвинути цей свій щойно досягнутий успіх далі, тобто убиваючи вже не чужих для Європи чи США українських дітей, а вже рідних європейських чи там американських, то це звісно більше діло їхньої совісті та моралі – а не наше тут, на українській землі.

Що ж стосовно українського народу, то уявлення про співвідношення небезпеки для українців прямого воєнного конфлікту з бандою московських убивць, та "мирного життя" під їхнім повним контролем, дає порівняння кількості жертв українського народу в війнах, які велися на українській землі, з одного боку, з кількістю убитих московськими убивцями навіть одними тільки голодоморами – а московські убивці убивали українців далеко не тільки одними голодоморами.

Не варто мабуть і згадувати про те, що при формуванні такого уявлення про співвідношення кількості жертв московських убивств на українській землі в мирний час з кількістю жертв воєн не доводиться сподіватися на те, що подібне скільки-небудь правдиве уявлення хоч трохи можливе, якщо намагатися ґрунтувати його на цифрах, які надають нам ті, хто організував усі різновиди московських убивств на українській землі.

І хоч завдяки величезній московській роботі, виконаної вже – і яка продовжує виконуватися московськими холоуями й зараз, до отримання правдивих цифр мільйонів убитих московськими убивцями українців, головним чином українських дітей, ще далеко, однак ми в курсі, що для отримання досить таки точного уявлення про ті чи інші співвідношення достатньо вибіркового дослідження. І такі вибіркові достовірні цифри уже є — є принаймні уже кілька років.

Щоб легко і просто на власні очі побачити типові для України реальні пропорції кількості загиблих українців, в війнах і московських голодоморних убивствах, нема потреби робити якихось надто складних історичних досліджень і пошуків. В деяких селах в Україні вже почали предметно рахувати, скільки ж в них людей конкретно загинуло.

В селі Капустинці на Київщині, наприклад, до двох раніше встановлених пам'ятників – загиблим в громадянській війні (16 чоловік), і в другій світовій (145 чоловік), нещодавно додали третій пам'ятник – убитим голодомором 1932-34 (1120 чоловіків, жінок, дітей). Два роки тому ці три пам'ятники показували по ТБ. Пам'ятники поіменні, на кожному з них конкретно наведені імена усіх загиблих.

Ще одним наочним прикладом є порівняння кількості жертв Голодомору 1946-47, протягом менше ніж один рік, жертвами якого були тільки українці, головним чином українські діти, учиненого московськими убивцями на всій території України там, де не було збройного опору, а це принаймні півтора мільйона українців – з кількістю жертв (протягом майже десяти років, включно 1946-47, з усіх сторін), на всіх територіях, де був збройний опір московським убивцям з боку УПА, а це щось біля 180 тисяч, у тому числі помітна кількість московських посіпак різного ґатунку.

При цьому не дуже важко зауважити, що якби не УПА, то нема жодного сумніву, що Голодомор лютував би так само і на всіх тих землях, на яких (завдяки УПА) про нього знали тільки від тих українських людей, які рятували там своє життя чи життя своїх дітей, добуваючи там харчі, щоб повернувшись назад в зону повного московського контролю, нагодувати їх.

Дані прості й очевидні факти неспростовно свідчать про те, що коли без опору віддати московським убивцям контроль над українською землею, то не доводиться сумніватися, що кількість убитих на ній московськими убивцями буде на порядок (в десять

разів) більшою, аніж в разі найзапеклішої війни – збройного опору українського народу в разі прямого московського нападу на Україну. І убитими, якщо здатись без опору, будуть перш за все українські діти – і то чи менші діти, тим більш напевно вони будуть московськими убивцями убиті. Жодних навіть і найменших фактів, які б свідчили про те, що московські убивці припинили планувати масові убивства українських дітей, на жаль нема навіть і близько.

...це все навіть коли не згадувати про давню міжнародну, безліч разів перевірену мудрість, що той народ, який не ставить власну волю понад усе, не гідний взагалі нічого.

 Вересень 2008

Перед 1932-1941 було хіба не те ж саме?

"Не можна приймати до лав НАТО такі країни, як Україна і Грузія, без консультацій з Росією ... Жодне рішення не повинно ухвалюватися без консультацій з російським сусідом ... За словами Ріке, Франція, як і Німеччина, хоче вибудовувати відносини з Росією на позитивах, а не на конфронтації"

Перед 1932-1941 було хіба не те ж саме?

Ідея відносин з Росією на позитивах, у зв'язку з величезними московськими злочинами на українській землі – не надто свіжа ідея.

Достатньо тільки згадати московське голодоморне убивство 1932-34 – і до нього, коли дипломатичні кола європейських країн (і

Заходу в цілому) перед лицем добре їм відомого факту гігантського московського голодоморного убивства українського народу, перш за все мільйонів і мільйонів українських дітей, точно так само прийняли рішення "вибудовувати відносини з Росією на позитивах, а не на конфронтації".

Здавалося б наслідки для Європи і для всього світу такої політики ну дуже добре відомі. Але як було досліджено, розум людський обмежений, а дурість – безмежна. Що і дає міцну підставу для німецько-французького наміру при активному московському підштовхуванні знов жмурити очі на очевидні аналогічні московські наміри щодо українського народу (із цілком ясною перспективою знов жмурити згодом свої очі і на факти нових гігантських московських злочинів на українській землі) – тобто вести свої народи до нового повтору того, що вже було.

Адже не доводиться сумніватися, що коли Москва знов почне убивати в Україні в гігантських масштабах, то ті європейські політичні кола, які зараз, не визнаючи Голодомор-33 актом геноциду українського народу, жмурають бульки на той факт, що Москва ні на йоту не змінила своєї суті – будуть просто зметені, як це сталось в 30-і роки 20-го сторіччя. Будуть зметені новими силами, підставою для чого знов стане ясна зрозумілість того, що коли і далі не припиняти "вибудовувати відносини з Росією на позитивах, а не на конфронтації", які б величезні убивства московська банда убивць не чинила в Україні, то доля убитих московськими убивцями чужих українських дітей скоро чекає так само і на власних рідних німецьких і французьких дітей.

Було: [18.03.2009 08:11] UNIAN

/* Франція закликала не приймати Україну до НАТО без консультацій з Росією

Не можна приймати до лав НАТО такі країни, як Україна і Грузія, без консультацій з Росією. Так заявив французький міністр оборони Ерве Морен (Herve Morin) в інтерв'ю AP.

При всіх міркуваннях про можливе розширення НАТО слід враховувати відносини з Москвою, вважає Ерве Морен. «Жодне рішення не повинно ухвалюватися без консультацій з російським сусідом», – процитувало агентство АР французького міністра оборони. Як відомо, Росія різко негативно ставиться до зближення України і Грузії з Північноатлантичним альянсом. Питання прийняття цих країн до НАТО наражається на гостру критику Кремля.

За словами Морена, Франція також дотримується точки зору, що альянс має сконцентруватися на своєму ключовому завданні – бути гарантом колективної стабільності Європи і США, а не перетворюватися на «глобальне НАТО».

Цю заяву міністр оборони зробив напередодні дебатів у Національних Зборах щодо входження Франції до військових структур Північноатлантичного альянсу. У вівторок депутати парламенту мають розглянути ініціативу президента Ніколя Саркозі стосовно відновлення участі країни у військових структурах альянсу, з яких вона вийшла у 1966 році.

Тим часом експерт Товариства зовнішньої політики Німеччини Геннінг Ріке висловив думку, що після повноцінного долучення Франції до НАТО Берлін отримає потужного союзника. Адже дві країни об'єднає незацікавленість у членстві України й Грузії в альянсі. За словами Ріке, Франція, як і Німеччина, хоче вибудовувати відносини з Росією на позитивах, а не на конфронтації.

*/ <http://www.unian.net/ukr/news/news-306357.html>

Березень 2009

Московські правила для російського сприйняття правди

Дивлячись на досить таки стандартні вигуки з боку одного з типових різновидів російського читача стосовно значної частини наведених тут матеріалів про злочинну діяльність банди московських убивць – на зразок: "[...] со стороны это всё выглядит как паталогия!", зауважимо, що досить таки зрозуміло, чому дійсно існує така сторона, що з тої сторони а чи не всі такого роду матеріали мають вигляд патології.

Це ясно давно, і то дуже давно – як і що з тої сторони а чи не усякі правдиві слова а чи не завжди мають вигляд патології. Єдине, що би слід було додавати до такої оцінки моїх слів, коли така оцінка має місце, це а з якої сторони – з якої точки зору відбувається дана патологічна оцінка практично всяких правдивих слів. Адже кожного разу, коли відбувається оцінка, ключовим її питанням є питання про точку зору того, хто таку оцінку робить.

Ми ж тут в курсі, чи не так, що скажімо оцінка якості (годяться чи ні) прекрасно зроблених черевиків 41 розміру суттєво залежить від розміру ноги того, хто їх вирішив приміряти. І що так само відбувається в усіх таких питаннях, коли йдеться про оцінку, добре щось те чи інше, чи погане – правдиві то слова, чи може патологія, автора якої слід негайно як мінімум ізолювати в психіатричній лікарні. Й можливо зробити з нього там овоча – щоб він пізніше гарантовано більше не міг подібним чином "патологічно" висловлюватись.

Думаю я правильно відобразив хід думки автора оцінки: "[...] со стороны это всё выглядит как паталогия!" – як і всіх тих, хто

міркує аналогічно, хай би зізнались в цьому хоч собі.

Мені дещо легше зрозуміти хід думки хлебтателів московської інфоканалізації з тої причини, що спільнота, до якої вони належать, всередині якої знаходяться, ось уже тривалий час є предметом, який регулярно розглядається в моїх статтях та дискусійних виступах і через це досить таки непогано (у порівнянні звісно, як для початкового етапу) вивчена.

Судячи з регулярно видимої хворобливої реакції на дотичну до даної спільноти термінологію – як то "банда московських убивць", "покидьки невідомих народів", "московські холуї", "московська інфоканалізація" і таке інше, без якої зрозуміти суть даної спільноти неможливо, бо коли має місце відсутність мовних засобів, придатних для точного відображення якогось явища, то це суттєво перешкоджає розумінню того явища – вони схоже на жаль не усвідомлюють того, що, разом з багатьма іншими такими людьми, знаходяться в штучному середовищі, спорудженому насильницькими засобами злочинною московською структурою для того, щоб тримати в тому середовищі нормальних людей.

Регулярно відбираючи, у тому числі з-посеред тих спершу ніби як нормальних людей всередині штучного московського середовища для росіян, за ознакою наявності ознак свідомої підлості та брехливості при достатньо розвинутому інтелекті, своє кадрове поповнення – яке здатне перш за все до того, щоб і надалі підтримувати в дії те штучне середовище, яке одрізає нормальних людей від нормального світу правдивих людських взаємин, усіма засобами добре розвинутого за сотні років і постійно підтримуваного в актуальному стані арсеналу московської банди убивць.

Зайво і казати, що засобом номер один банди московських убивць є убивство. Хоч звичайно що й інші засоби насильства, усі без винятку, не доводиться сумніватися, мають місце. Не з якихось "дурнуватих" гуманітарних міркувань звісно, а з тої простої причини, що ну має ж зрештою хтось робити також і ті життєво необхідні нормальні речі, які потрібні московській банді убивць.

Адже створення та підтримка нормальних речей без нормальних людей обійтися ніяк не може.

Безсилість і неспроможність голої брехні без супроводу добре спорядженого насильства досить таки очевидна. Тому московська система утримання росіян в штучному московському середовищі має декілька (коли без надмірної деталізації) основних рівнів.

Першим з тих рівнів – коли називати речі максимально точно – є московська інфоканалізація. Це слово найкраще годиться для позначення московської системи оболванювання росіян через те, що хоч засоби поширення московської брехні усіх різновидів і можуть мати статичний, мало змінний в часі вигляд, однак їх “інформаційне” наповнення від московської банди убивць (інфолайно, коли коротко) яке пливе каналами даної системи його розповсюдження, перш за все до росіян, може мати тільки динамічний, швидко змінний вигляд.

Чому так, не думаю що є потреба дуже пояснювати – адже що іще можна легше зрозуміти, аніж що ніяка брехня не спроможна якийсь більш-менш тривалий час мати вигляд ніби як правди. Через що до речі у давно звичних споживачів московської інфоканалізації – на просто таки рефлекторному рівні – давно вже вироблене сприйняття будь-якої хоч трішки давнішої інформації, як застарілої та непридатної:

/* Олег Цилюрник 13 октября 2010 в 22:51:

> стаття написана в 2002 г.

Странно мне показалось вот это примечание... Зачем вытаскивать на обозрение давно замусоленную ветошь? 8 лет прошло, всё очень сильно поменялось. [...] с какой стороны не посмотри: предлагаемая статья – устаревший мусор [...] 14 октября 2010 в 14:43: "устаревший мусор" названа та срань 8-летней давности, которая предложена якобы к обсуждению выше */

Таким чином московська банда ретельно підтримує постійну підкачку нового і нового московського інфолайна до кожного російського споживача інформації, ну зовсім не турбуючись тим,

що частенько сьогоднішня інформація прямо суперечить вчорашній, ну і що. “Устарело вчерашнее” - це кожному, подібному до Олега Цилюрика в московській інфоаналізації, зрозуміло на просто аксіоматичному рівні.

А що стосовно інформації з немосковських джерел, адже повністю закритись від неї практично неможливо – це страшна "вражеская прапаганда" з боку усіх навколо “вражеских гасударств”, які тисячі років постійно розробляють, очевидно від заздрості, розраховані на сотні років наперед жахливі плани підриву та ліквідації “міравова светоча”, московської держави – для підкорення та перетворення на безправних рабів усіх російських громадян.

Ну це щоб росіяни не намагалися читати, слухати, дивитись – а головне сприймати будь-яку інформацію з немосковських джерел. Тому убивати – для підтримки неперервності подачі потоку московського інфолайна та постійності роззявленості ротів росіян для безперешкодності заковтування ними нових і нових його порцій, доводиться московській банді убивць зовсім мало. При попередній налагодженості процесу зрозуміло. Потрібно тільки забезпечити показовість цих убивств – ну щоб усім (принаймні кандидатам на непослух) було цілком зрозуміло та ясно, чому і за що убита та чи інша чергова російська журналістка (журналіст).

І спробуйте знайти когось хоч одного з тих, хто в Росії насмілювались говорити правду і кого банда московських убивць не оголошувала, з усім спектром наслідків, психічно ненормальним і все таке інше. Що з точки зору кожного справного заковтувача московського інфолайна дійсно мало саме такий вигляд.

Було: =: Андрей Иванов 20 октября 2010 в 15:08 "[...] со стороны это всё выглядит как паталогия! " :=

<http://www.gidepark.ru/user/3103313272/article/116200>

 Жовтень 2010

Від Катині до Смоленська: що далі?

Гортаючи сторінки інтернету, можна зауважити, що в більшості з тих людей, які хоч скільки відверто висловилися щодо загибелі польської еліти під Смоленськом і чий висловлювання не несуть офіційного навантаження, фактично нема сумніву у тому, що дана масова загибель вершків польської еліти не випадковість, а кваліфіковане, ретельно підготоване і сплановане нове величезне московське убивство.

Причому що цікаво, практично не грає ролі, бачимо ми таку констатацію від посіпак банди московських убивць, чи від решту людей, які усі природно є ближчими чи дальшими кандидатами бути раніше чи пізніше убитими бандою московських убивць наступними - факт нового московського злочинного діяння усі приймають просто як належне. Різняться _оцінки_ даного - як і усіх інших московських злочинних діянь - це само собою.

Починаючи з осуду і закінчуючи відвертим захопленням "майстерністю" убивць на зразок:

"Самолет уронить не проблема, ты поди их всех собери вместе ... А ведь каким-то неведомым образом на этот борт попали все основные польские русофобы, начиная с Президента и кончая Директором института национальной памяти – главной русофобской сволочью, не побоюсь произнести этого слова. Вот где высший пилотаж. И если это действительно так, если эту операцию по собиранию вышеупомянутой публики провела ФСБ, то меня невольно охватывает гордость за произошедшее"

(<http://h.ua/story/266217/>)

Якщо коротко розглянути, чи є підстави для такої суцільної певності в тому, що ми маємо перед собою не що інше, як чергове підле московське убивство - підстави для певності без наявності прямих його доказів, то (з точки зору наявності московської можливості убити і московського мотиву убивства) виходить наступне.

Щодо можливості заподіяти так, щоб ТУ-154 російського виробництва, нещодавно з російського ремонту, на російській території, розбився, то навіть крайньому скептику цілком очевидно, що така можливість - при найменшому московському бажанні - безумовно була.

Що стосовно наявності московського мотиву убити Леха Качинського разом з решту сучасних "основные польские русофобы", то давайте трішки подумаємо, куди поділися ті люди, які впритул стріляли в потилиці десяткам тисяч польських офіцерів в 1940? що у них був мотив убивати, свідчить просто сам факт убивства, навіть і без надання московських архівних документів про той мотив. А що вони не будуть надані, не доводиться сумніватися. Документи ж то хоч вони й архівні, але мотив - сучасний, адже усі ті організації, які виробляли мотив убивання в 1940 еліти польського суспільства, залишились існувати - якщо не в незмінному вигляді, то в технічно модернізованому.

Коли врахувати той факт, що усі без жодного винятку московські убивці - і які впритул стріляли в потилиці десяткам тисяч польських офіцерів в 1940, і які приймали рішення про те убивання, і які віддавали наказ убивати - що усі ці люди надалі залишились тоді в тих самих московських організаціях, щоб передати свій досвід підростаючим в них поколінням, а деякі з них цілком можливо ще в стані бути присутніми на трибунах московського Параду Перемоги, само собою на найпочесніших місцях, то зрозуміло, що мотив убивати нову польську еліту в банди московських убивць був так само і 10 квітня 2010 року. Це той самий мотив, який керував діями московських убивць в 1940

році.

Не доводиться сумніватися, що такого роду елементарні міркування щодо такого суб'єкта міжнародних відносин, як банда московських убивць, яка фактично не дуже криючись, нагло убиває, убиває і убиває ("а что ви нам сделаете") - усіх, хто їм не до смаку і чим далі тим більше, не тільки в Росії та в Україні - ці елементарні міркування доступні для політичних еліт всіх країн.

Це до речі приблизно нагадує ситуацію, утворену практично показовим убивством московською бандою убивць геніального українського пісняра Володимира Івасюка в 1979 - убивства, тільки трішки офіційно прикритого в пресі, з практично безперешкодно поширюваною тіньовими каналами інформацією про реальні обставини дійсного убивства. Посіяти страх перед московськими убивцями, ось мета такої поведінки московського злочинного оргутворення.

Хоч мені і не віриться, що польський народ зломлений - як не зламалася і шановна українська громада ("Шановна Громадо!", - так розпочав свої слова Ростислав Братунь до завмерлої на цвинтарі величезної кількості людей, які прийшли на похорон Володимира Івасюка) - але не доводиться сумніватися, що вслід за убивством убивцями заплановані й інші засоби.

Скоріш за все це різка активізація в Польщі московських сексотів, і перш за все українофобних московських сексотів. З відповідною активізацією й нагнітанням антипольських дій з боку московських сексотів в Україні типу Тягнибока - щоб скористатися досягнутою дестабілізацією для виведення на новий рівень стандартної московської антипольсько-антиукраїнської роботи. Без зцьковування українців та поляків у московській банди убивць ніколи нічого не виходило.

Чи сподівається хтось, що московські убивства припиняться? Думаю ні. Банда московських убивць убиватиме рівно доти, доки вона існуватиме. Убивати - це спосіб існування банди московських убивць. Зараз свій державний московський міжнародний терор

(внутріросійський терор банди московських убивць не є предметом даної статті) московські убивці підпирають усіма досі підконтрольними московській банді засобами, у тому числі ракетноядерними. І досить таки очевидно, що коли сьогодні міжнародна спільнота не засудить дане нове величезне московське убивство, то завтра похорони перших осіб різних країн, з тих, які не догодили московській банді убивць, стануть залізним правилом.

Навіть якщо припустити, що банда московських убивць убивала польську еліту в 1940 просто так, без мотиву - чисто згідно інстинкту природженого вбивці, який каже вбивці убивати завжди, як тільки є нагода убивати, то все одно якісь супероптимістичні висновки про раптове переродження - без жодної на те причини - даного природженого убивці на спільноту порядних людських істот мають на жаль вигляд якогось райдужного видіння, яке з'являється, коли міцно зажмурити очі.

Коли ж очі хоч трішки розжмурити, то наше з Вами палке бажання бачити біля московського руля сучасної Росії цивілізоване керівництво, яке живе згідно з людськими цінностями і яке не має нічого спільного з безмежно злочинними засобами та цілями, які ніби як асоціюються із Сталіном і які нормальна людина навіть і зрозуміти не здатна, це наше палке бажання на жаль розбивається вщент об скелі неспростовних очевидних здалля видних елементарних фактів. Об скелі таких величезних та численних фактів, що відсутність ясного їх бачення й усвідомлення можна пояснити тільки хіба що тим, що ці факти не просто стоять кожному прямо перед очима, а утворюють собою суцільне середовище - яке окремому суб'єкту, а особливо який знаходиться всередині того середовища, усвідомлювати не легше, аніж скажімо дитині наявність повітря, чи там риби - води.

Одна тільки сама відсутність доступу до (здавалося б таких давніх) московських архівів, пов'язаних з московським убивством в 1940 десятків тисяч представників польської еліти, тільки одна ця відсутність доступу каже ну зовсім не так вже й мало. Це ж принципова відсутність доступу, адже практично усі фізичні

фігуранти цих документів уже давним давно відсутні на цьому світі. Причому доступу нема до московських архівів не тільки стосовних до даного московського убивства - така сама відсутність доступу має місце стосовно усіх без жодного винятку документів, стосовних до московських злочинів 20-го сторіччя. І більш ранніх сторіч, доречно буде зауважити при цьому.

Якби сучасне керівництво Росії справді мало намір відмежуватися від численних раніше учинених гігантських, величезних, великих та індивідуальних убивств і розпочати еру державного керівництва Росії з нормальним людським, а не диявольським злочинним обличчям, то що при цьому могло би бути більш природним, аніж оприлюднення документів, стосовних до зародження самої ідеї остаточної сатанинської державної московської злочинності? А також до виношування, визрівання та реалізації "ідей" усіх московських злочинів, перш за все гігантських підлих московських убивств, нема їм числа.

Без такого оприлюднення, рівноцінного виволіканню вампіра на сонячне світло, говорити про якусь зміну традиційної злочинної суті банди московських убивць, яка контролює російську державну машину, досить таки очевидно що просто принципово неможливо.

Адже коли тільки трішки подумати, то хіба не ясно, що доки цей московський кривавий упир у вигляді сукупності таємних московських підстав продовження далі гігантської злочинної московської діяльності матиме статус понад усе і він продовжуватиме далі сидіти в московських підземеллях та надземних спорудах, доти банда московських убивць убиватиме, убиватиме і убиватиме без кінця.

19-23 квітня 2010

Ухвала Сенату 07.07.2016, це продовження Смоленська-10.04.2010

Як Ви думаєте, шановний читачу, чи була б можливою ухвала Сенату Польщі:

/* Увечері 7 липня 2016 року[91] Сенат прийняв ухвалу (за — 60, 23 проти, 1 утримався) щодо Волинської трагедії. У резолюції сенатори закликали польський Сейм визначити 11 липня «Національним днем пам'яті жертв геноциду, скоєного українськими

націоналістами проти громадян Другої Речі Посполитої» */
([https://uk.wikipedia.org/wiki/Волинська трагедія](https://uk.wikipedia.org/wiki/Волинська_трагедія)),

- чи була б можливою ця ухвала Сенату Польщі, якби не було головоциду (обезголовлення польського народу) 10 квітня 2010 року під Смоленськом?

Адже є повно свідчень того, що знищення найбільш патріотичної верхівки польського народу 10 квітня 2010 року під Смоленськом було дуже добре наперед спланованим московським убивством. Є навіть відео, зроблене випадковими свідками, на якому можна розібрати голоси поляків, яких добивали московські спецпризначенці, які вже чекали на той літак, в якому при падінні з висоти 5 метрів на ґрунт могло б самостійно загинути максимум пару чоловік, як показує світовий досвід подібних аварій.

Але якщо московська ліквідація найбільш патріотичних керівників польської держави була наперед запланована, то думка, ніби московська сексотня в Польщі наперед не потурбувалась про підготовку заміщення цих людей своїми,

готовими до виконання московських задач на польській землі, була б думкою дуже недалекої людини, назвемо таку людину якомога дипломатичнішим словом.

Отже, якщо спеціально не жмурити очей на Смоленський головоцид польського народу - а ті польські патріоти на чолі польської держави, нагадаємо, летіли туди для вшанування жертв іншого московського головоциду польського народу, учиненого трохи раніше, про який нам відомо під назвою Катинь, хоч це місце, де московська банда убивць розстріляла десятки тисяч цвіту польського народу, було далеко не єдиним місцем убивства захоплених в полон десятків тисяч польських офіцерів - то поворот польської суспільної свідомості від Катині і Смоленська до Волині стає просто таки залізно логічним. Свідченням успішності заміщення справжніх польських патріотів на московських людей в польській державі є виконання цими московськими людьми сьогодні в Польщі стратегічної постійно актуальної московської задачі останніх кількох років, а саме розпалювання ненависті між українським і польським народами.

Однак звичайно що під час убивання польського найвищого керівництва під Смоленськом були убиті не всі справжні польські патріоти. Вони і сьогодні ясно розуміють, звідки йде сьогодні і йшла завжди раніше справжня загроза для польського народу. Адже одним тільки вибірковим головоцидом, про що свідчать московські дії на українській землі, московські дії не обмежаться. Це тільки перший, підготовчий етап, вслід за яким буде справжній, реальний геноцид народу на його рідній землі, із вбивством мільйонів одних тільки дітей, як це сталось в Україні на початку 30-х років після убивства спершу десятків тисяч діячів культури і освіти і сотень тисяч авторитетних селян. І коли один з таких недобитих під Смоленськом польських міністрів говорить про московський слід в волинських подіях, то ці слова просто тонуть в ретельно організованій московськими холуями на польських кресах антиукраїнській істерії.

А тим часом правда полягає в тому, що насправді на Волині в роки другої світової аж кишіло московськими спецзагонами, перш

за все під українським прикриттям. Якщо навіть до автора цих рядків дійшли усні розповіді від учасників війни, які відступали в 1941 в напрямку на Київ, про такі московські загони з добре поставленою українською мовою, які рухались в протилежному напрямку, то значить масштаб такої московської підготовки до наступних дій на Волині був зовсім не такий малий, щоб про нього зовсім не згадувати в польських постановках. І у цих московських спецзагонів завжди була одна дуже конкретна задача - та сама, яку сьогодні так старанно виконують московські сексоти в польських урядових колах.

А зараз усі московські холопи, в Московії, в Україні, в усьому світі і на польських кресах очікують, потираючи руки, на "гідну" відповідь полякам від своїх урапатріотичних сексотів в українському керівництві.

13 липня 2016

Чорнобильський вибух і небезпечність свідомості

11 липня 2002 р. КАБІНЕТ
МІНІСТРІВ УКРАЇНИ видав
РОЗПОРЯДЖЕННЯ № 372-р "Про
відзначення 85-річчя від дня
народження В. В. Щербицького".

А десь незадовго перед тим чисто випадково мені довелося зустрітися з одним чоловіком, причетним до ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи, який в період активних ліквідаційних робіт займав одну з керівних посад в військових

структурах навколо Чорнобиля. В процесі розмови з ветераном після того як він висловився, як це заведено, стосовно того, як ото колись було добре а тепер зле, я чемно запитав цю заслужену людину ось таке.

Зараз сотні тисяч людей (чи мільйони) мають проблеми із щитоподібною залозою. Більшості цих ускладнень зовсім не було б, якби замість пояснень що нічого такого поганого страшного не сталося і не треба надто переживати, просто дати людям інформацію (з допомогою ЗМІ), скільки крапель йоду на півсклянки молока слід крапнути і з якою періодичністю вживати. Чому це не було зроблено?

Ветеран помовчав трохи а тоді після паузи, замість пояснити, чому це не було зроблено, сказав з солдатською прямоотою: "Да етіх всех сволочей, всех стрелять нада за такое". Я не знайшов що заперечити. Тільки подумав, що запрограмованість поведінки буквально а чи не будь-кого одразу ж починає круто збоїти, як тільки хоч на мить вклинюється свідомість. Страшна, безперечно страшенна штука ота свідомість. Але повернімося до В. В. Щербицького.

Як би то там не було, що би хто не казав, однак в списку "етіх всех сволочей" В. В. Щербицький як тогочасний "хазяїн" України по праву займає чільне перше місце, чи може не так? Кожен з учасників радісної першотравневої-1986 радіоактивної демонстрації легко на око мав можливість визначити ранг "етіх всех" на трибуні.

Такий вчинок як не дати людям примітивну цілком ясну в досить широких колах пораду для порятунку здоров'я мільйонів людей, такий вчинок викликає природне обурене здивування, як же ж це так. Але при одній невеличкій умові. Щоб лишити забутим те, що ті, хто не допустили в потрібному обсязі дану примітивну пораду до людей, менше аніж 40 років тому прямо й безпосередньо убивали останнім з серії трьох голодоморів отих самих людей, яким зараз не дали необхідної для невтрати здоров'я інформації .

Але коли пам'ятати про ті факти прямого убивства мільйонів і мільйонів українців і що ті ж самі убивці, які убивали наш народ, не допустили щоб порада про правильну поведінку як уберегти своє здоров'я дійшла до тих, кого вони тільки що убивали, тобто до українського народу, то будь-яке здивування "неймовірною" поведінкою начисто щезає.

Більше того, натомість виникає здивування з іншого. Як ото могло випадково, само собою, без жодної участі тих, хто був раніше і залишається й тепер по вінця повним смертельної ненависті до українського народу статися Чорнобильська катастрофа. При тому, що усі без жодного винятку засоби для її організації були цілком і повністю в їх руках. Але то таке. Лишимо це питання здивованими через брак інформації стосовно цього питання.

А от інформація про величезні злочини проти українського народу є. Такого гігантського масштабу злочини, як голодомори 20-го сторіччя в Україні повністю приховати ніяк неможливо, навіть коли для цього є усі засоби без жодних меж.

Є також інформація про практичну відсутність змін у складі керівної еліти не тільки у керівному центрі злочинного утвору в Москві, а й у передовому загоні того утвору на українській землі. І підготовка до урочистого святкування ювілею багаторічного керівника того передового загону В. В. Щербицького - свідчення цьому.

А може то шановний Володимир Васильович після катастрофи так розгубився, так розгубився, що дав указівку не давати людям інформації про захист себе і своїх дітей (найрадіоактивнуразливішої частини населення) від радіації? Така версія була б смішною, якби не такий сумний її предмет. Коли отакенна кількість крутих спеціалістів у розпорядженні першосека, то питання про наслідки того, що люди ніяк не будуть захищатися від радіації, дістає точну відповідь за лічені хвилини. Так що рішення заспокоювати народ, щоби не боявся радіоактивного йоду та інших таких речей, було цілком свідомим рішенням. Відповідальність за яке цілком і повністю лягає на

"хазяїна" республіки, тобто на В. В. Щербицького.

І коли на хвилю перестати лишати забутою передісторію даного рішення, то легко побачити, що дане рішення цілком вписується в давній незмінний курс злочинного московського утвору та його передового загону в Україні на очистку української землі від українців. Розмаїття вже використаних для цього засобів просто вражає. Але зараз не про це.

Якщо дійсно "Такі люди, як Щербицький, намагалися робити добро для України" - за словами академіка НАН України, Героя України Петра Тимофійовича ТРОНЬКА (<http://www.ji-magazine.lviv.ua/seminary/2002/sem15-08.htm>), то тоді слід зробити однозначний висновок, що рішення про заспокоєння людей замість інформації як рятуватися, що призвело до втрати здоров'я мільйонами людей, Володимир Васильович приймав у якомусь зазомбованому стані, при повній відсутності свідомості.

І коли правда, що пише наприклад Тарас БАТЕНКО в матеріалі "Шелест чи Щербицький: Чия модель України прагне наслідувати нинішня державна бюрократія?": "І лише однієї події вистачило, щоб зламати і підвести ризику під 17-річною епохою Щербицького - вибуху Чорнобиля. Після нього Щербицький втратив рівновагу психологічно та фізично, мав психологічні зриви і носив у собі почуття провини до останнього дня. 16 лютого 1990 року, за день до своїх уродин, він застрелився.", то згубність свідомості для цілком окресленого кола осіб стає цілком і повністю без сумніву очевидною. Їх боротьба проти свідомості стає боротьбою проти страшної для них небезпеки.

Тим більше що ідеальна схема злочину полягає у тому, що його виконавцем повинен бути зовсім не той, хто його спланував і виконав кропітку підготовчу роботу, а цілком несвідомий хтось, хто чим менше усвідомлює, що діє, тим краще. Ось тут свідомість починає бути буквально кісткою поперек горла - для злочинців узагалі, для убивць українського народу зокрема. Які цілком свідомо діють свої діла, прогножуючи далеко наперед численні варіанти розвитку подій так, щоби усі сценарії можна було так чи

інакше але звести до одного і того ж самого - до продовження раніше розпочатого убивства українського народу.

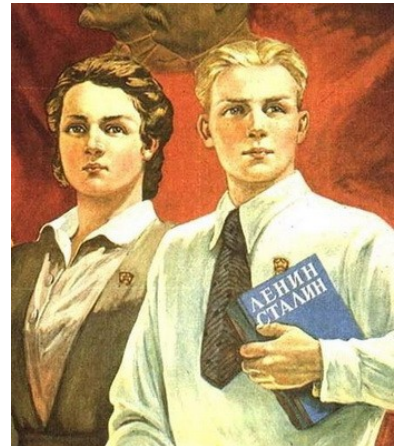
Для чого це убивство Москві та її передовому загону в Україні потрібно, лишається наразі тільки гадати. Але що таки воно їм для чогось дуже і дуже потрібно, сумніватися не доводиться. Ні визнавати раніше учинені гігантські злочини проти українців, ні тим більше каятися навіть гадки вони не мають.

Вперше опубліковано у форумі ukr.politics 1 січня 2003 р. під назвою "Про відзначення 85-річчя від дня народження В. В. Щербицького"

Ідіотизм заборони комуністичної ідеології

Коли приглянутися ближче до даної "нової" усебічно роздутої і розрекламованої ініціативи Тягнибока, то ця нібито як на перший погляд чисто дубова акція насправді є просто нормальною черговою, добре продуманою, з далеко наперед розрахованими наслідками, московською антиукраїнською провокацією у виконанні московського сексота Тягнибока.

Хоч звичайно що зовсім не виключено, що на наступному етапі її розвитку, провокація продовжуватиметься спільно з іншим підлеглим московській банді оргутворенням на українській землі, з так званою "комуністичною" партією України. Ознак такої спільної діяльності з підготовки нових провокацій - таких самих

псевдо-комуністів московського вишколу Симоненка, як і псевдо-націоналістів підмосковного гарту Тягнибока - вистачає вже сьогодні.

Дана ж чергова московська провокація, під гаслом заборони нібито дуже, дуже ворожій комуністичної ідеології, насправді переслідує навіть не одну, а принаймні дві споріднені - споріднені своєю насправді відверто антиукраїнською спрямованістю цілі.

Розглянемо спершу, трохи більш детально, чи справді комуністична ідеологія, по своїй природі, є людиноненависницькою чи антиукраїнською. Це зробити досить таки легко, адже комуністична ідеологія вже багато десятиріч була присутня далеко не тільки в Україні. І не тільки була присутня раніше, але, причому досить успішно, є присутньою сьогодні.

Давайте глянемо, роззувши очі, в бік правлячих комуністичних партій інших країн, на їх минуле і сьогодення, щоб визначити міру їх антиукраїнськості і людиноненависності.

Легко бачити, і це давно відомо всім, хто хоч трішки цікавився чимсь окрім того, що з московського синхрону викрикує Тягнибок - що більшість компартій, з тих, які не були прямо маніпульовані з Москви, зовсім не виявляли а ні жодного людиноненависництва, а ні ненависті до українського народу. А навпаки, будучи частиною свого рідного народу, діяли на його благо, а не йому на шкоду. І це стосується не тільки далеких від Москви територіально, чи там в розумінні державного підпорядкування країн, але навіть деяких з прямо підлеглих Москві національних частин КПСР - чи майже прямо підлеглих компартій сусідніх з ССРСР, зараз європейських країн.

Чи може сьогодні найбільший у світі носій комуністичної ідеології - давно, наскрізь, цілком і повністю комуністичний Китай є людиноненависницькою та антиукраїнською країною? Смішно навіть і питати таку дурість, чи не так.

Отже брехня Тягнибока про те, що комуністична ідеологія є нібито людиноненависницькою і антиукраїнською, не витримує навіть найменшої, найприблизнішої критики.

Зате з точки зору подальшої організації міжнародної ізоляції України, усіма московськими сексотами разом з їхніми холоуями і підхолоуйками на українській землі, цей московський законопроект, у виконанні московського сексота Тягнибока, ну зовсім якраз те, що треба. Адже наразі Китай явно випадає з постійно вибудовуваного Москвою та її холоуями в Україні та поза Україною кільця її міжнародної ізоляції. А це надто велика прогалина.

Але загострення відносин з Китаєм, це тільки друга з очевидних московських задач цієї масштабної багатокомпонентної тягнибоківської провокації проти України.

Адже перша, постійна і завжди актуальна задача кожного московського посіпаки на українській землі - це вибілювання усіма засобами наскрізь чорної московської банди убивць, яка насправді з часів учинення нею гігантських московських голодоморних убивств українського народу, ні сама не змінилася а ні на йоту, ні не змінила свого смертельно ненависного ставлення до українського народу, України і до всього українського. Але от щоб продовжувати далі убивати український народ в потрібних московській банді убивць масштабах, до його повної ліквідації, їй дуже і дуже потрібно - необхідно - знов установити свій повний контроль над українським народом. А зробити це, без з одного боку дестабілізації України, а з іншого боку вибілювання московської банди убивць, схоже неможливо. От і трудиться Тягнибок в поті свого чола, над усіма цими найпершими московськими задачами на українській землі.

Це ж відомо, що московська банда убивць, хоч насправді по суті в ній не змінилось нічого і ніяк, вже давно викинула на сміття зношене комуністичне лахміття й хизується зараз в зовсім інших ризах - а значить, за Тягнибоківсько-московським задумом, раз в усьому винна комуністична ідеологія, то отже московська банда

убивць таким чином - так виходить, коли б по їхньому - сьогодні вже зовсім ніби як і не має відношення до нещодавно учинених нею гігантських, великих та індивідуальних убивств, нема їм числа, на українській землі.

Було:http://gazeta.ua/articles/politics/_svoboda-hoche-zaboroniti-komunistichnu-ideologiyu/463814

Заборона комуністичної ідеології стане одним з перших законопроектів, які винесе на розгляд ВР ВО "Свобода". Про це в ефірі Радіо Свобода повідомив лідер партії Олег Тягнибок.

"Одним з перших ми запропонуємо закон про заборону комуністичної ідеології, як людиноненависницької і антиукраїнської, і проведення публічного судового процесу над комунізмом", - сказав він.

 15 листопада 2012

"Прямая линия с Владимиром Путиным 17 апреля 2014"

(Відео в youtube, коментарі для цього відео вимкнено)

"Против юго-востока Украины развязали настоящий геноцид", прямо в очі зазомбованим глядачам в студії, усім із закам'янілими від відсутності власної думки обличчями, нахабно бреше Путін.

І аж майже фізично видно, як ці підключені до московської інфоканалізації люди, абсолютно без жодних перешкод заковтують, разом з величезними купами іншої найтупішої московської брехні, також і це абсолютно відверто смердюче

підлою брехнею московське інфолайно, яке з милою посмішкою професійного вербувальника запомповує їм в глотку цей новітній московський "вош міравова пралетаріата".

Це що, може ніхто в світі не розуміє, що означає слово "геноцид"? А тим більше мешканці півдня і сходу України, які ще не забули зовсім нещодавніх московських голодоморних убивств, саме якраз перш за все на сході та півдні України, щоразу мільйонів одних тільки українських дітей?

Отже ця, і така інша путінська брехня розрахована виключно на оступілих від заковтування надмірної кількості московського інфолайна людей. І цих пригвинчених до московської інфоканалізації людей наразі багато, це факт. Факт також, що коли завтра цим самим людям, цей же Путін разом з своїми підбріхувачами, навіть буквально через день чи два, заливатиме в глотку брехливе московське інфолайно цілком протилежного змісту, то вони заковтуватимуть те нове інфолайно з аж ніяк не меншим ентузіазмом, аніж на "Прямой линии с Владимиром Путиным 17 апреля 2014".

Ну наприклад буквально кілька днів тому Путін брехав, ну й що – що "зельоние челавечкі" зі споротими знаками "атлічія" в Криму, це невідомо хто, "абмундірованіє і амуніцію можна купіть в магазині". До речі будь сказано, колись в російській армії, ну коли там слово "честь" не було порожнім звуком, це було найбільша ганьба, зірвані з воєнного погони.

А сьогодні він же повідомляє, що це вже да, це були "нашіє воєнние, настаящіє русскіє вітязі і герої", які безстрашно ховалися за спинами кримських жінок і дітей. Глядачі в студії в захваті.

А як симпатично Путін ратує за високу мораль! Але як тільки доходить до конкретики – ну скажімо людина хоче жити чесно і питає Путіна, як йому виплатити "Приватбанку" решту за взяту в кредит машину? то порада йому Путіна: "Катайтесь собі на здоров'я – раз Приватбанк забрався з Криму". Студія від не досяжності висоти морально-етичних принципів хана, атца

раднава в "полном уміленні".

А щодо НАТО, то тут царьствующій председатель Путін взагалі видав найглобальніше відкривання усім в студії очей. Він ніяк не зрозуміє, ну чого це воно, оте НАТО, розширюється. Навіщо було вступати в НАТО Польщі, Чехії, Словаччині, Угорщині, Румунії, Болгарії та іншим країнам, а особливо Литві, Латвії та Естонії? Це ж можна безпеку гарантувати на основі двосторонніх домовленостей!

Уявляю собі, як литовці, латиші й естонці прочитали, чи прослухали ці слова! Слова, сказані людиною, яка тільки що організувала анексію частини одної з сусідніх країн, хоч Росія нещодавно виступила гарантом її територіальної цілісності. І йому це вдалося зробити виключно з тої причини, що та країна досі не спромоглася приєднатися до НАТО.

Довго можна розбирати одна тупіша від іншої розмаїті брЕхні Путіна, який, як виявилось, щодо власне російського життя не може відповісти навіть на питання, чому в Росії хліб дорожчає, чи там чому в медпрацівників офіційно декларується зарплата 49 тисяч, а фактично медпрацівник найвищої кваліфікації отримує 12 чи 15 тисяч. Але думаю і наведених прикладів більше, ніж досить.

Зауважимо лише, що як тільки показали величезного довжелезного стола, з-за якого ця людина кілька годин "пудрила мозги" аудиторії, з допомогою помічниці на одному з далеких закапелків того стола і трьох в залі, усіх, за винятком можливо останньою представленої з них, схожих на молоду Кабаєву, одразу пригадався Геніалісімум в космічній бульці. Bravo, шановний Войнович! Передбачити таке ще з далекого 1982 року, це дійсно щось (коли хто не читав "Москва 2042" почитайте – самі побачите).

 18.04.2014

Діалоги

Re: “Убивства українських політичних і культурних діячів”

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Убивства українських політичних і культурних діячів

Date: 22 вересня 2006 р. 11:01

jensen Пт Сен 22, 2006 8:23 am Убивства українських політичних і культурних діячів <http://zadonbass.org/forum/viewtopic.php?p=242110#242110>

>

> Ой. Вот только не нужно. НАТО никого еще толком не защитило, кроме финансовых интересов еврее-британской правящей США верхушки. В попытке вступления в НАТО я вижу не желание Украины добиться неких (призрачных) гарантий безопасности, а дичайшее желание насолить Москве, показать наконец им, что мы, типа, уже взрослые и без ваших кремлевских штучек все сами порешаем.

> А реально, что б насолить Москве, нужно всего лишь поднять средний уровень жизни на порядок выше, чем в России. И пусть тогда думают. Так нет. Мы же все глубже в жопе, да еще и некоторые деятели не только не работают на благо страны, а еще и пытаются развалить оную

Якби не НАТО, то слідство в Німеччині по справі Сташинського, і суд над ним, і вирок, були б, як на мою скромну думку, неможливі, оскільки добре видно, що для того, щоб прикрити свою задницю,

кремлівські убивці спокійно готові пожертвувати половиною населення Росії. І інших країн, само собою.

В Україні за останні 15 років - не кажучи вже про попередні роки - не розкрито, і є ясність, що не буде розкрито, і чому не буде розкрито, жодне резонансне убивство українців, сліди від яких усіх ведуть прямісінько в Москву, Кремль.

І проти цього Ви нічого не маєте, що це саме якраз московські убивці, і тільки московські убивці, убивають в Україні українських політичних і культурних діячів. Але розцінюєте це бажання, і цю необхідність, створити необхідні для розслідування московських убивств умови, щоб знайти убивць, як "дичайшее желание насолить Москве".

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Убивства українських політичних і культурних діячів

Date: 22 вересня 2006 р. 14:32

LANA Пт Сен 22, 2006 11:37 am Убивства українських політичних і культурних діячів

<http://zadonbass.org/forum/viewtopic.php?p=242319#242319>

>

> да, ребята, надо признать, что не все оранжи одинаковы. Многие имеют с нами общие взгляды. Но тогда в разгар травли юго-востока, ОРАНЖЕВАЯ масса для нас была вся одинакова. Шел такой поток грязи в нашу сторону, что было не досуг искать между ними различия.

> Сегодня очень обидно, что нормальные как выясняется люди, тогда стали на сторону явно фашиствующей стороны. Нацики пересорили нас. ЧТОБ ЭТИ НАЦИКИ СДОХЛИ.

Перелічіть поіменно, будьте добрі, шановна LANA, кого конкретно оце тут Ви маєте на увазі, коли пишете ЧТОБ ЭТИ НАЦИКИ СДОХЛИ. Бажано також і спосіб, в який Ви собі даний процес уявляєте, щоб також описали. Разом із своїми почуттями, при виді цього. І що би Ви в цей час робили, це теж дуже цікаво - просто би спостерігали, чи приймали б активну участь, в ЧТОБ ЭТИ НАЦИКИ СДОХЛИ.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Убивства українських політичних і культурних діячів

Date: 22 вересня 2006 р. 15:03

22-09-2006 14:38, толя дейнека

http://www2.maidanua.org/news/view.php3?key=1158926364&trs=1&bn=maidan_free&site=maidan

>

> так, НАТО - це шоколад. Вирішення всіх наших особистих проблем хоча не все так просто. Приміром, Петлюру вбив і був згодом за це виправданий французьким судом жид Шварцбард. Нині він герої Ізраїля, його рештки привезли з ПАР і перепоховали. Також слід згадати, що й американці, хоч і члени НАТО, є великі цінувальники політичних вбивств. Одних замахів на Фіделя було кількадесят.

Тут йдеться про убивства _українських_ політичних і культурних діячів, шановний толя дейнека.

А московські версії учинених ними убивств - які Ви черпаєте на московських сайтах - вони навряд чи можуть не відрізнятися від того, що було насправді. Немосковські ж версії даного московського убивства мають зовсім інший вигляд:

/* Так само як і за Гією Гонгадзе, за Петлюрою спочатку велося "зовнішнє спостереження", метою якого було виявити маршрути пересування й звички вибраної жертви.

25 травня 1926 року в Парижі агент ГПУ Самуїл Шварцбард всадив у Петлюру сім куль.

Слідство у справі вбивства Петлюри виявило зв'язок між вбивцею і радянською розвідкою.

*/ <http://ua.pravda.com.ua/news/2004/10/15/12678.htm>

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Убивства українських політичних і культурних діячів

Date: 22 вересня 2006 р. 15:55

Andrey K Пт Сен 22, 2006 2:18 pm Убивства українських політичних і культурних діячів

<http://zadonbass.org/forum/viewtopic.php?p=242432#242432>

>

> Имеється ввиду - що би кождий задушил в себе нацика... (как некто выдавливал раба)...(а другой - прыща /прошу не воспринимать, как намек)...

Погортайте листи присутніх тут тих, для кого кожен, хто любить свій рідний народ, це націк. І Ви легко побачите, шановний Andrey K, що разом з рідним народом, кожен з вас видушив із себе усі ознаки взагалі моральної людини.

А на тому місці, де у нормальних людей знаходиться любов до рідного народу, у кожного з вас оселилась ненависть, злоба і брехня — тобто стандартні ознаки покидьків.

Можливо що ви, покидьки, homo amoralе, і не уявляєте, що можливе людське життя, без постійної ненависті в душі, без злоби в серці і без брехні на устах.

Але для нормальних людей, у яких є рідний народ, це ви, покидьки невідомих народів, видаєтесь чимось неможливим.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Убивства українських політичних і культурних діячів

Date: 23 вересня 2006 р. 22:03

23-09-2006 03:39, толя дейнека Re: тверезо дивитися на речі

http://www2.maidanua.org/news/view.php3?key=1159038050&trs=-1&bn=maidan_free&site=maidan

>

> я навів ті два приклада, щоб показати, що небезпека смертю не зосереджена лише в москві, як осередку Зла. Насправді, концентрація негідників, які мислять зле, досить рівномірна і в москві, і в вашингтоні, і в парижі, і в варшаві, і в стамбулі.

Питання лише в доступних можливостях, і це частіше виходить на першу видиму сторону. Але навіть в питаннях можливостей москва зараз не чемпіон.

> якщо Шварцбард і був агентом ГПУ, то дуууже вже вільнонаємним, з огляду на його пересування і незалежну від москви біографію. Проте, в той час безроздільного панування в москві жидо-більшовиків провести рису між справами жидівськими і більшовицькими - даремна справа.

> Як би там не було, але саме паризький суд підтвердив, що на вулицях Парижа жиди можуть безкарно вбивати тих, хто їм не сподобався.

> Як би там не було, Шварцбарда посмертно визнано героєм Ізраїлю, а от про Петлюру ми й нині в незалежній Україні констатуємо, що він для України ніхто, так збоку притика.

> я розумію, що тут на ВФ посилено пропагується думка, що все зле назавжди прописане в москві, і навіть здогадуюся, що частково це роблять спрямовано за планом, хоча звісно є психологічно слабкі і неврівноважені.

> але це - далеко не єдина точка зору. І навіть можу сказати більше - вона не має значних шансів на успіх загалом.

Наведіть хоч один конкретний приклад убивства українського політичного чи культурного діяча, в мирний час, стосовно якого ясно встановлено, що воно організовано урядовими структурами Вашингтону, Парижу, Варшави, Стамбула, чи ще якоїсь іншої країни.

Інакше Ваші потуги перекласти вину з традиційних, сьогодні діючих московських оргструктур, призначення яких - убивати українців, на когось іншого, набувають ну дуже вже специфічного, вдавано нетверезого московського вигляду.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Убивства українських політичних і культурних діячів

Date: 24 вересня 2006 р. 12:51

24-09-2006 07:14, толя дейнека

<http://www2.maidanua.org/news/view.php3?key=1159091326&trs=1&bn=maidan free&site=maidan>

>

> Відповідальність за вбивство Петлюри безсумнівно лежить на державних структурах Франції

Ну звичайно :)

Ті, хто підготували і учинили убивство, на них відповідальність не лягає :)

Чимраз більше схоже на те, що кадрові проблеми московських

брехунів, на яких покладена стандартна московська задача, а саме намагались робити з чорного біле, суттєво ускладнилися. Котрі розумніші, ті намагаються облишити, усіма можливими способами, свою участь в злочинних московських структурах, і в них не залишається нікого, окрім таких, як шановний толя дейнека.

> Що стосується вбивства Бандери і Ребета, то після провалу трьох поспіль агентів у Німеччині, москва відчула весь біль своїх хибних кроків

Аяяй, яка московська біль. Убивали, убивали собі, всьо било так харашо, а тут бац, відкрилося на весь світ. Це так сумно :-(Усі тут Вам ну дуже співчують, шановний толя дейнека :-(

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Убивства українських політичних і культурних діячів

Date: 24 вересня 2006 р. 21:52

24-09-2006 15:40, толя дейнека Re: Убивства українських політичних і культурних діячів

> olexandr пише:

>>

>> окрім таких, як шановний толя дейнека.

> добре, ви вже почали ображати, на рівному місці.

Я не збирався Вас ображати, шановний толя дейнека. Просто факт очевидного ідіотизму називання винними в убивстві Петлюри паризьких властей, з Вашого боку, він дійсно мав місце, що поробиш. Речі слід називати своїми іменами, бо інакше зійти з мертвої точки відсутності розуміння навколишньої дійсності, жодних шансів нема, як на мою скромну думку.

А розуміння, хто саме убиває українців, українцям потрібне, якщо Ви не проти. Он скільки убивств, і всі вони не розкриті.

> Звичайно виховані люди відвідують форуми, що поділитися своїми думками-інформацією і послухати може хтось щось

розумне скаже :) Але схоже в вас є одна домінанта - "московські вбивці", такої сили що вж вилиці зводить. Звісно, якщо хтось не підхоплює це автоматом, одразу зараховується до ворогів.

> В принципі я навіть готовий розглянути таку концепцію, якщо вона нестиме хоч якийсь конструктив для нинішньої України. Поки що я не бачу навіть проблеску.

>> Аяяй, яка московська біль. Убивали, убивали собі, всьо било так харашо,

> тут я винний, в живому спілкуванні не завжди знаходиш потрібні формули і слова. Звісно треба було сказати: Хрущов болісно опікся на європейську реакцію, для імперської москви всі можливі сумнівні вигоди було значно перевершено негативами викритих убивств і вбивць. Аж до того, що практика політичних убивств за кордоном була припинена на десятиріччя.

> Решта сказаного лишається, включно з тим, що ви прогнорували, бо сказане вам не до вподоби.

Мене цікавить питання політичних і культурних, в тому числі масмедійних убивств в Україні. А що Ви не змогли, при всьому Вашому бажанні, навести _жодного_ прикладу таких убивств, в Україні і поза її межами, відповідальність за які лежить не на московських оргструктурах, то це - факт.

Можна, звичайно, за вашим московським звичаєм - Ви ж тут показуєте московську точку зору, чи не так? намагались розповідати в Україні байки про США і Пуерто-Ріко, [Re: до теми, з сьогоднішньої стрічки новин толя дейнека R. 24-09-2006 16:18] а в Пуерто-Ріко і США - про Україну (чи аналогічно, євреям і полякам, про поганих українців, а українцям - про поганих євреїв та поляків), але факт, від якого у Вас "вж вилиці зводить" - що в Україні протягом значного історичного проміжку часу, убивають українців московські, і тільки московські служби - він залишається фактом. А конструктив, в називанні речей своїми іменами - як стосовно московських убивств, так і інших речей - полягає в тому, що коли є реальна небезпека повторення московських убивств, то нема нічого гіршого, аніж намагались заплющувати очі на дану

небезпеку. Якщо Ви звісно не заперечуєте.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Убивства українських політичних і культурних діячів

Date: 24 вересня 2006 р. 22:46

Chuk, гуманист 24 Sep. 2006 р. 22:22 Убивства українських політичних і культурних діячів

<http://forum.pravda.com.ua/read.php?2,1375431,1375545#msg-1375545>

> Franchuk пише:

>>

>> Принаймні доти, доки Україна не стане дійсним учасником НАТО.

> Столько слов ради такой бездарной идеи. фтопку.

А Ви спробуйте, спрогнозуйте, що має бути, коли куратором убивств усіх політичних і культурних діячів в Україні, являється особисто шановний Путин В. В.

Навряд чи Вам доведеться довго думати, щоб прийти до висновку, що їх розслідування не може не бути саме якраз таким, як є, тобто повністю відсутнім.

Принаймні доти, доки Україна не стане дійсним учасником НАТО.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Убивства українських політичних і культурних діячів

Date: 24 вересня 2006 р. 23:26

<http://forum.pravda.com.ua/read.php?2,1375431,1375655#msg-1375655>

Петрович Date: 24 Sep. 2006 р. 23:08 Убивства українських політичних і культурних діячів

> Franchuk пише:

>>

>> А Ви спробуйте, спрогнозуйте, що має бути, коли куратором убивств усіх політичних і культурних діячів в Україні, являється

особисто шановний Путин В. В.

> Путин куратор убийств "Петра Сагайдачного і Богдана Хмельницького, Євгена Коновальця Лева Ребета і Степана Бандери"? ВВП из рода Маклаудов? Кюто бы мог подумать smiling smiley Совсем плохо с креативом (и с головой?)smiling smiley

Тільки з головою савсем плохо - у Вас, шановний Петрович. Не думаю, що це Ви просто прикидаєтесь, так схоже, дурачком. Коли б замість Путин В. В., в даному конкретному випадку, я написав "перша московська персона", до Вас би іще гірше доходило, чи не так?

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Убивства українських політичних і культурних діячів

Date: 25 вересня 2006 р. 16:28

25-09-2006 09:35, толя дейнека Убивства українських політичних і культурних діячів

http://www2.maidanua.org/news/view.php3?key=1159190818&trs=-1&bn=maidan_free&site=maidan

> olexandr пише:

>>

>> Я не збирався Вас образити, шановний толя дейнека. Просто факт очевидного ідіотизму називання винними в убивстві Петлюри парижських властей, з Вашого боку, він дійсно мав місце, що поробиш.

> я досить чітко написав в чому я винувачу французську владу - у виправданні вбивці.

Ви дуже чітко написали: "Відповідальність за вбивство Петлюри безсумнівно лежить на державних структурах Франції".

Ви так скоро забуваєте, шановний толя дейнека :-)

> Я би подивився, якби когось із французських діячів на київському бульварі поклав кулею якийсь алжирець, і український суд виправдав би вбивцю. Я навіть не можу уявити реакцію.

>> Речі слід називати своїми іменами, бо інакше зійти з мертвої точки відсутності розуміння навколишньої дійсності, жодних шансів нема, як на мою скромну думку.

> називати речі своїми іменами - справа добра. От тільки мені мало схоже на правду виголошення тез-гасел з позараціональними поясненнями. Жонглювання ірраціональними поясненнями не приведуть до розуміння і опанування дійсністю як не крути. Вбивство Бандери відбулося не само по собі, а як відгук національно-визвольної війни на Західній Україні з десятками тисяч жертв переважно серед самих українців.

Не думаю, що Ваша шановна особиста інтерпретація причин фактів московських убивств українських діячів, учинених на найвищому кремлівському рівні, когось дуже цікавить.

> Збройний спротив УПА щойно був придушений і кремлівська влада мстилася тим, кого вважала провідниками і прапором руху. Мені видається, що на такі зухвалі нахабні кроки кремль не пішов би, якби українці мали адекватні легальні засоби відповісти. Простіше кажучи, українців вбивали тому, що вони були слабкі і підлеглі. Чи продовжується ця кgb-шня традиція сьогодні? Без сумніву так. Недавнє розкриття вбивць З.Яндарбієва однозначно свідчить про це, і про те що Москва аніскільки не розкаялася в таких засобах. ле протистояти тому можна дівіше не виголошенням гасел, а професійною діяльністю правоохоронних органів. Все ж таки я думаю, що сама українська влада крiвно не зацікавлена в перебуванні вбивць на своїй території, і має в руках всі засоби щоб покрасти тому край. Але я не розумію вашої односторонності. Основна логіка протидії злочину - протидіяти йому, звідки б він не походив. Однаково засуджені мають бути і вбивці від москви, і вбивці від вашингтону.

>> А розуміння, хто саме убиває українців, українцям потрібне, якщо Ви не проти. Он скільки убивств, і всі вони не розкриті. Мене цікавить питання політичних і культурних, в тому числі

масмедійних убивств в Україні. А що Ви не змогли, при всьому Вашому бажанні, навести _жодного_ прикладу таких убивств, в Україні і поза її межами, відповідальність за які лежить не на московських оргструктурах, то це - факт.

> вами названі конкретно вбивства Петлюри, Коновальця, Ребета, Бандери, Стуса. Які ще вбивства передусім останнього часу, ви відносите на рахунок московських оргструктур. Я так розумію, в вас є нахил все нерозкриті списувати на них?

>> Можна, звичайно, за вашим московським звичаєм - Ви ж тут показуєте московську точку зору, чи не так? намагались розповідати в Україні байки про США і Пуерто-Ріко, [Re: до теми, з сьогоднішньої стрічки новин толя дейнека R. 24-09-2006 16:18] а в Пуерто-Ріко і США - про Україну (чи аналогічно, євреям і полякам, про поганих українців, а українцям - про поганих євреїв та поляків), але факт, від якого у Вас "вж вилиці зводять" - що в Україні протягом значного історичного проміжку часу, убивають українців московські, і тільки московські служби - він залишається фактом. А конструктив, в називанні речей своїми іменами - як стосовно московських убивств, так і інших речей - полягає в тому, що коли є реальна небезпека повторення московських убивств, то нема нічого гіршого, аніж намагались заплющувати очі на дану небезпеку. Якщо Ви звісно не заперечуєте.

> небезпеки є різні, важливо відповідати на всі з них, не заплющуючі очі на жодну. От наприклад я зараз бачу небезпеку з намагання зробити з українців гарматне м'ясо в Афганістані - чим не небезпека?

Якби Ви знайшли хоч один приклад убивства українських політичних та культурних діячів, учинений не московськими, а урядовими службами інших країн, в мирний час, протягом сотень останніх років, то були б підстави підозрювати когось іще. Однак поруч з величезною кількістю убитих московськими службами українських політичних і культурних діячів, ми бачимо тільки ті ж самі московські спецслужби, і не бачимо жодних ознак

зміни московських намірів продовжувати далі, розпочате раніше, тобто убивати українців.

Якщо звісно Ви не наведете таких московських ознак, які б свідчили про зміну московських намірів, на користь припинення убивств українців.

Іншими словами кажучи, якщо спеціально не заплющувати очей на факти, то при всьому бажанні, ніяк не виходить хоч трішки підозрювати в учиненні усіх резонансних убивств, учинених в Україні за останні 15 років - а їх є значна кількість, і жодне з них досі не розслідуване - іще когось іншого, окрім традиційних московських убивць.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Убивства українських політичних і культурних діячів

Date: 26 вересня 2006 р. 14:03

25-09-2006 17:08, толя дейнека Убивства українських політичних і культурних діячів

http://www2.maidanua.org/news/view.php3?key=1159268580&trs=-1&bn=maidan_free&site=maidan

> olexandr пише:

>>

>> Не думаю, що Ваша шановна особиста інтерпретація причин фактів московських убивств українських діячів, учинених на найвищому кремлівському рівні, когось дуже цікавить.

> а це вже хамство. Якщо ви прийшли на публічний форум із своїми сентенціями, будьте ласкаві брати до уваги інші точки зору.

Інша точка зору, на факти дійсності - мене звичайно що цікавить. А чиясь точка зору, навіть коли вона Ваша, на висмоктані Вами з власного пальця фантазії — ні.

Це ж не факт, чи не так, що нібито "Вбивство Бандери відбулося не само по собі, а як відгук національно-визвольної війни"?

Чи звідки Ви взяли, що "кремлівська влада мстилася тим, кого вважала провідниками і прапором руху"?

Якщо Ви не з кремлівських архівів надсилаєте сюди свої листи, то

те, що Ви намагаєтесь видати за дійсність, є не чим іншим, як висмоктаними Вами з власного пальця фантазіями, які не думаю, що когось дуже цікавлять. А коли ж Ви пишете сюди з кремлівських архівів, то будьте добрі покажіть усім хоч документи, з яких Ви вичитуєте наведене тут Вами.

>> Якби Ви знайшли хоч один приклад убивства українських політичних та культурних діячів, учинений не московськими, а урядовими службами інших країн, в мирний час, протягом сотень останніх років, то були б підстави підозрювати когось іще.

> ви повторюєтеся, я це вже чув. Відповідь моя така: якщо ми рішуче відійшли від одних імперських негідників, це зовсім не значить, що ми маємо одразу кинутися в обійми іншим імперським мерзотникам. Який тоді смисл вистражденої незалежності і самостійності?

Це така Ваша московська оцінка - я маю на увазі Ваше "інших імперських мерзотників" - стосується, очевидно, США. Розкажіть тоді, чому Ви думаєте, що досягти того рівня взаємин з США, на якому вже десятки років перебувають десятки європейських країн, це значить "кинутися в обійми іншим імперським мерзотникам". Чи може у Вас є хоч один приклад, стосовно хоч одної з десятків даних європейських країн, яким би Ви зуміли проілюструвати Вашу шановну оцінку США, як імперських мерзотників?

А інакше Ваша голослива московська оцінка США, як імперських мерзотників, має вигляд єдиного, що Ви збираєтесь протиставити цілком установленим численним фактам московських убивств, протягом сотень років, великої кількості українських політичних і культурних діячів.

Про неодноразові московські голодоморні убивства, щоразу в абсолютно мирний час, щоразу мільйонів одних тільки українських дітей, щоразу під повним тоталітарним контролем московських служб - про них я, зауважте, досі навіть і не згадував.

>> Однак поруч з величезною кількістю убитих московськими службами українських політичних і культурних діячів, ми бачимо тільки ті ж самі московські спецслужби, і не бачимо жодних ознак

зміни московських намірів продовжувати далі, розпочате раніше, тобто убивати українців. Якщо звісно Ви не наведете таких московських ознак, які б свідчили про зміну московських намірів, на користь припинення убивств українців.

> приклад навести дуже просто. Досить подивитися на особовий склад номенклатури НКВД під час розкуркулення і голодомору, які сукупно принесли Україні мільйони жертв, включно з розстріляними і закатованими діячами культури. Наведу цей список вчергове, мо' ви його якось оминули.

>

> БАЛИЦКИЙ ВСЕВОЛОД АПОЛЛОНОВИЧ

> БЛАТ ИОСИФ (ИОСЬ-ГЕРШ) МИХАЙЛОВИЧ (МИХЕЛЕВИЧ)

киев харьков донецк

> ГОВЛИЧ (ГОВБИНДЕР) МАРК (МАРКУС) ИЛЬИЧ

(ИЛЬЕВИЧ) днепр

> ЗАПАДНЫЙ (КЕССЕЛЬМАН) СЕМЕН ИЗРАИЛЕВИЧ

[...]

> з москви процесами керували

> ЯГОДА ГЕНРИХ (ЕНОХ) ГРИГОРЬЕВИЧ (ГЕРШЕНОВИЧ)

> АГРАНОВ ЯКОВ (ЯНКЕЛЬ) САУЛОВИЧ (ШМАЕВИЧ,
ШЕВЕЛЕВИЧ)

> ПРОКОФЬЕВ ГЕОРГИЙ ЕВГЕНЬЕВИЧ

> БЕРМАН МАТВЕЙ ДАВЫДОВИЧ

[...]

> з огляду на викладене ми маємо всі підстави говорити про безпрецедентну і безжалісну війну жидівства проти українського народу, війну, після якої ми досі не оговтаємося.

Наведені Вами прізвища навіть і якось віддалено не схожі на навіть якусь маленьку ознаку того, що московські наміри і методи діяльності, тобто убивства, на українській землі, і поза її межами, справді відійшли в минуле. І не були б схожі на таку ознаку - навіть якби Ви доповнили свої списки 70-річної давності, сучасними списками, щоб їх можна було порівнювати.

Ви забули додати до свого списку Лазаря Кагановича, участь якого в московських убивствах на українській землі, мабуть що значно більш вагома, аніж будь-кого іншого з тих, кого Ви не

забули навести. І який в повному пачотє і уваженіі дожив до 1990 чи 1991 року, передаючи свій багатий досвід організації і учинення убивання українців - як і інші цілком ідентифіковані московські убивці - наступним поколінням московських убивць. І який, будучи за етнічним походженням євреєм, зовсім і не голослівно заявляв, що в нього нема національності - він довів це усим своїм життям.

Інтереси народів, з яких вироджуються усі ці покидьки, щоб стати московськими убивцями, не мають для них жодного значення. Це досить таки очевидно, і є повно цілком установлених фактів, які однозначно свідчать про те, що усі ті, хто пішов служити московським убивцям, перестають належати до своїх народів, і тому їхні злочини лягають не на народи, будь це єврейський, російський, український, грузинський, латвійський, чи іще якісь інші народи, з яких дані покидьки виродилися, а на ту спільноту, яка успішно продовжує зараз далі існувати, в незмінному вигляді, інтересами якої вони почали жити - спільноту московських убивць.

>> Іншими словами кажучи, якщо спеціально не заплющувати очей на факти, то при всьому бажанні, ніяк не виходить хоч трішки підозрювати в учиненні усіх резонансних убивств, учинених в Україні за останні 15 років - а їх є значна кількість, і жодне з них досі не розслідуване - іще когось іншого, окрім традиційних московських убивць.

> я готовий прийняти ваші докази і гаряче підтримати в вашім викритті московських вбивць, але "нерозслідуване вбивство" або "досі нерозслідуване вбивство" аж ніяк не є серйозним аргументом.

Існує таке поняття, як прецедент, аргумент якого частенько, в найбільш розвинених правових системах, відіграє а чи не вирішальну роль в правових процесах.

Мільйони, чи десятки мільйонів таких аргументів - навіть якщо не згадувати про московське убивство Степана Бандери - зараз лежать, у вигляді трупів українців, нещодавно убитих московськими убивцями - головним чином українських дітей, в

забутих безіменних могильниках всюди на українській землі. Усі ці московські убивства, на відміну від резонансних нерозслідуваних убивств останніх років, дуже добре і ясно установлені, хоч точну цифру їх мільйонів, московські убивці досі і приховують.

А опудало, зроблене з трупа убивці номер один всіх часів і народів, в час перебування якого на вершині московської ієрархії, було задумане і заповідане перше з цих підлих гігантських московських убивств, і який безпосередньо керував голодоморним убивством 1921-23, опудало Владимира Ульянова - так само зараз — експонується на весь світ, на найпочеснішому місці в самісінькому центрі Москви. Рештки решту дещо дрібніших московських убивць, з найвищими урядовими почестями закопані поруч з мавзолеєм, в якому експонується опудало Владимира Ульянова, чи вмуровані в кремлівську стіну.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Убивства українських політичних і культурних діячів

Date: 7 жовтня 2006 р. 0:33

Re: Убивства українських політичних і культурних діячів

Автор: Ахмет (---.best.net.ua) Date: 06 Oct. 2006 р. 14:58

<http://forum.pravda.com.ua/read.php?2,1415408,1418158#msg-1418158>

>

> Олекс, ты лучше опиши, как славно вырезали твои соплеменники ("расови галычане") 30 тыс. горожан Львова. Кроме того, не переживай Сталин с большевиками сполна расплатился за убийство описанных тобой как по мне бездарей - Украину наделили никогда не принадлежавшими ей землями, в украинцев записали миллионы людей, которые никогда ранее не подозревали, что их сделают этническими трансвеститами (русины - живой пример, малороссы). Как по мне - "укры" им еще и должны. Хоть бы памятники поставили... Так нет, наоборот... Что за народ неблагодарный?

Я не пишу про щось таке, про що не в курсі, шановний Ахмет. А коли Ви в курсі про вирезаніє "30 тыс. горожан Львова", то чого ж

приховуєте? Давайте сюди, опишіть.

І не забудьте додати, звідки у Вас інформація про це.

А також про Ваші шановні критерії адарьонності, також цікаво, і чому Ви думаєте, що Ви дуже обдарована людина — оскільки бездарей, як на Вашу шановну думку, правильно буде мачіть в сартірах, а Ви досі ще живі. Чи може бездарей слід убивати, як на Вашу шановну думку, якимось іншим способом, а не мачіть в сартірах? Чи це тільки українських бездарей слід убивати, як на Вашу шановну думку, і вас не трогають, бо Ви не український.

І Ваші розцінки за убитих бездарей, це теж цікаві Ваші уявлення.

Чи не могли б більш детально далажіть, навіщо абще розплачуватися за нелегкий безкорисний благодетельний масковській труд убивання українських бездарей?

І який повинні мати вид пам'ятники від благодарнаво українського народу Вашим масковським кумірам, які афігенно адарьонно убівали раніше, убівають зараз, і збираються й далі убивати розмаїтих українських бездарей? Ачіщая етот мір ат нікаму не нужних українських бездарей, каторие всем очень мешают, чи не так.

Якщо звісно мавзолея на Красній площі не досить, з опудалом в ньому, зробленим з трупа Владимира Ульянова, найбільшого убивці всіх часів і всіх народів.

Ну а стосовно етнічного трансвестітізма, то це Ви тут вабще дайте жізні, всі в шоке. Ви ж самі явно не етнічний трансвестіт, чи не так? Може паведайте, будьте добрі, про суперадарьонно відкриту Вами расу галичан, і про свій особистий досвід барьби з етніческим трансвестітізмом, який нагло скосив уже мільйони людей, які ні про що таке навіть і не падазревалі, доки Ви тут адарьонно нам не повідомили.

І що ж таке е, Вапа особиста етнічно чиста нетрансвестітная неукрорусинномалороссная нацналежність? Про це також дуже чекаемо на Ваше шановне, зразу наперед видне що надзвичайно адарьонне саабщеніє.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Убивства українських політичних і культурних діячів

Date: 8 жовтня 2006 р. 23:07

Re: Убивства українських політичних і культурних діячів
Автор: Люда (---.221.sitel.com.ua) Date: 06 Oct. 2006 p. 15:00
<http://forum.pravda.com.ua/read.php?2,1415408,1424608#msg-1424608>

>

> Це і є дійсною причиною, чому кдбітські партії - ПР, соціалістична і комуністична, категорично проти НАТО.

Не думаю, що коли всерйоз вести мову про справжні причини категоричного "проти НАТО" цих маріонетково залежних від Москви партій, то комусь прийшла б думка спробувати пояснювати їх іще чимось іншим, окрім цієї залежності. А от щодо наявності розуміння в колі перших осіб, рішення яких впливають як на перебіг українських подій, так і на перебіг розвитку громадського розуміння тих подій - аж до головних редакторів різних видань — стосовно того, хто саме убивав, і що це не хтось інший, а він же, той самий московський убивця, що і раніше, продовжує убивати зараз українських діячів, то зараз, як на мою скромну думку, починає бути досить таки непогано видно, що те розуміння повсюди, і то вже значний час, є. В прогалині ж між наявністю ясного розуміння, що крім московських убивць, ніхто більше в Україні як не убивав раніше, так не убиває і тепер, з одного боку, і між практичною відсутністю широкого громадського діалогу навколо цього такого серйозного питання, що далі просто нікуди, з іншого боку, навряд чи є іще щось, окрім простого липучуватого страху. Цілком зрозумілого страху - як би це конкретно з ними цього не проробили.

Так що я дуже і дуже розумію головного редактора УП Олену Притулу, яка тримає на першій сторінці УП портрет Григорія Гонгадзе, і якій я тричі, без жодної реакції у відповідь з її боку, направляв даний матеріал для публікації - перш ніж опублікувати його в форумах.

Правда, окрім того, слід додати, "Українська Правда" ніби як досить тісно пов'язана з соціалістичною партією...

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Убивства українських політичних і культурних діячів

Date: 11 жовтня 2006 р. 10:35

<http://forum.pravda.com.ua/read.php?2,1415408,1433115#msg-1433115>

Оскільки ми з очевидністю бачимо той факт, що крім московських убивць, більше ніхто з давніх часів не убиває тих чи інших зайвих Москві (не тільки) українських діячів,

а також бачимо приклеєну липучим страхом до даного факту, відсутність широкого суспільного діалогу в ЗМІ з приводу виключно московського характеру убивств (не тільки) українських діячів,

то на перший план таким чином проступає питання стосовно того, яким чином люди, від яких залежить наявність/відсутність широкої суспільної дискусії з приводу величезних рядів давно установлених московських убивств (не тільки) на українській землі, і ще більших рядів неустановленого авторства убивств незручних Москві діячів (у зручно московських людей проблеми такого роду - доки вони продовжують бути зручними - як раніше, так і тепер повністю відсутні, чи не так),

яким чином люди на зразок шановної Олени Притули, головного редактора "Української Правди", дурять себе, ніби що вони таким чином підвищують рівень своєї особистої безпеки.

Що з цього приводу думають шановні учасники форуму? нам же більш цікаві причини подій, а не їх далекі наслідки, чи не так.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Убивства українських політичних і культурних діячів

Date: 11 жовтня 2006 р. 11:12

Автор: Ахмет (---.users.colocall.net) Date: 11 Oct. 2006 р. 10:53

<http://forum.pravda.com.ua/read.php?2,1415408,1433258#msg-1433258>

>

> Олекс, тебе нечего сказать. Когда человеку нечего сказать, он начинает много говорить:

> 1) Сталин собрал Украину (собрал?). Включил Закарпатье ЗУ, Донецк, потом — Крым. И еще ряд земель, никогда до этого не принадлежавших стране с названием "Украина"

> 2) В начале 20 ст. в Малороссии 2% знали, что они "украинцы". Русины Закарпатья сначала стали русскими, потом сразу же Сталин передумал и сделал их украинцами. СЛАВА БОГУ, живы десятки тысяч свидетелей "укро-сталинского" эксперимента.

> 3) Об убитых поляках бандеровцами ночью 30 июня - ночь захода гитлеровских войск во Львов: общепризнанный факт, написано во всех польских и нормальных русских учебниках. Читай историю. Взять твое лицо и ткнуть его в учебник не позволяет особенность виртуального общения

Ваш тут флуд, на зразок "а вон птічка паскакала!", тут зайвий, шановний Ахмет.

Мова йде про той факт, що крім московських убивць, більше ніхто з давніх часів не убиває тих чи інших зайвих Москві (не тільки) українських діячів,

а також про очевидний факт приклеєності липучим страхом до даного факту московських убивств на українській землі, про факт відсутності широкого суспільного діалогу в ЗМІ з приводу виключно московського характеру убивств (не тільки) українських діячів,

і так само про те, що на перший план таким чином проступає питання стосовно того, яким чином люди, від яких залежить наявність/відсутність широкої суспільної дискусії з приводу величезних рядів давно установлених московських убивств (не тільки) на українській землі, і ще більших рядів неустановленого авторства убивств незручних Москві діячів (у зручно московських людей проблеми такого роду - доки вони продовжують бути зручними - як раніше, так і тепер повністю відсутні, чи не так), яким чином люди на зразок шановної Олени Притули, головного редактора "Української Правди", дурять себе, ніби що вони таким чином підвищують рівень своєї особистої безпеки.

І що з цього приводу думають шановні учасники форуму.

Коли Ви не розумієте даних питань, то скажіть, що саме Вам не ясно.

Якщо ж Ви з цих досить таки ясно поставлених питань не можете нічого сказати, то прохання висловлюйтесь з тих питань, які Вас цікавлять, в іншому місці.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Убивства українських політичних і культурних діячів

Date: 16 жовтня 2006 р. 14:30

<http://forum.pravda.com.ua/read.php?2,1415408,1450175#msg-1450175>

А може від ясності того чи іншого питання, навіть коли воно належить до найважливіших, не дуже залежить вибір людей, які займають місця редакторів в тих чи інших ЗМІ, як наприклад шановна Олена Притула, головний редактор УП?

Питання ж безпеки рідного народу, воно безперечно що належить до таких питань, які стоять вище від усіх решту. Власне кажучи, це одне єдине таке питання, питання безпеки, яке безумовно важливіше від усіх решту питань.

І навіть коли 100 разів є найповніша ясність, з навіть і найважливішого питання, питання безпеки рідного народу, то коли є вибір, що робити - те, чого ніхто з таких людей не робить, тобто дати хід громадському обговоренню даного архіважливого питання - чи чинити так, як чинять усі решту подібні люди на аналогічних місцях, тобто мовчати в тряпочку, то мавп'ячий стадний інстинкт, робити так, як усі, бере гору?

І це насправді ну значно головніше міркування, аніж різні там дурні намагання показувати пальцями на тих, хто - практично без жодного сумніву — організував і здійснив наприклад складну багатоходову комбінацію з покладення до кишені президента України, побічним результатом якої стало відрізання голови керівника проекту УП Георгія Гонгадзе.

А ми собі без кінця будемо просто дивуватися і дивуватися, ну як же ото черговий "Загиблій "нашоукраїнець" навіть не пробував гальмувати?",

<http://www.pravda.com.ua/news/2006/10/16/49076.htm>

чи не так.

Прекрасно розуміючи при цьому, звідки завжди приходила, і приходиться зараз смерть до українських діячів.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Погиб народный депутат Юрий Оробец

Date: 17 жовтня 2006 р. 17:16

Гром (---.biph.kiev.ua) Date: 16 Oct. 2006 р. 18:49

<http://forum.pravda.com.ua/read.php?>

[2,1449183,1453599,page=6#msg-1453599](http://forum.pravda.com.ua/read.php?2,1449183,1453599,page=6#msg-1453599)

>

> Даже при совке в КГБ и ГРУ был целый ряд препаратов вызывающих инфаркт и они являются быстрораспадающимися. Также и других препаратов имитирующих или оттек легких или потерю памяти или распад кожи. Кому вы рассказываете сказки? Вы не задавались вопросом, почему "нелепо" гибнут именно представители оранжевых или патриотов Украины? ПЫСЫ Бутейко, после своих выступлений в адрес России получил инфаркт обширный, а в больнице - инсульт с потерей речи. Кроме того, в прошлом году, 50-ти летний американец, умер от ибфаркта в Киеве. При этом он работал над проблемами голодомора в Украине.....

Стосовно перспектив розслідування даного т.н. "інциденту", який чудово вписується як в ряди відомо що московських убивств на українській землі, так і в аналогічні ряди нерозслідуваних. Може через років 50 якийсь типу Судоплатов і опише, як він убивав Оробця.

А може й ні.

А от московські убивства українських діячів, вони далі продовжуватимуться доти, доки Олена Притула, та інші редактори українських ЗМІ обливатимуться холодним потом від страху при думці опублікувати матеріали про московські убивства українських політичних і культурних діячів. Це досить таки ясно, чи не так, шановне товариство?

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Убивства українських політичних і культурних діячів

Date: 22 листопада 2006 р. 10:10

"daniloff" <mdaniloff@narod.ru>

news:ek0vd3\$tpl\$1@news.lucky.net...

> "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

news:ejufov\$2v8m\$1@news.uar.net...

>> wolf412 Thu Nov 16, 2006 11:28 am Убивства українських політичних і культурних діячів

>>> olex wrote:

>>>>

>>>> убивство Петлюри в 1926.....убивство Євгена Коновальця в 1938 в Роттердамі..... убивство Лева Ребета в 1959.....убивство Степана Бандери в 1957

>>> Ну что могу сказать - бойцам невидимого фронта - МЕГАРЕСПЕКТ ВО ВЕКИ ВЕКОВ, а шакалам - шакаля смерть (надо было дохлые тушки свињям скормить. Жаль, что русские для этого слишком цивилизованы и незлопамятны).

>> vostok Thu Nov 16, 2006 11:36 am

>>> Дойдѣт и до тебя очередь Свинорыл Орангутангович Франчук.

>> Хто би міг сумніватися, що підлим шакалячим московським убивствам українців, нема їм числа, "МЕГАРЕСПЕКТ ВО ВЕКИ ВЕКОВ" - з боку кожного покидька, конкретною суттю кожного з яких ці убивства і є. Як і, коли загалом, злоба, ненависть і брехня - якими покидьки живуть своє жалюгідне животіння.

> Пан Франчук, все обвинення по убивствам надо предьявлять к советской Москве. Сегодня Москва, к сожалению, давно уже, не советская.

Назвіть, будьте добрі, шановний daniloff, що саме сьогодні в Москві змінилося, як на Вашу думку, порівняно з советскою Москвою?

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Убивства українських політичних і культурних діячів

Date: 22 листопада 2006 р. 10:37

"daniloff" <mdaniloff@narod.ru>

news:ek11c8\$1i6\$1@news.lucky.net...

> "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

news:ek11an\$15k0\$1@news.uar.net...

>> "daniloff" <mdaniloff@narod.ru>

news:ek0vd3\$stpl\$1@news.lucky.net...

>>>

>>> Пан Франчук, все обвинення по убивствам надо предьявлять к совецькой Москве. Сегодня Москва, к сожалению, давно уже, не советская.

>> Назвіть, будьте добрі, шановний daniloff, що саме сьогодні в Москві змінилося, як на Вашу думку, порівняно з советскою Москвою?

> Ну, можно назвать для начала, что поменялась власть.

> Теперь в Москве правит доллар или его другое имя - Золотой Телец.

Ви думаете, що це так вплинуло на тих людей, організації, інституції і установи в Москві, які розробляли і реалізовували плани убивства українців, що вони перестали цим займатися?

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Убивства українських політичних і культурних діячів

Date: 22 листопада 2006 р. 12:24

"daniloff" <mdaniloff@narod.ru>

news:ek16ga\$8f7\$1@news.lucky.net...

> "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

news:ek12s3\$168d\$1@news.uar.net...

>> "daniloff" <mdaniloff@narod.ru>

news:ek11c8\$1i6\$1@news.lucky.net...

>>>

>>> Ну, можно назвать для начала, что поменялась власть.

>>> Теперь в Москве правит доллар или его другое имя - Золотой Телец.

>> Ви думаете, що це так вплинуло на тих людей, організації, інституції і установи в Москві, які розробляли і реалізовували

плани убивства українців, що вони перестали цим займатися?

> Эх пан Франчук! Где те справжнє настоящие убийцы, которые были раньше. Нынешние - это сплошные бездари и неудачники. Затеяли сделать переворот в братской республике и полностью обделались. Трагедии повторяются только в виде фарса.

Сьогоднішню якість організації та виконання убивств московськими убивцями навряд чи можливо адекватно оцінювати сьогодні - коли це намагались робити з-поза меж самої спільноти московських убивць. Та що сьогоднішні, навіть і десятки, чи сотні років тому учинені московські убивства українців, і то тільки якийсь винятковий збіг обставин дозволяє розглянути якусь буквально їх мізерну децицю.

Це якби Москва відмежувалась від своїх злочинів минулого, шляхом оприлюднення повного списку своїх злочинів, гігантських, великих, середніх і решту - з їх авторами, виконавцями, і усим таким іншим, тоді так, тоді адекватна оцінка московських убивць, у тому числі порівняльна давніх, недавніх і сьогоднішніх, була б мабуть уже значно більш реальною задачею.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Убивства українських політичних і культурних діячів

Date: 25 листопада 2006 р. 19:33

"daniloff" <mdaniloff@narod.ru>

news:ek3sj1\$rm2\$1@news.lucky.net...

> "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

news:ek195b\$19i6\$1@news.uar.net...

>>

>> Сьогоднішню якість організації та виконання убивств московськими убивцями навряд чи можливо адекватно оцінювати сьогодні - коли це намагались робити з-поза меж самої спільноти московських убивць. Та що сьогоднішні, навіть і десятки, чи сотні років тому учинені московські убивства українців, і то тільки якийсь винятковий збіг обставин дозволяє розглянути якусь буквально їх мізерну децицю.

> Сами себе противоречите. То адекватно оценить не можете, то начинаете оценивать. Я думаю, что для адекватной оценки их деятельности необходимо проникнуть в спильноту московських убивцев. Чем там у вас служби безпеки займаються!

>> Це якби Москва відмежувалась від своїх злочинів минулого, шляхом оприлюднення повного списку своїх злочинів, гігантських, великих, середніх і решту - з їх авторами, виконавцями, і усим таким іншим, тоді так, тоді адекватна оцінка московських убивць, у тому числі порівняльна давніх, недавніх і сьогоднішніх, була б мабуть уже значно більш реальною задачею.

> Хрен таких вещей от Москвы дождешся, пан Франчук! Это же настоящие убийцы и злодеи. Вы когда-нибудь видели, чтобы злодеи сами в своих преступлениях сознавались. Только агентурная работа украинских спецслужб может в полной мере открыть масштаб московских злодейств.

Не вірите Ви в російський народ, шановний daniloff, на жаль :- (І чому ж Ви думаете, що російський народ, величезну більшість в якому складають прекрасні люди, яких ми усі знаємо і любимо, вічно терпітиме на своїй шиї московських убивць?

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Убивства українських політичних і культурних діячів

Date: 27 листопада 2006 р. 13:43

"daniloff" <mdaniloff@narod.ru>

news:eke95k\$vn5\$1@news.lucky.net...

> "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

news:ek9ve1\$2n23\$1@news.uar.net...

>>

>> Не вірите Ви в російський народ, шановний daniloff, на жаль :- (

> Пан Франчук, я же про Москву говорив, а не про Росію.

Ви часом не плутаєте нормальних москвичів з бандою убивць, у якої "оборудована" маліна в Москві?

Самі московські убивці не плутають. Он скажімо в 1999, перед інсталяцією Путіна в Кремль - для гарантії її успішного проходження - тільки в деяких вибраних російських містах під ранок ФСБ підірвало по тільки одному житловому будинку з людьми в них, а в Москві - два.

>> І чому ж Ви думаєте, що російський народ, величезну більшість в якому складають прекрасні люди, яких ми усі знаємо і любимо, вічно терпітиме на своїй шії московських убивць?

> Да мы постоянно каких-нибудь иностранцев на своей шее терпим. То польских, то немецких, то грузинских, то украинских. А что делать? Все потому, что мы - имперская нация. Для всех тиранов у нас равные права.

Це Ви мабуть до того це написали, що як тільки я згадую про московських убивць, як їхні представники негайно відповідають: "ви русскіх не любіте!".

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Убивства українських політичних і культурних діячів

Date: 7 серпня 2007 р. 15:03

Незарегистрированный пользователь 7.08.2007 14:25

<http://www.narodnapravda.com.ua/politics/46b84f3c178cc/>

>

> Баба Параська читает внукам на ночь сказки. Очень страшно!!!!
С бандерой понятно, нормальная спец операция, проведенная отлично.

Ваша точка зору - точка зору московського холоуя - цілком зрозуміла. З точки зору таких, як Ви, московські голодоморні убивства українського народу, головним чином українських дітей, кількість яких щоразу числилась мільйонами, це також "нормальная спец операция, проведенная отлично", чи не так.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>
Subject: Re: Убивства українських політичних і культурних діячів
Date: 7 серпня 2007 р. 15:31
Незарегистрированный пользователь 7.08.2007 15:13
<http://www.narodnapravda.com.ua/politics/46b84f3c178cc/>

>
> Французкий суд присяжних ОПРАВДАЛ убийцу Петрюры.
Лучше бы не вспоминали этого погромщика и палача.

Точка зору московських холопів дуже добре відома. Але існує така і немосковська:

Так само як і за Гією Гонгадзе, за Петлюрою спочатку велося "зовнішнє спостереження", метою якого було виявити маршрути пересування й звички вибраної жертви.

25 травня 1926 року в Парижі агент ГПУ Самуїл Шварцбард всадив у Петлюру сім куль.

Слідство у справі вбивства Петлюри виявило зв'язок між вбивцею і радянською розвідкою.

+++

<http://ua.pravda.com.ua/news/2004/10/15/12678.htm>

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>
Subject: Re: Убивства українських політичних і культурних діячів
Date: 7 серпня 2007 р. 15:45
Незарегистрированный пользователь 7.08.2007 15:16
<http://www.narodnapravda.com.ua/politics/46b84f3c178cc/>

> Олександр Франчук 7.08.2007 14:40

>>

>> Ваша точка зору - точка зору московського холоуя - цілком зрозуміла.

> В таком случае ваша точка зрения - это точка зрения банального американского жополиза, прирывающегося фиговым листиком украинского патриота.

Ви маєте на увазі, що називати убивцями Ваших московських хазяїв, - убивць, до масштабу і підлості яких в світовій історії ніхто навіть і не наближається, це ознака "американского жополиза"?
Нормальна московська логіка :) - для отупілих від московських сайтів московських холуїв.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Убивства українських політичних і культурних діячів

Date: 7 серпня 2007 р. 16:15

Гетьман 7.08.2007 15:50

<http://www.narodnapravda.com.ua/politics/46b84f3c178cc/>

>

> Ніяке НАТО нам не допоможе, тільки ми самі можемо себе захистит, якщо не будемо зівати. З НАТО можна співробітничита проти Московитської загрози, але не більше! Памятайте приказку: Хто визволиться сам-той буде вільним, а кого визволять-то й у рабство піде! Покладаймо надію на Україну, на свій народ, та його здатність побудувати собі державу переборюючи всі труднощі! Іншого в нас нема-це марення!

А Ви так собі легенько прикиньте, шановний Гетьман, що убивство (свіжий приклад) Литвиненка московськими спецслужбами відбулося тут, в Україні, а не в Британії. І оцініть відмінність уявної української реакції на нього від фактичної британської.

І невже Ви сумніваєтесь в тому, що ця нібито уявна реакція є очевидним багаторазовим фактом нашої української дійсності останніх 16-ти років.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Убивства українських політичних і культурних діячів

Date: 7 серпня 2007 р. 16:30

Незарегистрированный пользователь 7.08.2007 15:49

<http://www.narodnapravda.com.ua/politics/46b84f3c178cc/>

>

> Олександр Франчук - свихнувшийся на НКВД поц.

Непогано, непогано. В кількох словах і вилаяти автора, і бреханути, що нібито мова йде не про сьогоднішню дійсність від теперішніх московських убивць, які усіма силами своїми розвивають злочини своїх попередників, абсолютно повноцінними наступниками і спадкоємцями яких являються, - а про "седое прошлое, каторое канешно же нада пабистрее забыть, паскольку нікакова атнашенія к севодня ано не імеет".

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Убивства українських політичних і культурних діячів

Date: 7 серпня 2007 р. 16:42

Незарегистрированный пользователь 7.08.2007 16:20

<http://www.narodnapravda.com.ua/politics/46b84f3c178cc/>

>

> В Украине нет и никогда не будет политиков, которых станут убивать зарубежные спецслужбы. Разве, что бандиты...

Ваш висновок повністю співпадає з основною статтею. Якщо розшифрувати Ваше "бандиты" - Ви ж маєте на увазі московських убивць, чи не так? Адже дійсно, участь ніяких спецслужб протягом останніх кількох сотень років, в убивствах українських діячів, не встановлена. Окрім московських убивць (це більш точне слово), тобто бандитів, за Вашим визначенням.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Убивства українських політичних і культурних діячів

Date: 7 серпня 2007 р. 17:29

Незарегистрированный пользователь 7.08.2007 16:48

<http://www.narodnapravda.com.ua/politics/46b84f3c178cc/>

>

> Бандиты-это родные украинские уголовники, с которыми якшаются украинские политики.

І тут Вам нема чим дуже заперечити, а особливо коли взяти до уваги московського протеже рецидивіста Януковича.

Думаю, Ваш розумний здогад щодо використання московськими убивцями підконтрольного їм організованого криміналітету, для виконання убивств та інших злочинів на українській землі, скоріше всього правильне.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Убивства українських політичних і культурних діячів

Date: 7 серпня 2007 р. 17:43

Володимир 7.08.2007 16:50

<http://www.narodnapravda.com.ua/politics/46b84f3c178cc/>

>

> Із слів деяких незареєстрованих очевидно, на кого вони працюють. І сподіваються, що знову прийдуть їм на допомогу москальські спецслужби і покарають усіх, хто хоче жити у своїй власній державі на власний розсуд.

> Помиляєтесь, панове! Ваш потяг вже давно зупинився і ніколи не піде у бажаному для вас напрямку. Через це сидить там незареєстровані і не тужтеся. Запор - він і є запор. Ваше місце на смітнику історії.

> Автор подає в матеріалі правду і, як би їм не хотілося її викривити, вже нічого не получится. Автору подяка і порада, щоб не звертав уваги на цих покидьків. Зовсім не дивує цей факт, що перед виборами їх на українських сайтах буде з'являтися все більше і більше. Зрозуміло звідк.

Ну як же це не звертати увагу на цих покидьків — московських холуїв, холопів і посіпак? це ж реальна дійсність, на яку не просто слід звертати увагу, а слід звертати увагу перш за все.

Адже це саме якраз та московська мразь, яка нещодавно підло убивала голодоморами мільйони українських дітей, і чого найбільше хоче, це убивати ще. Але безкарно - і для цього їм треба, щоб на них не було уваги.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Убивства українських політичних і культурних діячів

Date: 7 серпня 2007 р. 17:58

Незарегістрований користувач 7.08.2007 17:19

<http://www.narodnapravda.com.ua/politics/46b84f3c178cc/>

>

> Не могу понять, откуда столько ненависти к России, и к русскоговорящим в частности! Ведь автор, приводя определенные исторические факты, интерпретирует их однозначно - все русские " бандиты и убийцы " .

Ваша дурнувата брехня що автор "факты, интерпретирует их однозначно - все русские " бандиты и убийцы"" , цілком зрозуміла. Коли заходить мова про злочини московських убивць, завжди знаходиться московський холуй, який намагається перекинути злочини московських убивць на російський народ.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Убивства українських політичних і культурних діячів

Date: 7 серпня 2007 р. 19:27

Незарегістрований користувач 7.08.2007 18:31

<http://www.narodnapravda.com.ua/politics/46b84f3c178cc/>

>

> К чему столько эмоций, нормальная пропаганда. Автор хочет в НАТО. Одного его не берут, надо весь народ затянуть. Как он это сделает, заинтересованных лиц не волнует. Предвижу обвинения автора к принадлежности к российским спец.службам, заангажированности и т.д. Но если вы предлагаете путь в НАТО, то будьте добры, объясните связь между политическими, шпионскими, криминальными убийствами и НАТО. НАТО - это не полиция.fish

НАТО звичайно що не поліція. Але доки Україна не в НАТО, навіть і слідство, не кажучи вже про суд, досить таки ясно, що принципово неможливе - щодо убивств, криваві сліди яких ведуть в Москву, Кремль.

А сліди від усіх численних резонансних убивств і незрозумілих смертей українських політичних і громадських діячів останніх років, які усі досі не розслідувані, ведуть саме туди, чи не так. Це зрозуміло навіть без розгляду обставин тих убивств і незрозумілих

смертей — ґрунтуючись тільки на прецедентному праві. Аджє протягом останніх кількєсот років, українських політичних і культурних діячів убивали виключно одні московські убивці, більш ніхто.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Убивства українських політичних і культурних діячів

Date: 7 серпня 2007 р. 22:30

Незарегістрований пользователь 7.08.2007 19:39

<http://www.narodnapravda.com.ua/politics/46b84f3c178cc/>

> Олександр Франчук:

>>

>> НАТО звичайно що не поліція. Але доки Україна не в НАТО, навіть і слідство, не кажучи вже про суд, досить таки ясно, що принципово неможливе - щодо убивств, криваві сліди яких ведуть в Москву, Кремль.

> С таким же успехом можно сказать что следы всех преступлений, совершенных в России, ведут в Украину. Писать ради того чтобы написать? А в чем основная мысль того что вы тут нагородили?fish

Сказати то воно звичайно можна сказати все, що завгодно, язик без кісток - тільки от проблема, правда то буде, чи ні.

А державні московські убивства українських політичних і культурних діячів, це ясно установлений факт. На українській землі, і поза її межами.

І таких фактів досить таки багато, деякі з них наведені в основному матеріалі. На відміну від українських державних убивств російських державних і культурних діячів. Якщо Ви звісно не наведете прикладів.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Убивства українських політичних і культурних діячів

Date: 8 серпня 2007 р. 9:40

Станіслав Овчаренко 8.08.2007 04:27

<http://www.narodnapravda.com.ua/politics/46b84f3c178cc/>

>

> Как и во веки веков, русские упрямо смешивают понятия "государство" с "великим государем". Любое выступление против действующего президента-генсека-императора расценивают как а) русофобию б) предательство родины. Нам, украинцам надо подальше не только от их государя, но и от его подданных. Исторический мазохизм русских мало и плохо излечим.

Саме для цього московський режим і знищує у росіян пам'ять про їхніх справжніх предків - різні етноси в підмосковській зоні. Адже в покидька, який плює на могили своїх предків, нема ніякого рідного народу - є тільки кругова порука, втілена у вождя, хазяїна, шефа, батьку, альфу, секретаря, хана, атца раднова, председателя.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Убивства українських політичних і культурних діячів

Date: 8 серпня 2007 р. 17:20

Олександр Грибинук 8.08.2007 15:32

<http://www.narodnapravda.com.ua/politics/46b84f3c178cc/>

>

> Голодомор - це підла війна, без оголошення війни.

Слово "війна" для Голодоморів не годиться, шановний Олександр Грибанюк, адже війна означає ясну ворожість намірів й видимість небезпеки - і отже, раніше чи пізніше, але в її процесі наявність небезпеки не тільки для тих, на кого був напад.

Це убивства - гігантські підлі московські убивства, ретельно розраховані на головним чином українських дітей - і то чим менших дітей, тим більш певно на їх убивання московськими убивцями розраховані.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Убивства українських політичних і культурних діячів

Date: 9 серпня 2007 р. 9:28

Незарегистрированный пользователь 8.08.2007 20:18

> Олександр Франчук:

>>

>> Це убивства - гігантські підлі московські убивства, ретельно розраховані на головним чином українських дітей - і то чим менших дітей, тим більш певно на їх убивання московськими убивцями розраховані.

> Господин Франчук, успокойтесь с "голодомором", это не тема статьи. Или это как раз главная мысль?fish

Тема статті - убивства українців. Ви хоч заголовок статті читали? А московські убивства українських політичних і культурних діячів, це тільки (порівняно) невелика частина гігантської палітри московських убивств українців - і то тільки добре відомої палітри. Не доводиться сумніватися, що наразі широко відомо далеко не все про московські убивства українців - якщо Ви не проти звісно.

Re: Українська політологія, або "Атдадім Львов Палякам"

Farmers of Ukraine 19 груд. 2002 р., 10:11:46

Убивці, поліцаї, злочинці дивізії СС "Галичина" і їх діти повилазили із сховищ і вирішили кроїти історію, змиваючи із своїх рук і своїх батьків кров невинних українців, яких вони вбивали просто так, бо українці не могли захищатися. Згадаймо розстріляних поліцаями полонених, спалені українські села, вбитих ними молоденьких вчительок, що приїздили на Західну Україну вчити грамоті дітей цих недолюдів.

Зараз кати об'єдналися у діаспорах за океаном і підтримують ідейно і грошима цих анти українців для створення націоналістичних політичних партій, націоналістичних ЗМІ - і йде все це каналізаційним потоком на Україну.

Психологія цих недолюдків така сама як і в інших, так званих, опозиціонерів - комуністів і ЮВТ. Вони самі нарobili злочини, вони самі є кати і вбивці, але найбільше всіх кричать на своїх же жертв, що ті є злочинці. Це психологія ЩАХРАЇВ, і історія все одно їх викриє.

Фермер

"Richard" <r...@goto.hell> сообщил/сообщила в новостях следующее:

news:8s7M9.4923\$pS6.1...@news20.bellglobal.com...

> Короче, склихвасовский.

vk 19 груд. 2002 р., 12:34:11

Привет, Olexandr!

You wrote on Wed, 18 Dec 2002 22:02:29 GMT:

OF> Українська політологія або "Атдадім Львов Палякам" Наше тепер - це продовження нашого ж минулого. (скип) Олександр

Франчук

> Ты жив ешо румыноеврейский выпездышь? :-(

=====
===

девятнадцатого декабря

Spy! 21 груд. 2002 р., 23:25:55

"Farmers of Ukraine" <ukr...@farmers.com.ua> wrote in message news:atruv8\$10cf\$1...@volcano.apex.dp.ua...

> Психологія цих недолюдків така сама як і в інших, так званих, опозиціонерів - комуністів і ЮВТ. Вони самі нарobili злочини, вони самі є кати і вбивці, але найбільше всіх кричать на своїх же жертв, що ті є злочинці. Це психологія ЩАХРАЇВ, і історія все одно їх викриє.

>
Саме так, хвермере, не забувайте про це.

Spy!

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Українська політологія або "Атдадім Львов Палякам"

Date: 31 грудня 2002 р. 22:59

"vk" <P_test@sky.net.ua> news:<ats7a5\$149\$1@news.lucky.net>...

> Привет, Olexandr! You wrote on Wed, 18 Dec 2002 22:02:29 GMT:

>>

>> Українська політологія або "Атдадім Львов Палякам"

>

> Ты жив ешо румыноеврейский <vk-лайка>? :-(

Шановна vk хоче моєї смерті і їй сумно довідатися, що я ще живий. Це логіка її ідеалу. Йдучи за цією для неї ідеальною логікою, я повинен би був само собою мати у відповідь аналогічне бажання стосовно неї. Але хоч це мабуть їй буде важко зрозуміти з позиції її смертельної ненависті до усього, у чому нема ненависті до українців (не кажучи вже про самих українців) я зовсім не палаю на одміну од vk бажанням чиєїсь - будь-чиєї - смерті. Це стосується нащо вже й vk у тому числі. Мені її насправді просто шкода. Без сумніву так буває шкода кожній нормальній людині, коли вона бачить, що проОпадом пропадає дещо здатне до того, щоб бути корисним. Ну от як наприклад широко відома загублена вівця, загублена драхма та блудний син. Хоч з останнім дехто може не погодитись.

Одночасно неможливо ясно не усвідомлювати, (так, саме якраз свідомість, - те, чого vk боїться більше за все, і то цілком зрозуміло чому), що співчуття на її адресу з боку тих, кого Вона ненавидить, яке є цілком природним як для нормальних людей взагалі так і для християн зокрема, зовсім не повинне тягнути за собою відсутності заходів безпеки. Тому що в українського народу на щастя і на біду в один і той же час є дуже не малий досвід, у що її ненависть до українців може вилитись, коли захист не передбачений. Таких заходів безпеки, необхідних для того, щоби її українофобія не мала широкого спектру можливостей для вибору виходу за межі суто vk, що би воно там за даною кличкою "vk" не знаходилось.

Іншими словами щоб її українофобія, коли вже так сталось, що все душить її і душить, то і надалі продовжувала душити виключно

тільки свого носія, себто тільки її, vk. Якщо, звичайно, ця українофобія не зможе припинитися.

Тут ще що є то це надзвичайно образливе (на думку vk) обзивання мене з її боку страшенним словом "румыноєврейский". З точки зору її ідеального "героя" дане обзивання ну таке образливе, що образливішого вона вже придумати при всій своїй фантазії не в змозі. І ось воно, оце слово, (який жах) ну нітрохи на жаль для vk не може мене образити. З тої причини, що румунів, як і до речі кожна нормальна людина, поважаю анітрохи не менше ніж євреїв чи людей ще якихсь інших національностей, свідомих (ясно, чому vk так боїться свідомості?) своєї національної належності. І потім а чому це цікаво vk думає, що одкидати свою належність до рідного народу, встидатися рідної національності, як от сама вона, чи то одкидаючи себе од рідного народу, чи то рідний народ від себе, то це дуже й дуже як на її думку добре, це її ідеал, а бути румуном чи євреєм (чи нащадком обох народів) - це щось таке уже вкрай ганебне, що геть уже навіть для обзивання годиться. Смішнувато дещо. Але нехай собі шановна vk стає так стабільно часто в ту ж саму смішну позу, як і в яку сама собі бажає. (Остання фраза з огляду схибленості vk на первинних чоловічих статевих ознаках може звучати двояко, але пріоритет на проблеми vk мабуть таки у vk). А може то вона таким чином сподівається надихнути осіб обох статей із множини тих, що одкидають себе від рідних народів на іще більшу ненависть до усіх підряд народів.

Завдяки тОму, що у шановної vk цілком типова як для даної цілком визначеної категорії осіб, що мешкають тут у нас в Україні, будова мислення, то розглянути її типові ж як для даної множини осіб, чітко окресленої циркулем нелюдськи величезної ненависті до українців та всього українського, і яка (ненависть) на жаль ненастанно продовжує й далі душити дану множину осіб, розглянути дещо більш детально оті типові емоції шановної vk без сумніву було би зовсім не зайво. З констатацією незаперечного факту, що її присутність тут у форумі - дуже позитивна річ. Через те, що сутність повинна являться. І що коли б не vk з подібними іншими такими, то безперечно було б набагато важче зорієнтуватися у тому, що насправді відбувається в дійсності. І які б оті реалії не були гидкі та брудні, і як би огидно не було бачити їх, але безперечно що не помічати ті реалії у той час як вони в

реальній дійсності насправді є, було б набагато гірше. Так що слід подякувати vk, що вона тут.

Можна було б наперед це назвати спробою без дозволу влізти в чужу душу звичайно, однак жодного відчуття якоїсь недозволеності з боку vk нітрохи не відчутно. Навіть цілком навпаки, з усього видно, що те, що там у її душі не те що трохи підгниває, а мабуть давно уже дотла згнило, вона палко бажає виставити на якнайчимширші публічні оглядини у вигляді пахнучих решток даного процесу.

Що ж, чого б не посприяти цьому корисному ексгібіціонізму, чом би не піти назустріч? Тим більше що розгляд анонімної vk, яка хоч і віртуально, але цілком огрядно й типажно представляє тут собою свого роду дзеркало саме внутрішнього ззовні невидимого світу сукупності ідеалів тих осіб, котрі відверто одкидають свою належність до рідних своїх народів, не буде очевидно що розглядом якихось особистих чіихось рис. Просто типова базова модель бажаної для них поведінки.

Отже перша модель - це відверті покидьки, тому що відверто проголошують відсутність належності до котрогось із народів (більш точне визначення порівняно із свідомими та щирими покидьками). Їх можна чітко поділити на дві категорії. Перша з них, це відверті покидьки свого рідного народу, які приховують своє походження. Сюди слід зачислити нашу з вами шановну vk. Причини, з яких вони приховують, від якого народу одкинулись, можуть бути різними, але наразі залишимо розгляд цього цікавого питання на потім.

Іншим підвидом відвертих покидьків є відверті покидьки, які декларують, од якого народу одкинули себе, але підкреслюють відсутність своєї належності до даного народу, який одкидають (од якого одкидаються). Єдиний мізерний аргумент за одкидання, на який такі покидьки здатні спромогтися, то це наявність серед їх предків представників різних народів. Тому вони не належать ні до якого народу. Мізерним же назвати цей аргумент можна тому, що він не витримує навіть мізерної критики. І через те, що народам не можна ставити у вину наявність відкинутих із них покидьків (в народі не без покидька) то, незважаючи на показування покидьком на народ, од якого він одкинувся, звання "покидьок невідомого народу" - це його звання. Навіть без огляду

на брехливість як першу ознаку покидька. Тобто що свідченням покидька про націю свого походження, які, дуже ймовірно, проголошуються ним з якоюсь брудною метою, цілком буде логічно не довіряти. Тому відмінність між покидьками, які приховують своє походження та покидьками, які проголошують своє походження, дуже й дуже маленька.

Класифікувати покидьків різних народів потрібно. Ніхто ж не заперечує того, що в природі повно покидьків різних народів. А що в природі реально існує, те слід знати. Навіть коли воно, те явище природи, тільки десь в далеких галактиках і присутнє, і то. А що вже казати про суттєво присутнє тут, тепер, в цю мить, в значній кількості? До того ж охоплене ненавистю до українського народу, в якому живе? І характерний момент. Коли судити скажімо з присутності в укрполітікс, то хоч у цьому форумі й повно російськомовних людей, але хоч одного (!) русского серед них, який би відверто визнавав, що він рускій, я щось останнім часом не помічав. Де поділося 22% населення України?! Це ж більше аніж кожен п'ятий. Якийсь сумнівний вигляд оті 22% починають мати. Серед російськомовних же присутніх тут можна чітко розрізнити лише тільки або російськомовних українців, або російськомовних покидьків невідомих народів.

Друга модель відкидання рідного народу, це модель вдаваного невідкидання рідного народу. Коли особа декларує свою належність до рідного народу, але одночасно відкидає фундаментальні ознаки належності до рідного народу. Наприклад демонстративно відкидає дух народу, його рідну мову і проголошує одночасно що він - українець. Або скажімо коли усіляко у тому числі й українською мовою виявляє ненависть до українців і гордиться що його у свій час добре виучили убивати тих, хто любить свій рідний український народ. А також (як вірний холуй) мріє знов розірвати український народ на шматки, бо боїться щоб цілим за раз його хазяї не подавилися. Такого роду одкидання рідного народу цілком можна назвати іще нечесним одкиданням. Тому що хоч реально рідний народ (зовсім не обов'язково український - з огляду на брехливість покидька) і одкидається і з українофобією повний порядок, але одночасно неправдиво декларується своя належність до українського народу. "Свої, сільські фермерс ов юкрейн", так би мовити. Вони завжди

напоготові першими кинутися знищувати український народ, бо вони краще за інших покидьків знають, де що лежить в українського народу. Що і доводили до речі неодноразово. Найближче до поведінки vk пасує перша модель одкидання рідного народу, тобто відверте одкидання рідного народу з приховуванням а який народ одкинула. А головна ознака покидька, брехливість, виявляється далеко не тільки у намаганнях приписувати іншим свої брудні слова. Це тільки мабуть що найпомітніший із таких виявів. Не доводиться сумніватися, що віртуальний образ vk суттєво не співпадає з реальним. Вона скажімо турботливо піклується про свою родину, про взаємини на роботі, про все інше - як ніби вона нормальна людина. Тобто стосовно себе рідненької, то а навіщо псувати собі життя, коли цілком можна загрібати жар чужими руками? Про андерграунд же під нормальною на вигляд шкаралупою людської поведінки знає тільки невеличка компанія ідентичного прикиду покидьків. Котра з двох іпостасей істинна, нормальна зовнішність чи помийна внутрішність? Але оскільки при істинній невдаваній нормальній зовнішній оболонці для такого внутрішнього багна, як у vk, місце начисто зникає, а в той же час з іншого боку відсутність морального стержня зовсім не виключає наявності знання про нього, про стан людської нормальності, то навіть остаточно та наскрізь гнила особа (як от vk) легко і просто з корисливою метою може прикидатися нормальною в особистому житті. Будучи насправді зовсім навпаки. Демонструючи у всій красі свою суть при слухній нагоді. Тоді от питання, а навіщо себе розкривати? Ну хоч і не особисто себе, але свій суспільний прошарок, коли так можна сказати про оте навіть не дно, а щось таке, що десь значно глибше під ним. Відповідь виявиться не дуже далеко, коли пригадати що не так уже й і давно основою офіційного виховного процесу від покидьків для нормальних людей було "заслані сабою каміссара", тобто покидька невідомої нації. І що коли прослідкувати, як "риторика" від vk, яка зовсім не полягає в якійсь хоч ледве помітній аргументації - це в основному лише тільки вияви ставлення до усього українського, а саме нового українофобного ставлення.

Апелюючи при цьому до культивованих десятки (чи сотні) років старих українофобних ознак. Така "риторика" відповідним

каталітичним чином діє на психіку щойно підрослих зелених шукачів пригод. До яких обов'язковою вимогою є відсутність будь-яких ознак свідомості - для несвідомого, некритичного сприйняття українофобного багна від vk. Наведена ненависть, первинним джерелом якої є раніше вчинені величезні злочини проти українського народу. Хвилю якої женуть через різні там vk цілком конкретні злочинці, які ніколи не переставали бути при владних важелях в Україні з тих часів і до сьогодні. І направлена та хвиля в основному на тих, хто хоч і непричетний до тих злочинів, але знаходяться в полі дії злочинців. А те поле з огляду на прихованість злочинів і повну відсутність не тільки покарання злочинців, а й будь-якого осуду гігантських злочинних дій, досить таки широке. Мета - залучити якомога більше гарматного м'яса для наступних злочинних акцій проти українського народу, які плануються. Причин не планувати наступні акції після стількох цілком успішних нема ніяких.

На жаль пряме звертання до vk сенсу жодного не має - через хронічну відсутність у неї аргументів окрім нечленороздільної лайки нічого у відповідь чекати не доводиться. І то зовсім не тому, що vk цілком і повністю тупа якась чи недорозвинута, зовсім мабуть що не через те вона (та їй подібні) ніяк не може жодним чином аргументувати свою позицію.

Коли бачимо лайку у відповідь на раціональну аргументацію, то найперше, що спадає на думку, це що хамська поведінка у відповідь на аргументи спричиняється тупістю, неспроможністю думати, формулювати думки і таке інше з боку хамовитого респондента. Можливо щось у цьому й є, тому що свідомо не визнавати правди - це мабуть що ознака далеко не розуму. Однак ми ясно розуміємо, що коли б це було взагалі принципово можливо, то vk б негайно навела раціональні докази своєї правоти. Але не наводить виключно з тієї причини, що такі раціональні докази просто відсутні в природі, їх нема. І що взагалі, коли в колі даних питань хто на боці брехні, то шукати аргументи проти правдивих слів буває ой як важко. Ну як от хто із слабким зором шукає в темній кімнаті відсутнього там чорного kota. Той непосильний тягар затискає свідомих брехунів в глухий кут хамської лайки. І саме тому vk разом з компанією вважає свідомість за найнебезпечнішу для себе річ та пропонує приклад

ставлення до будь-якої неукраїнофобної аргументації як до такої, яку слід одразу з порогу відкидати без жодної спроби якогось розгляду.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

<http://www.narodnapravda.com.ua/politics/46bc33334e8ae/>

Пайташ | 10.08.2007 13:31

Обємно, важко для читання, шизоїдно. Якщо я це кажу (а мене вже знають на цьому сайті і друзі і недрузи) то що новим читачам сайту сказати на цю статтю. А взагалі розбиратися з політологією наукою це не завдання читачів цього сайту. Ми не вчені, ми прості смертні. Вчені такі проблеми в академіях вирішують і вирішити не можуть, а ви нам макітру ними забиваєте. Не буду більше по цій статті полемізувати, навіть якщо і цікаві теми дехто дасть. Краще пополемізуємо під іншою статтею.

Стрілець | 10.08.2007 13:33

Багато...

Але ж і понищили як багато!

Навіть просто перераховуючи...

Олександр Франчук | 10.08.2007 14:20

Пайташ 10.08.2007 13:31

>

> Обємно, важко для читання, шизоїдно. [...]

Згоден, матеріал не для легкого читання.

Але не всі шукають легкого читива – розписуйтеся за самого себе, шановний Пайташ, а не за усіх читачів цього сайту. Ви – любитель тупо заковтувати розжоване іншими. І про що, цікаво, можна з Вами "полемізувати"? Але є й і відмінні від Вас люди, яким цікаво справді правдиво розібратись в тому, що нас оточує. Таке не для Вас, що поробиш:- (Бува й таке.

Олександр Франчук | 10.08.2007 15:11

Пайташ 10.08.2007 14:41

>

> Якщо мені буде потрібно наукова стаття, я знайду її у науковому журналі, а вашу шизу читати ніхто не буде.

Ваше шановне бажання ляяти (без наведення аргументів) статтю дає підставу припустити, що не так уже й Ви її не прочитали, шановний Пайташ. І не так уже й і не зрозуміли. І Вам так хочеться лятись саме якраз з цієї причини – через усвідомлення Вами відсутності у Вас аргументів проти статті – чи її частини – спільно з великим бажанням заперечити.

??? | 10.08.2007 15:56

Основне, про що сказано у статті – істина. Це вбивство частини народу України. Вбивство певною політичною силою. За це з кута зору політології Вам найвищий бал.

Щодо існування в часі цієї політичної сили.

після Майданових подій її "тканини" та "метастази" лишились у нашому організмі соціуму у дуже великому відсоткові.

Пайташ | 10.08.2007 16:14

Пане Франчук. Мені прийшлося викладати політологію. А для того щоб її викладати, як ви розумієте, її треба було вивчити, і не одного автора. То ж з часу вивчення політології в мене негативне ставлення до всіх хто її пропогує. Політологія – це засіб маніпуляції і обману мас. А те що вона використовує фактор правди, так це тільки один із засобів зомбування (гіпнозу) мас.

Пайташ | 10.08.2007 16:15

Щодо існування в часі цієї політичної сили.

після Майданових подій її "тканини" та "метастази" лишились у нашому організмі соціуму у дуже великому відсоткові.

Ось бачите пане Франчук. Одного вже вдалося собі підкорити.

Вміле зомбування.

??? | 10.08.2007 16:40

Пане Пайташ, я політологією цікавлюся достатньо серйозно, щоб розуміти весь ідіотизм Вами сказаного. Майте хоч якусь совість.

Не заважайте людям спілкуватись.

Пайташ | 10.08.2007 16:52

А я не просто цікавлюся, я її професійно вивчав і викладав цю науку професійних політичних обманщиків. І знаєте, що тможна без опитування скласти абсолютно точний прогноз по голосуванню з похибкою 1,5-2,5% відсотків. В усіх європейських країнах, в тому числі і в Україні вона в цих межах. Це похибка – на фальшування виборів. В Росії вона в даний час -5-7%.

Пайташ | 10.08.2007 16:55

А хіба мое викриття істинного обличчя політології заважає вам спілкуватися. Спілкуйтеся на здоров'я.

??? | 10.08.2007 17:02

Пайташ:

Якщо хочете поговорити на теми дослідження політики як явища у суспільному бутті, то напишіть, будь ласка, статтю. Там і поговоримо. Я із задоволенням ознайомився б з Вашими пізнаннями у цій царині. А зараз тут інша тема.

??? | 10.08.2007 17:32

Добра стаття! Хоча і написана 5 років тому, коли ще багато речей було приховано від нашого зору.

Я сподіваюся, що автор вже не думає, що Америці бути би самою цілою. Це після терактів у Нью-Йорку у 2001, коли зруйнувалися 110-поверх. хмарочоси Блізнюки та загинуло більше 3000 людей. Однак, Америка всіх навчила, як треба захищуватися – найактивніше допомагає демократичним силам у цілому світі. Ірак та Афганістан вже не має диктаторів, а Кадафі (Лівія) так перетрусився американської армії, що відмовився від всіх засобів масового знищення та закликав до себе міжнародних інспекторів, щоб вони все контролювали!Також Півн.Корея. Америка також захистить і нас.

??? | 10.08.2007 18:19

Пане Олександрє, пан Пайташ – наш, український автор, також, як і Ви. Якщо він образився, так це якось несподіванно, це навіть не його манера. Немає гіршого для мене ніж коли українці сварюються! Та й від чого? Я надіюсь, що це недорозуміння вже у

минулому. Друзі, будьмо солідарними!

Олександр Франчук | 10.08.2007 21:41

Я не маю нічого проти шановного Пайташа. А що його ця стаття прикро заскочила зненацька, то таке бува, що поробиш, думаю – сподіваюся – його хвилювання скоро мине. І він тоді без проблем зуміє конкретно висловитись з тих чи з інших питань, присутніх в статті. Шкода, що він не зміг одразу справитися з собою, але це вже його проблема: я не те, що завтра – сьогодні готовий розглядати зауваження від нього, а йому ж вже точно важче...

Re: "Минуле України, майбутнє Америки"

Було: <http://maxpark.com/user/olexandr/content/548382>

Сергей Воронин 30 апреля 2014, 14:29

Цитата: "Украинский народ уже пожинал плоды этой ненависти, и не раз"

Спору нет, только "правдолюб" О.Франчук не сказал главное (намеренно в своей ненависти к России) - огромный голод был на востоке территории, по современному называемой Украина, а на Западной было полное Благоденстви в условиях РАБСТВА под властью любимой США Польши. На востоке Украины в годы голодомора пребывали в большинсве своём РУССКИЕ, хотя и украинцы по нац.признаку тоже уничтожались. Кто был организатор? Франчук "стыдливо" умалчивает, а стоило бы, ведь это был ЖИД КАГАНОВИЧ и большевистская клика, в состав которой входили (не странно ли?) уроженцы ПРАВОБЕРЕЖНОЙ Украины.

Так отдадим должное жертвам голодомора: РУССКИМ И УКРАИНЦАМ. И "ганьба" обвинителям именно русских в организации голодомора!!! Среди этих "правдолюбов" кого только нет: от Франчука до Пастора в Верховной Раде и плюгавого Кролика - жида и Черновцов!

Розглянемо, коротко, як тут московський холоп, сам само собою без нацознак, намагається покласти злочини московської банди убивць, в жодного з членів якої нема національності - хоч етнічне походження звичайно що у кожного з них є, на одразу кілька народів.

Перший народ, по тексту, на який московський холуй намагається покласти вину московської безнаціональної банди, це звичайно що російський народ. І робить він це своє перекладання вини з московської банди убивць на російський народ звичайним і звичним шляхом абсолютно тупої брехні, наклепу на автора "Минуле України, майбутнє Америки", що нібито автор ненавидить Росію, тобто російський народ.

Жодного доказу на користь цієї своєї кретинської брехні шановний Сергей Воронин, природно, не наводить. Не наводить з тої простої причини, що паскудне брехло не має, і ніколи не зможе мати жодного її доказу. Брехня очевидна, ну й що - адже вош міравова пралетаріата, начальник московської банди убивць Путін, разом з своїми поплічниками, дає приклад, як треба брехати, навіть й найтупішу, найочевиднішу брехню, й оком не змигнувши.

Автор "Минуле України, майбутнє Америки" говорить про злочини московської банди убивць, в жодного з членів якої нема національності, а Сергей Воронин бреше, нібито автор говорить про злочини Росії - намагаючись таким підленьким чином ототожнити Росію, тобто російський народ, з московською бандою убивць. Тобто перекласти злочини з московської банди убивць на російський народ.

Далі Сергей Воронин пише, що організували Голодомор (очевидно він говорить не про Голодомор 21-23, не про Голодомор 46-47, а про Голодомор 32-34) уродженці правобережної України. За такою логікою санкцію Совета Федерації ввести російські війська в Україну також організувала Україна, адже керівник цього російського органу народилась і виросла в Україні.

Хоч насправді цілком очевидно, кожній людині, в якої є національність, що для Председателя Совета Федерации Федерального Собрания Российской Федерации інтереси українського народу як мінімум буйдужі, якщо не ненависні. Московська банда убивць, ось її єдиний інтерес, брехня Путина,

разом з інфолайном московської інфоканалізації - ось вся її "духовність".

Ну і нарешті про єврейський народ, в особі "ЖИДА КАГАНОВИЧА", що він нібито представник єврейського народу. Просто ідіотська брехня - Каганович не тільки сам заявляв про відсутність у нього національності, але й і реально представляв інтереси, як і сьогодні Матвієнко, виключно московської банди убивць. За що і користувався, аж поки не покинув цей світ в віці 97 років (разом з Советским Союзом в 1991), усіма найвищими державними пільгами та почестями.

 2014-05-02

Re: Степан Бандера про Меркель, Путина і "Новоросію"

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Степан Бандера про Меркель, Путина і "Новоросію" (з рос. перекл.)

Date: 24 лип 2014 10:14

leonid palij # написав коментарий 23 июля 2014, 15:42

http://maxpark.com/community/politic/content/2877827#comment_38313609

оказывается Бандера еще умел и говорит? странно...и как смело говорил! даже Гитлера назвал трусом.... Херой мать его...

Нічого дивного нема, шановний leonid palij - в тому, що Вам дивно, що хтось крім Путина вміє говорити. Для московського раба німого це норма, царь батюшка гаварілец ваш. Ну не скажете ж Ви, що крім Путина ще хтось вміє говорити? Сам говорити, я маю на увазі, а не повторяти те, що сказав (чи приказав казати) хан, председатель, атец радной.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Степан Бандера про Меркель, Путина і "Новоросію" (з

рос. перекл.)

Date: 24 лип 2014 10:41

Осипов Борис # написав коментарій 23 июля 2014, 17:39

http://maxpark.com/community/politic/content/2877827#comment_38313609

Вот итоги промывки мозгов.....

Повністю згоден, дивлячись на коменти тут московських холуїв, які із завжди вичищеними мозгами і роззявленими ротами, для безперешкодності глитання нової московської брехні. Адже пам'ятати щось з вчорашньої (не кажучи вже про річної, чи більшої давності) московської брехні московському холопу заперщено, нельзя, воно може суперечити найсвіжішому інфолайну з московської інфоканалізації.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Степан Бандера про Меркель, Путина і "Новоросію" (з рос. перекл.)

Date: 24 лип 2014 11:04

Сергей Ник # написав коментарій 23 июля 2014, 15:55

http://maxpark.com/community/politic/content/2877827#comment_38313609

Укропитеки, больше про вас нечего сказать. Вы же тупые дальше некуда, то бандера у вас мысли изрекает, то в инет выбрасывает события как произошедшие, раньше чем они произошли.... Но во всём у вас виноват бабайка, какие же вы тупые!!!!

Називати інших тупими, це для московського раба єдиний спосіб засвітитись перед хазяями. Адже предметно щось заперечити, жодного слова з статті, ніхто з присутніх тут рабів не може, Ви в тому числі. Розумніші з вас не можуть зробити цього, бо бачать правдивість кожного слова. Інші просто не можуть.

Що ж до єдиного смертельного ворога українського (і російського, [...]) народу, а саме московської банди убивць, то його зараз бачить цілий світ - окрім московських рабів, які сидять в московській інфоканалізації.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Степан Бандера про Меркель, Путина і "Новоросію" (з рос. перекл.)

Date: 24 лип 2014 11:21

віктор злий 13:06

<http://politiko.ua/blogpost115445#comment1233692>

Степан Бандера-ПРОРОК!

Треба поширювати в маси його праці.

Досягаємо дві основні мети(якщо не більше):

- 1)Розкриваємо ще більше образ борця і філософа
- 2)Спростуємо НКВД-істські брехні

Безперечно треба поширювати, і не так тому, щоб розкрити образ Степана Бандери чи спростовувати чийсь брехні, як тому, що його роботи сьогодні на порядки актуальніші й корисніші для українського народу і для всього світу, ніж коментарі величезної більшості, коли не геть всіх політиків, політологів та інших, хто береться робити висновки з найсвіжіших подій

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Степан Бандера про Меркель, Путина і "Новоросію" (з рос. перекл.)

Date: 24 лип 2014 12:58

Сергей Ник # ответил на комментарий Олександр Франчук 24 июля 2014, 12:30

Во-первых укропитеки и украинцы, это разные люди.

Во-вторых, рабы, это те кто от одного узурпатора перешёк с кровью и болью, к ещё более узурпированному узурпатору.

В-третьих, московские это не вся россия.

В-четвёртых, не надо утруждаться переводить на русский, я и так понимаю, за время пребывания на украине изучил, не поленился, не забыл ещё, хотя прошло уже 25 років.

Згоден, "укропитеки и украинцы, это разные" речі. Укропитеки - це не люди, це продукт московської інфоканалізації, спеціально

для кретинів.

А московські раби - це люди, що позбавлені будь-яких прав й перебувають у повній власності свого господаря - тобто царя, хана, атца раднова, председателя Путина, чи не так.

І звичайно що московська банда убивць, це не російський народ. Об'єктивно це заклятий ворог, російського та інших народів, хоч сьогодні російський народ - її раб.

І радий за Ваше знання української, але я поважаю цей російський ресурс і його керівників. Вони зобов'язали мене не забувати про тих, хто української не розуміє.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Степан Бандера про Меркель, Путина і "Новоросію" (з рос. перекл.)

Date: 24 лип 2014 13:55

v d # написал комментарий 23 июля 2014, 16:00

http://maxpark.com/community/politic/content/2877827#comment_38313609

Франчук,ты идиот?

Или пишешь идиотские опусы по заказу,что само по себе еще хуже,чем быть просто идиотом,ибо это деяние ИУДЫ?

Діяння Іуди, якщо коротко, це Ваша крайня підлість стосовно людей, які Вам вірять. Свіжий приклад, це московський напад на Україну. А величезна більшість українців думали, що Росія - братня країна.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Степан Бандера про Меркель, Путина і "Новоросію" (з рос. перекл.)

Date: 24 лип 2014 14:11

leonid palij # ответил на комментарий Олександр Франчук 24 июля 2014, 13:36

http://maxpark.com/community/politic/content/2877827#comment_38313609

mozhete i na Ukrainskoj Move,,ja 1005 Ukrainec, da ewe i

grazhdanin Canadi,, Putin mne do feni,, „svoi ochi est'

Даремно Ви легенду, звідки Ви, розказуєте. Для мене байдуже, з Канади насправді Ви, чи з підземних лабіринтів Железнодорожска, я просто читаю Ваші слова. А Ваше попереднє повідомлення на кирилиці, це типова реакція стандартного московського холюя на подібну статтю.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Степан Бандера про Меркель, Путина і "Новоросію" (з рос. перекл.)

Date: 24 лип 2014 15:37

v d # ответил на комментарий Олександр Франчук 24 июля 2014, 15:10

http://maxpark.com/community/politic/content/2877827#comment_38313609

Свежий пример-Украина, ровно так же как в свое время Германия наступила в нацистское ГОВНО.

Результат будет ровно такой же как в свое время с Германией, Украина, будет очищена од коричневого дерьма. А временное помутнение разума, в результате зомбипропаганды нациство, хорошо лечится изъятием из общества носителей нацистского мышления.

Россия с Украиной в состоянии Войны не состоит, а коль какие то франчуки стремятся развязать братоубийственную войну, то осин для франчуков, что в Украине, что России и Белоруссии хватит, дабы провокаторов и нацистов развесить для назидания не окончательно обезумевшим.

Московська підлість уже всім тут в Україні добре видна, шановний v d, робити одне, а брехати, і то так паскудно, що улюбленцю Путина Гебельсу і не снилось, зовсім інше. І то в усьому і по всіх питаннях. Наприклад спершу Путін казав що знати не знає, хто такі зелені чоловічки в Криму, а потім признався, що то були російські солдати, які ховалися за спинами жінок і дітей. Ну а плани всіх убивати, це нормально, і зовсім не новина відносно вас, московської банди убивць.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Степан Бандера про Меркель, Путина і "Новоросію" (з рос. перекл.)

Date: 24 лип 2014 15:59

Сергей Ник # ответил на комментарий Олександр Франчук 24 июля 2014, 16:09

http://maxpark.com/community/politic/content/2877827#comment_38313609

Объясняю, если ваши новоизбранные кровопийцы (по факту одних заменили на других) так заботились бы об украине и её народе, то не надо было начинать обстрел самопровозглашённых ДНР и ЛНР, а проведя рекогносцировку и разведку, тихенько убрать тех кого надо, нарушить их систему управления, и тогда вам была бы оценка "пять". А пока я вижу геноцид своего народа и зачистку территории для кого то или чего то.

И в этом меня ни какая путинская или порошковская пропаганда не переубедит.

А вот если бы напали на украину, то это происходит не так, а примерно как в июне 1941 года.

Десь нещодавно бачив повідомлення, що після 1939 року ніде в світі не було оголошено жодної війни. А регулярними військами московська банда напала на Україну, чи найманцями за 500 баксів в день, набраними в московському військкоматі, це не має значення.

Не приховуватиму, що Ваша ідея з розвідкою і т. ін. має симпатичний вигляд. Питання тільки чи це було можливо зробити.

Що ж до геноциду народу, то в ютюбі повно відео про Словянськ, з якого викинули московські банди. Воно прямо суперечить Вашим словам про українську зачистку. Але повно фактів про московську зачистку Донбасу, від людей і інфраструктури.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Степан Бандера про Меркель, Путина і "Новоросію" (з

рос. перекл.)

Date: 25 лип 2014 11:24

Осипов Борис # ответил на комментарий Олександр Франчук 24 июля 2014, 20:17

http://maxpark.com/community/politic/content/2877827#comment_38333461

А чего свидомые позакрывали все источники информации, как в СССР глушили радиостанции Голос Америки и Свободную Европу? Ась? Кто теперь светочь демократии в мире?

Так, позавчора на каналі Захарченка 112 якийсь колорадос з Криму по скайпу повідомив, що всі українські телеканали в Криму вже відключили, навіть 112. Ну він сам особисто по інету його дивиться.

Чи в Криму несвідомі (бессазнательные) як на Вашу шановну думку?

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Степан Бандера про Меркель, Путина і "Новоросію" (з рос. перекл.)

Date: 25 лип 2014 12:41

v d # ответил на комментарий Олександр Франчук 24 июля 2014, 17:29

http://maxpark.com/community/politic/content/2877827#comment_38326270

Вай,ну забористый =укроп ты вкурил,забористы,до полной потери ориентации...Ты с чего такой дурный?

Дитятко малое и то такую чушь пороть не будет,а ты ж вроде взрослый дядько,а такую пургу тут метешь...Тебя кто учил то,врать так нагло?

СМРАД Украины и вся ваша кучка болтунов,от Шустера до Порошенко,уже так изовралась,что Геббельс и впрямь,на том свете чертову свечку за помин ваших проклятых душ пред сатаной возжег.

Щодо кучки болтунов, Ви забули згадати решту світу, окрім само собою одного московського халіфату - чи як там ви свій

московський державний устрій називаєте.

І Ви що ж, не маєте доступу до ютьюба, уже запертілі? там повно відео, як ваш вош міравова пралетаріата прямо каже, що його салдафони ховаються за спинами жінок і дітей. І повно відео, як ви це робите. І як цей ваш вош плює на свої збройні сили в Криму й бреше, що то невідомо хто і купили зброю та амуніцію в магазині, а потім признається, що то були російські воєнні.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Степан Бандера про Меркель, Путина і "Новоросію" (з рос. перекл.)

Date: 25 лип 2014 13:01

v d # ответил на комментарий Олександр Франчук 24 июля 2014, 17:31

http://maxpark.com/community/politic/content/2877827#comment_38326270

Где напала?Кто напал?Ты часом не перебрал с таблетками?

Белочка прила и не уходит?

Срочно в клинику,иначе ты и в сортире,откуда все черпаешь и в голову себе вкладываешь,увидишь не меньше чем АПЛ типа ЯСЕНЬ,готовую нанести торпедный удар тебе в зад...

А і дійсно, у вас в московській інфоканалізації жителі Москви, начальники московських банд на українській землі називаються героями Донбаса, а про тисячі чеченів, які борються за православіє на українській землі, взагалі навіть згадки нема, і про набір найманців в московському военкоматі також не згадується - і про колони важкої зброї, які щодня намагаються прорватись з Росії на українську землю за командою міністра оборони Росії, і про багато всього такого іншого нема нічого. І тому Ви думаєте, що Росія не напала.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Степан Бандера про Меркель, Путина і "Новоросію" (з рос. перекл.)

Date: 25 лип 2014 13:36

Сергей Ник # ответил на комментарий Олександр Франчук 25 июля 2014, 07:51

Ну если после 1939 года не было войн и за баксы кого то занимали... то тут уже психушка не поможет.

Разведка на то и нужна что б города не сносить, а у вас похоже план всё сровнять, да и нет в славянске электричества и воды, это укросми вперёд паровоза бегут. У соседки там сестра выжила, говорит там полный пиздец, надо было в россию валить, но не успела.

А пацюки то, побежали с корабеля, да и корабель разваливаться начал. Похоже египетский вариант начал работать.

Не оголошували війни, і не було війни, це різні речі, шановний розумний Сергей Ник.

І що ж заважає тій сестрі сусідки валити в міравої светоч, в любімую Росію?

І займіться своїми пацюками, поцікавтєсь наприклад, де вже давно живе царская дочь Маша.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Степан Бандера про Меркель, Путина і "Новоросію" (з рос. перекл.)

Date: 25 лип 2014 13:50

v d # ответил на комментарий Олександр Франчук 24 июля 2014, 17:32

http://maxpark.com/community/politic/content/2877827#comment_38333461

Ну понеслась...Кто тут хлоп и раб,так то у тебя франчук,надо хорошенько спросить.Ксендзы хорошо постарались когда из франчуков ,сделали полных хлопов и манкуртов,от родства открестившихся.

Це Ви часом не на нібито спільне походження українського та російського народів натякаєте, шановний v d? А я думав, що серед розумних людей вже нема таких, хто всерйоз вірить цій тупій московській брехні, адже повно неспростовних фактів ясно вказує на те, що ніякого спільного походження українського та

російського народів нема. Це якраз та брехня, щодо якої Висоцький співав, що позаду неї завжди вороння і гроби.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Степан Бандера про Меркель, Путина і "Новоросію" (з рос. перекл.)

Date: 28 лип 2014 9:36

v d # ответил на комментарий Олександр Франчук 25 июля 2014, 14:57

http://maxpark.com/community/politic/content/2877827#comment_38333461

Укроп...да считай себя кем попало, только не примазывайся ни к Украинцу, ни к Русскому, ты мутант галицийский, дикая смесь хлопов польских и венгерских, австрияков и татар-никчемное хлопское существо без роду и памяти.

НЕТ у тебя НИКАКИХ "научных" данных, о якобы разности украинца и русского.

А вашу пседонаучную макулатуру, укров-повелителей динозавров ,используйте в туалете, как бульварный ,низкопробный ширпотреб.

Ви звичайно можете себе вважати русским, шановний v d, хоч жодного русского у Вас нема серед Ваших предків - це предмет особистої волі, належати до якогось народу, чи ні. Це для рабів хазяї кажуть, хто вони, а вільні люди самі вирішують. Що ж до розуміння відсутності спільності походження українського та російського народів, то це елементарно для кожного, хто не кретин, подивіться наприклад тут, це буквально кілька речень:
<http://h.ua/story/56772/>

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Степан Бандера про Меркель, Путина і "Новоросію" (з рос. перекл.)

Date: 28 лип 2014 9:50

v d # ответил на комментарий Олександр Франчук 25 июля 2014, 16:41

http://maxpark.com/community/politic/content/2877827#comment_38333461

А зачем киевский СМРАД смотреть в приличном обществе?

Гарненко нагадуєте пояснення московської банди убивць, чому вона в СССР глушила Голос Америки, Свободу, Німецьку хвилю і таке інше :-)

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Степан Бандера про Меркель, Путина і "Новоросію" (з рос. перекл.)

Date: 28 лип 2014 10:13

trick trick # написала комментарий 23 июля 2014, 18:35

http://maxpark.com/community/politic/content/2877827#comment_38333461

да уже все сказал, пусть спит спокойно. Доболтался... А ведь в его времена был очень популярен плакатик. но он выше этого, чтобы читать советские плакаты:

Про московські указівки для рабів, у вигляді цього плакатику - і в безліч інших виглядах - Степан Бандера звичайно був в курсі.

Настільки в курсі, що як тільки Сташинський втік, то московська банда убивць негайно спорудила пам'ятник Бандері, у вигляді Берлінської стіни. А потім в паніці мало не знищила цілий світ, див. тут: <http://maxpark.com/user/olexandr/content/538472>

І досі московські посіпаки, як чують слово "бандерівці", то негайно роблять повні штани.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Степан Бандера про Меркель, Путина і "Новоросію" (з рос. перекл.)

Date: 28 лип 2014 10:25

Гражданин Великой России # написал комментарий 23 июля 2014, 21:46

http://maxpark.com/community/politic/content/2877827#comment_38333461

Укропитеки с Укро-Бандерии, совсем охуели, раз такую галиматью выдают за гениальный труд своего вождя-главного проводника ОУН-УПА. Он же нормальным языком не владел, он своим языком привык (при жизни) вылизывать анусы то Гитлеру, то Черчиллю, то Трумэну, то Эйзенхауэру! А, сейчас укро-нацики, подрабатывают презервативами на службе у Белого Дома и Евросоюза!

Це добре, що кожен московський холоп, у тому числі шановний Гражданин Великой России, так добре бачить (рівень інтелекту дозволяє) правдивість кожного наведеного вище слова Степана Бандери про своїх московських хазяїв, що ні на що інше, окрім брудної лайки, спромогтися не в силі.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Степан Бандера про Меркель, Путина і "Новоросію" (з рос. перекл.)

Date: 28 лип 2014 10:50

v d # ответил на комментарий Олександр Франчук 28 июля 2014, 10:55

http://maxpark.com/community/politic/content/2877827#comment_38333461

Меня убили под Славянском.

Мне было семь неполных лет.

Со мной убиты мама с папой,

Убиты бабушка и дед.

Мне было больно, очень больно.

Так не бывает у детей.

Скажи солдат, в меня стрелявший,

Что скажешь дочери своей?

Отдашь ли ей мои игрушки?

Отдашь с рисунками альбом?

Отдашь в крови моей котёнка?

Как взглянешь ей в глаза потом?

Скажи солдат, меня убивший,

Каким ты молишься Богам?

Кому принёс ребёнка в жертву?

В какой отдашь добычу храм?

Я умерла и я не плачу.

Застыла на щеке слеза.

Запомни враг, в меня стрелявший,

Убитой дочери глаза.

Дождетесь.

перефразируя К.Симонова-Увидел Бандеровца-Убей.Нацгада и ПСа-убей.

НАЦИСТА увидел-Убей,иначе нацист,убьет твою мать,жену,сестру и детей.

ВЫ ,вам подобные,за военные преступления Хунты,ответите.

ссылка на maxpark.com

ВОТ за это ответите.

За ту убитую мать и дитя,ответите.

Українські солдати не стріляли в мирних людей, навіть коли прикриваючись жінками і дітьми ззаду них вели вогонь по наших солдатах московські бандити.

А от московські вбивці мирних людей убивали точно: у Слов'янську 24 липня вже провели ексгумацію 14 тіл з братської могили, там були закопані вбиті терористами місцеві жителі.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Степан Бандера про Меркель, Путина і "Новоросію" (з рос. перекл.)

Date: 28 лип 2014 11:02

відео тут:

<http://www.radiosvoboda.org/content/article/25470661.html>

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Степан Бандера про Меркель, Путина і "Новоросію" (з рос. перекл.)

Date: 28 лип 2014 13:45

v d # ответил на комментарий Олександр Франчук 28 июля 2014, 11:47

Расскажи это такому же глупцу,к примеру педерасту Ляшко,он

поверит.

А эксгумация в Славянске-ТАК вы своих то солдат, как собак зарывали, а теперь откопать решили и представить за мирных? Ну ну, не забудьте туда вложить изъятые и проданные на ЗАПАД органы.

Про рефрижератори з 200-ми грузами в Росію повно повідомлень, навіть в російських ЗМІ, а от про поховання я ні разу нічого не бачив, значить заривають, як собак - навіть на Росії, не кажучи вже про закопування вами ж вас тут, в українській землі.

А наших хлопців, що загинули, захищаючи рідну землю від московських убивць, хоронять з почестями, мало не щодня є репортажі по телебаченню.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Степан Бандера про Меркель, Путина і "Новоросію" (з рос. перекл.)

Date: 28 лип 2014 14:02

v d # ответил на комментарий v d 28 июля 2014, 12:36

http://maxpark.com/community/politic/content/2877827#comment_38333461

Как ни крути, а на сегодняшнюю Украину все смотрят как на отсталую, нищую, человеконенавистническую страну. Страну, по доброй воле избравшую себе на правление антиправославных и антиукраинских олигархов. Страну, в которой сосед готов убить соседа. На самом деле, вас за дураков держит весь мир, но смеется за спиной, наблюдая за нами, как испанцы наблюдают за корридой. Им все равно, кто выиграет, бык или тореадор, главное -- получить удовольствие. Не зря же тратили деньги за входной билет.

Ми тут в курсі, що у вас в московській інфоканалізації одне тільки інфолайно для кретинів, типу в Україні дітей розпинають на дощі оголошень, а тоді з картошкою їдять, і таке 24 години на добу по всіх каналах. Але між московською інфоканалізацією і справжньою Україною та всим світом величезна різниця. Вішайте свою ідіотську лапшу на вуха московським рабам, але для людей в

Україні і в світі Ви з своєю дикою пургою маєте вигляд повного крестина, в злобі, ненависті і брехні по самі вуха.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Степан Бандера про Меркель, Путина і "Новоросію" (з рос. перекл.)

Date: 28 лип 2014 14:52

v d # ответил на комментарий Олександр Франчук 28 июля 2014, 12:54

http://maxpark.com/community/politic/content/2877827#comment_38333461

<http://maxpark.com/community/6446/content/2887055> Читайте,это СНН,не Российские СМИ,это Америка.ПРАВДА как не прячь,а наружу выходит,за преступления укрохунты.

Ну тут відео видалене користувачем, але все одно інтерв'ю з людьми, які опинились в Росії, це справді явище. Я бачив відео, зняте в Ростові - про те, як якась жінка, біженка з України. на повному серйозі навзрид оповідала, що сама бачила, як 3-річного сина якогось московського найманця українські солдати розіпали в центрі Словянська на дошці оголошень, і далі подібна галіматія в тому ж дусі. Що московські профі з виготовлення інфолайна в московській інфоканалізації скажуть казати, те і говоритимуть. Ви тому приклад.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Степан Бандера про Меркель, Путина і "Новоросію" (з рос. перекл.)

Date: 28 лип 2014 14:54

v d # ответил на комментарий v d 28 июля 2014, 12:35

<<Героев>> нацистской, фашистской Украины ждут тюремные нары. И параграф в школьном учебнике: <<Освободительная война на Украине против власти фашистской хунты>>.

В ГДР и ФРГ для денацификации хватило одного поколения.

Хватит и Украине.

Повністю згоден. Передбачений ще в 1998 ("Грядет фашизм с приставкой "гипер". От белых стен твоих, Москва", і далі по тексту) московський фашизм, ненависніший, зловіщий і брехливіший від німецького, буде повністю вичищений, але не тільки з України, але і з Росії. І значно швидше, принаймні в Україні, ніж ціле покоління.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Степан Бандера про Меркель, Путина і "Новоросію" (з рос. перекл.)

Date: 28 лип 2014 15:14

v d # ответил на комментарий Александр Франчук 28 июля 2014, 15:29

Осел останется ослом,
Хотя осыпь его звездами;
Где должно действовать умом,
Он только хлопает ушами.
О! тщетно счастья рука,
Против естественного чина,
Безумца рядит в господина,
Или в шумиху дурака
Так ты тут, из породы ослоухих?
Нет?

А что визжишь -орешь так громко,
ослиным ревом подтверждая,
что все что сказано чуть выше
К тебе относится отменно?

Осел,на Украину и пришел,ФАШИЗМ,в
нацистской ,бандеровской упаковке

Я живу тут в Україні, шановний v d. Наразі практично нічого не змінилось, у порівнянні з рік, два чи три назад, навіть кількість отупляючих тваринних російських серіалів на українському телебаченні не зменшилась, куди не переключиш канал.

А Ви звідки це мені цікаво намагаєтесь повідомити тривожну новину, що нібито "на Украину и пришел,ФАШИЗМ,в нацистской ,бандеровской упаковке"?

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Степан Бандера про Меркель, Путина і "Новоросію" (з рос. перекл.)

Date: 28 лип 2014 15:48

v d # ответил на комментарий Олександр Франчук 28 июля 2014, 15:53

А это что?

ссылка на maxpark.com

вера укропов во всемогущего дядю Сэма, как после передоза героина, не поверишь, дозу не получишь, а реальность иная. реальность она вот такая

ссылка на topwar.ru

Так за что укропы убили МАТЬ и годовалого ребенка?

Я хоч і дуже довіряю Вашому авторитетному досвіду з дозами героїну, але нічого не поробиш, власним очам все одно віриться більше.

Що ж стосовно розіп'ятого в московській інфоаналізації хлопчика, то це коштувало московській кореспондентці брехущі скількись там, точно не памятаю, тисяч рублів для тої біженки. Ну і можливо вислужилась перед московською бандою убивць, щось їй там дали, але в цьому Вам видніше, що буває, коли особливо вдало перед московськими хазяями вислужитись. Ви ж стараєтесь?

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Степан Бандера про Меркель, Путина і "Новоросію" (з рос. перекл.)

Date: 29 лип 2014 8:43

v d # ответил на комментарий Олександр Франчук 28 июля 2014, 16:56

http://maxpark.com/community/politic/content/2877827#comment_38333461

Это все? Да, корреспондентка сделал дурь.

Это факт, но это что то меняет в отношении того, что

укроХунта,уничтожает городские кварталы,заводы,инфраструктуру,вместе с людьми? Потери ополчения в срапвнении с потерями гражданского тнаселения ,несооизмеримы,а потери ХУНТОВСКИХ вояк так и вовсе чудовищны-Завет Бандеры и Шухевича выполняете-влада буде страшна,и убьем половину населения, но влада буде наша? За что убили МАТЬ и Дитя?Да не одну,многих?ради бандеровской власти?
Э нет,вашей власти на Украине-НЕ БУДЕТ.

Убивати, а потім намагались перекласти вину на інших, в цьому у вас, московської банди убивць, сотні років величезної практики. Але пора вам уяснити, ваш час пройшов - одне діло, робити це, коли є шанси, що хтось в вашу брехню повірить, а інше зараз, коли весь світ ясно бачить вашу підлу мармизу, в якій "чуркин головного мозга". Адже окрім мас надутих вами людей внутрі московської інфоканалізації, в світі нема нікого, хто б не бачив вас, убивць і паскудних брехунів.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>
Subject: Re: Степан Бандера про Меркель, Путина і "Новоросію" (з рос. перекл.)

Date: 29 лип 2014 9:11

v d # ответил на комментарий Олександр Франчук 28 июля 2014, 16:29

http://maxpark.com/community/politic/content/2877827#comment_38333461

О...ну уж извини,такого количества ТУПЕЙШИХ программ,на грани полной порнографии,использования скамых низменных инстинктов как на Укр ТВ,в России уже давно нет.

Сейчас,так и вовсе смотреть УКР ТВ,это сродни смотреть передачу из дурдома с дебилами и шизофрениками в качестве режиссеров постановщиков.

И последний вопрос-Ну если вы настолько туп и ограничен,что не понимаете куда вы вляпались,со всеми своими играми в самостийность,то у вас два выхода-в клинику,лечиться от фобий которыми вы себе голову задурили,второе ,за парту,учиться по

новой,выкинув на свалку весь ваш набор "учебников"от которых воняет ЛОЖЬЮ,пропагандой ненависти,бандеровской идеологией и американской попыткой вывести породу манкуртов,ЗАБЫВШИХ,что такое Украина,а помнящих только 18 век и проект австрияков по выводу породы укров... Забыл,хлоп,как тебя батогами наказывал,то польский пан,то австрияк,венгр?Хозяйский сапог милее?

А, це Ви про австрійський варіант (а цих варіантів у вас тьма) московського інфолайна, що нібито австрійський генштаб придумав українців, українську мову і сотні тисяч чудових пісень, більше, ніж у будь-якого з народів світу, на тій свіжопридуманій мові? Дивлячись на цей, сьогоднішній основний варіант московського інформаційного лайна для кретинів, думаю кожному видно, що це - зразкова наочність для встановленої наукою істини: хоч розум людський і обмежений, але зате дурість - безмежна.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Степан Бандера про Меркель, Путина і "Новоросію" (з рос. перекл.)

Date: 29 лип 2014 9:37

v d # ответил на комментарий Олександр Франчук 28 июля 2014, 12:34

Радуетесь смертям <<ваты>>? Не вопрос. <<Вата>> просто не спустится в шахты. Еще неделю назад я писал о возможности остановки шахт и о вероятности распада единой энергосистемы страны на слабосвязанные участки лишь как о неприятном будущем. Уже сегодня в ЛНР остановлены девять шахт, добывающих энергетический уголь, сама территория ЛНР отключена от единой энергетической системы, а вопрос остановки донбасских ТЭС уже дело ближайшего будущего. Потому что крупнейший железнодорожный узел Донбасса -- это подвергаемый сегодня нещадным обстрелам Дебальцево.

Вашу передбачливість "Еще неделю назад я писал о возможности остановки шахт [...]" легко зрозуміти: передбачувати власні дії не дуже важко. Якби московська банда сподівалася засісти надовго в

Донбасі, то не підривала б з радісними вигуками мости, дороги, залізницю та інші елементи інфраструктури. Але Україна все відбудує, і жителі Донбасу, які відчули на власній шкурі, що таке московські зацітнікі, вже не поведуться на московське інфолайно.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Степан Бандера про Меркель, Путина і "Новоросію" (з рос. перекл.)

Date: 29 лип 2014 9:58

v d # ответил на комментарий v d 28 июля 2014, 12:35

Готовы ли жители бывшей Украины к темному и холодному будущему? Готовы ли они стать новыми зомби в своих <<бетонных пещерах>>? В квартирах без света и без тепла? В ситуации, когда денег нет и нет того, что за эти деньги можно купить? Или они снесут тот режим, который вместо решения насущных проблем страны втравил ее в огонь гражданской войны?

Вопрос пока открыт. Но его решение однозначно, как восход солнца. Я не знаю, поднялось ли солнце сегодня в 6.15 или же в 5.45, но то, что оно светит мне сейчас -- это однозначно. Точно так же я не могу сказать, когда жители Украины выйдут из <<мрака>>. Но это случится столь же неизбежно, как восход нашего светила каждый день.

И вот тут встанет вопрос: что делать с зомби? И что делать с теми колдунами вуду, которые столь упорно и столь последовательно зомбировали простых людей? Рецепт уже испробован. Имя ему -- денацификация. Точно так же, как и в послевоенной Германии, так же, как в пост-пиночетовском Чили и в Аргентине после власти хунты -- на Украине надо будет проводить полный комплекс денацификации.

Правильніше буде не "Україне надо будет проводить полный комплекс денацификации", а зробити це перш за все в Росії, а в Україні теж само собою, від ненависних московських фашистських посіпак. Що ж Ви про Росію забуваєте, з Путлером на чолі, мало хто в світі ще не порівняв цього фашиста і його дії з Гітлером. І даремно злорадствуете "темному и холодному будущему" України без московських холуїв в державних структурах. Он

Естонія наприклад зовсім недавно викинула з держструктур московських посіпак, і сьогодні вже в 20-ці за рівнем життя. А колись чорна діра Росії Фінляндія сьогодні без вас взагалі мало що не на першому місці.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Степан Бандера про Меркель, Путина і "Новоросію" (з рос. перекл.)

Date: 29 лип 2014 10:19

v d # ответил на комментарий Олександр Франчук 29 июля 2014, 10:19

http://maxpark.com/community/politic/content/2877827#comment_38333461

Каков глупец....Ну что тебе сказать,ты глуп,зомбирован идейкой,об исключительности"нации свидомой"но все это Туфта,нет никаких научных факто,которые бы подтвердили то,на чем ты зиждешь шаткие свои мыслишки.

А это,человечек,ФАКТЫ,а не твои убогие писания на ниве глупости свидомых болтунов.

ссылка на maxpark.com

Україна, український народ, українська мова і сотні тисяч прекрасних народних пісень на рідній мові українського народу, на українській мові, ось це факт. Навіть не науковий, а просто доступний кожному, навіть здичавілому від московської пурги московському рабу, факт дійсності.

І також факт, що московська банда убивць, яка дуже легко і просто відрізняє українців від росіян, коли має змогу безкарно убивати мільйони українських дітей, постійно бреше, щоб знов мати змогу убивати, про ніби українці і росіяни - це один народ.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Степан Бандера про Меркель, Путина і "Новоросію" (з рос. перекл.)

Date: 29 лип 2014 10:50

v d # ответил на комментарий Олександр Франчук 29 июля 2014,

10:55

Бла бла бла-НЕ Москва и ВС РФ,рушат шахты,заводы,города,инфраструктуру,но Украинские ВС,ПСы и Нацгады.РОВНО Так,как делали нацисты Гитлера,в той же Украине,при отступлении.

так делают только и только тогда,когда понимают-эта территория никогда не будет под нацистами киевской Хунты.

Украина...восстановит...РУИНУ- два,она уже "воссоздала",с 91 года,Украина рухнула с 8 места в мире по потенциалам на место ниже иных забитых африканских стран...восстановит...мечты свидомых глупцов,о" великой укрии",оборачиваются кровью,разрушением и Руиной государства.

Страна 404,Украины,такой как она был,больше нет и не будет..

Коли московські посіпаки з російських градів та з іншої важкої російської зброї, бють по будинках, заводах, шахтах, щоб потім брехати на українські війська, то це не просто побачити. Але коли московські терористи самі викладають відео в інет про те, як вони підривають черговий міст, то яким же це треба бути ідіотом, щоб намагатись брехати, що мости підривають українські війська. Хоч зрозуміти московського брехливого холюя взагалі то можна, адже коли людина постійно бреше, то від цього неминуче тупіє.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Степан Бандера про Меркель, Путина і "Новоросію" (з рос. перекл.)

Date: 29 лип 2014 11:06

v d # ответил на комментарий Олександр Франчук 29 июля 2014, 11:05

В России нет парадов ВЛАСОВЦЕВ пособьников нацистов.

В России нет парадов недобитых ССовцев СС-Галичины,как на Украине.

В России нет парадов СС дивизий прибалтийских карликов.

В России на государственном уровне,в отличии от Украины и прибалтийских карликов нет идеологии националистического угара и прославления ГИТЛЕРА.

Россяи не строит свою ИСТОРИЮ на примерах иуд и

предателей, в отличии от Руины-мазеп, петлюр, Скоропадских, бандер. Первый служил ШВЕДАМ, продавшись за бочонок золота и посулы стать Гетманом всея Украины, два других, служили кайзеровским немцам, за ту же цену, третий, был прямым холуем и пособником немцев нацистской Германии. Так что учи ИСТОРИЮ, а не свидомое барахло, вместо истории, устраивая истерию.

В Росії не може бути парадів "пособьников нацистов", це в інших країнах можуть бути такі паради, паради холуїв московського нацизму. А в Росії державний прапор, це прапор власовців, Ви що, не знали цього? погугліть пару секунд і Вам відкриється, і під ним проводяться всі державні московські фашистські паради, з ненавистю до всіх народів.

Це навіть коли мовчати про опудало в центрі Красної площі, зроблене з трупа найбільшого убивці всіх часів і всіх народів, яким московська банда убивць лякає весь світ, а перш за все російський народ.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>
Subject: Re: Степан Бандера про Меркель, Путина і "Новоросію" (з рос. перекл.)

Date: 29 лип 2014 11:38

v d # ответил на комментарий Олександр Франчук 29 июля 2014, 09:51

http://maxpark.com/community/politic/content/2877827#comment_38333461

Это что за истерика и вой неприкаянного свидомого дурака?

Не оправдывай свое холуйство перед англосаксами.

Украина с Россией, процветание народа, Украина, вне России, кровь, разброд и шатания, прибыли олигархов, Раскол и Руина.

Надо быть патологически глупым, что бды не соображать, что это именно так и ни как иначе.

Такие как ты, в скором времени Э, по проторенной дорожке, со свистом смоятся в Канаду, там охвостья хватает, но отвечать

вам,за убийства,совершенные в угоду олигархам,Порошенко и Коломойскому,Таруте,Ахметову, и прочим тимошенкам,придется.

Звичайно що Ваша тупа, суцільна, гідна ідіота брехня, почерпнута з московської інфоканалізації, була б смішною, якби вона не була так ґрунтовно запомпована в голови росіянам, більшість яких повністю занурені в московське інфолайно. Що ж до різниці бути під московським управлінням і самостійністю, то спробуйте відповісти на одне просте питання: чи міг би бути в Україні хоч один з трьох голодоморів (1946-47, 1932-34, 1921-23), якби Україна була самостійною?

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Степан Бандера про Меркель, Путина і "Новоросію" (з рос. перекл.)

Date: 29 лип 2014 12:53

v d # ответил на комментарий Олександр Франчук 29 июля 2014, 11:26

http://maxpark.com/community/politic/content/2877827#comment_38326270

Кто то запрещает украинский язык и певучие песни?В твоём воспалённом от злокачественной опухоли свидомого идиотизма,большей дури не нашлось,что ты такую глупость утверждаешь?

Кто то в России,запретил Гоголя и Шевченко?Лесю Украинку? Это свидомые идиоты,запрещают,к примеру фильм"Белая Гвардия " и "Поддубный,что это как не приступ свидомого кретинизма?

В России,такой глупостью,НЕ СТРАДАЮТ,В Росси не переозвучивают фильм Тарас Бульба,вкладывая ему в уста не те слова что написал Шевченко,а то что придумала свидомая глупая и продажная публика.

В России,четко различают,украинца и УКРОПА,манкурта без роду и племени,служащего интересам США,Запада в целом,так что не причисляй себя к Украинцам,не достойны они,что бы в их рядах

,были такие манкурты как ты и тебе подобные укропы...

А Русь,будет ЕДИНА.

Манкуртизм будет излечен,в том числе бандеровская опухоль идиотизма ,поразившая украину.

Коли Ви, шановний v d, думаючи, що Тараса Бульбу написав Шевченко, намагаєтесь висловлювати свою "думку" про літературу і мистецтво, то Вас можна хіба що пожаліти. Ну і звісно можна зрозуміти Ваші міркування про ідіотизм.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Степан Бандера про Меркель, Путина і "Новоросію" (з рос. перекл.)

Date: 30 лип 2014 11:33

v d # ответил на комментарий Олександр Франчук 29 июля 2014, 12:21

Бла бла бла.Нынешний флаг России,использован Власовым,но не его этот флаг изобретение,так что мимо.

В России не может быть парадов "пособников нацистов", это в других странах могут быть такие парады, парады холуев нацизма-Украина и Прибалтика.

В России нет пропаганды ненависти к другим народам,это свидомая чушь,на подобии вот этой чуши Дона Педрильони свидомого разлива

Что касемо личности ЛЕНИНА,так пигмеи вроде вас,скачущих на Майдауне,скинув Ленина с постаментов,лишь приблизили окончательный развал РУИНЫ-2,вместо благодарности В.И. ЛЕНИНУ,за приращение территории.

Что касаемо формы захоронения,не вами решено,не вам и рассуждать о воле НАРОДА ,высказанного в 1924 году.

Ваша участь,лобзать кости ИУД-мазепы,скоропадского,петлюры,бандеры ,шухевича и прочей падали .

Что касается Русского народа,чьей неотъемлемой частью является население географической Украины,то НАРОД,решит,куда вас услать,дабы не портили жизнь,именно народу,свой сугубо

свидомой глупостью и кровавым как оказывается идиотизмом.

Кажете "флаг России,использован Власовым,но не его этот флаг изобретение"? Непогана підготовка, щоб про свастику скоро казати, що її не Гітлер винайшов. Московський фашизм вже нападає на всі країни навколо, як це робив німецький фашизм в 20-му сторіччі.

"Что касемо личности ЛЕНИНА", то коли ваш Пуйло планує опудало з свого трупа покласти там, де вже лежить опудало "вош міравова пралетаріата", то Ви схоже дуже за. Може давайте проявіть ініціативу? Як почнете за це кампанію, дайте знати, можливо і я Вас в цьому почині підтримаю.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Степан Бандера про Меркель, Путина і "Новоросію" (з рос. перекл.)

Date: 30 лип 2014 11:44

v d # ответил на комментарий Олександр Франчук 29 июля 2014, 13:15

http://maxpark.com/community/politic/content/2877827#comment_38333461

"то попробуйте ответить на один простой вопрос: мог бы быть в Украине хоть один из трех голодоморов (1946-47, 1932-34, 1921-23), если бы Украина была самостоятельной? "-БЫЛ бы ОДИН и окончательный,с 1920 по 1922 год,после ничего живого на Украине бы,не было.

Цікава думка у Вас, що в Україні був би голодомор "и окончательный,с 1920 по 1922 год,после ничего живого на Украине бы,не было"

І чому б це, як на Вашу шановну думку, якби Україна була самостійною державою, то з 1920 по 1922 був би голодомор? Має ж бути якась причина. В реального голодомору 1921-23 наприклад причиною була московська розверстка з прототрядами.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Степан Бандера про Меркель, Путина і "Новоросію" (з рос. перекл.)

Date: 30 лип 2014 12:27

v d # ответил на комментарий Олександр Франчук 29 июля 2014, 14:32

http://maxpark.com/community/politic/content/2877827#comment_38326270

Тарас Бульба,хотя бы и литературный герой,Юно ГЕРОЙ РУССКИЙ,а не свидомобандеровский.Будь такой в реале,спросил бы он с тебя,ну что сынкуэ.помогли тебе поганые пиндосы? Значит читал Николая Васильевича Гоголя?В зобу дыханье сперло от злобы?

Ну на,еще изойди желчью...

Когда очнулся Тарас Бульба от удара и глянул на Днестр, уже козаки были на челнах и гребли веслами; пули сыпались на них сверху, но не доставали. И вспыхнули радостные очи у старого атамана.

- Прощайте, товарищи! - кричал он им сверху. -Вспоминайте меня и будущей же весной прибывайте сюда вновь да хорошенько погуляйте!

Це добре, що Ви вже не думаєте, що Тараса Бульбу написав Шевченко. Мабуть хтось розумний про Гоголя підказав? Що ж до слова "русский", на яке Ви так настирливо напіраєте, то чи Вам не здається дивним, що таке просте природне в українській мові похідне від Русь слово "руський" настільки несумісне з російською мовою, що його аж доводиться _перекладати_ на російську як "русский"?

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Степан Бандера про Меркель, Путина і "Новоросію" (з рос. перекл.)

Date: 30 лип 2014 12:52

v d # ответил на комментарий Олександр Франчук 29 июля 2014, 14:33

Между друзьями молодыми

Порой задумчивый... порой,
Как волхв, вещатель молодой
Речами звучными, живыми
Друзей внезапно изумлял;
И силу дружбы между ними,
Благословляя, укреплял.
Он говорил, что обще благо
Должно любовь купить
И с благородною отвагой
Стать за народ и зло казнить.

Шевченко был человеком Российской Империи, он по своей сути был евразийцем, как сказали бы сейчас - он был антиглобалистом. Шевченко никогда не был за отделение Малороссии (Украины) от России. А сегодня бы Шевченко однозначно выступал бы за вхождение Украины в Таможенный союз

Це у вас так в московській інфоаналізації записано, як ще один шмат московського інфолайна, тому як не розуміти Вашого здогаду, що нібито "Шевченко никогда не был за отделение Малороссии (Украины) от России". Але відкрию Вам великий секрет: Шевченко спеціально, щоб ніхто не здогадувався про його бажання, написав Заповіт. До речі, щодо виконання Заповіту Поета, в обставинах сьогодення, тут є матеріал <http://maxpark.com/community/politic/content/2863994>

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>
Subject: Re: Степан Бандера про Меркель, Путина і "Новоросію" (з рос. перекл.)

Date: 30 лип 2014 13:52

v d # ответил на комментарий v d 29 июля 2014, 14:38

http://maxpark.com/community/politic/content/2877827#comment_38333461

В настоящее время РУИНА тает на глазах, уменьшаясь и вымирая без всякой войны. Идёт настоящий народомор, в котором кое-кто не прочь обвинить Россию. А вот это - поистине покруче голодомора, который случился в сороковых годах. <<Ще не вмерла Украина..!>> Наверное взято по аналогии с польским <<Ще

Польска не сгинэла>>. Об этом ли мечтал Тарас Григорьевич Шевченко?

А, ведь, есть у Тараса Григорьевича стих и на эту тему:

Доборолась Україна

До самого краю.

Гірше ляха свої діти

Її розпинають...

Гадаєте в процесах зменшення населення в Україні - і в Росії, обходиться без участі холоуїв, холопів, рабів і посіпак московської банди убивць? Чи що на демографію України не вплинули три московські голодомори, щоразу в повністю мирний час, під повним московським контролем, кожним з яких московські убивці убили мільйони одних тільки українських дітей?

І читайте уважніше Шевченка, він же прямо в тій поезії, яку Ви цитуєте, пояснив, хто знаходиться за словами: "свої діти Її розпинають". Розпинають "Раби, підніжки, грязь Москви".

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Степан Бандера про Меркель, Путина і "Новоросію" (з рос. перекл.)

Date: 31 лип 2014 9:20

v d # ответил на комментарий Олександр Франчук 30 июля 2014, 16:11

Чем больше носителей нацистской идеологии сдохнет, вот так как этот карательный батальон Айдар, тем скорее, общество Украины сбросит вас в яму с нечистотами.

После ожесточённого боя под Луганском, в котором армия Новороссии разгромила батальон "Айдар", часть бойцов украинского подразделения "поехали" домой...

Карательный батальон обороны "Айдар" простился со своими бойцами, которые погибли при штурме населённого пункта Лутугино в Луганской области.

[ссылка на voicesevas.ru](http://voicesevas.ru)

Здыхають насправді, і Ви це прекрасно знаєте, московські бандити, терористи без честі і совісті, для яких прикривати свої

підлі шкури жінками і дітьми, це норма. А також здихають надурені вами найманці, які використовуються як гарматне м'ясо - і насильно притягнуті в банду жителі окупованих територій. Один тільки закопувач ваших трупів в Словлянську розказав і показав де, про більше як 50 ваших трупів, які він по ночах таємно закопав як собак у випадкових місцях. А імена дванадцяти загиблих, як герої, бійців Айдару кожен може побачити всюди, і репортажі з почесних поховань кожного з них по телевізору, вся Україна молиться за них.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>
Subject: Re: Степан Бандера про Меркель, Путина і "Новоросію" (з рос. перекл.)
Date: 31 лип 2014 9:48
v d # ответил на комментарий Олександр Франчук 30 июля 2014, 15:21
http://maxpark.com/community/politic/content/2877827#comment_38333461

Сдаётся мне что из порошенко-авакова,яйценюка,..яроша и коломойского чучела в паноптикуме украидиотов,будут класно смотреться.

Сходіть в мавзолей на Красній площі, щоб ще раз на власні очі побачити, де насправді паноптикум і хто в ньому перший. Ваша гідна ідіота екстраполяція себе на український народ не проходить, нема в нас такого звичаю, опудала з трупів людей в центрі найцентральнішої площі виставляти всім на огляд, це фішка московської банди убивць. Так що йдіть і приглядайте, куди опудало з трупа Пуйла покладете, там же лежало ще одне? так що місце є, правда скоро його викинули звідти, як би і з Пуйловим опудалом такої пригоди не трапилось.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>
Subject: Re: Степан Бандера про Меркель, Путина і "Новоросію" (з рос. перекл.)

Date: 31 лип 2014 9:57

v d # ответил на комментарий Олександр Франчук 29 июля 2014, 10:59

http://maxpark.com/community/politic/content/2877827#comment_38333461

Дом Престарелых в Луганске, пять убитых и десятки покалеченных, МЕШАЛ укровоякам?

Они то же, эти больные и несчастные старики-сепаратисты и воюют против Руины?

Розумію Вас, це в такій типовій стандартизованій московській формі Ви повідомляєте, що московська банда убивць прицільно обстріляла дім пристарілих, п'ять убила і десятки покалічила.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Степан Бандера про Меркель, Путина і "Новоросію" (з рос. перекл.)

Date: 31 лип 2014 10:46

v d # ответил на комментарий Олександр Франчук 28 июля 2014, 10:37

http://maxpark.com/community/politic/content/2877827#comment_38333461

Если вы кретин, то это не лечится.

Если вы генетический раб, холуй Запада, то это уже то же не лечится.

Вся история, говорит, что такое отребье как вы, продаете Украину оптом и розницу, что в свое время крычакам с поляками, что оттоманским туркам, что австорвенграм, а теперь уже и американцам-Вы не мыслите своего холопского существования без кнута и сапога пана.

Так что оставайтесь в своем свидомом кретинизме, Украина далеко не мыслит так, как вы и вам подобные отщепенцы.

Читаючи Ваші вислови тут, хіба може бути не ясно, чому це визначення (нижче) сьогодні таке популярне - парадигма нормальних людських взаємин, між людьми і країнами, вам недоступна. Раб може розуміти тільки взаємини рабства.

/* Нет в этом мире мельче, сволочнее и хамовитее особи, чем кацап. Рождённый в нацистской стране, вскормлённый пропагандой нацизма этот ублюдок никогда не станет Человеком. У его страны нет друзей - либо холоуи, либо враги. Его страна способна только угрожать, унижать и убивать. И за сохранение этого статуса Рассеей рядовой кацап готов пожертвовать собственной жизнью, жизнями своих родителей и детей, качеством жизни собственного народа. Воистину: кацапы - звери. Лютые, кровожадные, но... смертные.*/ А.Солженицин

Re: “Причина Холокосту”

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Причина Холокосту

Date: 8 жовтня 2007 р. 16:18

Лариса Швыдун, 15:58 08/10/2007 <http://h.ua/story/62593/>: Эмоции
'crazy'
'crazy' 'fuuu'

А на щось конкретно указати в статті, що в ній як на Вашу шановну думку не так? - слабо, шановна Лариса Швыдун? Замість виражати свої шановні емоції.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Причина Холокосту

Date: 8 жовтня 2007 р. 20:49

Потапов, 16:58 08/10/2007 <http://h.ua/story/62593/>: Автору респект. Долго смеялся, представляя, как в нищей и погрязшей в кризисах Германии граждане с замиранием сердца следят за замалчиваемыми событиями Голодомора в далекой и почти для них не существующей Украине, а потом идут бить евреев. То есть на тот период у немцев других проблем помимо украинского голодомора просто не было. Зато про голодомор было известно много и достоверно.

В чому шановний Потапов безумовно правий, то це в тому, що факт убивства дітей означає щось серйозне зовсім не для всіх - в природі існують окрім нормальних людей також і homo amoralе, з яких, і тільки з яких складається московська банда убивць, разом з їхніми холоуями, холопами, лакузами і посіпаками на українській землі, для яких убивство дітей - це растереть, тьфу і долго смеяца. От тільки чому це шановний Потапов судить німецький народ по собі, це щось не зовсім добре зрозуміло - адже московські холоуї, як правило, досить таки непогано орієнтуються в тому, як подібні речі сприймають нормальні люди.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Причина Холокосту

Date: 9 жовтня 2007 р. 0:12

плеканов, 21:04 08/10/2007 <http://h.ua/story/62593/>: Нацизм не пройде! автору
'fuuu' 'fuuu' 'fuuu'

Ви видно все зрозуміли правильно, адже уся стаття саме якраз цьому і присвячена, що нацизм і новий Холокост не пройде, шановний плеканов. І що для цього треба бути чесними, адже усі злочини супроводжуються брехнею з боку злочинців. І тому треба усі речі відверто називати своїми іменами - якщо Ви звісно не проти.

Як московські холоуї починають метушитися, коли трішки посвітити в темні закапелки, де вони сидять, то атас :)

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Причина Холокосту

Date: 9 жовтня 2007 р. 9:38

Веле ШТИЛВЕЛД, 18:54 08/10/2007 <http://h.ua/story/62593/>: Вот дебилы, Господи, царя Небесного олухи... Вы почему-то не вспоминаете восьмой век и высылку восточный славян за Дунай, которых в Киев своим авторитетом вернули хазарские кагановичи на условиях образования... брачных союзов... Брачных, а не всех

со всеми... За то и истребляли их римляне и строили по всей восточной Европе оборонительные валы... В чем дело? А в том, что славяне кроме каннибализма страдали практикой инцеста, а право первой ночи с юными героями-ариями имели искушенные старухи, коих и велено было разово потерять по пути в родные веси...

Бред скажите? Ну почему же... Вполне известная науке версия, да ещё какая... Какие причины возникновения? Трудно сказать... Когда приобретена народам эта ужась... Трудно исследовать... Но доказательства существуют...

Это и есть ксенофобическая доктрина Гитлера относительно славян. По этой версии Гитлер мстил потомкам хазарским и всей религии бедняков древнего мира иудеям только за то, что простили наказанную ветвь ариев - восточных славян... А они за это услужливо и у пулеметов в Бабьем яру стояли и создали НИС МАУП. То есть научно-исследовательский сектор МАУП по истреблению полиэтнического, а практически поголовного населения Украины...

Статья подсудна, как и субботнее факельное шествие в Луцке... Нынешним ариям поменьше бы почитать МАЙН КАМП, а то и иную и тоже вполне теория явим и докажем вполне доказуемое... Арийцы -арии вплоть до 12 века поедали своих соплеменников... Вот он атавизм так и прет... обособенно из уст мауповских каннибалов!

Поверніться лицем до свого рідного народу, шановний недебіл Веле ШТИЛВЕЛД, він же у Вас колись був, до того як Ви зробились московським холуєм? і тоді у Вас не буде потреби брехати на слов'ян - тільки для того, щоб прислужитися своїм московським хазяям в ділі розпалювання міжнаціональної ворожнечі. Схоже Ви не в курсі, шановний Веле ШТИЛВЕЛД, а скоріше просто брешете, як це прийнято серед вас, московських холопів, що Ви не в курсі, що в Бабиному Яру разом з простими нормальними людьми, за національністю євреями, лежать і діячі ОУН, так само тоді ж розстріляні там гітлерівцями. І сказали б коротко і ясно, що Ви проти того, щоб нормальні євреї знали причину Холокосту, замість городити стільки слів для приховування цього свого московського бажання.

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Причина Холокосту

Date: 9 жовтня 2007 р. 10:06

Каха Афілу, 01:15 09/10/2007 <http://h.ua/story/62593/>: Вот такие оголтелые "патриоты", как Вы, ясноосвеционный пан Франчук, и вызывают отторжение всего "украинского" носителями русского языка в Украине. Вы ведь считаете их людьми второго сорта - а это и есть нацизм.

Если Вы сотоварищи примолкнете навсегда, то, глядишь, можно будет спокойно и взвешенно решить проблемы ОУН-УПА в украинском обществе.

И ещё вопрос к Вам, как "профессиональному патриоту": в геноциде армян в 1915 году виноваты тоже украинцы и евреи? Или Гитлер? Или "московская банда убийц"?

Тот же вопрос по поводу красных кхмеров.

Без уважения.

Ваші "оголтєліє" негативні емоції, повні ненависті до перш за все єврейського народу, необхідність для якого знати причину Холокосту Ви прямо заперечити боїтесь, ці Ваші емоції при виді спроби зрозуміти причину Холокосту цілком зрозумілі, шановний Каха Афілу. Як і спроба флуду на безвідносні до даної нитки теми, чи прямої тупої брехні про вважання кимось когось людьми втарова сорта. Ну як іще інакше має реагувати на таке московський холуй без роду і племені? яким Ви являєтесь, шановний Каха Афілу, чи не так? Та навіть і Ваша московська фразеологія, зауважимо при цьому (типу "Ви сотоварищи примолкнете навсегда") досить таки точно співпадає з натуральною фашистською на зразок "аканчатєльное рєшеніє єврейскаво вапрєса".

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Причина Холокосту

Date: 9 жовтня 2007 р. 11:20

Лариса Швядун, 20:13 08/10/2007 <http://h.ua/story/62593/>: Вєлє.

Дай БОГ

тебе здоров'я и щастя.

Погиб у меня дед при раскулачивании, погиб отец в ВОВ, наше поколение поставили у края яра.... Но не ищу же я врагов, не сотрясаю кулаками воздух.

Надо творить доброе настоящее и будущее для наших детей.....Сколько можно 'evil'

У автора все беды от москалей, коммунистов...Это его любимый и единственный конек. 'dknown'

Зате Ви дуже сотрясаєте кулаками воздух, шановна Лариса Швыдун, коли мова заходить про Ваших московських хазяїв і їхні злочини, за які вони не понесли жодної анінайменшої кари. І як же Ви цікаво уявляєте "доброе настоящее и будущее для наших детей", зокрема в світлі даного випадку Вашого відвертого небажання щоб євреї знали причину Холокосту, як Ви уявляєте майбутнє єврейських дітей, коли злочинне оргутворення, яке підставило єврейський народ під Холокост, і в багні брехні від якого Ви плазуєте перед своїми московськими хазяями, продовжує зараз, користуючись у тому числі засобами, украденими в убитих ними мільйонів і мільйонів нормальних людей, готувати нові і нові злочини за тою ж адресою?

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Причина Холокосту

Date: 9 жовтня 2007 р. 11:56

Каха Афили, 11:33 09/10/2007 <http://h.ua/story/62593/>:

Если мы лаем по указке московских хозяев - по чьему указу лаете Вы?

Цікаве у Вас сприйняття Ваши власних слів, що Ви гавкаєте. Але це _Ваше_ слово, шановний Каха Афили.

Ви про таке слово як "совість" чули?

From: "Olexandr Franchuk" <olexandr@hotmail.com>

Subject: Re: Причина Холокосту

Date: 9 жовтня 2007 р. 11:43

Пайташ | 8.10.2007 15:28

Причина Холокосту, як і всіх інших геноцидів це страх тих хто здійснює такий геноцид до тих проти кого цей геноцид здійснюється. Геноцид гітлерівців був в першу чергу до євреїв, а потім до циган, а потім до словян. В такому порядку вони боялися цих народів. Євреїв за розум і непередбачуваність. Циган за волелюбність і непідкорення будь яким порядкам (насиллю), словян за те що володіли родючими землями. Аналогічно Сталін і більшовики ненавиділи українських селян, як потенційних могильщиків більшовицької держави. Пол-потівц ненавиділи інтелігенцію і взагалі доросле населення, як таких, що не піддавалися їх наказам і так можна проаналізувати по всіх геноцидах в людській історії.

| 8.10.2007 15:47

С начала XIX в., по мере распространения власти англичан практически на всю территорию Индии, массовый голод стал обыденным явлением в стране. По английским официальным данным, в Британской Индии в 1800-1825 гг. умерли от голода 1 млн. человек, в 1825-1850 гг. – 400 тыс., в 1850-1875 гг. – 5 млн., в 1875-1900 гг. – 26 млн., в том числе во время "большого голода" 1876-1878 гг. – более 2,5 млн. (по данным самих индийцев, в 1876-1878 гг. от голода погибло 10 млн. человек [Неру 1981: 219]). В начале XX в. британская колониальная администрация "в целях недопущения дискредитации политики Империи в колониях" стала тщательно скрывать данные о жертвах голода в Индии [Bhattaharyya 1973: 522

Единственное, что удавалось почерпнуть из официальной статистики, это сведения об общей численности населения районов, пораженных голодом. Так, в 1905-1906 гг. голод свирепствовал в районах с населением 3,3 млн. человек, в 1906-1907 гг. – с населением 13 млн., в 1907-1908 гг. – 49,6 млн. человек [Антонова, Бонгард-Левин, Котовский 1979: 363-364]. Другим способом сокрытия истины являлось списывание всех смертей на эпидемии холеры и чумы, вспыхивавшие в пораженных голодом районах. В частности, по официальным

данным, в 1896-1908 гг. в голодающих районах от чумы умерло 6 млн. человек [Антонова, Бонгард-Левин, Котовский 1979: 264]. В 1933 г. директор Медицинской службы Индии генерал-майор Дж. Мигоу вынужден был признать, что "по крайней мере 80 миллионов человек в Индии постоянно голодают" [Гхош 1951: 65, прим. 1].

В 1943 г. британские власти сознательно организовали чудовищный голод в Бенгалии. В результате погибло около 3,5 млн. человек [Гхош 1951: 119-120**]. В 1943-1944 гг. число жертв на севере и востоке Индии превысило в общей сложности 5 млн. человек [Антонова, Бонгард-Левин, Котовский 1979: 463]. Организация массового голода была мстью британской администрации населению этих районов за "Августовскую революцию" 1942 г. и поддержку (особенно массовую – в Бенгалии) "Индийской национальной армии" Субхаса Чандры. В начале британского владычества Бенгалия была одним из наиболее экономически развитых и густонаселенных районов Индии. Накануне завоевания страны Ост-Индской компанией (1757 г.) губернатор Бенгалии Р. Клайв писал, что города Дакка и Муршидабад "огромны, многолюдны, а богаты, как лондонское Сити" [Bhattaharyya 1973: 361]. Но уже в 1789 г. британский генерал-губернатор Индии Ч. Корнуоллис вынужден был констатировать, что вследствие гибели населения от голода треть владений Ост-Индской компании "превратилась в джунгли, заселенные только дикими зверями" [Mukherjee 1974: 361]. Маркс указывал, что в 1824-1837 гг. население Дакки ("индийского Манчестера", как назвала этот город британская парламентарная комиссия) сократилось со 150 тыс. до 20 тыс. человек [Маркс, Энгельс 1957: 133]. Русский путешественник А. Ротчев, посетивший Индию в начале 1840-х годов, так описывал увиденное: "Что осталось от Уджейна [Уджайна], Бхопала, Джейпура [Джайпура], Гвалиора, Индора [Индура], Гайдерабада [Хайдерабада], Ахмедабада [Ахмадабада], Фуркабада [Фурхабада], Дели и Агры, городов столичных, некогда цветущих? На несколько миль вокруг них видны раздробленные колонны, разоренные храмы и полуразвалившиеся, одинокие памятники. Дикие звери и пресмыкающиеся гады заменили народонаселение, все глухо и пусто вокруг..." [Ротчев 1991: 33].

В 1834 г. английский генерал-губернатор с чувством выполненного долга докладывал Лондону: "Равнины Индии белеют костями ткачей" [см.: Неру 1981: 208]." Источники и библиография

По одной только Индии можно запросто набрать 50 млн. жертв. И что интересно, соответствующие гос. деятели Британии до сих пор числятся в национальных героях.

Тільки не треба шановному автору розпочинати нову статтю проте що причиною 1-світ війни були голоди Індії і Китаю... А ще нехай автор почитає про опіумні війни, боксерське повстання, великий північний голод в Китаї і тд, тому що всі ці слова про найбільший злочин, найбільшу аварію дуже нагадують ті самі радянські "найбільші" тільки навпаки...

А. Н. Онимченко | 8.10.2007 16:33

Не надо флудить, голод в Индии это результат перенаселения, а не английского колониального правления. В Бангладеше (Входившем в британскую Индию) голод и сейчас происходит ежегодно, когда происходит наводнение, смывающее все посева. Так что это явная попытка оправдать большевистский Голодомор, как здесь говорят, комменты сделаны в лубянке

Пайташ | 8.10.2007 16:35

Ось бачите який цікавий аналіз на тему геноциду-холокосту. Але це в історії замовчувалося, допоки євреї на прикладі геноциду свого народу не просвітили весь світ. Тільки за це треба їм дякувати. А тепер і інші народи можуть переглянути історію і затаврувати своїх вбивць. Так що народу Індії треба відмовитися від другої мови – англійської, як мови вбивць корінних народів Індії.

Пайташ | 8.10.2007 16:38

Я вже давно не ставив плюсів, а на цю статтю поставив. Бо щось забагато ворогів народів що зазнали геноциду на цьому сайті, а ворогів геноциду не бачу. Закликаю тільки для цієї статті визначитися плюсом всіх хто проти творців геноциду. Навіть якщо цей автор стане на перше місце в рейтингу.

А. Н. Онимченко | 8.10.2007 16:38

Что, англичане вывозили зерно в Америку из Индии, они, что, проводили коллективизацию, ставили задачу уничтожения индийского кулачества как кдасса? Это как раз и был голод, обусловленный естественными причинами, а не созданный искусственно

А. Н. Онимченко | 8.10.2007 16:40

и источники очень достоверные!!!

А. Н. Онимченко | 8.10.2007 16:44

и нашим коммунякам надо заткнуть пасти, надо вводить 7-и процентный барьер для прохождения в ВР, чтобы эти идейные наследники убийц-организаторов Голодомора, не использовали эту трибуну, для пропаганды своих антиукраинских идей

| 8.10.2007 16:45

А. Н. Онимченко

Звичайно все від перенаселення, до британців Індія всіх вражала своїм багатством а коли її колонізували зразу почала множитись і перенаселятись певно солдати її величності старались дуже вже сильно.

Звичайно зерно нікуди не вивозили вони взагалі колонізували індію для того щоб с\г продукти туди ввозити а промислові вироби вивозити...

Колективізацію не проводили і "кулаків" не знищували, до речі німці також проти куркулів нічого не мали і не колективізували нікого...

| 8.10.2007 16:49

І де тут "попитка оправдать голодомор"? Може автор попробує показати чим заперечення тези про те що саме голодомор виявляється перевернув свідомість німецької нації як ну зовсім унікальна подія на той час і привів (голодомор) до влади Гітлера – як це заперече чи виправдовує голодомор і причім тут лубянка?

А. Н. Онимченко | 8.10.2007 16:53

Богатством поражала? Индийское "Богатство" это богатство

Махараджей, простий индусы всегда или бедно. Я разумеется не оправдываю колониализм, но только надо быть осторожнее в оценках. Не стоит преувеличивать влияние колониальной администрации на демографические процессы в Индии. И если мы здесь приводим якобы официальную британскую статистику, значит ли это, что до того, как колонизаторы стали ее вести, в Индии все было чудесно и все жили богато? Фильм "Кубанские казаки" тоже показывает как все жили "богато"...

| 8.10.2007 16:54

А ще шановному Онімченку пропоную знайти на карті такий острів Тасманія (якщо не зраджує пам'ять) і поінтересувати куди зникло абсолютно 100% корінного населення цього острова? Слід думати також природнім чином...

Пайташ | 8.10.2007 16:55

Ви думаете онімченки англічан захищають. Та ні вони комунак, що створили геноцид українців захищають, бо знають що між всіма творцями геноцидів від ацтеків до полпотовців можна поставити знак рівності.

А. Н. Онимченко | 8.10.2007 16:57

Незарегистрированный пользователь:

А. Н. Онимченко

Звичайно все від перенаселення, до британців Індія всіх вражала своїм багатством а коли її колонізували зразу почала множитись і перенаселятись певно солдати її величності старались дуже вже сильно.

Звичайно зерно нікуди не вивозили вони взагалі колонізували індію для того щоб с\г продукти туди ввозити а промислові вироби вивозити...

Колективізацію не проводили і "кулаків" не знищували, до речі німці також проти куркулів нічого не мали і не колективізували нікого...

Большевики отбирали у крестьян зерно предназначенное для сева, английские колонизаторы тоже в этом замечены?

| 8.10.2007 16:58

А.Н Онімченко а як там за Шевченком українські селяни жили багато? Чомусь не думаю що індійські до британців бідніше... З індії був вивезений колосальний за обсягом обем багатства причому вивозився він впродовж всього колоніального правління і під-час голодів також – будете це заперечувати? Будете заперечувати отримування колоніальних доходів британією під час голоду в Індії?

А. Н. Онимченко | 8.10.2007 16:59

Я просто оспариваю факт сознательного геноцида в Индии, а Пол Пот именно сознательно уничтожил городское население, И гитлер евреев, и Сталин крестьян

| 8.10.2007 17:01

Большевики отбирали у крестьян зерно предназначенное для сева, английские колонизаторы тоже в этом замечены?

Тобто поля в Україні не засіювались в 33?

А англійські селяни віддавали перевагу померати з голоду при повних закромах зерна для "сева"?

| 8.10.2007 17:04

А. Н. Онимченко

А що тоді таке "несознательный" геноцид? Я вам навіть більше скажу – англійці взагалі за люде не мали то корінне населення і абсолютно їм було байдуже скільки там мільйонів їх помре – основне було отримання доходу який вони благополучно і отримували, а сознательно лорди ненавиділи індусів чи безсознательно тим що помирали це нічого не вирішувало

| 8.10.2007 17:06

Пайташ

Саме так, можу звами погодитися коли вітався Сталін і Черчіль опвірте ніхто з них нікому руки "кровю" не бруднив, та і Гітлер з Чемберленом також...

| 8.10.2007 17:09

Панове, а чи був Холокост взагалі?

Олена Олійник | 8.10.2007 17:40

А. Н. Онимченко:

Не переймайтеся. Ви хіба не знаєте, що у кремлінів наразі найгірший ворог – Великобританія. Гірший навіть за нас, Грузію і США. І туди спрямована ідеологічна пропаганда. А народ Росії, як відомо, дуже вірить своєму президенту. От і нас просвітити намагається – не кидати ж напризволяще в ідеологічній пітьмі.

| 8.10.2007 19:05

"От і нас просвітити намагається – не кидати ж напризволяще в ідеологічній пітьмі."

...та "заодно" відволікти такими ось "ПУТаНИми статейками" від вирішення найактуальніших на сьогодні для України проблем! ...гарна "информационная карусель".

| 8.10.2007 19:20

а шовіністично-фашистська статейка "Против кого мы воевали" на "ахметовському" сайті чітко показує – "звідкіля вуха стирчать"! – ...прівет Железногорску прим.

Стрілець | 8.10.2007 20:46

В Женеві є Музей Червоного Хреста. Там є широкі експозиції про катастрофи, які сталися з різними народами. Само собою, що багато про Голокост. Про інші подібні речі. І нічого про Голодомор в Україні. Це прекрасний індикатор реальності. Більше нічого не треба говорити, він абсолютно ясно свідчить, що для Європи всі її слова на подібні теми – лицемірство. Що насправді всі ті слова – зовсім не співчуття-обурення, а просто політика.

А якщо це просто політика, то навіщо їм якісь причини?

| 8.10.2007 22:21

5 жовтня 2007 року на 71-му році життя відійшов у вічність український Патріот і український Учений – Леонід Маркович Шульман.

Наукова спільнота знала Леоніда Шульмана як видатного

астрофізика, провідного в нашій державі фахівця в царині фізики комет, доктора фізико-математичних наук, головного наукового співробітника Головної астрономічної обсерваторії НАН України. Широкий загал вперше довідався про нього у вересні 1989-го, на Установчому з'їзді Народного Руху України (тоді ще – "за перебудову"). Вчений-астрофізик говорив з трибуни палацу культури КПІ дуже важливі слова про національну гідність українців.

В його устах ці слова звучали переконливіше, ніж у виконанні багатьох мітингових "зірок".

На межі 1980-90-х комуністичне керівництво, втрачаючи владу, намагалося розіграти в Україні карту міжнаціонального протистояння, викликати в представників національних меншин страх перед українським визвольним рухом, активістів якого прагнули зобразити новітніми зарізяками й погромниками. В тому, що ці плани компартійних провокаторів не справилися, в тому, що представники всіх суцих в Україні етносів підтримали українську Незалежність, величезна заслуга Леоніда Марковича Шульмана – першого голови колегії НРУ з науки.

Упродовж останніх років Україна знала Леоніда Марковича як пристрасного й гранично чесного публіциста. У своїх численних статтях на шпальтах часопису "Сучасність", на сайті "Майдан", в інших паперових та електронних виданнях він боровся проти україножерства, проти деінтелектуалізації нашого суспільства, проти накидання Україні ролі "бананової республіки". Він вірив у людську порядність, вірив у перемогу розуму, вірив у майбутнє України – високорозвиненої, високоінтелектуальної держави.

Усім своїм життям Леонід Маркович Шульман показував нам, яким має бути справжній Учений і справжній Громадянин. Світла пам'ять про нього житиме в його численних наукових працях і публіцистичних статтях, у серцях усіх, кому пощастило знати цього українського Патріота, цю яскраву, цілісну, безмежно талановиту, безмежно чесну, безмежно порядну Людину.

Ярослав Яцків, Микола Жулинський, Іван Драч, Олександр Скіпальський, Мойсей Фішбейн, Петро Потічний, Мирослав Попович, Роман Костик, Едгард Яновицький, Олександр Мороженко, Сергій Грабовський, Максим Стріха, Микола Яковина, Орест Влох, Іван Крячко, Валентина Боровик, Фелікс

Левітас, Семен Авербух, Наталія Домовіцкіх, Оксана Терьохіна,
Лесь Танюк
Неллі Корнієнко, Борис Забарко, Віталій Нахманович, Анатолій
Подольський.

Volodumur | 8.10.2007 23:56

Автор написав ґрунтовну й корисну статтю. Я – євреї / жиди й пережив Холокосту. Мати й бабуня чимало розповідали мені про більшовицькі погроми й розстріли ЧК / НКВД. Про Голодомор й невимовні страждання народу знав з раннього дитинства від родичів й сусідів. Діда вбили у 1920 бо він допомагав створенні незалежної України, а батька – у 1944. Я живу у Чікаго. Важко відстоювати правду про Голодомор й Холокосту в Америці, бо майже всі ЗМІ сильно "засорені" про-московськими агентами. Наша Корпорація виконує свій борг перед Українською наукою; опублікували матеріал про Хмельницького: Слава Україні! Героям слава!

Volodumur | 9.10.2007 05:04

Шановний Авторе: Ви рухаєтеся у вірному напрямку, однак Ваша картина є дуже неповною. Треба згадати ганебну роль Франції й Великобританії при заключенні Версальського Договору. Прочитайте книжку "Paris 1919" by M. Macmillan. Нещодавно вийшли цікаві дослідження про роль Франції, Росії, Армії Німеччини та євреїв-революціонерів як важливі причини Голокосту: Richard I. Evans – "The Coming of the Third Reich", Robert S. Wistrich – "Hitler and the Holocaust."

Класичні книжки про Голодомор й Голокосту: Raul Hilberg – "The Destruction of the European Jews," Robert Conquest - "The Harvest of Sorrow."

З повагою,
Володимир (Стив) Галицький

Volodumur | 9.10.2007 05:09

Стрілець:

Хочу нагадати Вам, що НКВД / КГБ дуже ретельно слідкує за

тим, як висвітлюються події та історія Росії. Вони платять шалені гроші, щоб витравити й замовчувати будь-яке згадування про Голодомор. Аж поки в Україні не пройде люстрація агентів Москви, нічого гарного не треба чекати. А Ви – робите корисну справу, що несете світ правди абсолютно "промитих голів" громадян України...

З повагою,

Володимир (Стив)

Пайташ | 9.10.2007 08:46

Незарегістрований користувач:

Панове, а чи був Холокост взагалі?

<http://www.ihr.org/main/booksonline.shtml>

Був. Незаперечно. І холокост це тільки один епізод з епізодів-геноцидів в історії людства.

| 9.10.2007 11:03

Безумовно питання є. І воно називається єврейським. Може щось у них не так? Стільки приходить терпіти і плакати. Може щось треба в собі переглянути? Є віра, яка походить від слова Іуда. Є носій нової віри, син Божий, якого жорстоко вбили тіж таки іудеї, яких його ж батько Бог назвав богообраними (!?) І живуть мільйони людей, віруючи, що треба прощати своїх кривдників, а потім дивуються, чого нам так погано. А кривдникам добре.

Може не ті обрані обраними, може вони собі привласнили обраність?

Оце могла би бути тема для "Свободи Слова" на Інтері.

Олександр Франчук | 9.10.2007 11:41

Нп 9.10.2007 11:03

<http://narodna.pravda.com.ua/politics/470a1476ecf0b/>: Є носій нової віри, син Божий, якого жорстоко вбили тіж таки іудеї, яких його ж батько Бог назвав богообраними (!?) І живуть мільйони людей, віруючи, що треба прощати своїх кривдників, а потім дивуються, чого нам так погано. А кривдникам добре.

Може не ті обрані обраними, може вони собі привласнили обраність?

Новий заповіт дає нам значне число фундаментальних підказок, необхідних для точного розуміння багатьох понять Для правильного розуміння наприклад поняття обраності достатньо тільки ознайомитись з трьома притчами – про загублену вівцю, загублену драхму та про блудного сина.

Пайташ | 9.10.2007 13:26

Незарегістрований користувач:

Безумовно питання є. І воно називається єврейським. Може щось у них не так? Стільки приходиться терпіти і плакати. Може щось треба в собі переглянути? Є віра, яка походить від слова Іуда. Є носій нової віри, син Божий, якого жорстоко вбили тіж таки іудеї, яких його ж батько Бог назвав богообраними (!?) І живуть мільйони людей, віруючи, що треба прощати своїх кривдників, а потім дивуються, чого нам так погано. А кривдникам добре. Може не ті обрані обраними, може вони собі привласнили обраність?

Оце могла би бути тема для "Свободи Слова" на Інтері.

Могла б, але з певних причин не буде. А причина -богообраність. Хто проти – ворог.

Пайташ | 9.10.2007 13:28

Олександр Франчук:

Новий заповіт дає нам значне число фундаментальних підказок, необхідних для точного розуміння багатьох понять Для правильного розуміння наприклад поняття обраності достатньо тільки ознайомитись з трьома притчами – про загублену вівцю, загублену драхму та про блудного сина.

А саме це не відповідає єврейській релігійній догматиці.

Післямова

В цій книжці обговорюються головні, визначальні та особливі риси нашої української дійсності, обговорювати які було неможливо за часів ССРСР.

Розуміння цих рис нашої з вами дійсності і далі, після зникнення ССРСР, продовжувало, на жаль, бути на близькому до нуля рівні – навіть роки і роки після утворення української держави. Так було як через інерцію нагромаджених раніше величезних масивів злочинної фальші, брехні та облуди усіх гатунків, так і через наявність достатньої кількості організацій, органів, закладів та інституцій, призначених для величезної підтримки і подальшого розвитку цієї брехні.

Обговорення визначальних та особливих рис нашої української дійсності і сьогодні дуже не просте, коли на цю дійсність дивитися без залишених нам у спадок від ССРСР намагань заплющувати очі на нещодавні величезні трагічні історичні події, які змінили хід світової історії і центром яких була наша українська земля.

Усі присутні тут матеріали, разом з наведеною в них аргументацією, досить таки небезпристрасно вивірені в процесі кількох років запеклих політичних дискусій в інтернеті – спершу у форумі ukr.politics, починаючи з 1999, головним чином з опонентами, які притримуються діаметрально протилежної точки зору.

Через наявність протилежно міркуючих опонентів, практично усі дискусії як правило, мають гранично гострий характер з наведенням усіх можливих аргументів. Це мабуть найкраще сприяє поліпшенню розуміння значної кількості зачеплених в них питань – зокрема найбільш актуального для українців питання, разом з іншими дотичними до нього питаннями, а саме питання

про те, чому найбільш небезпечною на Землі для життя українців країною є рідна земля українського народу – Україна.

Повний текст дописів автора за всі роки, починаючи з 1999, з наведенням слів опонентів, можна знайти тут: olexlviv.tripod.com. Поточні діалоги і статті автора, починаючи з 2010, можна побачити в блозі olexlviv.blogspot.com

При цьому слід зауважити, що там нема практично жодного постінгу без подальшого розвитку в ньому розуміння предмету дискусій, головним чином стосовно присутності в Україні представників банди московських убивць.

І ще що може бути багатьом цікаво, там також можна побачити величезну перевагу позиції бути на стороні правди: адже навіть якщо Ви в чомусь помиляєтесь, але Ваш головний критерій, це досягнути правди, а не щоб мое було зверху, тоді перемога Вашого головного критерію – правди, завжди забезпечена.

Усі присутні тут матеріали, разом з наведеною в них аргументацією, досить таки небезпристрасно вивірені в процесі більше десяти років запеклих політичних дискусій в інтернеті – спершу у форумі ukr.politics, починаючи з 1999, головним чином з опонентами, які притримуються діаметрально протилежної точки зору.

Московська банда убивць, це після 2014 вже очевидно, вирішила зняти обмеження щодо застосування на українській землі проти українського народу свого стандартного основного засобу, убивств.

Що це означає, і як має себе поводити держава українського народу, вирішувати звісно політикам. Ясно тільки, що для українського народу дуже бажано, щоб ці рішення приймали не продажні шкури, московські наразі хоч і під драним, але прикриттям сексоти типу Тимошенко та Тягнибока, і не відверті московські холуї типу Медведчука та Бойка.

Однак і для нормальних людей, щоб мати змогу без шор орієнтуватись в подіях і могли приймати рішення щодо підтримки, чи непідтримки тих чи інших політиків та рішень, життєво необхідно мати мінімум правдивої інформації про московську банду убивць – що вона собою являє, і що собою являють її холопи, холуї і посіпаки, перш за все на українській землі.

Саме для цього виходить в вільний обіг ця книжка про московську банду убивць та про методи її гігантської злочинної діяльності проти українського народу.

© 1999-2021 Олександр Франчук

Якщо в Європі, чи в США, візьме гору сподівання на те, що після нового московського опанування України московські убивці на залитій українською кров'ю українській землі чудесним чином раптом перетворяться на мирно бекаючих овечок, а не з куражем щойно досягнутого "агромнаво успеха" негайно розпочнуть конкретні дії, щоб розвинути цей свій щойно досягнутий успіх далі, тобто убиваючи вже не чужих для Європи чи США українських дітей, а вже рідних європейських чи там американських, то це звісно більше діло їхньої совісті та моралі – а не наше тут, на українській землі.

-

[...]коли без опору віддати московським убивцям контроль над українською землею, то не доводиться сумніватися, що кількість убитих на ній московськими убивцями буде на порядок (в десять разів) більшою, аніж в разі найзапеклішої війни – збройного опору українського народу в разі прямого московського нападу на Україну. І убитими, якщо здатись без опору, будуть перш за все українські діти – і то чи менші діти, тим більш напевно вони будуть московськими убивцями убиті.